

АЛЕКС КОШ ОГНЕНИЯТ ОРДЕН

Част 3 от „Занаятът“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2013

chitanka.info

На моите родители... Благодаря ви, че вярвате в мен.

ПРЕЛЮДИЯ

В Крайдол всичко беше спокойно. От вълната мистериозни убийства бяха минали едва няколко дни, а животът вече се беше върнал в нормалното си русло. Злите езици продължаваха да шушукат, че до идването на Майсторите в града плъховете никога не били полудявали. Дали за всичко не бяха виновни тайнствените и страшни възпитаници на Академията? От друга страна, именно благодарение на Патрула значително намаля броят на престъпленията, а и нисшите вампири се укротиха. Колкото до побеснелите плъхове, Майсторите сами изгориха всички сиви гадинки. В крайна сметка повечето хора решиха да се примирят с появата на новата сила в града. Нисшите вампири, сега част от Патрула, макар и да се държаха доста безцеремонно, възстановиха реда с железен юмрук. За разлика от вечно закъсняващите и откровено кръшкащи от работа стражи.

Междувременно на границата с Шатерския халифат беше забелязано подозрително движение. Изглежда Инквизицията тихомълком трупаше сили в близост до форт Скол. В това нямаше нищо изненадващо — открай време на всеки няколко години на границата възникваха сериозни сблъсъци между Майстори и Инквизитори. И двете страни правеха пробни атаки, опитвайки се да открият слабите места на противника, а после си разменяха нищо не значещи политически „ноти“. За съжаление всичко в този свят си имаше своите последици и постепенно местата на магическите битки бяха започнали да се превръщат в опасни бунища на остатъчни заклинания. Може би затова в околностите на форта постоянно обикаляха групички търсачи на приключения, колекционери на артефакти и най-обикновени бандити.

В столицата на Империята назряваше сериозен конфликт между Високите домове, тъй като императорският трон все още беше празен. До официалната церемония за коронясване на Императора оставаше само около месец, а все още никой не знаеше кой ще бъде новият владетел...

АКТ ПЪРВИ, ПРЕДАТЕЛСКИ

Обичам предателството. И предателите обичам... по своему, разбира се.

Палача

Да предаваш приятелите си — това е невероятно изгоден бизнес. Главното е да ги предаваш преди те да предадат теб.

Роба

Имам предани приятели. Аз ги предадох, между другото...

Богаташа

ДЕЙСТВИЕ 0

Тишина.

Тъмнина.

Влага.

Кейтен изпълзя до стената и опипом започна да изследва всеки камък. Още няколко дни и ще знае наизуст всяка пукнатина и неравност. Майсторът и сега лесно можеше да изброи всички дълбоки пукнатини. За съжаление недостатъчно дълбоки, за да може да мисли за бягство. Да, това беше най-нормален камък, а не изцяло екраниращия магическата енергия дагор. Ролята на екран изпълняваше най-обикновено защитно заклинание, но от това не му ставаше по-леко.

Мина цяла седмица... Вътрешният часовник на Майстора тиктакаше без проблем, отчитайки с точност до секунда времето, през което беше затворен тук. Каменният затвор му беше станал почти като роден — два човешки ръста на дължина, един на ширина и висок точно една дължина на ръката. Именно заради височината страдаше най-много — цялото тяло го болеше от постоянното принудително лежане.

Той за пореден път запълзя от единия до другия ъгъл на камерата и стисна юмруци в опит да раздвижи кръвта си и да се сгрее. В каменната килия беше доста студено, а не можеше да използва магия, защото помещението беше екранирано с някакво поле. „Разходките“ на четири крака помагаха донякъде, но имаше и влага. Лежейки на студените камъни, Кейтен се простуди още на втория ден. След още няколко дни вече можеше да се похвали с пневмония, а сега... Майсторът стигна до обезпокоителния извод, че са решили да го оставят бавно да изгние в този каменен гроб. Дори чинията с храна, появяваща се веднъж на ден докато спи, не можеше да увеличи кой знае колко шансовете му за оцеляване.

— Дракон да ги вземе тези „Деца на дракона“! — изруга на глас Майсторът.

Колкото и глупаво да звучеше тази фраза, тя доста точно посочваше кой именно беше пленил Кейтен. „Децата на дракона“ — тайното общество от Майстори, създадено в Академията преди няколко години под влияние на научните трудове на един Майстор, посветил се на изучаването на магията на драконите. На прилагането на тази магия беше наложена строга забрана, но периодично някой ученик се опитваше да прилага опасните техники, защото нищо не изкушаваше повече от забраненото. Ако се съди по слуховете, които бяха стигнали до Кейтен, магията на драконите беше свързана със съня. Според легендата, именно сънищата позволяваха на тези приказни същества да обикалят между световите, те бяха тяхната сила и местообитание. Самият Кейтен никога не беше пробвал нищо подобно, но прекрасно знаеше, че сред учениците се говореше за забранената магия и някои наистина умееха да я използват на съвсем елементарно ниво: да надничат в сънищата на другите, да предизвикват кошмари — обичайни детински шеги и нищо повече. „Децата на дракона“ отидоха по-далеч и издигнаха магията на сънищата в култ, вземайки за основа легендата за възникване на Занаята, според която самият цар на драконите е дал на първия Майстор принципите на изграждане на заклинанията. Нищо чудно, че това общество се интересува толкова много от фонтана в Прокълнатата къща, само не е ясно как толкова бързо успяха да научат за древния артефакт...

Кейтен легна по гръб, сложи ръце под главата си и затвори очи.

„Интересно, как ли се справят момчетата? Дали са успели да открият убиеца? — той въздъхна. — Сигурно им е тежко без мен, все пак един справочник със заклинания няма да им реши проблемите. Освен това неправилното използване на някои заклинания от справочника може да донесе повече вреда, отколкото полза.“

Преди да заспи, той още веднъж внимателно проучи окръжаващия камерата щит, напълно екраниращ магическото излъчване. Кейтен все още се надяваше, че ще успее да намери слабо място, във всяко заклинание може да се допусне малка грешка. Съвсем малка. Но това щеше да бъде повече от достатъчно, за да излезе от затвора.

Уви, заклинанието беше сплетено от истински професионалист. Кейтен успя да долови само две относително слаби места, но без

енергия не можеше да направи нищо. Щитът прецизно изпомпваше от камерата всяка частица магия, а вътрешните резерви на Майстора едва стигаха да крепят разклатеното му здраве.

Момент!

Кейтен се вгледа по-внимателно и подскочи от изненада, като едва не удари главата си в тавана — в защитата се появи пролука! Някой отвън беше направил процеп в нея и сега бавно вкарваше вътре магическа енергия.

„Някой ми помага! — осъзна Кейтен. — Но кой? И защо толкова внимателно? Очевидно иска да изглежда така, сякаш самият аз съм успял да се справя с щита. Е, няма да го разочаровам!“

Един прецизно изчислен удар в уязвимото място проби в щита отвор, даващ на Майстора пълен достъп до магическата енергия. Останалото беше въпрос на време — окончателно унищожение на щита, изучаване на околното пространство и намиране на оптимален път към изхода. Оказа се, че каменната килия беше разположена дълбоко под земята, но близо до нея търсещите заклинания откриха кухни, наподобяващи подземни коридори. Именно към една от тези кухни реши да се насочи Кейтен с помощта на сравнително просто заклинание от сферата на земята. Разбивайки на прах каменните стени, той започна да компресираща получения материал, намалявайки обема му, и по този начин създаде проход с изненадващо здрави стени. Имаше и още една причина, поради която Майсторът избра тази посока за бягството си — натам водеха и слабите, едва доловими остатъци от заклинанието, което го спаси от затвора.

„Всичко е много странно — помисли си Кейтен, докато с монотонна прецизност се придвижваше през земната твърд. — Съдейки по всичко, помага ми някой от конспираторите. Само не разбирам защо точно сега, след толкова дни? Впрочем да гадая сега е безсмислено, с твърде малко информация разполагам...“

Апчхи!

Той със закъснение се възползва от единственото заклинание за укрепване на здравето, което знаеше. За съжаление, силата на Кейтен никога не е била в природната магия, той предпочиташе дисциплините, обхващащи по малко от всички стихии. Именно благодарение на това свое увлечение той успя да разработи изкуствен магически интелект,

наречен по-късно автомаг. Силата му не беше и в бойните заклинания, така че нова среща с тъмничарите му изобщо нямаше да го зарадва.

За по-малко от половин час той достигна до подземния проход. Внимателно проучвайки с търсеци заклинания пространството пред себе си, Кейтен разби каменната стена и излезе на открито. Едва сдържайки стона си, той се изправи в цял ръст, а ставите му изпукаха.

Най-сетне! След като прекара толкова много време в легнало положение, накрая да се изправи и да се протегне! Не беше ли това истинското щастие?!

Той създаде малка Огнена топка и се огледа. Както и очакваше, подземната кухня се оказа един прекрасен стар водопровод. Да, много малко хора знаеха, че храненето с вода в имперския град ставаше чрез обикновени подземни канали, останали от времето на основаването му. Разбира се, всички стари тръби бяха заменени с модерни техномагически устройства, които изпълняваха и филтриращи функции, а също бяха обработени с подходящо заклинание, защитаващо ги от ръжда. В случай на счупване тръбите се самовъзстановяваха, а отделно всичко се намираше под постоянното наблюдение на специален отдел в Академията. В старите подземни тунели периодично ставаха срутвания, но те изобщо не пречеха на защитените със заклинания тръби. Това обясняваше защо при проучването с търсеци заклинания Кейтен попадна не на един, а на няколко тунела с множество разклонения.

„Ако съдя по това, че следата на заклинанието продължава далеч напред, то моят спасител прекрасно е знаел какво и къде да търси — логично си помисли Кейтен и тръгна надолу по коридора. — Е, явно скоро ще се запознаем...“

Тунелът се оказа много по-дълъг, отколкото предполагаше Майсторът. Този факт определено навеждаше на мисълта за грешка в търсеците заклинания, но не беше нещо необичайно — магическите мрежи, покриващи тръбите, изсмукваха цялата околна енергия. С нея те не само поддържаха заклинанието, но и акумулираха резервна енергия в случай на повреда, за да могат незабавно да започнат възстановяване на повредените участъци.

„Да, тук не може да се води сериозна битка — въздъхна Кейтен и създаде още няколко Огнени топки, за да огледа по-добре. — О, драконов огън, само това ми липсваше!“

По коридора право към Майстора пълзяха десетки същества с неопределена форма, смътно напомнящи на петна. Най-странното нещо беше цветът им — в светлината на Огнените топки съществата буквално преливаха във всички цветове на дъгата, като не забравяха да променят и формата си.

„Опасни ли са или не? — трескаво си помисли Кейтен. — И трябва ли да ги атакувам пръв?“

Време за дълги размишления нямаше, така че той избра най-оптималния вариант — подскочи и се прилепи към тавана с помощта на елементарно заклинание. Получи се! Петната безшумно пропълзяха под него и продължиха, без да обърнат никакво внимание на неканения гост.

„Вече трябва да бъде по-внимателен — реши Кейтен, скачайки на пода. — Изглежда петната са страничен ефект от магията, използвана за създаване на водопровода. Може би някога са били плъхове или бръмбари, а сега са се превърна в това...“

Той продължи подземното си пътешествие, без да спира внимателно да се оглежда. Страхуваше се да използва мощни търсеци заклинания или каквато и да е сериозна магия. Не искаше случайно да привлече вниманието на похитителите си, ако са наоколо. Освен това имаше опасност да повреди водопровода. Кейтен така и не реши дали ще му е от полза, ако тук пристигне ремонтен екип от Академията.

Още няколко пъти му се наложи да пропусне под себе си стада от петна и той с труд се сдържа да не вземе някое от тях за по-нататъшни изследвания. Само трябваше да измисли някаква обикновена примка, с която да задържи това чудо в джоба си...

„Нямам време за това сега — разубеждаваше се той всеки път, щом се разминеше с тях. — А и не се знае как ще реагират останалите. В момента не съм в състояние да се бия с непознати същества.“

Дългосрочното влияние на магическите полета върху живите организми все още не беше добре изучено. Кейтен смътно бе чувал, че през последните години този проблем е станал особено остър. Според слуховете, в Академията е създаден цял отдел за изучаване на промените, и по-точно — мутацията на живите организми под влиянието на магическите полета. За съжаление, освен слухове за тайнствения отдел и няколко огнища на магически мутации, Кейтен не разполагаше с нищо друго. Най-многобройни бяха историите за така

наречените Прокълнати земи — териториите, на които се провеждаха честите магически сблъсъци между Империята и Шатерския халифат, пълни с блуждаещи заклинания и мутиращи под тяхното влияние същества. Самият Кейтен никога не беше ходил там, но познаваше няколко бойци — специално подготвени Майстори, които лично бяха обикаляли Прокълнатите земи.

Скоро едно от миниатюрните търсеци заклинания го предупреди за наличието на проста алармена система. Изглежда похитителите не се притесняваха особено от неканени гости, тъй като аларменото заклинание беше сплетено съвсем небрежно и набързо. Дори един първокурсник, при наличие на достатъчно време, би се справил по-добре. За Кейтен не беше проблем да излъже алармата и да проникне в леговището на врага. Нямаше и помен от врати — само тунели и пак тунели. Той продължи по следата от търсецото заклинание, като не забравяше внимателно да се оглежда. Скоро по стените започнаха да се появяват светилници и отпадна нуждата от осветяване с Огнени топки — явно беше стигнал до обитаемата зона на подземията. Водопроводът остана назад.

Изведнъж Кейтен замръзна неподвижно.

„Гр-р-р“ — със силно къркорене напомниха за себе си червата му.

„Колко ненавреме — раздразнено си помисли Кейтен, притискайки стомаха си. — Така веднага ще ме усетят. Ех, добре би било да хапна. Ако можех да попадна на кухня или някой склад с храна...“

Разбира се, нищо подобно не се случи. Коридорът го изведе в огромна куполообразна зала, натъпкана със специално оборудване, клетки и няколко хирургични маси. И цялото това нещо беше разпръснато, изпочупено и буквално разбито на малки парченца, сякаш някакъв огромен звяр беше излял цялата си дълго трупана ярост на подземната лаборатория.

„Не бих искал да се изпечвам на този, който го е направил — потръпна Кейтен, гледайки огромните следи от нокти по металния лист, от който беше направена операционната маса. — Каква ли трябва да е тази лапа, за да остави такива следи?“

От близкия коридор се чуха гласове и Кейтен побърза да се скрие зад един от преобърнатите шкафове, пълен с някакви химикали.

Попадна на парчета от всевъзможни шишенца, разлети по целия под течности с най-неочаквани цветове и ужасна воня... Не беше най-добрият избор на място за игра на криеница, но да променя нещата беше твърде късно — стопаните на подземната лаборатория вече влязоха в залата.

— Жалко, че не можем да наемем чистачка — въздъхна единият от Майсторите.

— Можем — не се съгласи втория. — Но после ти ще се отървеш от нея.

— Аз не съм убиец — сопна се първия.

— Изборът си е твой — или убиец, или чистач.

„Изглежда имат проблем с персонала — вътрешно се усмихна Кейтен. — Кой ще се наеме да чисти тайна лаборатория, особено ако наградата е смърт? Но за мен е късмет, че са толкова небрежни. Дори и през ум не им минава, че някой може да ги шпионира. Ако «Децата на дракона» бяха малко по-предпазливи, и най-простото сканиращо заклинание щеше веднага да ме открие...“

— Всички останали тайни убежища бяха разкрити от Службата за сигурност, така че ни остана само да се притаим и да се опитаме да възстановим със собствени сили лабораторията. Нали така, Майсторе?

Кейтен отлично беше запомнил гласовете на похитителите, а сега чу нов глас. Най-изненадващото беше, че той се оказа добре познат глас:

— Точно така. Трябва да се продължат експериментите и да се чакат указания отгоре. По-добре ми кажете защо беше нужно да се правят изпитания на Черната смърт именно в Крайдол?

Ромиус?! Нима е свързан с всичко това? Кейтен не можа да устои и надникна от скривалището си. Наистина беше той...

— Знаете много добре, че нямахме възможност за избор — отвърна втория Майстор. — Всичко стана неочаквано — Черната смърт избяга в този район, на нас ни остана само да наблюдаваме действията ѝ.

За какво говореха те? Кейтен се скри обратно и целият се превърна в слух, боейки се да не изтърве и дума от разговора.

— И как беше?

— Не както се очакваше — каза един от Майсторите и бързо продължи: — Твърде много непредвидени обстоятелства... Но

Съществото показва невероятни способности за адаптация. Ако не бяха съгласуваните действия на Патрула и нисшите вампири, Черната смърт за няколко дни щеше да завладее целия град. Невероятно успешен екземпляр!

— Но абсолютно извън контрол — отбеляза Ромиус.

— Да — съгласиха се Майсторите. — Но на нас контрол не ни трябва. Основното е да сеят хаос и смърт, а с това Черната смърт се справя просто превъзходно. Първата и последната партида зародиши ще ви го докажат и тогава шефовете на „Децата на дракона“ най-накрая ще оценят нашата работа по достойнство и ще възстановят лабораторията.

— Ще видим — уклончиво отговори Ромиус.

— Добре — остана доволен Майсторът. — Между другото, вие така и не ни казахте какво да правим със заловения в Крайдол Майстор?

Кейтен затаи дъх.

— Разбира се, убийте го — рязко отговори Ромиус, при което Кейтен подскочи от изненада. — Не разбирам защо изобщо го държите. От пленника ползи никакви, само проблеми.

Кейтен не можеше да повярва на ушите си. Сякаш някой друг говореше с гласа на учителя, посветил толкова много години в обучение на опърничавия ученик Кей Рейден. Сякаш изобщо ги е нямало онези безкрайни часове в залите за медитация и практика...

— И вземете да почистите тук...

Двамата Майстори заедно с Ромиус пресякоха залата и потънаха в един от тунелите.

Кейтен много искаше да чуе продължението на разговора, но да остава тук ставаше твърде опасно. Скоро похитителите щяха да забележат бягството му и в този момент за него щеше да е по-добре да бъде далеч оттук. С вземането на това решение той внимателно се измъкна от укритието си и на пръсти тръгна към изхода... или по-скоро към най-приличащия на изход тунел.

„Не може да бъде, кой би си помислил? — ядосано разсъждаваше Кейтен, пристъпвайки внимателно по отрупалите пода отломки. — Наистина ли Ромиус е предател? Или това е поредната интрига на Академията и той специално е дошъл тук, за да ме освободи? Нищо чудно, че дирята на заклинанието ме доведе именно в

тази зала. От друга страна, неизвестният спасител може да иска да ми покаже предателството на наставника. Нищо не разбирам...“

Чувстваше, че трябва да разплете всичко. Остана по-лесната част — да се измъкне от тези тунели, без да привлече много внимание, и да отиде в Академията.

С избора на тунел Кейтен все пак сгреши — след стотина крачки пред него отново се изпречиха канализационните тръби. Да се връща вече беше прекалено късно, така че той се остави в ръцете на съдбата и на хората, проектирали този подземен лабиринт. Разбира се, би могъл да използва няколко заклинания, за да се измъкне, но не искаше да го прави толкова близо до леговището на „Децата на Дракона“. Веднага щяха да го засекат и да стане ясно, че е успял да открие унищожената лаборатория и е видял твърде много.

„Трябва да побързам — трескаво мислеше Кейтен, крачейки бързо по тунела. — За мой късмет магическият фон на канализационните тръби ще обърка всяко търсещо заклинание, но винаги има риск да се сблъскам лице в лице с някой от конспираторите. В края на краищата си нямам и понятие колко от тях обикалят по тези тунели. Може и половината Академия вече да се е присъединила към «Децата на Дракона», а аз да не знам.“

Той толкова се беше замислил, че загуби всяка предпазливост и се опомни чак когато кракът му настъпи нещо меко и влажно. Поглеждайки надолу, той с изненада видя група петна. Очевидно съществата изобщо не се притесняваха, че някой стъпва по тях. Просто тихо изтичаха покрай краката му и продължаваха по своите си тайнствени дела.

„Може би все пак е добре да взема едно със себе си? — изведнъж си помисли Майсторът. — Ами ако представляват интерес за науката?“

Въпреки шока от неочакваното предателство на любимия наставник, Кейтен си оставаше истински учен. Любопитен и леко обсебен от теорията на магията. Кейтен се наведе и внимателно огледа петното, после леко го докосна с пръст. Разноцветната маса се оказа студена и еластична, като желе.

„Хм-м... очевидно са твърде тъпи, за да обръщат внимание на това, което се случва с техните съседи“ — логично предположи Майсторът и внимателно вдигна петното. То веднага се опита да се промъкне през пръстите му, но Кейтен създаде въздушен пашкул,

решавайки по този начин и въпроса за транспортирането, защото сега можеше спокойно да сложи опакованото петно в джоба си.

Кейтен беше готов за каквато и да е реакция от страна на пихтиестите същества, но те все пак успяха да го изненадат. Първо петната започнаха да се обединяват в едно голямо цветно петно, давайки време на Кейтен да се подготви и да създаде слаб, за да не привлече нечие внимание, Въздушен щит.

„Сега ще става нещо“ — усети Кейтен, но дори не си и помисли да бяга. Научното му любопитство се оказа много по-силно от евентуалната заплаха, сякаш Майсторът беше наполовина вампир.

В това време огромното петно започна да се трансформира, издигайки се все по-високо и по-високо, докато опря в тавана на тунела. Скоро от петното израснаха крайници — ръце и крака, а след това и глава. След няколко секунди преливащата в най-неочаквани цветове фигура започна да придобива познати черти — петната съвсем точно копираха външния вид на Кейтен!

„Добре измислен защитен рефлекс — възхитено си помисли Майсторът. — Усещайки опасност, петната копират образа на нападателя, увеличавайки го двойно. Мисля, че обикновения човек ще бъде наистина уплашен.“

За съжаление на петната, Кейтен не можеше да се изплаши от подобна трансформация, по-скоро обратното — беше заинтригуван от странните същества. Така че той остана на място, очаквайки с любопитство продължението, игнорирайки риска от преследване.

Разноцветният „Кейтен“ стоеше пред него и също не помръдваше.

— Какво, това ли е всичко? — разочаровано попита Кейтен.

Разбира се, отговори му само мълчание.

— Е, добре.

Ударът от Въздушния юмрук буквално пръсна на парченца човешката фигура, но вместо да паднат на пода като безформени капки, петната отскочиха от каменните повърхности. Приемайки подобна на сфери форма, те започнаха да отскачат от всички повърхности, в които се удряха — пода, тавана, стените, Въздушния щит на Кейтен. Рикошираха от всичко, до което се докоснеха, и постоянно увеличаваха скоростта си. Много бързо целият тунел се изпълни със стотици цветни сфери, носещи се с невероятна скорост.

Нещо повече, ударите на тези сфери станаха толкова силни, че на Кейтен му се наложи да укрепи Въздушния щит, а това правеше заклинанието много по-видимо, отколкото преди.

„Време е да се изнасям — съвсем ясно разбра Кейтен. — Тези създания сега ще се разлетят по всички тунели.“

Той хукна по коридора, като постоянно поправяше Въздушния щит и внимателно проучваше околното пространство за чужди търсеци заклинания. В джоба му лежеше грижливо опакованото петно, а всичките му мисли бяха отново насочени към предполагаемото предателство на Ромиус и самоличността на мистериозния спасител. Разбира се, той искрено се надяваше, че принадлежността на наставника към „Децата на дракона“ е измама и е част от добре измислен план на Службата за сигурност на Академията, но изобщо не беше сигурен в това. Кейтен не беше силен в интригите, вероятно затова не толкова отдавна го бяха лишили от званието Майстор за несъгласие с политиката на Академията. А същият този Ромиус въпреки не по-малко активният му израз на недоволство, беше просто порицан. Между другото, в светлината на събитията от този ден някои несъответствия от миналото приемаха съвсем различен вид...

„Може би моят скъп наставник има в кабинета си няколко скелета... — Кейтен стисна юмруци. — Макар че ако се съди по последните събития, там трябва да има цяло гробище!“

ДЕЙСТВИЕ 1

— Боли!

— Спокойно, почти свършвам.

Чез сплете още една Въздушна ножица и, изплезил език от усърдие, продължи работата си по моята прическа. Не трябваше да се съгласявам на такава опасна операция... Моите някога доста изгорели коси бяха пораснали и вече влизаха в очите ми. Само дето по пътя към фризьора ме срещна Чез и категорично заяви, че няма да позволи на някакъв си пограничен некадърник да обезобрази приятеля му. Подозирам, че просто не искаше да повери такава отговорна работа на някой непознат...

— Хей, вече половин час ме подстригваш. Колко още ще продължаваш? — попитах нетърпеливо. — Обяд е, гладен съм.

— По-добре не мърдай, че да не ти отрежа ухото случайно — саркастично предупреди Чез. — Ще трябва друидите да ти го лепят.

В последно време той се стараеше всичко да прави с помощта на магията. Да практикува един вид. Храната затопляше с Огнен стълб, гонеше птиците от своите ненагледни дръвчета као с Огнени топки, а сега и мен придума да ме подстригва. За ножица Чез използваше две средно големи въздушни остриета, за по-големи нямаше сили, а отрязаните кичури изгаряше още преди да докоснат земята. Моят неспокоен приятел определено се забавляваше, но аз се чувствах малко неудобно. Ами ако изведнъж вземе, че пропусне и вместо падащите към пода кичури запали косата на главата ми?

Входната врата се хлопна и няколко секунди по-късно в закритата част на голямата зала в Прокълнатата къща влетя Алиса.

— Хей, какво правите тук? Имаме...

Тя замръзна от учудване, забелязвайки мърдащите кичури на главата ми. Чез извършваше всички операции, седнал на три метра от мен.

— Не виждаш ли, подстригвам го — с гордост обясни рижият ми приятел.

— А-а... — проточи вампирката. — Е, ние имаме за това добре отработена схема.

Пред нея се появи неголяма Огнена топка.

— Хайде, отдръпни се, сега ще му направим модна прическа.

Светкавично поставих пред себе си Универсална стена:

— Не!

В залата се втурна запъхтения Даркин:

— Хей, ако не побързаме, можем отново да изтървем тези гадини!

Внимателно погледнах към Чез, боейки се да мръдна глава и да остана без ухо:

— Свърши ли?

— Добре, мисля, че се получи добре — реши той, скептично гледайки многострадалната ми глава. — Вече може да напляскаме някой по врата.

Моят приятел наистина беше ядосан и имаше основателна причина за това, както и всички ние. Работата беше в това, че през последните няколко дни в града се беше появила група нисши вампири, представяща се за един от нашите Патрули. Използваха фалшиви медальони, изнудвали жителите на Крайдол за пари и обирали магазините под претекст, че са дошли да търсят плъхове-мутанти. Дейността на мошениците значително подкопаваше спечеленото с толкова труд доверие на местните към нас.

Тъй като цялата ни компания изведнъж се беше разединила, със залавянето на крадците се зае Даркин с „активната“ подкрепа на местната стража. За съжаление, отношенията му с офицер Девлин, които и досега не бяха особено топли, преминаха на етап пълно игнориране съществуването на другия. Това, разбира се, засегна отношенията между нисшите вампири и стражата, така че изобщо не можеше и дума да става за съвместна работа. Нашата петорка имаше не по-малки проблеми. Невил се самоизмъчваше, като нито за миг не изпускаше от поглед Мелисия, използвайки за претекст своето възстановяване, и никой не смееше да го откъсва от това жизненоважно занимание. Наив на свой ред наглеждаше по-големия си брат и естествено постоянно киснеше в квартала на друидите. Алиса координираше работата на Патрулите и се опитваше да изглади

отношенията с нисшите вампири, Чез вече трети ден беше не на себе си в очакване на пътуването до Златния град. А аз...

— Този път ще направя всичко, за да не се изплъзнат — недоволно каза Алиса. — Целият квартал вече е обграден от наши Патрули.

В последно време вампирката беше започнала да проявява неподозирани организаторски способности. За съжаление тя така се увлече в работата с нисшите вампири, че пропусна хайката за самозвания Патрул, организирана от Даркин. Именно затова, както искрено вярваше Алиса, крадците бяха успели да се изплъзнат. Смъррайки нисшия вампир едва ли не като малко дете, вампирката обеща да му покаже „как се ловят дребни мошеници“, и сега беше настроена изключително сериозно. Не завиждах на самозвания патрул, страхувах се дори да си представя какво се кани да им направи Алиса. Разбира се, ако преди това до тях не се добере оскърбеният в чувствата си Даркин. Все пак в едно нещо Алиса беше права, когато упрекваше новоизлюпения капитан на Огнения Патрул в некомпетентност. Той познаваше по физиономия всички нисши вампири в града, а до този момент не беше успял да идентифицира нито един от крадците.

— Главното е по-бързо да приключим с това — за всеки случай напомни Чез. — Довечера трябва да отпътуваме за Лита.

Едва го каза и се усмихна размечтано, мигновено забравяйки за всички наши проблеми. Още от първия ни ден тук моят червенорос приятел мечтаеше за връщане в столицата и среща с Натали Митис — поредната дама на сърцето му. Впрочем този път нещата явно бяха сериозни — никога не бях го виждал толкова увлечен по някое момиче. Още по-фанатично се държеше Невил. Честно казано, аз се страхувах да оставя Викерс-старши без надзор и да тръгна за столицата, защото с този начин на мислене той във всеки един момент можеше да призове на дуел дошлия от Древната гора друид, когото явно го свързваха някакви чувства с Мелисия. За Невил двубой с друида би завършил плачевно, дори ако не беше загубил способностите си към Занаята — бях сигурен, че многовековния друид-воин без никакви проблеми ще попилее цялата ни петорка. За съжаление не можех да се откажа от пътуването до Лита, защото ми предстоеше сериозен разговор с Майстор Ревел — човекът, отговарящ за сигурността на Академията. Като се има в предвид, че дори членовете на Общото събрание се

страхуваха от него, не можех да очаквам нищо добро от срещата с плешивия Майстор. И работата изобщо не беше свързана с експериментите ми с кактусите, а заради контактите ми с „Децата на дракона“ и забранената магия. На фона на тези сериозни теми загубата на справочника със заклинания вече не изглеждаше кой знае какво нарушение, но всеки път, гледайки рещците се в справочниците си приятели, коремът ми се свиваше в очакване на наказанието.

— Е, тогава направо тръгвайте към телепорта — сви рамене Алиса. — И без вас с лекота ще се справим с шепата нисши.

— Да бе! — възмути се Чез. — И да пропуснем такава веселба?!

Излязохме от Прокълнатата къща и бързо закрачихме към Златния квартал на Крайдол. Тук живееха най-богатите хора на града — и естествено най-желаните мишени за крадците.

— По-добре да се подсигуриим — казах аз, стараяйки се да не поглеждам към Алиса. — Да се опитаме да ги хванем тихо, без да привличаме вниманието на хората. Сама каза, че ще бъде добре планирана операция. Без жертви, излишен шум и визуални ефекти.

Изобщо не ми се искаше в суматохата да разрушим нечии къщи и после да ни затрупат с искове за обезщетения. И до ден днешен бягах от онзи търговец, чийто склад унищожихме по време на лова на плъхове. Ромиус обеща да помогне за придвижването на молбата ми в Икономическия отдел на Академията, но отговор все още не бях получил. Между другото, чичо се държа много странно, когато му разказахме за всички наши приключения в Крайдол. Изобщо не се заинтересува от Съществуването, макар да бях убеден, че нашата информация е много важна. Напротив, след като изслуша всичко за Съществуването и изчезването на Кейтен, той набързо си събра багажа и се отправи обратно към столицата, сякаш не бяхме казали нищо особено. На туй отгоре не ми даде никаква възможност да останем сами, за да обсъдим личните ми проблеми. Целият разговор се сведе до това, че чичо заповяда на мен и Чез да се явим след пет дни на отчет пред началника на Службата за сигурност в Академията. Е, и обеща да поговори с Икономическия отдел.

Отговор така и не идваше, затова пък досадния търговец всеки ден идваше при мен, за да допълва списъка с все нови и нови изгорели в огъня стоки. От неговите думи излизаше, че в този мухлясал склад са

били складирани едва ли не половината от съкровищата на Империята заедно с хранителните запаси за Крайдол за век напред.

— А аз предлагам да направим показно шоу! — за пореден път заяви Чез. — Да разберат всички, че с нас шега не бива.

— Теб само да те изтърват и половината град показно ще събориш — изсумтя Алиса. — Не, ще действаме по моя план, без никакви импровизации.

Планът на Алиса беше много прост — обкръжаваме нарушителите толкова добре, че и пиле да не може да прехвъркне, и постепенно стесняваме обръча.

— Последния път Даркин направи точно същото, но се провали — напомних аз.

— Не съм сигурна — сви рамене Алиса. — Той направи всичко правилно, но не отчете една малка подробност.

Неволно се зарадвах, че вампирката най-накрая спря да се заяжда с мене по какъвто и да е повод. Цяла седмица не смеех и дума да ѝ кажа, за да не налетя на поредната заядлива забележка по свой адрес.

— Каква подробност? — ревниво попита Даркин.

— Фалшивият Патрул не би могъл да се изплъзне на хайката, ако не му помага някой от стражата или нисшите вампири. Именно затова успяват така добре да си подбират мишените в тези части на града, където няма наши Патрули — някой ги информира.

— Това е невъзможно! — наежи се Даркин. — Аз лично съм подбирал всеки вампир...

Пръстите му инстинктивно докоснаха белега, преминаващ от слепоочието към устните му, както правеше всеки път, когато беше изнервен.

— Мисли каквото си искаш — не тръгна да спори Алиса. — Във всеки случай разпределих нашата петорка по целия периметър, така че да можем да наблюдаваме всички участници в обсадата. И ако поведението на някой ни се стори подозрително... — в очите на вампирката проблеснаха червени искрици. — Не му завиждам.

Разбира се, Алиса не уточни как точно се каним да наблюдаваме нисшите вампири. Помощ в случая би трябвало да ни окаже разработеното от мен преди време търсещо заклинание, което създаваше цяла мрежа от опипващи сонди, предаващи информацията си на заклинание-майка. Трябваше само малко да преработим

заклинанието, за да реагира на движението и приближаването на определен вид същества. В случая с вампирите се насочихме към тяхната телесна температура, която се различаваше от човешката с няколко градуса. Вярно, в такъв капан можеше да се хване само нисш вампир, защото истинските можеха без особени проблеми да контролират своето тяло и предпочитаха да поддържат човешка температура. Като споменах истинските вампири...

Огледах се озадачен:

— А защо сме само пет? Къде е Велхеор?

За мен този въпрос беше наистина много важен, защото на нас двамата с най-кървавия вампир на хилядолетието съвсем скоро ни предстоеше да тръгнем на дълго пътешествие и изобщо не исках да го губя от поглед. Колкото и да не ми се искаше да призная, но именно от Велхеор, този кръвожаден, постоянно държащ се като глупак Висш вампир, зависеше живота ми. Вярно, ако той не беше измислил начин да ми помогне, аз още преди няколко дни щях да се превърна в нисш вампир.

— Аз откъде да знам — отвърна вампирката, както ми се стори, прекалено рязко.

Изглежда прекалено рано се зарадвах, че отношенията между нас се затоплят — нищо не се беше променило.

Но нямах време да се замислям за странната реакция на Алиса — стигнахме до целта си. Аз вече добре бях изучил Крайдол, така че доста точно си представях сградите. Всъщност през целия път дотук Алиса ни обясняваше нашето разположение на картата, която беше взела със себе си, но аз пропуснах всичко покрай ушите си. Твърде тежка ми дойде тази разходка под слънцето. Усещах се така, сякаш цялото ми лице беше покрито с огън. Разбира се, външно това не се проявяваше, аз се опипвах от време на време, но да се подложа на нещо подобно за дълго време си беше мъка. Въпреки че Велхеор забави трансформацията ми, страничните ефекти от ухапването вече напомняха за себе си, значително усложнявайки и без това нелекия ми живот.

— Добре ли си? — тихо попита Чез, сръгвайки ме с лакът в ребрата. — Изглеждаш, сякаш се каниш да умираш.

— Коремът ме боли — казах първото нещо, което ми дойде на ум. — Всичко е наред, скоро ще ми мине.

В известен смисъл ми провървя, че нашата петорка стана толкова разединена. Ако бяхме близки както преди, всички щяха да забележат моето бавно, но сигурно влошаващо се състояние. Постоянно втрисане, остра реакция към слънчева светлина... провървя ми, че заразяването изобщо не повлия на управлението на енергията и не промени към по-лошо характера ми. Впрочем, по думите на Велхеор, това предстоеше в бъдеще.

— Всички да заемат местата си според плана! — заповяда Алиса. — Започваме точно след пет минути.

Вампирите свериха часовниците си, а ние просто направихме мислена отметка — едно от първите умения, придобити в Академията, беше способността да чувстваме времето. Нашето тяло винаги знае колко е часът, трябва само да се настроим към него и да се научим да го разчитаме. За съжаление, нисшите вампири не можеха дори това.

„Интересно дали ще загубя и тази си способност, когато преобразуването стигне до финалния си стадий?“ — тъжно си помислих аз.

Напоследък често размишлявах за уменията на полувампириите и в известен смисъл започнах да им съчувствам. При преобразуването те придобиваха всички слабости на истинските вампири, а в замяна получаваха само бърза регенерация, добра реакция и малко сила — съвсем малко повече от тази на обикновения човек. И в добавка — жажда за кръв, страх от слънчева светлина, омраза от страна на хората и отвращение от страна на истинските вампири... не особено равностойна размяна. Но открих един много интересен факт — в Пограничните райони живееха много нисши вампири. Броят им беше толкова голям, че спокойно можеше да създадат отделен град, макар че едва ли Империята щеше да им позволи. На териториите, официално признати за елирски, вече имаше селища на друиди и тролове, и едно трето независимо селище едва ли би подобрило политическата стабилност.

Изобщо не забелязах как се оказах практически сам на площада — край мен бяха само няколко нисши вампира. Изглежда позицията ми беше точно тук, което можеше да се счита за истински късмет, защото изобщо не бях чул какво казва Алиса, мислейки за своите си проблеми.

Уверявайки се, че приятелите ми вече не се виждат, аз бързо наметнах качулката си, скривайки лице от слънцето. Животът веднага стана по-хубав.

— Готови ли сте? — попитах бодро вампирите.

Четиримата нисши, начело с добре познатата ми приятелка на Даркин, изобщо не споделяха моя оптимизъм.

— Разбира се — промърмори един от тях.

— И още как — допълни вампирката.

Как се казваше? Стела? Вечно недоволна, ексцентрична и досадна, изобщо — не особено приятна особа.

Тя от самото начало беше против да работи в Патрула и да си сътрудничи с хора. Ако трябваше да подозирам някого, че помага на крадците, тя беше най-подходящата. От друга страна, очевидно с Даркин ги свързваха близки отношения, така че едва ли бих я обвинил открито, дори да имах някакви доказателства.

— Ако ги срещнем първи, оставете всичко на мен, аз ще се справя с тях — за всеки случай казах на вампирите, с което веднага си заслужих поредната порция недоволни погледи.

Разбрах ги, изобщо не им харесваше да преследват приятелите си. Обществото на нисшите вампири живееше изненадващо сплотено, нещо нехарактерно за вампири и хора, но обичайно за отритнати. Да, те наистина бяха отритнати — опасни за хората и напълно ненужни за истинските вампири. За щастие, засега все още можех да си позволя да кажа „те“, а не „ние“...

Така се бях замислих, че напълно забравих за подготвителните действия. Трябваше да създам мрежа от сигнални заклинания и да поставя индивидуални щитове. Без предварителна подготовка лесно можех да бъда победен дори от нисш вампир, ние значително им отстъпвахме в бързината на реакциите си.

Прикрих се с Универсална стена, приближих я максимално близо до тялото си и след това старателно разстлах сигналната мрежа. След известен размисъл, за всеки случай създадох и десетина почти завършени Огнени птици.

Аха!

Не минаха и няколко секунди, когато сигналната мрежа любезно ме информира, че крадците са избрали за отстъпление именно нашия

участък. Изглежда отново сработи моят специален статут пред съдбата и тя усърдно ме отрупваше с все нови и нови неприятности.

— Идват! — предупредих аз нисшите вампири и се приготвих за топла, бих казал дори гореща, среща.

Пет фигури, облечени в черно, изскочиха зад ъгъла на най-близката къща и без да забавят скорост, се затичаха право към нас. Изглежда изобщо не се притесниха от ученическата ми ливрея и дори от появилите се във въздуха Огнени птици. Много странно, а аз си мислех, че съм успял да всея респект в местните нисши вампири и ще е достатъчна само малка демонстрация на сила. Уви, тук явно щеше да се наложи да нараня сериозно някого. За щастие, местните жители бързичко бяха напуснали района, така че можех да се развихря с пълна сила без притеснения, че ще засегна някой невинен.

По моя команда огнените снаряди полетяха към врага. Всеки от тях си набеляза жертва и се насочи към нея по своя си траектория. Разбира се, птиците не бяха достатъчно силни, за да убият вампирите, но щяха да ги накарат да спрат, че дори и да полегнат за минута-две — просто така.

Но противно на изчисленията се случи нещо невероятно — вампирите успяха да отразят моето заклинание! Не отскочиха и не се скриха зад укритие, а поеха Огнените птици със защитен екран или нещо подобно.

„А аз си мислех, че нисшите вампири не могат да използват Занаята и Изкуството! — изненадано си помислих аз. — Ама че идиотска работа!“

Сякаш чули моите мисли, вампирите решиха окончателно да разрушат представите ми за света и започнаха атака с използването на магия — в Универсалната ми стена се стовариха пет снопа странна мръсно-виолетова енергия.

„Уау“ — едва имах време да помисля, преди защитата ми да се разпадне, принуждавайки ме да се просна по корем на земята и да се претърколя настрана. Бързо се изправих на коляно и наново изградих защитата, но този път не се ограничих до една Универсална стена. В допълнение към обичайните две защитни заклинания аз направих и Копиен щит, концентрирайки цялата му енергия отпред. Едва след това хвърлих бърз поглед в посока нисшите вампири от Патрула. Оказа се, че съм го направил точно навреме, защото тройката вампири вместо да

ми помагат, бяха насочили към мен странен предмет, който много приличаше на жезъл на Върховен Майстор. Без да имам време да осмисля ставащото, аз инстинктивно разбрах, че от Стела и нейните приятелчета не може да се очаква нищо добро, както и че съм изправен пред поредната опасност. В същия момент петорката на крадците изстреляха следващата порция от виолетовите си магически снаряди.

„Сега ще сработи Копийния щит“ — помислих аз и отново насочих вниманието си към вампирите от Патрула.

Точно в този момент жезълът в ръката на Стела избълва огромна виолетова сфера, която бавно се насочи към мен.

Предатели!

Веднага се отдръпнах от пътя ѝ, но сферата плавно промени траекторията си и пак се насочи към мен.

С крайчеца на окото си с изненада отбелязах, че Копийния ми щит по някаква причина не само че не изстрелва Въздушни копия, а просто се разтваря, както и едната от Универсалните ми стени. Моята защита се оказа твърде слаба срещу непознатата магия на нисшите вампири! Време за умуване нямах — изстрелях няколко Огнени топки срещу приближаващата се виолетова сфера, напуснах защитата на Универсалната стена и, прикривайки се с двоен щит от атаките на петорката крадци, се опитах да прибягам до съседната улица.

Как ли пък не! Огнените топки изобщо не забавиха виолетовата сфера непозната енергия и тя бавно, но неотстъпчиво продължи да ме следва!

Двете Универсални стени отново бяха унищожени. Трябваше да покажа чудеса от ловкост, за да избягна няколко вампирски атаки. Имах късмет, че малките виолетови топки се оказаха без самонасочване!

„Къде са всички? — ядосвах се аз, докато мятах още няколко Огнени птици към вампирите. — Сега е моментът някой да ми се притече на помощ!“

Петорката крадци се скри зад щитовете си, но птичките, пуснати към Стела и компания, достигнаха целта си и разпиляха триото по цялата улица. За съжаление това изобщо не подобри положението ми, тъй като смъртоносният снаряд продължаваше бавно да се движи към целта си, тоест към мен!

— Глупак! Какво стърчиш?!

Погледът ми мигновено улови тъмната фигура на близкия покрив.

Велхеор! Както винаги — неочаквано, но твърде късно!

Бум!

И светът потъна в мрак...

Тъмнината ме заобикаляше отвсякъде. Аз самият бях част от нея, едно от многото парченца тъмнина, образуващи цялото...

— Прекрасно, сега и най-младите ще имат достатъчно сили да се борят за оцеляване...

Гласът идваше от всички страни, сякаш говореше самата тъмнина.

— Да видим как ще се разбягат тези нищожества, когато техния Занаят се окаже безсилен...

„За какво говори той? — озадачено си помислих аз. — И между другото, кой е този той?“

— Какво е това? — мигновено откликна тъмнината. — Неканен гост? Да видим... Не, ти още не си мой, върни се след трансформацията си.

И буквално ме избутаха от мрака...

— Ей...

— ... добре ли си?

Гласовете идваха сякаш от бъчва. Или по-скоро аз бях в стоманена кутия... Като цяло, не беше на добре.

Отворих очи и видях пред себе си лицето на Велхеор.

— Глупчо — каза в лицето ми вампирът. — Кой се разсейва по време на бой?

Дъхът му беше изненадващо студен и леко застоял. За миг се загледах в стария свод.

— Че кой се разсейва по време на бой?!

С усилие се подпрях на лакът, надигнах се и се огледах. Лъжепатрулът го нямаше, но недалеч от нас бавно идваха на себе си Стела и нейните приятелчета, от което стигнах до извода, че съм бил в безсъзнание за кратко. Колкото и да е странно, не бях наранен от удара на виолетовата сфера, болеше ме само главата, но за това преди всичко беше виновна внезапната ѝ среща с каменната настилка.

— Ех — живописно въздъхна вампирът. — Чудя се как изобщо си жив досега.

— А, не! — станах и бързо закуцуках към предателите. — Нека не говорим сега за смъртта...

Вампирът спокойно тръгна до мен, гледайки ме с интерес:

— И защо вие, хората, не обичате да говорите за смъртта?

Създадох няколко малки купола около нисшите вампири, така че да не избягат, и облекчено си поех дъх.

— Вероятно защото тя пристъпва твърде близо до нас? — предположих аз.

— О-хо, избиваме го на поезия? — усмихна се Велхеор. — Тогаваше ще излезе, че вампирите се разхождат под ръка със смъртта и затова не се страхуват от нея? А пък друидите са такива сухари, че дори смъртта се страхува да не умре от скука в тяхното общество.

Ох, какво правя?! Разговарям за поезия с вампир само минута след опасна магическа битка...

На площада най-накрая се появиха моите приятели. Първи притичаха, разбира се, Чез и Алиса. Последваха ги тълпа нисши вампири, начело с Даркин, а шествието завърши бавния Наив.

— Какво е станало тук?! — в движение попита Чез.

— Изтърва ли ги?! — веднага премина към работата Алиса.

— Добре ли си? — попита загрижения Наив.

М-да, изглежда Викерс-младши беше единственият, който се вълнуваше от състоянието ми.

— Вече всичко е наред... — погледнах към вампирите, които бяха дошли на себе си и нелепо се блъскаха в стената невидими въздушни клетки. — В известен смисъл.

— А... защо около Стела и момчетата има... преграда? — неуверено попита Даркин.

— За да не избягат — охотно обясни Велхеор. — Твоите приятелчета са предатели. Между другото, би трябвало и теб да подложим на кръстосан разпит, никога не знаеш какво...

Даркин неволно отстъпи под погледа на червените очи на най-кървавия вампир на хилядолетието.

— Така, хайде да не започваме с обвиненията — прекъсна го Алиса. — Като начало разкажете какво всъщност се е случило тук.

Описах колкото се може по-сбито сблъсъка с нисшите вампири, не забравяйки да спомена за „активното“ участие на Велхеор. За съжаление никой не сподели моето възмущение. Освен това, поне на мен така ми се стори, моите приятели недостатъчно сериозно възприеха информацията за новите възможности на нисшите вампири. Тоест в странната магия повярваха всички, Велхеор потвърди разказа ми, но в невероятната сила на техните заклинания, създадени с помощта на непозната енергия... Всички решиха, че аз за пореден път съм объркал нещо в заклинанията си, поради ниско самочувствие или нехайство. Реакцията им изобщо не ме обиди, но подценяването на противника никога не е водело до нещо добро...

Най-болезнено от всички прие разказа ми Даркин. То си беше разбираемо, не всеки ден разбираш, че момичето ти е предател...

Със скована крачка вампирът се приближи до невидимия купол, в който беше Стела, сложи ръката си върху невидимата повърхност и тихо каза:

— Как можа?

Аз се приближих до него и сложих ръка на рамото му.

— Даркин...

— Чакай! — отдръпна рамо вампирът. — Стела! Защо постъпваш така с мен? Постоянно се забъркваш в нови неприятности, а после аз трябва да страдам! Защо винаги си против мен? — той стисна юмруци. — А ако аз бях на пътя на самозванците, и мен ли щеше да се опиташ да убиеш?

Изкашлях се извинително.

— Не може ли да ми дадете малко време?! — ядосано се обърна вампирът.

Уау, никога не бях го виждал толкова емоционален.

— Колкото искаш — виновно сведох поглед. — Просто исках да кажа, че Стела не може да те чуе — куполът е звуконепроницаем.

Даркин замръзна и бавно обърна глава към Стела. Тя сви рамене извинително и каза нещо, като го гледаше в очите. За съжаление, никога не съм бил добър в четенето по устните...

— Освободи я — помоли Даркин. — Тя няма да избяга.

Послушно махнах купола.

— Ех ти — каза само Даркин и се извърна от вампирката.

Изглежда не се канеше да повтаря предишната си тирада. Да, неловко се получи с купола...

Стела упорито стисна устни и ядосано се втренчи в нас:

— Не искам да служа на хората! Забрави ли всички наши унижения?! А клетвата? Светът е срещу нас, значи и ние сме срещу целия свят!

— Невъзможно е постоянно да се бориш със света — уморено каза Даркин, без дори да се обръща. — Трябва да търсиш своето място в него. И ние най-накрая се приближихме до тази цел...

Велхеор не много нежно хвана ръката на вампирката и я дръпна, привличайки вниманието ѝ.

— По принцип браво на теб, предателството е добър номер — проникновено заговори вампирът. — Но дори и за вампирите има нещо свято. Семейството не може да се предаде — той погледна към нас. — Дракон да ги вземе тях, хората, но Даркин... това е грозно, момиче, много грозно.

Стела уплашено притихна, не рискувайки да противоречи на Висшия вампир.

— Заведете предателите в полицейското управление — заповяда Алиса на нисшите вампири. — Нека ги разпръснат по килиите. С разпита ще се заемем по-късно.

Поради факта, че в Прокълнатата къща нямаше подходящи за килии помещения, с разрешение на началника на стражата Витор ние използвахме за свои нужди техните подземни килии.

— Аз ще отида с тях — веднага се обади Даркин.

— Спокойно — хвана го за лакътя Алиса. — После ще отидем заедно да ги разпитаме, засега изчакай малко тук.

Едва Велхеор предаде Стела в ръцете на другите нисши, когато Чез ме хвана за лакътя и настойчиво ме задърпа към себе си:

— Сега бързо да отскочим до вкъщи и после бегом към телепорта. И без това вече закъсняваме. С предателите нека Алиса и Даркин да се разправят.

Изглежда мислено той вече беше в Лита и текущите събития изобщо не го вълнуваха.

— Ние сме против целия свят? — саркастично се обърна Алиса към Даркин, когато тръгнахме по обратния път.

Вампирът сведе поглед и каза извинително:

— Младежки максимализъм... Това беше отдавна.

— За твоята приятелка явно не е приключило — казах сърдито.

— Още малко и...

— Щеше да те размаже по плочките — любезно подсказа Велхеор.

— Между другото, как ме спаси? — със закъснение попитах аз.

— Дори да скочиш от покрива, пак не би успял да изпревариш тяхното заклинание...

Велхеор сви рамене.

— Изобщо не скочих. Ти улови сферата, а аз просто разгоних вампирите, за да не те довършат.

Улових? Но още съм жив! Нямах и следа от удар... нима магията им ще се окаже не толкова опасна, колкото изглежда на пръв поглед?

— Не си могъл да се прикриеш от най-просто заклинание? — насмешливо попита Алиса.

— Енергията, която използваша, беше много по-различна от естествената — отново поясних аз. — Освен това тя с лекота поглъщаше всички наши заклинания, сякаш е била създадена специално за тази цел...

„А дали наистина не е така! — хрумна ми неочаквано. — Някой е дал в ръцете на вампирите ново оръжие. Какви ли цели е преследвал с това? Тук сигурно е замесена политика, а в нея не съм много силен, честно казано...“

— Извинявай, Чез, но не можем да тръгнем за Академията, докато не разпитаме предателите — реших аз. — Трябва спешно да съобщим на Службата за сигурност за новите способности на нисшите вампири.

— Мислиш, че там не знаят ли? — захленчи Чез. — В Академията сигурно отдавна всичко им е известно. А тук Алиса и без нас ще се справи!

— С лекота — веднага потвърди вампирката.

— Не — заинатих се аз. — Трябва да съберем повече информация. Може би нисшите просто са ограбили някой склад с бойни артефакти?

— Ние не можем да използваме сложни артефакти — мрачно напомни Даркин.

— Никога не знаеш — сви рамене Чез. — Може специално за вас да са създали няколко лесни за употреба бойни артефакта.

— Производството на военни артефакти е забранено от закона — обади се Наив. — Ти самият ни го каза наскоро.

Тъй като Чез отговаряше за снабдяването ни, той постоянно ходеше при местните техномагове и започна доста да разбира от артефакти. Също така подробно изучи законите, отнасящи се до артефактите. Оказа се, че на всички работилници са наложени множество тежки ограничения, особено по отношение на потреблението на енергия. Също така имаше забрана за производство на бойни артефакти и още редица предмети, чиято технология на производство принадлежеше изключително на Академията. С други думи, в някои видове производство Академията не търпеше конкуренция.

— Значи преди да тръгнем за Академията трябва да разберем дали тук няма незаконно производство на бойни артефакти — заявих аз. — Ще ти се наложи да почакаш още малко.

— Драконово изчадие! — от сърце изруга Чез. — Кога най-накрая ще отида в Лита...

ДЕЙСТВИЕ 2

В действителност ние можехме да разпитаме вампирите още там, на площада, но да го правим пред очите на местните жители не беше много коректно. А и трябваше да изчакаме Даркин да се успокои, без него просто нямаше смисъл да разпитваме Стела. Така че се отбихме в Прокълнатата къща, вземайки предварително няколко подноса с любимите ни пирожки, и седнахме в залата с взетите от Стела артефакти. Представляваха няколко парчета от непознат вид сиво дърво и изобщо не излъчваха енергия. Не можахме да намерим никакви управляващи елементи, каквито има върху стандартните артефакти. Предполагайки, че този вид артефакти могат да се използват само от нисши вампири, Даркин също опита, но и при него не се получи нищо. След безброй безполезни опити да разгадаем неизвестните оръжия, накрая всички се отправихме към полицейското управление. Всъщност не всички — Наив и нисшите вампири останаха да свършат битовите задачи, Велхеор изчезна някъде по пътя, така че накрая останахме само четирима.

През целия път до управлението Алиса и Чез обсъждаха какви допълнителни заклинания могат да бъдат вградени в амулетите и как да се оптимизира комуникацията между Патрулите. Според слуховете, най-новите разработки на Академията позволяваха да се предава глас на разстояние без използването на обемисти артефакти, изразходващи огромно количество енергия, но до този момент нито една работилница не беше успяла да направи нещо подобно. Все пак нивото на знанията, придобити в Академията, както и добрите условия за провеждане на научни изследвания, позволяваха да се постигне много повече, отколкото от изследванията на множеството самостоятелно действащи работилници. В разговори за новите възможности ние стигнахме до управлението на стражите.

— Ей, виж, това куче не ти ли напомня за някой? — попита ме Чез, гледайки замислено табелата над входа.

Щитът с изображение на сериозно и много тъжно куче толкова отдавна беше станал повод за шеги от страна на местните жители, че

вече никой освен новодошлите не му обръщаха внимание. Но ние можехме да се считаме за такава, така че продължавахме да се забавляваме, обсъждайки бедното животинче.

Всички веднага спряхме пред щита и се загледахме в рисунката.

— Ами сега, като каза...

— Мислиш, че той е позирал за рисунката?

— Тази табела си беше тук много преди Витор да стане началник на стражата — не се съгласи Даркин. — Но трябва да призная, че приликата е поразителна.

Ние влязохме в управлението, отдадохме чест на стоящия на пост страж и тръгнахме право към подземията, подминавайки на пръсти кабинета на Витор. Всеки път, когато се появявахме в тази сграда, той ни гощаваше с месо и вино почти до смърт. И ако първия път всичко повече или по-малко мина спокойно, то запоя след убийството на Съществото ни изкара от строя за цял половин ден. Дотогава, докато един от нас не дойде на себе си дотолкова, че да използва заклинание, разлагащо излишния алкохол в организма до безвредни елементи.

— Може би по този портрет избират началниците? — предположих аз.

Разбира се, с тези глупави разговори ние се опитвахме да разсеем Даркин от тежките мисли. От момента, когато вампирът научи за предателството на приятелката си, той се затвори в себе си и практически не реагираше на външни дразнителни. Дори забележката за началника на стражите Даркин каза с безизразен глас, едва поглеждайки табелата.

Показах със знак на Чез да каже още нещо смешно и глупаво, но в отговор той само сви рамене. Изглежда, че понякога дори и на моя риж приятел можеха да му свършат шегите.

Нисшите вампири бяха в отделни килии със солидни стоманени врати и огромни болтове. Стражът, дебел брадат мъж, доста по-стар от нас, леко се поклони и ни подаде тежка връзка ключове.

— Ще бъда отвън, ако имате нужда от нещо — извикайте ме.

— И просто ей така ще ни дадете ключовете за всички килии? — учуди се Чез.

— Всички останали килии са празни — сви рамене стражът. — Тук са само вашите вампири. Всъщност ние започнахме да използваме

тези килии едва след вашата поява. В нашия град рядко арестуват някого.

Хвърляйки ни такъв поглед, сякаш ние бяхме виновни за нарасналата престъпност, той напуска подземие.

— Да се разделим? — предложи Алиса. — Така ще бъде по-лесно да разпитваме.

— Добре, става — съгласих се аз.

Чез кимна, но се получи така, че само Алиса се отдели от нас. А ние с Чез, движени от любопитство или просто глупост, последвахме Даркин. Нисшата вампирка седеше на леглото, загледана в една точка, и изобщо не реагира на нашата поява.

— Привет, привет — твърде бодро каза Чез. — Дойдохме да поговорим с теб на тема значението на приятелството и взаимната помощ. Запомни: приятелството е добро, предателството — лошо...

— Вие не сте ми приятели — тихо отговори вампирката. — На вас нищо няма да кажа.

Уау, не мислех, че тя изобщо ще проговори.

— А аз? — дрезгаво попита Даркин. — Какъв съм аз за теб?

Атмосферата се нажежи и ние явно станяхме излишни, но никой не се решаваше да тръгне пръв. Вампирката упорито сви устни и игнорира въпроса на Даркин, продължавайки да гледа пред себе си.

— Оставете ни за малко сами... моля ви...

Ние се спогледахме с Чез и си кимнахме.

— Извикай ни, като свършиш. Ще бъдем отвън.

Затваряйки вратата след себе си, аз въздъхнах с облекчение:

— Уф, най-накрая. Чувствах се съвсем не на място там.

— А аз бих послушал какво ще й каже Даркин — усмихна се Чез. — Съдейки по настроението му, той не би имал нищо против да използва няколко инструмента от тази стена.

На стената срещу килията висяха доста интересни инструменти — клещи, чукове, пирони, скоби и прочие ужасии. Силно се съмнявах, че някой от пазачите е използвал целия този кошмар да изтезва клетите затворници, а и никой освен обичайните крадци и дребни престъпници не е влизал в тези килии. Какво има да ги разпитваш тях?

Погледнах към вратата на килията. Всъщност при добро желание бихме могли да подслушаме разговора на вампирите, тъй като в дебелата стоманена врата имаше неголямо прозорче с решетка. Но ние

благоразумно предпочетохме да се отдръпнем по-далеч и да не надаваме ухо.

— Надявам се, че няма да се стигне до там — аз се облегнах на стената и затворих очи. — А и е глупаво.

— Да отидем да разпитаме третия вампир? — предложи Чез. — Може да бъде забавно.

— Не искам — отказах аз. — Освен това водач им е Стела, другите сигурно знаят много по-малко. Можем само да се надяваме, че Даркин ще успее да измъкне от нея нужната информация. Бих искал днес да тръгнем за Академията с някаква информация...

— Всичко ще бъде наред — увери ме Чез. — Ех, по-скоро да приключим с това, да стъпим в телепорта — и у дома...

У дома... Странно, но за разлика от другите, аз изобщо не исках да се връщам. Какво оставих в Лита? Семейството, което така и не стана истинско? Безкрайните приеми, балове, вечери и нищо не значещи учтивости?

След известно време Даркин надникна иззад вратата и кимна към нас:

— Всичко ще разкаже.

Извикахме Алиса от съседната килия, влязохме при Даркин и накарахме вампирката да избърше сълзите си и бързо да се приведе в ред. На бузата ѝ се виждаше едва забележима червенина, като следа от шамар или лек удар.

— Всичко започна няколко дни след появата ви в града — започна тя. — Към мен за помощ се обърнаха няколко чужди нисши вампира...

Не знам дали Даркин я беше бил или просто я беше убедил с думи, но Стела наистина ни разказа всичко, което знаеше. Свързалите се с нея вампири искали информация за всички наши действия, както и възможно най-точно описание на използваните от нас заклинания. В замяна на помощта на Стела и още няколко вампира им било позволено да се присъединят към тайното общество „Свободни вампири“, чиято цел била коренна промяна на живота на нисшите вампири. Сериозността на намеренията си „свободните“ доказали много просто — демонстрирали своя собствена магия. Не Изкуство, не Занаят и не техномагия. Нещо различно. Разбира се, за възможността да владеят такава сила Стела и другите нисши били готови на всичко,

дори на предателство. А и тя не смятала за предателство убийството на хора, те не са като вампирите... Те са храна.

„Още едно тайно общество! — със съжаление си помислих аз, слушайки разказа на вампирката. — Не ми стигат «Децата на дракона».“

Разбира се, на тайното общество за по-нататъшно развитие му трябвали пари, и те измислили не лош начин не само да се сдобият с пари, но и да хвърлят сянка върху новия Патрул. С подкрепата на няколко вампира, работещи в Патрула, не било трудно да подберат най-подходящите цели и да избягат преди стражата да се появи. Между другото, особено полезна се оказа информацията за останалите предатели, присъединили се към „свободните“ и адреса на тяхната основна щаб квартира. Остана да се чудя как Даркин е успял да накара Стела да говори толкова откровено.

— Лошо — тихо каза Даркин, веднага щом излязохме от килията. — Тези „свободни“ предлагат твърде много. Малцина от нас биха се отказали от силата и властта, всеки иска да се отърве на клеймото на отритнат и полувамфир и да стане нещо повече. Мисля, че всеки от нас би се съгласил... Дори и аз...

Погледнах озадачен към вампира:

— Съгласен си да се биеш с Империята? Не мислиш ли, че е глупаво?

— В резултат положението на нисшите вампири само ще се влоши — допълни Алиса. — Насилието не е най-добрия път към свободата, не мислиш ли?

— Да, разбирам — въздъхна Даркин. — Но понякога здравият разум...

— Охо, много добре знаеш какво значи това — изсумтя Алиса. — И в същото време съвсем сериозно обмисляш възможността да предадеш Империята?

Чез ни прегърна с Алиса през раменете:

— Не го торможете бедния човек, той и без това има толкова тежък ден.

Даркин се усмихна едва-едва.

— Ами да. А какво... ще се случи по-нататък с... — той кимна към килиите — тях?

Затърсих в паметта си, опитвайки да си спомня частта от нашето законодателство, отнасяща се до разбойнически нападения. За съжаление нищо не намерих, така че тактично обобщих:

— Доколкото знам, престъпниците в Империята ги изпращат в мините в Далечните планини, или, ако престъплението не е много тежко, им налагат глоба и ги затварят в местния затвор.

— Това трябва да го реши местния съдия — отбеляза Чез. — Между другото, аз дори не знам кой е той. А ти, Даркин?

— Началникът на стражата се явява и главен съдия — сви рамене вампирът. — Помощниците той сам си ги избира. Мисля, че ще са някои от офицерите.

— Смятам, че бихме могли да се споразумеем и да издействаме само порицание за приятелката ти — неуверено предложих аз.

В очите на Даркин проблесна надежда:

— Ще направите това за мен?!

— Предлагам да обсъдим това с Витор — тежко въздъхна Алиса. — Без него този въпрос няма как да се реши, нали Стела и останалите вече са предадени в ръцете на стражата, тоест са изцяло във властта на Витор.

Неволно се намръщих, представяйки си предстоящия разговор с прекалено общителния и гостоприемен началник на стражата. За срещата с Витор ще трябва предварително да подготвим няколко отрезвяващи заклинания и да гладуваме поне ден...

На стълбите, водещи от мазето към фоайето на управлението, спрях рязко, чувствайки нещо като сърбеж в гърдите. Беше на мястото, където би трябвало да ме е ударила онази странна виолетова топка.

— Какво? — блъсна се в гърба ми Чез.

— Нищо — отговорих, докосвайки болното място. — Много странно усещане...

Изведнъж се разнесе оглушителен грохот. Сградата се разтресе така, че от тавана се посипа мазилка, а ние едва се задържахме на крака.

— Какво беше това?!

— Земетресение? — предположи Чез и ме изблъска напред. — Да излизаме по-бързо, докато не ни е погребало живи.

— По-добре живи, отколкото мъртви — промърмори Алиса. — Така ще имаме шанс...

Влизайки във фойето, ние заварихме много странна гледка — на мястото на една от стените зееше огромна дупка. Преди да имаме време да се изненадаме, от нея буквално се посипаха нисши вампири в черни дрехи.

— Защита! — извиках аз, съобщавайки по този начин на приятелите си, че изцяло се фокусирам върху създаването на защитни заклинания.

Универсална стена, Огнен щит, Въздушен щит... Поставих всичко, което знаех, но въпреки това не бях сигурен, че това ще спре неизвестната магия, ако вампирите отново я използват. Чез и Алиса атакуваха вампирите с целия си арсенал, но избухванията на вече познатите ми виолетови искри с лекота унищожаваха всички магии.

— Но как?! — извика Чез, когато поредната му Огнена птица изчезна на половината път до целта си.

Много исках да кажа нещо от рода на „не ми ли вярвахте“, но моментът не беше много подходящ.

— Обратно в подземие! — заповядах аз. — Защитата ми няма да издържи на атаките им.

Като никой път приятелите ми решиха да ме послушат без уговорки и почти презглава се втурнаха надолу по стълбите миг преди всички мои щитове да бъдат пометени от магията на нисшите вампири.

— Те наистина използват силна магия, точно както каза!

Най-накрая да ми повярват.

— Ако лесно се поддавах на паника, сега щях да ѝ се поддам — с нервен смях каза Чез. — Какво ще правим?

— Ще опитаме да ги отблъснем! — аз затворих стоманената врата и се скрих зад стената. — Само не знам с какво можем да им противодействаме.

— Защо се крием? — Чез бързо дойде на себе си. — Там останаха хора, те се нуждаят от нашата помощ!

— Сега с нищо не можем да им помогнем — изрази на глас мислите ми Алиса. — Вампирите са твърде много и не знаем на какво е способна тяхната магия. Освен това, те вероятно са дошли за приятелката на Даркин, така че... Ей, къде е Даркин?!

Едва сега забелязахме, че вампирът не е с нас. Очевидно беше останал горе, но как и по-важното, защо?

— Надявам се, че с него всичко ще е наред — притеснено каза Алиса.

— Едва ли се е паникьосал. Може би има някакъв план или нещо подобно.

Не знам какво ставаше горе, но не мина и минута и по вратата се посипаха удари от заклинания. Стоманеният лист се огъна, сякаш в него се удари огромен таран, и миг по-късно вратата се откъсна от пантите си. Прилепени до стените, ние проследихме с погледи привидно неразрушимото парче желязо и започнахме методично да изстрелваме заклинания. Без да гледаме.

— Сега ще влязат и ще ви избият всичките! — се чу от килията, в която беше затворен един от вампирите.

— О, вижте кой проговори — Чез направи физиономия и хвърли в отвора Огнена птица. — Да видим кой кого ще убие!

Поставих няколко Универсални стени пред вратата и подготвих атакуващи заклинания. Нека сега опитат да влязат.

— Те са по-силни! — раздаде се от другата килия гласът на Стела. — „Свободните“ са специално подготвени за битка с Майстори. За по-малко от половин час всички вие ще лежите безжизнени и изсушени.

— Имай предвид, че най-вероятно и ти ще лежиш с нас. Като най-приказлива — безжалостно напомни Алиса. — Твоите приятели ще те предадат. Хей, в съседните килии, чухте ли? Стела ни разказа с подробности за цялата ви компания „свободни“.

Стела веднага уплашено замълча.

— Няма да се доберат до нас — уверено каза Чез. — Ако някой слезе по стълбите, просто ще го попилеем.

Покрай носа ми прелетя виолетова топка, безпроблемно пробивайки всички старателно поставени щитове, и се разби в отсрещната стена.

— Но и ние сме в капан — разумно отбеляза Алиса.

— Вярвам в Даркин, сигурно е отишъл за помощ — казах твърдо и по-тихо добавих: — Ако ли не, нападението над управлението няма да остане незабелязано, скоро всички наши ще бъдат тук. А и кварталът на друидите е съвсем наблизо...

Честно казано, няхах никакво желание да стоя в мазето. Но си няхах идея какво можем да направим в тази ситуация.

— Ей, какво е това?

Поредната виолетова топка се удари в стената, но не се пръсна в множество искри, а се стече на пода, превръщайки се в локва неясна субстанция.

— Гадост някаква — намръщи се Алиса. — Вони така, че чак очите сълзят.

Тя се закашля, а аз веднага усетих, че гърлото ми се свива в спазми.

— Кхъ, отрова! — със закъснение се досети Чез.

Бързо създадох индивидуална защита, филтрираща въздуха — помогна ми опита от борбата с плъховете в мазетата. Тогава толкова силно вонеше на изгоряло месо, че без подобна защита бих се задушил.

За съжаление останалите нямаха подобен опит — те трябваше да покрият носа и устата си с полите на ливреята. За известно време бяха изкарани от строя и нападателите веднага се възползваха от ситуацията — в отвора вече се появиха два вампира.

Поставих на пътя им Въздушна стена, но тя не ги забави много — достатъчен беше само един изстрел виолетова енергия. Но дотогава бях успял да дойда на себе си и да метна насреща им огромна Огнена топка. Ако имах време, бих се полюбувал на това произведение на изкуството — по размер тя надвишаваше отвора на вратата.

Разбира се, вампирите поставиха щитове, но само с енергията от артефактите не успяха напълно да се защитят. Единият от нападателите беше ударен с такава сила, че за миг ми се стори сякаш усетих миризма на горяща плът, въпреки че това беше невъзможно — заклинанието-филтър работеше перфектно. Вторият получи удар в крака от лежащата на пода Алиса, а Въздушните игли на Чез се забиха в корема му и го довършиха окончателно. При това приятелите ми и за секунда не преставаха да кашлят.

Метнах в отвора още една Огнена топка, за да охладя желанието им за атака, поставих защита и веднага създадох около приятелите си защитни полета с филтри.

— Ама че изроди — първи се обади Чез.

Подкрепи го кашлицата на вампирите от килиите, да помагам на които нито имах възможност, нито особено желание.

— Дават ни добра идея — каза Алиса, като прочисти гърлото си. — Можем да използваме димна завеса, за да се измъкнем оттук. Не съм пробвала заклинанието при максимална мощност, но мога да гарантирам, че във фоайето горе видимостта ще е нулева.

— Тогава да действаме! — зарадвахме се ние с Чез. — Сега е най-подходящия момент.

— А тези? — попитах аз, кимайки към затворените килии.

— Остават тук — сви рамене Алиса. — Хайде да действаме: пускам завесата и пробиваме навън.

Така и направихме. Алиса направи заклинанието „димна завеса“ във фоайето, изчакахме около минута и побягнахме нагоре по стълбите. Аз изпреварих приятелите си, които още не бяха се оправили напълно от отравянето, метнах пред себе си Огнена топка и уплътних защитата, готов да поема атаките на вампирите върху себе си.

Стигайки до средата на стълбата, аз изведнъж осъзнах, че не виждам дори собствения си нос. Сивата мъгла беше невероятно гъста и дори сякаш затрудняваше движението, но пък с дишането проблеми няхах.

— Зак! — чух зад себе си яростния шепот на Алиса. — Къде си?

— Тук! — прошепнах в отговор. — Тихо, иначе ще ни атакуват по слух!

— Хвани ме за ръка — прошепна Алиса.

С лек трепет напипах пръстите ѝ, мислено благодарейки на нападналите управлението вампири и прекалено мощното заклинание на Алиса. Вярно, че за другата ръка веднага ме хвана Чез, но това беше дреболия.

Препъвайки се във всичко възможно, ние се притиснахме към стената и се отправихме към изхода. Три пъти успях да ударя коленете си, два пъти си блъснах главата, преди да стигнем до прозореца. Не можах да напипам дръжката, така че просто счупих стъклото и пускайки неохотно ръката на Алиса, излязох навън. Спаси ме само това, че бях нащрек. Инстинктивно поставих Универсална стена и така спасих себе си и приятелите си от огромна Огнена топка.

Не знаех, че вампирите вече и това могат...

— Зак! — втурна се насреща ни Наив. — Съжалявам, мислех, че са вампири!

— Не, това сме само ние — уморено каза Чез. — Бъди приятел, не ни изгаряй. Другите също ли са тук? Бързо пристигнахте.

— Даркин притича при нас и ни каза, че вампирите са нападнали управлението. А когато се събрахме всички, които бяхме в Прокълнатата къща, и дойдохме тук, друидите вече помагаша на ранените при входа.

От ъгъла изскочиха Херион, Мелисия и Велхеор, а от другата страна вече тичаха няколко нисши вампира и Невил.

— О, ето ви и вас! Добре ли сте?

— Да, добре сме — каза Алиса. — Пострада само гордостта ни.

Друидката веднага усърдно ни прегледа за евентуални наранявания, а Невил ни съобщи последните новини:

— Мелисия вече изчисти въздуха. Патрулите и останалите на крака стражи помагат на ранените. Все пак добре, че всички офицери начело с Витор са били на заседание на Общинския съвет, иначе жертвите можеха да бъдат много повече.

— Дракон да ги одере, колко навреме нападателите използваша димна завеса! — чистосърдечно изруга Наив. — Тъкмо ги бяхме обградили и започнахме щурма...

Ние е Чез погледнахме към Алиса и тя веднага смутено сведе поглед.

— Ами, всъщност ние създадохме димната завеса — признах аз, без да уточнявам на кого точно беше идеята. — Кой да знае, че вие вече сте отвън...

Мелисия се засмя, прикривайки с длан устата си, а Велхеор открито се разкикоти.

— Значи заради вас Невил не успя да прояви своите способности и да хване всички нисши вампири — саркастично каза Херион, слагайки ръка на рамото на Викерс старши. — О, чакайте малко, та той няма никакви таланти.

Уау, не знаех, че вечно сериозният друид е способен да се заяжда така! А можеше да се очаква, в последните дни съперничеството им с Невил достигна своя апогей.

Мелисия хвърли такъв поглед на Херион, че друидът направи вид, сякаш се сеца за нещо много важно, и бързо влезе в сградата.

— Ще отида още веднъж да прегледам пострадалите стражи — рязко каза Мелисия и се втурна след друида.

— Изглежда, че някой ще си го получи — захили се Чез.

— Ще отида да видя как е свършило всичко — неочаквано заяви Алиса. — А и ще видя как са пострадалите. Изглежда не успяхме да ги защитим...

Странно, досега не бях забелязал да е особено човеколюбива.

— Ако друидите се сбият, моля те, не ги спирай — със сълзи на очи помоли Чез.

— И през ум не ми минава — увери го Алиса.

Вампирката се възползва от прозореца, за да се върне в управлението, а Чез продължи да издевателства над Невил.

— Сериозен противник — започна той. — Друидът определено има предимство във физическата сила, но Мелисия, според мен, е на твоя страна. Между другото, отдавна забелязах, че тя има силно развит майчински инстинкт. На прав път си — той потупа Невил по бузата, — малкия.

— Разкарай се — отблъсна ръката му Викерс старши.

— Любовни трепети — обади се необичайно мълчаливия Велхеор. Той се приближи плътно до Невил и внимателно го погледна в очите. — Хей, искаш ли да го убия за теб?

— В смисъл? — ококори се Невил.

— Ами, ще извия врата на този приятел на дърветата. Просто бизнес.

Известно време Викерс-старши се взираше във вампира, опитвайки се да разбере той шегува ли се или не. Аз отдавна бях стигнал до извода, че за да разбереш Велхеор, трябва да си луд поне колкото него, а друг такъв психо в този свят нямаше да се намери.

— Хм... мисля, че не би трябвало да решаваме проблема толкова кардинално — каза накрая Невил.

Хвърляйки на вампира още един красноречив поглед тип „определено си луд“, той се отправи към входа на управлението, старайки се да не прави никакви резки движения.

— Както искаш — подхвърли след него Велхеор. — Ако промениш мнението си, обади се!

— А аз си мислех, че сте приятели с друида — учудено се обади Чез.

— С този пън? Шегуваш се! — ухили се Велхеор. — Само ми дай повод и ще му откъсна главата, не, първо ще му потроша всички

кости...

— Е, аз ще отида... да видя дали нашите момчета са намерили артефактите, които използваха нападателите — бързо каза Чез и хукна след Викерс-старши. — Невил, почакай ме!

— Слабаци — изсумтя вампирът и изведнъж ме погледна сериозно. — Говорейки за слабаци — притесняваш ме, Зак.

Тонът, с който го каза, ме накара да потрепера от студ.

— Какво имаш предвид?

— Ти се срещаш с моята племенница, а Алиса не може да завързва връзка със слабак, неспособен да я защити.

Да завързва връзка?! Ама че гадно звучи, сякаш става дума не за чувства, а за някакъв предмет.

— Не е така — опитах се да го опровергая. — Тя дори не говори с мен...

— О, само не отричай — махна с ръка вампирът. — „Влюбените като се карат — само се развличат“. Не забравяй, че тепърва трябва да ми докажеш, че си достоен за Алиса. Тя е моя племенница и не мога да позволя да се срещне с някакъв си мижитурка.

Стиснах юмруци от гняв:

— Кой е мижитурка?!

— Ти, ти — изсумтя Велхеор. — Намери ли смелост да кажеш на приятелите си за твоя малък проблем?

Тук ме постави на място, признах аз, и веднага се успокоих.

— Ами, всъщност исках да им кажа, просто нямаше подходяща възможност. Бяхме малко скарани, а и работа се натрупа...

— На твое място бих побързал. След няколко дни ни предстои да напуснем Империята, нали не си забравил?

Че можех ли да забравя. Постоянно мислех за това! Да нахлуем в земите на Бойния клан, за да убием един от тях... Пълна лудост! По принцип би трябвало да чувствам известна увереност, защото с мен щеше да е Велхеор. В действителност така ставаше още по-лошо — кой би предсказал каква муха може да влезе в главата на хилядолетен вампир. Доверявайки му живота си, не можех да чувствам нищо друго освен безпокойство, граничещо със страх.

— Аз ще реша този проблем — увери ме вампирът.

След като се уверихме, че на пострадалите стражи е оказана съответната помощ, ние се върнахме в Прокълнатата къща. С Чез

трябваше да си вземем душ и да се пооправим малко, преди да тръгнем за Академията. Днешният ден така ни беше изтощил, че никакво као дори отчасти не можеше да възстанови силите ни. За съжаление, в графика на телепортациите бяхме записани за днес и нямахме друг избор.

Събирайки нещата си, аз си спомних, че всички артефакти, иззети от Стела и трупове на нападналите управлението нисши вампири, сега са в стаята на Алиса. Исках или не, всички тези играчки трябваше да ги занеса в Академията като доказателство, така че преди да тръгна бях длъжен да мина през вампирката.

Алиса отговори на почукването ми почти мигновено:

— Кой е?

— Аз съм, трябва да взема артефактите — отговорих бързо. — Може ли да вляза?

Честно казано се опасявах, че ще ме прати по дяволите. Все пак до този момент общувахме само пред хора. Алиса всячески избягваше каквато и да е възможност да остане насаме с мен, оправдавайки се със заетост или дори просто като игнорираше съществуването ми.

— Влизай.

Алиса седеше на масата и внимателно изследваше лежащите на нея пръстени и къси пръчки.

— Опитвам се да разбера как функционират — каза тя, без да се обръща. — Но нищо не се получава. Нека да оставим няколко артефакта при нас, за да можем да експериментираме двамата с Даркин.

— Няма проблем — съгласих се аз. — Мисля, че едва ли в Академията ще им трябват всичките — пристъпих към масата и взех един от пръстените. — Някак странно изглеждат. Сякаш са излети от някакъв неизвестен минерал, никога не съм виждал подобно нещо.

— Аз също — кимна Алиса. — Много ми е интересно, какво ще кажат за това в Академията.

— Ако въобще кажат нещо — усмихнах се аз. — Ние сме най-обикновени първокурсници, кой ще тръгне да ни казва за резултатите от изследванията?

Надянах пръстена на пръста си и усетих леко изтръпване, сякаш артефактът реагира на опита да го използвам. За съжаление или за щастие, това беше само слаба реакция и повече нищо не се случи.

— Е, не сме съвсем обикновени — отбеляза вампирката. — Справихме се със Съществуото. Както и да е... Между другото, нали помниш, че имаме още една работа за вършене? — попита внезапно.

Откъснах се от опитите да активирам пръстена, решавайки да го запазя известно време за себе си, и неразбиращо се втренчих във вампирката:

— Работа?

— Да — тя сви устни в тънка линия. — Или вече забрави за Стил? Длъжни сме да му помогнем.

И как можехме да му помогнем? Да му върнем паметта? Но нали той беше шпионин... Въпреки че тогава фалшивата му самоличност беше наш приятел... Разбира се, имах една идея — да опитаме с Фонтана на съдбата. Може би водата от фонтана ще свали хипнозата от Стил и ще възстанови паметта му. Само че какъв ще стане тогава — шпионин от Шатер или наш приятел? Тази неяснота беше единственото нещо, което ме спираше да използвам водата от фонтана. От друга страна, ако можех да се науча сам да използвам фонтана... кой знае...

— Като се върна, ще измислим нещо — обещах аз, а наум добавих: „Ще направя всичко възможно.“

— Имаш в предвид, когато се върнете ти и Чез? — уточни Алиса.

„Ама каква е заядлива, всичко забелязва — раздразнено помислих аз и веднага си спомних разговора с Велхеор. — Дракон да ме одере, кога, ако не сега?“

— Ами, всъщност, след пътуването до Лита ще трябва да изчезна за малко...

— Къде ще ходиш?!

— Ами, имам една малка работа за вършене... дори не знам как да го кажа...

Алиса ме погледна внимателно и натъртвайки на всяка сричка, попита:

— Зак. Къде ще ходиш?

— Не аз, а ние — веднага се хванах за думата аз. — С мен ще дойде Велхеор.

Очите на Алиса веднага се отвориха широко. Изглежда, че мнението ѝ за Велхеор беше като това на Чез.

— С този луд? И къде ще ходите ВИЕ?

Ох, не мога да лъжа Алиса.

— В земите на вампирите.

— Къде? — ококори се Алиса. — Какво ще правите там?

— Ами, с две думи... — събрах кураж и изтърсих: — Ухапа ме вампир от клана Сеон и сега, за да не се превърна в нисш вампир, трябва да го намеря и да го убия.

След дълга пауза Алиса каза бавно:

— Майтапиш ли се?

— Не, изобщо.

— И... откога си така?

— Пети ден.

— Кой друг знае?

Смутено свих рамене:

— Ти си първата.

— И казваш едва сега! Защо мълча досега?

— Ти не искаше да говориш с мен — напомних аз.

— Всеки ден си говорихме.

— Да, но не така..., както сега, само двамата — окончателно се смутих аз. — Не исках да говоря за проблемите си пред всички... и ще те помоля да не казваш на никого за това.

— Добре — кратко каза Алиса. — Но ще дойда с вас.

— Но...

— Никакви „но“. Вземай артефактите и тръгвай за Академията — още по-ядосано каза тя. — Като се върнеш, подробно ще обсъдим колко е лошо да криеш от приятелите си своите проблеми.

Неволно се залюбувах на гордо вирнатия ѝ нагоре нос.

— Ами... това... нали няма да разкажеш на останалите за моя малък проблем? — объркано попитах аз. — Не бих искал...

— Ще видим — Алиса ми хвърли убийствен поглед. — Върви се приготвяй. Чез едва чака.

Излизайки навън, аз се почувствах като дете, смъмрено от строг учител за някакво провинение. Това често ми се беше случвало в детството, но тези времена бяха история. Независимо от това Алиса се държеше така, сякаш съм виновен за нещо пред нея, въпреки че тя само до преди няколко часа по всякакъв начин игнорираше съществуването ми.

— Е, стига толкова — стегнах се аз и тръгнах към стаята на Чез.
— Имам си достатъчно проблеми и така. Да мисля за работата, да мисля за работата...

След бързо сбогуване с приятелите, ние с Чез забързахме към къщата, приютила под покрива си телепорта. Вътре, като отговорник за системата за телепортиране, вече ни чакаше офицер Девлин.

— Най-накрая у дома!

Радостта на Чез нямаше граници и дори сияйната усмивка на офицер Девлин не можа да развали настроението му. Затова пък моето, и без това не особено оптимистично, падна до нулата.

Рижият ми приятел веднага се втурна към телепорта, но Девлин го спря:

— Стой. Извинявай, но имам инструкция да изпратя първо Зак.

— Какво? — учуди се Чез.

— През цялото време ни дават такива инструкции — сви рамене стражът. — В случай, че възникне непредвидена ситуация или свърши енергията в телепорта.

— Разбра ли? Аз съм по-ценен от теб — не пропуснах да се пошегувам с приятеля си.

— Просто ще тестваш телепорта преди да изпратят мен — не остана длъжен Чез. — Знае ли човек, може изведнъж да се развали и вместо да те телепортира просто ще те разкъса на малки парченца.

— Ама че си — предадох се аз. — Довиждане, Девлин, ще се видим след няколко дни.

— Успех — махна ми с ръка той. — Надявам се, че ще ни изпратят подкрепления или нещо подобно. Все пак, нападение над управлението посред бял ден — това е сериозен прецедент. Жалко, че не бях там, щях да им покажа...

„Щял да им покаже, как не. Мечтай си — помислих си аз, влизайки в телепорта. — И помощ му се приискала. Щом за Съществуването не ни помогнаха, за такава дребна заплаха като нисшите вампири ще трябва сами да се оправяме.“

ДЕЙСТВИЕ 3

Не бих си и помислил, че телепортирането може да продължи толкова дълго време. Най-накрая след блясъка ме очакваше не познатата зала в Академията, а някаква непонятна безкрайност. Пространство без горе и долу, земя и въздух, живот и смърт. Нищо...

Дори и мен ме нямаше тук.

— Хей! — извиках аз.

Извиках? Аз? Значи все пак бях тук, щом можех да викам... Не беше лошо! Макар че това май не беше вик, а гръмка мисъл.

— Какво правя тук?!

Разбира се, отговор не получих.

Да, тяло наистина няхах. Само съзнание. И мисъл. И времето... то течеше много бавно.

Какво правех тук? Да не би телепортът да се е повредил и да е разкъсал тялото ми на милиони парченца... Не, веднъж ми казаха, че принципът му на действие е много по-различен от моите представи за това. Не си спомням да са ни преподавали нещо за телепортацията, а и в библиотеката на Академията не се намираше литература по тази тема. Очевидно това беше една от многобройните, грижливо пазени тайни на Академията.

Но какво можех да направя?

Времето минаваше, а аз все така си висях в безкрая, без никаква идея какво да правя. За дълго ли съм вкаран в това странно място? Или може би... завинаги!

Паниката започна да ме обзема на талази...

Трябва да се измъкна от тук! Къде е изходът? Трябва ми изход!

И веднага пред мен се появи вече познатата ми светеща табела с червен надпис „Изход“.

— Аха! — възкликнах аз. — Пак ли ти.

Изглеждаше глупаво да разговарям с табелата, но преди тя доста успешно ми отговаряше. Жалко, че този път табелата реши да игнорира въпросите ми.

— Как да се измъкна от тук?

Табелата изобщо не реагира.

— Искам да изляза от тук!

И тогава тя замига. Изглежда тук повелителното наклонение беше много по-уважавано — почти веднага под табелата се появи дървена врата.

Чудесно!

Направих мислена крачка към нея и спрях разколебан, едва докосвайки изтърканата дръжка.

Стоп! А какво ме чакаше зад вратата? Пълната с телепорти стая на Академията, от която съвсем наскоро тръгнахме за Крайдол, или...

Последният път ми се наложи да се спасявам в пълен мрак от непознато чудовище, след това да се боря с природните елементи в безкрайна пустиня. Нищо чудно и този път зад вратата да ме очакваше нещо подобно.

„Отвори“ — предложи ми табелата.

Щрак!

„Не се страхувай.“

Пфу, изобщо не се страхувах. Това се наричаше здравословна предпазливост. Всъщност така или иначе нямах голям избор. Или минавам през вратата, или засядам тук за неопределено време.

Едва си го помислих и вратата гостоприемно се разтвори пред мен. Надявах се преди да прекрача първо внимателно да огледам, но бях буквално засмукан в отвора, нямах време дори да се уплаша.

Очевидният плюс на мястото, в което се озовах, беше наличието на под и таван. Е, веднага забелязах и два минуса, които вървяха срещу мен с подозрително гърчеща се походка.

Мъртъвци!

Аз бързо се обърнах, но вратата вече я нямаше. Само една каменна стена. Между другото, същата като останалите три — бях в неголяма стая без прозорци и врати.

„Драконова табела! Да не се страхувам! — ядосано помислих аз. — И изчезна, мръсницата!“

От опит вече знаех, че тези гадини се страхуват от огън. Но същият този опит ми подсказваше, че ако ги запаля в такова малко помещение, аз просто ще пукна от вонята. От друга страна, ако първо създам пречистващ въздух щит...

Така и направих. Без да бързам — за мое щастие мъртъвците едва се влачеха, аз създадох около себе си Въздушен щит, въздъхнах с облекчение и метнах към тях две Огнени топки. А после и още няколко, за да ускоря процеса...

— И това ли е всичко?! — обърнах се към този, който управляваше всички тези атракции. — Вече мога ли да отида в Академията?

Разбира се, отговор не получих. Табелата не се появи, не се появи и нова врата... Тишината се нарушаваше единствено от припукването на догарящите останки на мъртъвците.

„Добре че поне този път не попаднах на опасни противници — помислих си с известно облекчение. — Между другото, ако отново попадна в Коридора на съдбата, няма да е лошо да намеря вече познатата ми библиотека. Може пък там да има копие на дневника на лудия маг или някакво друго полезно четиво.“

И тогава се раздаде хлопване. Изглежда тихият звук съпровождаше изчезването на горящите останки и появата на нови същества. Бяха също като предишните, но този път четирима.

Олеле! Май прекалено рано се зарадвах...

Вече усещайки някакъв номер, аз бързо създадох няколко Огнени топки и изгорих четиримата мъртъвци преди да успеят да направят и две крачки в моята посока.

Отново хлопване.

Сега мъртъвците бяха осем.

Замръзнах нерешително, решавайки да се въздържам от крайни мерки. Ако това продължава, скоро в стаята съвсем няма да остане място за скромната ми персона — цялото пространство ще бъде запълнено от тези полуразложени същества.

За мое щастие те не можеха да проникнат през Въздушния щит, колкото и да опитваха. Мъртъвците се блъскаха в него, размазвайки по едва различимата повърхност на щита тъмна течност, която някога е била кръв. Да наблюдавам това се оказа не само забавно, но и сериозно изпитание за стомаха. Най-гадното беше това, че мъртъвците се движеха без да издават никакъв звук. От друга страна, ако освен всичко друго и виеха...

Бр-р-р...

Отдръпнах се до стената и се обърнах, но стана още по-лошо.

Все пак по-добре е да държиш под око врага си, дори да е толкова гнусен и не особено опасен. Говорейки за стената...

Тествайки я за чувствителност към магията, аз с някакво извратено задоволство се уверих, че е направена от дагор или нещо подобно, изцяло екраниращо магическата енергия.

И така, какво да правя сега?

Колкото и да е странно, паника нямаше, само лека досада. Защо, дракон да го вземе, отново попаднах в някаква си неразгадаема стая, след като минах всички изпитания?! Доказах се и вече получих този глупав дневник с указания от забравения Майстор. Вярно, че после го загубих, но това бяха подробности...

Хлоп!

В стаята се появиха още четирима мъртъвци.

Сега пък защо, дракон да ги вземе? И с пръст не съм ги докоснал! С това темпо скоро ще запълнят цялата стая и без мое участие!

И тогава забелязах нещо, което ме накара да подскоча и да започна да възприемам ситуацията сериозно. Не знам как успявах, но мъртъвците започнаха да разрушават Въздушния ми щит! На повърхността му в местата, където доскоро се стичаше неприятната слуз, се появиха бавно разширяващи се вдлъбнатини. Преди да успея да направя нещо, една от вдлъбнатините се пукна, като язва, а на нейно място се появи малка дупка. От там веднага се вмъкна ужасна смрад на изгорели трупове и отвратителна миризма на гниеща плът.

Ама че същества!

Бързо сплетох още един Въздушен щит и в пристъп на гнусливост започнах да изгарям всички мъртъвци, но се изправих пред нов проблем — концентрацията на енергия в стаята спадна толкова много, че не можах да създам нужното количество Огнени топки.

Хлоп!

Хлоп!

Колкото повече мъртъвци се появяваха, толкова по-малко енергия оставаше. Всеки глупак би забелязал тази зависимост, но как можех да я използвам?

Трескаво се заоглеждах, опитвайки се да намеря изход от създалата се ситуация, но нищо не ми идваше на ум. Може би ми

пречеха блъскащите се във Въздушния щит полуразложени трупове... или просто изход нямаше.

Изведнъж от горе се раздаде тихо скърцане. В тавана на стаята се образува дупка и от нея надникна малко хлапе.

— Ей, трябва ли ти помощ?

Признавам, че очаквах всичко друго, само не и това.

— Няма да откажа! — извиках в отговор след кратка пауза.

Интересно как смята да ми... Уау!

Неочакваният спасител ми подхвърли въже:

— Дръж!

Използвайки последните трохи магическа енергия, аз изблъсках мъртъвците от Въздушния щит и се добрах до спасителното въже. Преди да успее да се изкатери достатъчно, защитата ми се разпадна и мъртъвците се втурнаха от всички страни към мен. Един особено бърз труп успя да хване крака ми и дръпна с такава сила, че едва не изпуснах въжето от ръцете си.

Рязко дръпване... и аз полетях нагоре, като по чудо удържайки се на въжето заедно с мъртвеца на крака си. Спасителят ме измъкна с такава лекота, сякаш теглеше празно въже. Рухнах на земята като извадена на сухо риба и започнах да се мятам, опитвайки се да отблъсна вкопчилиия се в крака ми мъртвец. За щастие, спасителят ми се намеси — хвана съществото за врата и го хвърли обратно в дупката. Беше наистина бърз и силен. Впрочем още щом погледнах в очите му и всичко ми стана ясно.

Висш вампир.

— Благодаря — казах искрено, разтривайки крака си.

Мъртвецът се оказа изненадващо силен, на крака ми имаше следи от петте му пръста.

— Няма защо — сви рамене вампирът.

Външно приблизително на моята възраст, в червени дрехи от странна материя и със същото изражение на превъзходство на лицето си, което имах щастиято да гледам всеки ден при Велхеор.

— Дойде тук с помощта на табелата ли? — попита той без особен интерес.

— Да — потвърдих аз. — Благодаря ти, че ме спаси. Аз съм Зак.

— Влад Зукерман — представи се в отговор вампирът.

— Зукерман? — повторих аз. — Странно фамилно име.

— А, не — отговори вампирът. — В местата, откъдето съм родом, е много уважавано. Ех, откога не съм бил там, все обикалям и обикалям по тези коридори...

Погледнах го подозрително:

— И откога си тук?

Ако е тук отдавна, то и с мен можеше да се случи същото! Искаше ми се да избягна тази незавидна съдба, макар че, съдейки от доволния израз на лицето на вампира, на него не му тежеше особено принудителния престой в Коридора на съдбата. Или все пак не беше принудително?

— Времето тук тече малко по-различно — отвърна той уклончиво. — Мисля, че около сто години.

Сто години?!

— Напълно сам? — изненадах се аз.

— Защо, понякога срещам пътешественици, блуждаещи по Коридора на съдбата. И им помагам да се измъкнат от тук, доколкото е възможно.

Аз замръзнах, не можейки да повярвам на късмета си.

— И можеш да ми помогнеш?

— Разбира се, това не е толкова трудно.

„Чудесно! — зарадвах се аз, но веднага заподозрях нещо нередно. — Щом знае как да се измъкне оттук, защо сто години обикаля по Коридора на съдбата?“ И изобщо, подозрителен ми се виждаше този вампир... толкова навреме се появи, в последния момент, с въже в ръка и ме спаси. Освен това, въпреки че ми помогна, не можех да се отърся от чувството, че лъже.

— И как работи това чудо — Коридорът на съдбата? Ти сигурно си схванал принципа, след като можеш да ми помогнеш да се измъкна от тук?

Вампирът се усмихна:

— Разбира се, много добре познавам това място. Но не съм сигурен, че сега е подходящото време за лекции. Колкото по-дълго си тук, толкова по-трудно ще бъде да си тръгнеш обратно.

Хм, може би затова не беше в състояние да се отиде сам? Прекалено много време е прекарал в Коридора на съдбата?

— Тогава съм готов!

— Отпусни се — заповяда вампирът. — Ще трябва да коригирам малко твоята енергия, за да може Коридорът да те приеме за част от себе си. Така че се опитай леко да медитираш и си представи, че си напълно открит. Ами, като...

— Знам — прекъснах го аз. — Между другото, аз уча първа година в Академията на Занаята...

И едва тогава си помислих, че едва ли знае какво е това. Може би вампирът не знае дори от кой свят съм, нали зад всяка врата на Коридора се крият толкова много светове...

— Е, щом си първи курс, тогава всичко е ясно — усмихна се Влад. — Да започваме.

Отначало наистина усетих, че той променя моята енергия, а след това... трудно е да се опише това, което почувствах. Буквално той нахлу в някакви вътрешни процеси. Бях сигурен, че доскоро изобщо нямаше да разбере какво прави, но сега... след използването на Фонтана на съдбата... усетих нещо. Сякаш вампирът се опитваше да промени съдбата ми по свой си начин. Доста глупаво, особено като си помисля, че аз съм Човек на съдбата и би трябвало аз да правя това с другите. Изглежда, че съществуваша и Вампири на съдбата и аз бях попаднал на един от тях. Всъщност това си беше съвсем логично, не случайно се намирах в Коридора на съдбата.

Влад искаше незабелязано да прекрои съдбата ми, само дето по непонятни причини аз можех не само да почувствам вмешателството, но и да го променя. Оставяйки вампира с убеждението, че операцията е направена успешно, аз запазих съдбата си непокътната. Все пак моят живот исках аз да си го управлявам. Трудно ми е да опиша какво почувствах, когато направих съответните действия. За разлика от техничния и затворен в рамките на формули и правила Занаят, съдбата беше неосезаема и необяснима, като полъх на вятъра или докосване на разума от емоции...

Струваше ми немалко усилия да запазя спокойствие и доброжелателност след това, което вампирът се опита да ми направи.

— Между другото, знаеш ли, че се превръщаш в нисш вампир? — попита Влад. — Твоята енергия сега е в начален стадий на промяна. Изглежда някой много грамотно е поставил блокировка на енергията и е забавил процеса на трансформация. Вероятно това е някой велик

представител на нашия род. Но ако не убиеш вампира, който те е обърнал, то...

— Знам — малко рязко казах аз. — Смятам да реша проблема в най-близко бъдеще. Разбира се, ако изляза от тук.

— Е, вече всичко е наред — увери ме вампирът. — Промених малко енергията ти. Сега имаш администраторски права в Коридора и той ще те слуша. Обърни се към табелата както обикновено.

„Изглежда сега е ключовият момент — помислих си напрегнато. — Ако ме лъже и е започнал всичко това, само за да влезе в съдбата ми, тогава нищо няма да се случи. Ако промените, които ми направи, са наистина свързани с Коридора, тогава табелата ще ми отвори изхода.“

— Искам да изляза от тук!

Чувствах се малко глупаво, обръщайки се към нищото, макар че това вече се превръщаше в нещо обичайно.

Табелата се появи почти веднага.

„Искаш да излезеш?“

— Да! Да изляза! В Академията, моля те, закъдето първоначално бях тръгнал!

До този момент табелата безочливо беше игнорирала всички мои искания, оставаше да се надявам, че сега нещо наистина се е променило.

„Добре дошъл“ — примигна табелата и под нея се появи не обичайната врата, а площадка с телепорти.

— Май е истина — искрено се изненадах аз.

Може би наистина ще ме телепортира в Академията, а не в поредния смъртоносен капан. При условие, че вампирът иска и може да ме освободи оттук. Защо ли ми се струваше, че Влад изобщо не е затворник, а работи на това място.

— Казах ти — усмихна се Влад. — Тръгвай. Следващият път, когато попаднеш тук, веднага заповядай на табелата да те доведе при мен, така ще е много по-лесно.

Защо ми отстъпва? Както и този Коридор на съдбата. Аз нямах никакво желание да попадам тук...

— Добре — свих рамене. — Ако пак попадна тук, веднага ще дойда при теб...

— Повярвай ми, сте сигурност ще се върнеш тук — усмихна се вампирът. — Това място не пуска толкова лесно.

Все повече и повече се засилваше усещането, че вампирът си играе с мен. Всъщност при общуването си с тези самодоволни гадини винаги съм се чувствал не особено уютно. Дори относително приятелски настроения Велхеор често ме е карал да ми треперят коленете, а след сблъсъка със Съществото това не беше толкова лесно да се направи. Във всеки случай, този Влад явно знаеше повече, отколкото казваше, и имаше някакви видения за мен.

— Чао — кимнах аз. — И благодаря за помощта.

После прекрачих в телепорта...

* * *

... и почти веднага блъснах носа си в нещо твърдо. Както се изясни миг по-късно, това се оказа тила на Чез.

— Хей! — извика изненадано той. — Влезе първи, а излизаш последен, как стана така?

— Ами... — самият аз бях повече от изненадан. — Откъде да знам?

Леле, а аз си мислех, че всичко това е поредния сън. Или нещо подобно на сън, все пак за мен продължи поне час, докато за външния свят бях отсъствал не повече от няколко секунди.

— Хей, откъде се е взела тази смрад по тебе? — подозрително подуши Чез.

Да, със сигурност не е било сън — всичките ми дрехи воняха на опърлено месо.

— Така ти се струва — свих рамене аз, направих крачка и се сгърчих от болка.

Повдигнах ливреята си и на единия крак открих огромна синина във формата на човешка ръка. Изглежда това пътуване по Коридора на съдбата се беше оказало много по-реалистично, отколкото предишните. Добре, че отсъствах едва няколко мига и в крайна сметка излязох от телепорта само секунди по-късно, отколкото трябваше. Не беше толкова зле...

— Кхм... — тактично се изкашля момичето, отговарящо за телепортите — вече познатата ни блондинка в синя ливрея на отличник.

О, а аз изобщо не я бях забелязал, при всички тези преживявания.

— Привет — поздравих смутено.

— Здравейте — кимна тя в отговор. — Как е в Крайдол?

— Както обикновено — сви рамене Чез. — Ходещи мъртъвци, пълчища кръвожадни плъхове, вампири, друиди...

Момичето се изкикоти, приемайки за шега прекалено откровеното признание на бърбия ми приятел.

— Ами да докладваме на Шинс и бегом в града? — обърна се към мен Чез.

Впрочем, колкото до носталгията, аз изоставах — моят риж приятел вече подскочаше от нетърпение. Той очевидно тъгуваше за семейството си... Въпреки че основната причина за неговата нервност беше, разбира се, Натали Митис. Не случайно загуби толкова време в търсене на подходящ подарък.

— Да отиваме — въздъгнах аз.

За разлика от моя приятел, аз изобщо не исках да се срещам с роднините си. Нямах представа как да се държа с леля си, знаейки какво е направила с мен и в какво е искала да ме превърне. В края на краищата тя е използвала хипноза, за да блокира моите способности към Занаята и постоянно е промивала мозъка ми, подготвяйки ме за Император. Още повече разваляше настроението ми фактът, че трябваше да докладвам не само пред Шинс, но и пред началника на Службата за сигурност на Академията. Дори възможните неприятности, свързани със загубата на справочника със заклинания, ме притесняваха много по-малко, отколкото предстоящата среща с Майстор Ревел. Интуицията ми подсказваше, че при разговора могат да бъдат засегнати много въпроси, за които бих предпочел да мълча. Например, че използвам забранена магия...

По пътя към етаж на Майсторите ние с известно огорчение осъзнахме, че животът в Академията изобщо не се е променил — учениците деловито сновяха между телепортите и весело бърбореха. За тях това бяха само няколко скучни седмици нормално учене, а за същото време аз се чувствах като пораснал с десетина години.

Практиката в Крайдол беше толкова наситена, че сякаш забави хода на времето не по-лошо от магическото поле в Академията. Мисля, че и Чез чувстваше нещо подобно...

Стигайки до кабинета на Шинс, ние се спряхме на прага, спогледахме се и почукахме на вратата.

— Хайде влизайте — чу се от кабинета дрезгавия глас на Шинс. — Сякаш не знаете, че ви виждам много добре.

Вратата се отвори, преди да успее да я бутна с ръка.

— Заповядайте, седнете — седящият зад масата Шинс просто грееше от гостоприемство. — Чух за вашите подвизи по време на практиката.

Ние с Чез светнахме в самодоволни усмивки и за момент заприличахме на офицер Девлин.

— Да, това беше не лека практика — взех аз думата. — Може би искате да знаете повече за това, с което се наложи да се сблъскаме?

Ако Ромиус игнорира подробностите за нашите нещастия, то декана на факултета със сигурност трябва да се интересува от всеки детайл.

— Глупости — махна с ръка Майсторът, с което шашна двама ни с Чез. — Това го запазете за Майстор Ревел. Мен ме интересува какви заклинания от справочника успяхте да научите и как приложихте това, което знаете.

„И изобщо не иска да знае как сме победили Съществуването? — помислих обидено. — Всъщност от Шинс може да се очаква нещо подобно, нали е декан на факултета и основното, което го интересува, са успехите ни в изучаването на Занаята.“

— Ние използвахме базовото заклинание за некромантия — започна да изброява Чез. — Това, което позволява да се видят последните мигове от живота. Между другото, най-добре се получаваше при Алиса.

— Това трябваше да се очаква — кимна Майсторът. — Продължавай.

— Заклинание за търсене на изгубени вещи, Завесата на мълчанието, Гръмовен глас...

— Усъвършенствани Въздушни щитове с филтрация на въздуха и следващи контурите на тялото...

— Мрежови търсеци заклинания тип „майка“ — с търсеци „червейчета“...

— Комбинация от Универсална стена и Огнена топка. В случай на унищожаване на стената цялата енергия се трансформира в Огнено кълбо... О, вярно, че понякога се получава нещо като огнена вихрушка — спомних си аз. — Така и не намерих време да проуча защо се получава така. Затова пък Въздушните копия от унищожен Въздушен щит излитаха много добре.

— Между другото, Чез успя да създаде сняг, така и не разбрах какво искаше да направи всъщност...

— Всъщност трябваше да замразя краката на вампирите, така че да не могат да се движат — сведе поглед Чез. — Просто не се получи...

— Невил пък използва антиалкохолно заклинание, само че не много удачно...

Ние доста подробно описахме на Шинс всички наши заклинания, получавайки множество приятни и не толкова приятни коментари в стил:

— Нищо чудно, че неправилно си преобразувал енергията на Въздушния щит и си получил Огнено торнадо. Станало е наслагване на въздушната стихия към огнената, което, между другото, е много по-добре от обикновено Огнено кълбо. Разбира се, ако е направено умишлено, а не случайно... Като цяло вашите успехи в обединяването на няколко заклинания в едно са много похвални, но не го правете по време на битка.

Разбира се, ако имах избор, точно така бих направил. Но когато пред очите ти се разиграва битка между Майстори, налага се да импровизираш, за да повлияеш на крайния изход.

Чез инстинктивно докосна шията си:

— Да, в боя не трябва да се използват неизвестни заклинания. Напълно съм съгласен...

Изглежда, че не можеше да забрави малкият ми гаф на състезанието, когато повредих гласа му.

— Вече сто пъти се извиних — намръщих се аз.

— Да, разбира се, разбира се — махна с ръка Чез.

— Така, чувствам, че не сте в състояние да продължите разговора — подхвърли Шинс. — Вървете да почивате. Елате утре,

преди да тръгнете за Крайдол, да обсъдим още някои неща.

Въздъгнах уморено.

— Трябва да отидем още при Майстор Ромиус и при Майстор Ревел.

— Ромиус не е в Академията, той замина преди няколко дни по някакви важни дела. — Шинс се замисли за няколко секунди. — А Майстор Ревел сега не е готов да те приеме. Той нареди срещата да е за утре сутринта.

Не знам откъде беше разбрал за всичко това, но аз почувствах облекчение. От друга страна, ако забравя за умората, много исках да поговоря с чичо си и неговото отсъствие от Академията беше за мен една неприятна изненада.

— А кога ще се върне Ромиус? — попитах озадачен.

— Нямам представа — отговори Шинс. — Може да попиташ утре Майстор Ревел, това си е тяхна работа. Сега вървете да почивате. Доколкото разбрах, имали сте тежки дни там, в Крайдол...

— Да — с готовност започна Чез. — Днес например...

— Нищо не искам да знам — прекъсна го Шинс. — Това ще го обсъждате утре с Майстор Ревел — той погледна изразително към вратата. — Всичко добро, момчета.

Напуснахме кабинета на декана на Огнения факултет леко смутени — твърде изненадваща беше реакцията му към всички наши опити да разкажем за събитията, ставащи в Крайдол. Сякаш той се страхуваше от нещо.

— Забеляза ли, че Шинс нарича чичо ти само Ромиус, а началника на Службата за сигурност — единствено Майстор Ревел? — попита Чез, докато слизахме надолу.

И още как. Бях забелязал особеното отношение на всички Майстори към Майстор Ревел още на Общото събрание. Или много се страхуваха от него, или много го уважаваха. Макар че едното не беше много далеч от другото. Може би точно затова чичо ми обеща, че Майстор Ревел ще реши всичките ми проблеми, ако реши, че мога да му бъда полезен — шефът на Службата за сигурност имаше значителна власт в Академията.

— Аха. Ти явно не си говорил с него — зловещ тип е.

— Е, виждал съм го няколко пъти — сви рамене Чез. — Плешив такъв, добродушен.

— Добродушен?! От мазния му глас мравки те полазват!

— Преувеличаваш — Чез ме изпревари на изхода и изскочи в двора на Академията. — Ха! Помниш ли как минавахме тук изпитанието?

Слънцето вече залязваше, лъчите му не ми създаваха почти никакъв дискомфорт, така че можех да се отпусна за малко и да не слагам качулка на главата си.

— Ами да...

За миг се върнах назад във времето, спомняйки си как за пръв път прекрачих през огромната блестяща порта. Как над площада отекна безизразния глас на автомага и започна изпитанието. Аз знаех, че не мога да стана Майстор, тъй като още от най-ранна детска възраст способността ми към магията беше значително под среднестатистическата, но нещата се развиха различно. Неочаквано се пробудиха силите ми, запечатани, както се оказа по-късно, от леля Елиза, която не искаше да имам подобно бъдеще.

— А нападението над Академията? Как се бихме с хипнотизирани ученици?

Схватката беше толкова хаотична и кратка, че с труд си спомнях подробностите. Но пък отлично си спомнях как веднага след тази битка научих, че леля ми е запечатала моите способности с помощта на силна хипноза.

Стъпвайки на площад Седемте фонтана, аз изведнъж си спомних, че забравих да заредя амулета, предпазващ от безликите — нощни същества, създадени, за да се гарантира безопасността на столицата след залез слънце. Именно заради безликите нито един вампир не рискуваше да ловува в Лита, защото сенките първоначално са били създадени само за лов на любители на човешка кръв. Впрочем, безликите бяха не по-малко опасни и за хората.

— Трябва да отскоча до магазина да заредя амулета.

— На теб пък защо ти е? — учуди се Чез и тъжно добави: — Още утре се връщаме в Крайдол. Едва ли планираш нощна разходка довечера.

Свих рамене:

— Така ми е по-спокойно. Още от дете се страхувам от тези същества... — и сам си опонирах: — Въпреки че сега, какво? Със

сигурност ще се защитят от тях! Едва ли безликите ще могат да пробият Универсалния ми щит.

Покрай нас минаха група млади момичета, хвърляйки ни игриви погледи. Изглежда ученическите ливреи въздействаха на противоположния пол по-добре от любовно заклинание.

— Може и да могат — за голяма моя изненада Чез дори не погледна към момичетата. — Мисля, че бихме могли да им дадем добър урок, дракон да ги вземе, така че повече да не ни се пречат в краката.

— Едва ли — не се съгласих аз. — Ако безликите можеха толкова лесно да бъдат унищожени, Майсторите отдавна биха разчистили града от тази гадост. От това, което съм чувал, безликите са създадени с помощта на древно, отдавна забравено заклинание, и в наше време причиняват повече неудобства, отколкото ползи.

— Ама че си глупчо — засмя се Чез. — Не знаеш нищо за икономиката. Веднага се вижда, че произлизаш от Висок дом. Вас ви учат само как да харчите пари, не и как да ги печелите.

— Защо? — обидих се аз. — Какво общо има тук икономиката?

— Знаеш ли колко пари получава Академията и градската хазна от продажбата на защитни амулети? — Чез вдигна показалец. — Така! И аз не знам, но са наистина много. Затова им е неизгодно да почистят града от безликите — те имат много осезаем принос към бюджета на Златния град.

— Има логика в това — признах аз. — Но докато печелят, застрашават живота на жителите на столицата...

— Кога за последен път си чул, че безликите са убили жител на Лита?

— Не си спомням — отговорих честно аз. — Последно май имаше слухове за млад аристократ, който забравил да зареди амулета си. Сутринта намерили оглозгания му скелет в градския парк...

— Едва ли е бил аристократ, в противен случай нещата нямаше да спрат до слухове — целият град щеше да писне. А и въобще не е сигурно, че изобщо е имало убийство...

Без да се уговаряме, ние спряхме пред играещите под лъчите на слънцето водни статуи.

— Красота — въздъхна Чез, слагайки „пелената“ на очите си. — Има нещо познато в сплитанията, но не мога да схвана нищо. Веднага

си личи, че е правено от добър Майстор.

Оставаше ми само мълчаливо да пухтя и за пореден път да проклинам сеонеца, който ми открадна не само дневника на лудия магьосник и справочника със заклинания, но и моята „пелена“. Артефактът, с помощта на който можеха да се виждат сплитанията на чуждите заклинания, се оказа не само изненадващо скъпо удоволствие, но и сложен за направа. Затова така и не успях да получа друг такъв, с който да заменя откраднатия, а да призная на приятелите си, че съм загубил толкова ценен артефакт, изобщо не ми се искаше. Макар че ако помоля леля за пари, вероятно бих могъл тихомълком да поръчам при техномаговете в Крайдол още една „пелена“...

— Е, какво, ще си ходим ли по домовете? — попитах Чез, опитвайки се да скрия песимизма в гласа си.

Да се срещам с леля си не ми се искаше много, особено пък, за да искам пари. Макар че по принцип бих могъл и сам да изтегля от банката, все пак основният капитал на нашето семейство беше в банкова сметка, открита от родителите ми на мое име. Но открай време леля ми се занимаваше с всички финансови въпроси, като изобщо не ме допускаше до тези дела. Чез беше прав — никога не съм си падал по икономиката.

— Ами да! — Чез пое дълбоко чистия въздух на столицата и се засмя. — Ще отскоча до вкъщи, ще взема душ... и хуквам да търся Натали. Хайде след час да се срещнем някъде да обядваме.

— В „Обелиск“-а? — предложих аз едно старо заведение, разположено в непосредствена близост до дома ми.

Нямах намерение да стоя до късно, сутринта ми предстоеше дълъг разговор с Майстор Ревел. А за краткото време на нашето познанство със сигурност разбрах едно — по-добре не закъснявай за среща с плешивия Майстор. За разлика от Ромиус, приличащ на добър брадат чичко, какъвто всъщност си и беше, Майстор Ревел истински ме плашеше, и съдейки по поведението на Шинс, не само мен. Дори Ромиус ме предупреждаваше, че с плешивия Майстор трябва да си държа очите отворени.

— Ще се видим там! — подхвърли в движение Чез и хукна в посока търговския квартал.

Къщата ми беше на друга улица, така че имах още малко време да се подготвя психически за срещата с леля. Все пак за леля бяха

минали само няколко седмици, а за мен — няколко месеца, защото в Академията времето течеше по малко по-различен начин, отколкото във външния свят. В паметта й сигурно още бяха пресни спомените от банкета в чест на постъпването ми в Академията, а аз вече отвикнах от нейните нравоучения и постоянни критики.

Приближавайки входната врата, аз с усилие потиснах желанието да обиколя около къщата и по стар навик да вляза в стаята си през отворения прозорец, за да избегна среща с леля Елиза. За съжаление, дори ако по щастлива случайност прозорецът се окажеше отворен, срещата с леля нямаше как да избягна. Така че...

Натиснах звънеца, за да известя за пристигането си, и отворих вратата. Разбира се, охранителното заклинание прие ключа и ме пусна... за да застана лице в лице с леля Елиза.

— Закари — доста хладно каза тя. — Връщаш се от практиката?

— Кхм — леко се стреснах от такава информираност. Разбира се, властолюбивата ми леля имаше достатъчно източници във всички сфери, в това число и магическите, но не предполагах, че ще започне да се интересува от мен. Всъщност смятах, че леля Елиза вече ме е зачеркнала от списъка с роднините си, ако не и от списъка на живите. — Да, за малко. Трябва да свърша някои неща в Академията...

— В Академията...

Леля сви устни в тънка рязка, с което показваше крайното си недоволство. Неволно се намръщих — вече бях успял да отвикна от това изражение на леля Елиза. Всъщност тя можеше да бъде много дружелюбна, весела и дори добра, ако беше необходимо за постигане на определена цел. При нея целите винаги бяха на първо място.

— Да, в Академията — колкото може по-спокойно казах аз. — Между другото, моето обучение върви много добре — не можах да се удържа да се пошегувам: — Можеш да се гордееш с мен.

— Сега можеше да бъдеш в тройката на претендентите за трона на Империята — недоволно каза леля. — Тогава щях да имам повод за гордост.

Поех си дълбоко дъх, опитвайки се да потисна внезапната вълна от раздразнение:

— Направих своя избор.

Леля се намръщи:

— Твоите родители не биха го одобрили.

Не можах да сдържа нервния си смях:

— Моите кои?! Виждам съм ги само два пъти в живота си. Не съм сигурен, че въобще помнят за съществуването ми.

Тук тя прекрачи границата. Мама и татко са идвали в Лита едва няколко пъти, предпочитайки живот по островите на далечен архипелаг пред общуването със сина си. За последен път се появила в Лита преди около пет години, само за няколко дни, и честно казано, изобщо не бях сигурен, че сега са живи. Морето крие много опасности, а и островът не може да се нарече приветливо място...

— Не смей да говориш така!

— Ще говоря каквото си искам! — окончателно се ядосах аз. — Никога не съм имал родители!

Близначките надникнаха от стаята си, привлечени от нашите викове, но бързо се скриха обратно, знаейки много добре, че в такива моменти е по-добре да не попадаш пред погледа на леля.

— Затова пък имаш любяща леля, която ти мисли само доброто — студено отвърна тя.

Не можех да спра, трупаните с години чувства се изляха от мен:

— На мен ли? А аз имам чувството, че вие мислите единствено за себе си и своите деца.

Леля се намръщи:

— Винаги съм се отнасяла добре с теб, не е ли така?

— О, да, добре — усмихнах се горчиво. — Както се отнася селянина с коня, който трябва ежедневно да оре нивите. Защо не се интересувате от моите желания, а само от вашите?

— Ти си твърде млад, за да разбираш от какво наистина имаш нужда.

— О, да — станах от креслото и се отдалечих от прозореца, до който се чувствах малко неуютно. — Точно затова наехте хипнотизатор, който да блокира всички мои способности за управление на енергията. Благодаря за грижите.

— Всъщност твоите способности ги блокира баща ти — язвително каза леля, с което направо ме вцепени. — Корт мразеше всякакви прояви на магията и искаше да те опази от приемане в Академията.

Това се казва изненада! Значи първото нещо, с което родителите ми са участвали в моя живот от момента на раждането ми, се оказва

толкова деструктивно, че само като си го помисля, и ми става страшно!

— Но защо?!

Тя сви рамене:

— Мисля, че баща ти имаше доста основателни причини. Пък и защо са ти тези глупави способности към Занаята, когато можеш да станеш Император?

— МОЖЕХ да стана — с удоволствие поправих леля си. — За щастие, постъпването в Академията ме спаси от тази възможност.

Леля ми се изсмя горчиво:

— Глупчо. На какво се радваш?

Стиснах юмруци:

— На свободата!

— Майсторът не може да бъде свободен. Той винаги остава собственост на Академията.

Това охлади ентузиазма ми. Всъщност, при постъпването ни говореха за нещо подобно! А и методите на преподаване бяха крещящ пример за отношението към учениците като към собственост на Академията. А ако си спомня в какво се превърна Стил...

— Във всеки случай, той е мой избор — колкото се може потвърдо казах аз и тръгнах по стълбите, водещи към втория етаж, намеквайки, че разговорът е приключил.

— Дано да не съжеляваш за него — чух зад гърба си тъжния глас на леля.

Качих се на втория етаж и със свито сърце отворих вратата на стаята си. Или по-правилно би било да кажа — на бившата си стая?

Крачка през прага — и сякаш преминах от новия си живот в стария. Затворих вратата зад себе си, облегнах се с гръб на нея и бавно се плъзнах на пода.

Ето ме у дома.

Стаята беше точно такава, каквато я оставих преди няколко месеца — небрежно оправено легло, разпръснати в бързината вещи, облегат в ъгъла синтезатор и няколко музикалки на масата. Колко време съм прекарвал с този инструмент, работейки върху своята музика. Най-скъпият в Империята модел синтезатор беше не просто дървена конструкция, пълна с магически струни и възможност за създаване и запис на невероятни музикални звуци и мелодии. Не, това

беше съвършен инструмент, направен от рядък минерал — лек, издръжлив и невероятно красив.

Отидох до синтезатора и прокарах ръка по гладката повърхност на корпуса.

Здравей, стари приятелю. Колко прекрасни мелодии сме записали с теб...

Погледът ми се плъзна по повредената картина на стената.

Тук за първи път видях Алиса. Тя се криеше от роднини и кой знае защо беше избрала моята къща... Предполагам, че това беше пръстът на Съдбата. Самата тя, с главна буква. Тази дама много обичаше да ми поднася неочаквани изненади. Нямахше значение, че запознанството ми с Алиса беше планирано от Келнмиир — в случая самият той беше инструмент на Съдбата... Ох, нещо се разфилософствах.

Проснах се на леглото, разперих ръце, затворих очи и въздъхнах дълбоко.

Ама че гатанка ми поднесе леля. Защо родителите ми са блокирали способностите ми към Занаята? А аз си мислех, че изобщо не се интересуват от живота ми и не възнамеряват да участват в него по какъвто и да е начин. Поне така би възприел тяхното поведение всеки здравомислещ човек — веднага след моето раждане ме оставили на леля и изчезнали в неизвестна посока. Всъщност посоката била единственият известен факт. По думите на леля Елиза родителите ми станали посланици на Империята на островите в Шарено море и не можели да напуснат резиденцията поради огромният обем работа. Не знам така ли е наистина, но отдавна се бях примирил с отсъствието на мама и татко от живота ми, а сега... за първи път в живота си исках да се срещна с тях и да им задам няколко въпроса. Само дето това не изглеждаше вероятно в близко бъдеще, а и в по-далечно — също. Освен да попитам леля на кой точно остров живеят родителите ми и да хукна натам, зарязвайки практиката? Идиотска идея. А дали изобщо ще искат да ме видят? Пълни глупости...

Сънят дойде на талази, разпръсквайки постепенно всички мисли, освен последната: „И все пак ми се иска да знам... защо?“

Потънах в сладка дрямка за почти час. А когато се събудих, всякакви мисли за родители се бяха изпарили заедно с умората, сякаш бях спал цяло денонощие. Взех набързо душ и побързах към

„Обелиск“. За щастие успях да се измъкна, без да срещна леля. Вече на улицата, аз с всички сили се затичах към любимия ни ресторант. До постъпването ни в Академията ние с Чез често прекарвахме тук свободното си време, защото заведението беше точно срещу любимата ни Школа по изкуствата. Разбира се, „Обелиск“ изобщо не можеше да се сравнява със „Златният полумесец“, но като цяло готвеха доста добре.

Влюбената двойка заемаше малка масичка в ъгъла на помещението и си гукаше сладко, хванати за ръце. Неволно се почувствах като истинска свиня, нарушавайки тяхната идилия с появяването си. Но какво да се прави — трябва да се яде, а в къщи с леля и залък нямаше да мога да преглътна. В компания беше някак си по-приятно. Хапвам набързо и бегом към къщи да поспя малко преди срещата с Майстор Ревел. О, да, ще трябва и психически да се подготвя да поискам джобни пари от леля.

— Привет — поздравих Натали.

На шията ѝ висеше подаръка на Чез — екзотичен амулет, изработен от техномаговете в Крайдол по индивидуална заявка. Не знам какви заклинания са вложили вътре, но със сигурност ще е нещо много полезно. За толкова пари...

— Точно за теб си говорихме — ухили се Чез. — Сядай, вече поръчах вечеря за трима. Нещо ми подсказваше, че няма да се задържиш дълго в къщи.

А аз направо си го знаех. Добре, че изобщо успях да поговоря откровено с леля. Така си изяснихме всичко, че и отгоре.

Издърпах един стол и седнах до Чез.

— Само без никакво месо — изведнъж си спомних аз.

След като с цел да забави процеса на превръщането ми в нисш вампир Велхеор извърши някакъв ритуал над мен, той състави цял списък с неща, които не трябваше да правя. В това число влизаше и в никакъв случай да не ям месни продукти. Впрочем, това не беше проблем — Академията вече беше успяла да ни приучи към зеленчуците и плодовете.

— Защо? — попита Натали.

— Как да ти кажа... — казах бавно, търсейки подходящо обяснение. — В Академията е забранено да се яде месо, защото влияе много лошо на магическите способности.

— Но Чез си поръча пържола — замига насреща ми Натали.

Чез се усмихна самодоволно:

— С моите способности нищо няма да се случи. Знаеш колко са силни при мен...

Да, определено бях излишен тук.

Входната врата се отвори и в заведението влязоха трима ученици от Академията, облечени в ученически ливреи с бели качулки. От местата ни ясно се виждаше кои точно представители на Водния факултет бяха решили да хвърлят едно око на любимото ни заведение.

— О, не — възкликна Натали и се дръпна зад колоната пред нас. — Как са ме открили. Не може ли да ни направите невидими?

Хм, може би иска веднага да се телепортираме в „Златният полумесец“, за да избегнем неприятностите? И защо всеки път, когато настъпи идилия, мир и спокойствие, веднага се случва поредната гадост? В този случай гадостите бяха три — Ленс, Ейнджъл и Стори. Да не би специално да ни търсеха из целия град?

— Това пък защо? — наежи се Чез. — Да се крием от някакви си „водни“? Глупости.

Не особено дебелият колоната не можеше да ни скрие от внимателните погледи на учениците от Академията.

— Я виж ти, кой се е върнал от село — ухили се Ейнджъл Митис.

Тримата веднага пристъпиха към нашата маса.

— По-добре си намерете някое друго заведение — колкото се може по-мекко казах аз. — Ние си почиваме. И точно сега нямаме нужда от компанията на парвенюта, които се крият зад високото положение на своите родители.

Чез се опули в мен с отворена уста. Явно не очакваше такова агресивно поведение. Честно казано, и аз не разбрах кое ме подтикна да го кажа. Разбира се, с думите си много точно изразих отношението ни към появата на „водните“, но с тона и рязкостта си явно прекалих.

— Натали, какво правиш тук? — Ланс най-накрая забеляза притаеното зад колоната момиче.

— Не е твоя работа — сопна се тя.

Тук се включи и Чез:

— Господа, ако нямате нищо против, ние ще продължим вечерята си. Както виждате, заведението е пълно със свободни маси...

— На нас ни харесва тази — Ейнджъл седна на съседната маса.
— Сядайте, момчета.

Тримата се настаниха до нас и започнаха на висок глас да обсъждат невежеството и лошата миризма на селяните.

— Струва ли ми се или наистина нещо тук смърди?

— Да, миризма на канализация... или може би тор?

Натали хвана ръката на Чез:

— Може ли да си тръгваме вече?

— Просто не им обръщай внимание — не отстъпи приятелят ми.

— В последно време брат ми се държи отвратително — виновно каза Натали. — Особено след като Лиз го заряза...

— Зарязала го е? — полюбопитствах аз.

Не че особено ме вълнуваше личния живот на бившата ми приятелка, но това си беше наистина изненада.

— О, ти още не знаеш — изкиска се Натали. — Лиз скъса с Ейнджъл.

— Защо? — бях изненадан.

— След смъртта на Императора започна цялата тази суматоха за намиране на престолонаследник и се оказа, че ти си един от най-вероятните кандидати.

О, а аз дори забравих да мисля за всички тези глупости.

— Мисля, че тези, които наистина се интересуват, и без това много добре знаят целия списък с наследниците — казах аз.

Типичен пример беше моята предприемчива леля.

— Може би — не тръгна да спори Натали. — Но Лиз не е знаела. И когато разбрала, че е разменила Император за обикновен Майстор...
ъ-ъ, направо полудя.

— Майстор не може да стане Император — напомних аз.

— Теоретично Лиз можеше да те разубеди да не постъпваш в Академията — ехидно отбеляза Чез. — Имаше време, когато беше луд по нея.

Не помнех такова. Разбира се, навремето ми харесваше, но колко време беше минало оттогава? Сякаш цяла вечност.

— В крайна сметка Лиз толкова се вбеси заради пропуснатата възможност, че веднага скъса с Ейнджъл, наричайки го посредствен бездарник.

Разбира се, Натали говореше достатъчно високо, за да може от съседната маса да чуят всяка дума.

— Млъкни! — извика Ейнджъл, изблъска стола и скочи на крака.
— Ах ти, малка...

Чез на мига се оказа до Ейнджъл и го сграбчи за реверите:

— Внимавай какво говориш!

— Махни си ръцете от мен!

— Нямам такова намерение!

Ленс и Стори също скочиха на крака и се втурнаха към Чез, но аз им преградих пътя. Точно преди да се случи това, което трябваше да се случи, към нас притича сервитьорът:

— Без бой! Моля ви, не в нашето заведение!

— Да излезем? — предложи Чез и отблъсна Ейнджъл от себе си.
— Да поговорим на улицата.

— Да вървим!

Ейнджъл пооправи дрехата си и първи тръгна към изхода.

— Момчета, спрете! — опита да се намеси Натали, но никой не ѝ обърна внимание.

„Идиоти — раздразнено си мислех аз, докато излизах на улицата заедно с «водните» и Чез — Живуркаха си тук, докато ние рискувахме живота си и участвахме в истински битки. Нищо, сега ще им покажа какво научих по време на практиката...“

— Хей! — Стори сложи ръка на рамото на Ейнджъл. — На нас ни е строго забранено да организираме дуели!

— Не ме интересува!

Чез ми намигна.

— Ей, неудачници — обърна се той към „водните“. — Можем да създадем Индивидуален купол, който да ни скрие от очите на минувачите с помощта на изкривяване на пространството.

Разбира се, Чез, Невил и аз съвсем наскоро обсъждахме възможността за създаване на купол на невидимостта. В тази връзка в справочника намерихме два възможни варианта — изкривяване на светлината и създаване на изображения по повърхността на купола, които да са максимално близки до окръжаващата среда. При изкривяване на светлината куполът се превръщаше в светеща със всички цветове на дъгата повърхност, а създадените изображения... Определено никой от нас нямаше талант на художник.

Очевидно Чез беше решил да поуплаши малко „водните“. Трябва да призная, че се получи — момчетата наистина изглеждаха доста разтревожени. За съжаление, тяхното настроение щеше да се подобри веднага след като се опозорим и не успеем да създадем нищо работещо. По-точно не ние, а аз...

Свихме зад ъгъла на сградата, така че да не привличаме излишно внимание.

— Предлагам бой двама срещу двама — Ейнджъл се престори, че не е чул думите за невидимия Индивидуален купол. — Аз и Ленс срещу вас двамата, за да бъде всичко честно.

— Ако искаш боят да е честен, тогава по-добре се бийте и тримата — самодоволно се усмихна Чез.

Докато те си разменяха остроумия, аз методично наплитах Индивидуалния купол, използвайки нашите разработки за невидимост. Всъщност ние никога не бяхме тествали това заклинание, измислено на едно от теоретичните занятия.

Огледах се наоколо, за да се уверя, че няма нежелани зрители, и заявих на всички, че съм готов да създам купола.

Стори и Натали отстъпиха няколко крачки, за да ни дадат повече пространство. Съсредоточих се и създадох Индивидуален купол, използвайки измислените от Чез сплитания на въздуха за пречупване на светлината. За съжаление не можех да проверя доколко сме невидими, така че ми оставаше да се надявам, че никой от нас не е сгрешил в изчисленията.

И така, накрая се оказахме стоящи един срещу друг под напълно прозрачен купол. Тоест на теория ние виждахме всичко, което се случва извън купола, а отвън не можеха да ни видят. Кое то, в крайна сметка, си беше плюс — не биваше Натали да гледа как ние с Чез бием брат й.

— Готови ли сте да си го получите? — с тънка усмивка попита Чез, подхвърляйки Огнена топка в ръцете си.

— Майната ти! — ядно отвърна Ейнджъл и веднага метна няколко Ледени копия към моя приятел.

Чез се прикри с Въздушен щит, остави настрана малката Огнена топка и създаде няколко Огнени птици, които се отправиха към Ейнджъл по криволичещи траектории.

Междувременно Ленс ме атакува с множество странни конструкции, отдалече напомнящи на снежни топки. Отдавна бях се погрижил за Универсална стена с отблъскване на енергията във вид на Въздушни копия, затова спокойно продължих да наблюдавам Чез. По-конкретно, за действията на изоставената настрани малка Огнена топка. Тя се претърколи настрани и изведнъж бързо се зари в земята...

Моята Универсална стена реагира, като изстреля по Ленс няколко десетки копия. Той охотно ги посрещна с щита си, но някои от острите образувания все пак стигнаха до него и го нараниха. Изглежда просто защитата му не издържа на обединената енергия от разрушената ми Универсална стена и неговото заклинание.

В същото време Чез и Ейнджъл продължаваха да си разменят заклинания. Това продължи до момента, когато за себе си напомни зарилата се в земята Огнена топка. В самия разгар на боя тя изскочи от земята и удари Ейнджъл... малко под гърба.

Ейнджъл подскочи, хвана с две ръце пострадалата част от тялото си и започна да подскача наляво-надясно, виейки от болка. Изглежда вече не му беше до двубоя.

Не оставих приятеля си да чака и използвах няколко Въздушни юмрука, за да смажа набързо Ленс, без да го убия.

— Слабаци — констатира Чез, приближавайки се към мен. — Отпуснали са се тук в столицата. Махай купола, нека отива да се лекува, че знае ли човек...

Магнах Индивидуалния купол и замръзнах от изненада. Около нас се беше събрала огромна тълпа, пред която стоеше кордон на стражи. Кога успя да се събере толкова много народ?

— Е... — сръга ме с лакът в ребрата Чез. — Сигурен ли си, че не си объркал нещо с купола? Например да си проектирал изображение не на външната повърхност, а на вътрешната?

— Всички да останат по местата си! — извика един от стражите. — Вие сте арестувани за неразрешено използване на бойни магии!

Обкръжилите ни стражи държаха в ръцете си не обичайните мечове, а малки златни жезли, и аз без „пелена“ усетих заплахата, която се излъчваше от тях.

— Предлагам да се предадем — прошепна Чез.

— Съгласен — отговорих аз и демонстративно вдигнах ръце над главата си. — Предаваме се!

Интуитивно се досещах, че стражите трябва да имат някакви варианти за противодействие на магията. Освен това бях чул, че градската стража е оборудвана с множество бойни артефакти, позволяващи им да се справят практически с всеки противник. Привлеклите вниманието ми жезли бяха от тази категория. Остана само да се чудя, че и Чез стигна до тази проста мисъл.

Преди да успеем да кажем каквото и да е, извиха ръцете ни зад гърба и стегнаха китките с нещо стоманено. Въпреки пищенето на Ейнджъл по повод смъртоносната му рана, с него и Ленс направиха същото.

Уплашената Натали изтича до стража, водещ Чез, и нервно попита:

— Къде ги водите?

— В затвора. След това ще ги предадем на Академията, те се занимават със своите.

В затвора?! Едва не се препънах от изненада. Просто страхотно... Ето това е — триумфално завръщане у дома след геройска практика.

— Знаете ли кой е чичо ми? — чух зад гърба си гласа на Ейнджъл. — Той всички ви ще вкара в затвора!

— Законът е еднакъв за всички — безизразно отговори стражът. — Така че мълчи и върви.

— А законът не предвижда ли оказване на първа помощ? — плахо попита Ленс. — Все пак приятелят ми наистина пострада...

Нито този, нито следващите опити да умилостиви стражите постигнаха някакъв успех. Ейнджъл трябваше да изтърпи болката, и най-важното, унижението. Осъзнаването на този факт значително повиши градуса на нашето настроение.

— Е, поне ще видим столичния затвор — промърмори под нос Чез. — Дори се чудя как ли може да изглежда.

В това бях съгласен с него, тъй като и представа си нямах къде в нашия роден град се намира затвора. Не ми се беше налагало да бъда там, а и интерес към това сладко местенце никога не съм проявявал. Изненадата за нас дойде от факта, че в сравнение със затвора в Крайдол столичния затвор наистина можеше да се нарече сладък. Кокетна сграда в покрайнините на града, която с нищо не се отличаваше от другите около нея освен с големите си размери. Е, и

ореолът на защитните заклинания се виждаше дори и без използване на „пелена“.

Под непрестанните хленчения и заплахи на ранения Ейнджъл, порядъчно скучни за всички, ни вкараха през една почти незабележима врата, после минахме по няколко коридора и накрая ни настаниха в неголеми стаи. Доста уютни, трябва да отбележа. В допълнение към напълно нормалното легло тук имаше изненадващо прилична тоалетна и мивка, за сравнение в затвора на Крайдол имаше само стоманени легла и една малка дупка в пода. Нещо повече — настаниха всеки в отделен апартамент и дори донесоха някаква мижава, но все пак вечеря.

Почуках по стената, за да привлека вниманието на Чез, затворен в съседната килия:

— Чуваш ли ме?

— Да.

— Ама че ден се получи днес. Сутринта ние вкарвахме в затвора, а вечерта нас ни вкарват.

— За нас както и да е. Представяш ли си каква врява ще се вдигне, когато се разбере, че синът на съветник Митис е попаднал в градския затвор.

Замислих се за известно време, обмисляйки възможното развитие на събитията. По всичко изглеждаше, че ние с Чез ще бъдем изкупителните жертви. Например, ние бяхме подбудителите на боя, а Ейнджъл и Ленс — единствено жертви... Направо не ми се мислеше какво наказание можеха да ни наложат.

Казах на глас своите опасения, но Чез не сподели моя песимизъм.

— Затова пък ги нашлапахме по задниците — самодоволно каза той. — Имам предвид буквално. Както и да е... — той се прозя шумно. — Ще ни се размине. Хайде да спим, леглото е чудесно, не като в затвора в Крайдол. Мисля, че на вампирите там сега им е много по-неудобно, но така и трябва.

— Как можеш да мислиш за сън? — възмутих се аз.

Отговори ми само силно хъркане.

— Бедната Натали — измърморих под нос, яростно намествайки възглавницата. — Да спи при такова хъркане — направо ужас. Дали да не потърся в справочника някакви заклинания против хъркане...

Колкото и да е странно, заспах още преди главата ми да докосне възглавницата.

ДЕЙСТВИЕ 4

— Едва се върнахте и вече успяхте да се забъркате в неприятности — плесна с ръце Шинс. — Как е възможно?

Седяхме в кабинета му с наведени глави, без да смеем да вдигнем поглед. Нашият декан не беше толкова ядосан дори след нападението над Академията.

— Ние не искахме... — започна Чез.

— Според мен много даже сте искали! За ваш късмет получавате само предупреждение.

— Благодарим! — радостно изблеяхме ние.

— Няма за какво да ми благодарите, така е по правилника на Академията. Ако трябваше аз да решавам, бих ви наказал две седмици тежък труд в Далечните планини. В мините всеки Майстор е ценен.

В мините?!

Ние с Чез си разменихме стреснати погледи и тържествено уверихме Шинс:

— Това повече няма да се повтори!

— Да бе, сякаш не ви познавам — той се усмихна в брадата си. — Поне спечелихте ли? Защитихте ли честта на факултета?

— Ами... да... — предпазливо каза Чез.

— Как? — с изненада забелязахме, че Майсторът едва сдържа любопитството си. — Какви заклинания използвахте?

— О, аз използвах един много интересен ход! — веднага се разпали Чез. — Възползвах се от факта, че бяхме на улицата, а не в зала от дагор. Тук в столицата явно не са участвали в сериозни битки, не са свикнали с използването на подобни трикове. Просто пуснах малко Огнено кълбо под земята и ударих Ейнджъл в задника!

Шинс кимна одобрително.

— Добър тактически ход. Новобранците много рядко създават цялостни щитове, прикриващи ги и отдолу — той ме погледна въпросително. — А ти, Зак?

Свих рамене неопределено.

— Не се напъвах особено. Просто стоях и гледах как се бие Чез, цялата работа я свършиха Отразяващите щитове.

— Това, разбира се, е добре. Но не трябва да разчиташ прекалено на Отразяващи щитове. Имал си късмет, че сте се били с първокурсници. Всеки третокурсник би могъл да обърне твоето заклинание срещу теб самия, и ако не го забележиш навреме, ще се търкаляш на тротоара, надупчен от собствените си Въздушни копия. В уличните дуели няма наблюдаващи и няма кой да намали силата на атакуващите заклинания.

Леле, и през ум не ми беше минавало, че може да се случи нещо подобно. Въпреки че можехме да видим чуждите заклинания с помощта на „пелената“, но да вникнем в тях и да ги променим по време на битка... не можех да си го представя. Да, определено имахме твърде малко знания и опит. Макар и да бяхме по-напред от останалите първокурсници, със старшите изобщо не можехме да се сравняваме.

— Зак, Майстор Ревел вече те чака — неочаквано ми съобщи Шинс.

Чез скочи с мен, но Майсторът го спря:

— Чез, теб ще те помоля да останеш.

— Но аз имам много важна среща! — запротестира Чез. — До връщането ни обратно има толкова малко време...

Мислено съжалих приятеля си, но ми стигаха и моите проблеми — трябваше да бързам за срещата с Майстор Ревел. За щастие кабинетът му беше на съседния етаж.

Началникът на Службата за сигурност в Академията ме посрещна с кратко кимване и без много приказки:

— Здравейте, Закари. Сядайте.

Няколко минути седяхме в мълчание, прекъсвано единствено от шумоленето на страниците и сумтенето на Майстора — съдейки по всичко, той четеше документи, отнасящи се до мен. Защо иначе постоянно ще ми хвърля преценяващи погледи? Честно казано, усещането беше сякаш виждаше през мен и искрено се забавляваше от видяното.

— Чудесно сте се справили в Крайдол — каза той накрая и бутна настрана папката с докладите.

По интонацията не разбрах това въпрос ли беше или констатация и предпочетох да запазя мълчание. Въпреки, че по мое мнение ние

наистина се бяхме справили прекрасно, не всеки ден се случва първокурсници да спасят цял град от смъртно опасно Същество — продукт на тайни магически изследвания. Между другото, изобщо не разбирах как работи тази тяхна Служба за сигурност, щом позволява „Децата на дракона“ да създават такива чудовища точно под носовете им.

— Вие, разбира се, сте герои — продължи Майстор Ревел. — От друга страна, по-добре би било да го хванете живо.

Живо?! Той присмиваше ли се?!

Бях толкова шокиран от думите на Майстора, че просто загубих дар слово. Завръщането в Лита се оказа съвсем не толкова триумфално, колкото очаквах. Чувството беше сякаш всички са се наговорили — Шинс, леля, „водните“, сега и Майстор Ревел. Честна дума, вече ми се искаше да се връщам обратно в Крайдол...

— Е, няма да търсим кусури — междувременно продължи той. — Много ме заинтригува вашата информация за използването на нов вид магическа енергия от нисшите вампири. Подобни доклади дойдоха и от другите градове. Изглежда някой умишлено снабдява нисшите вампири с някакъв необичаен вид артефакти. Признавам, че никога не бяхме чували за нещо подобно, досега никой не е провеждал сериозно изследване на способностите на нишите вампири, всъщност се е смятало, че те нямат такива.

— Донесох няколко артефакта — спомних си аз. — Мисля, че можем да получим много полезна информация, ако ги проучим. Но всичките ми вещи останаха у дома.

Фактът, че не можах да ги взема, защото попаднах в затвора за едно от най-страшните провинения — участие в незаконен дуел, аз предпочетох да премълча. Предполагам, че Майсторът прекрасно знаеше за нашите приключения, но не исках излишно да повдигам темата.

— Ще изпратя хора да вземат артефактите — кимна Майстор Ревел. — Мисля, че тяхното изследване не само ще ни позволи да намерим начин да се противопоставим на новата магия, но ще ни помогне да идентифицираме и нейния източник. А сега подробно ми разкажи за всички събития от първия ден на практиката чак до вчерашната среща с нисшите вампири.

О, това щеше да бъде много дълъг разговор. Вътрешно се стегнах и се съсредоточих. Сега трябва да се постарая да не изтърва нещо излишно за забранената магия — полетите над града, виденията и Коридора на съдбата. А ситуацията се усложняваше и от факта, че Майсторът знаеше за моите възможности и сигурно щеше да иска да ги проучи.

И аз започнах да разказвам. За разлика от Шинс, Майстор Ревел се интересуваше не толкова от подробностите на магическите дуели, колкото от съвсем различни детайли — способностите на Съществото, слабостите му, реакцията на жителите на града към убийствата и към появата на Патрула. Дълго ме разпитва за поведението на нисшите вампири и отношението на местните жители към тях. И едва накрая засегна магията на драконите. Аз започнах с изпитанието, на което бях подложен още в Академията, след това разказах за няколко видения, които значително улесниха издирването на Съществото.

— Много интересно — сговорчиво каза Майсторът. — Изглежда имаш големи заложи към забранената магия, което по принцип не е изненадващо...

— Защо да не е изненадващо? — учудих се аз.

— Ами, ти си умно момче — уклончиво отговори той. — Сега ми кажи за така наречените „свободни“.

— Всичко започна с това, че в града се появиха лъжепатрули — с готовност продължих аз. — Те се представяха за създадените от нас Патрули от нисши вампири и ограбваха богатите жители на Крайдол...

И аз подробно описах събитията от вчерашния ден, подчертавайки необходимостта от привличане на допълнителни сили в Крайдол. Нали още първоначално е било предвидено в града да има два Патрула, но единият беше унищожен.

— Какво пък, прав си — неочаквано лесно се съгласи Майсторът. — Ще ви изпратя в Крайдол две петорки от старши ученици. Трябваше да го направя още от самото начало, тогава може би щяхме да избегнем всички тези убийства и усложнения.

„А защо не изпратихте?“ — исках да попитам аз, но навреме се сдържах и на глас казах:

— Ами добре...

Сега със сигурност ще ни бъде много по-лесно да поддържаме реда в града, а и със „свободните“ ще можем да се справим.

— Що се отнася до привлечените от вас нисши вампири на работа в Патрула — той се облегна назад в креслото. — Това е неприемливо.

Едва сдържах учудения си възглас.

— И защо? — попитах тихо, бързо вземайки се в ръце.

— Вампирите не могат да заемат държавни длъжности. Това е един от законите на Империята. Изненадан съм, че досега не сме получили оплаквания от жителите на Крайдол.

— Вампирите се справят отлично с работата си — подчертах аз. — Жителите няма от какво да се оплачат. Естествено... ако не броим действията на лъжепатрулите...

Но Майстор Ревел беше непреклонен:

— Още по-лошо. Вие сте предоставили на престъпниците отлично прикритие, давайки на нисшите вампири легитимна власт. Как изобщо началникът на стражата е позволил такива своеволни действия от ваша страна? Кой сега е началник там?

Той заразливства документите пред себе си:

— А, Витор. Първо се издъни като пазач в Имперския затвор, сега и тук...

О, не, нима ще го накажат заради моето своеволие?

— Той е добър човек — опитах се да оправдая началника на стражата. — И трябва да признаете, че в конкретния случай използването на нисши вампири беше удачно решение.

— Може би — съгласи се Майсторът. — Но сега ще трябва да се върнеш и да им съобщиш, че Империята не може да позволи на нисши вампири да работят в градската стража.

Дракон да го вземе и него, и цялата Империя с нейните закони! Как... как ще кажа на Даркин и останалите, че повече не могат да работят в Патрула?! Тази работа даде толкова много на нисшите вампири. На практика за повечето от тях сега изборът е да работят в Патрула или да се присъединят към „свободните“.

Опитах се да обясня ситуацията на Майстор Ревел, но изглежда, че дори стоящата на бюрото му каменна статуя на Кървавия бог беше по-отворена за диалог. Между другото, абсолютна загадка, какво изобщо прави тя в кабинета на Майстора?

— С този въпрос приключихме — твърдо каза Майстор Ревел. — Що се отнася до това общество на „свободни“, трябва в най-кратки срокове да се справите с тях. Мисля, че с помощта на десет големи ученика ще се справите с тази задача и така практиката ви ще може да се счита за приключена.

„Приключена — това е добре“ — помислих със задоволство и изведнъж осъзнах накъде бие той. Че нашата практика свършва?!

— Ще се върнем в Академията?!

— Ще продължите да се обучавате — поправи ме Майстор Ревел. — Но не в Академията, а на друго място.

Окончателно се обърках и просто мълчаливо се втренчих в него.

— Давам ви две седмици, за да запознаете големите ученици с обстановката и да оправите всички проблеми в Крайдол. След това отивате във Форт Скол и ще продължите обучението си в бойни условия.

— В бойни условия?!

О, на глас ли го казах?!

— Точно така. Сблъсъците с отрядите Шатерски шпиони е чудесна възможност да тествате бойните си умения. Точно там е най-подходящото място да се научите как се води битка в строй.

Уау, нищо подобно не бях чувал. Майстори, крачещи в строй — това е нещо ново. Може би ще ни дадат и брони? Е, не като на стражите, разбира се, а нещо по-специално.

— Значи разполагаме само с две седмици...

— Да. След това вашата четворка...

— Четворка ли?!

— Разбира се. Невил Викерс загуби способностите си и ако не се възстанови до две седмици, ще остане да работи в Крайдол до пълното им възстановяване.

„Значи петорката ни ще се разпадне? — тъжно помислих аз. — От друга страна, Невил само ще се радва да остане в Крайдол с Мелисия. А ние... явно ще се наложи известно време да тренираме без него.“

— Освен това, във Форт Скол има изследователски отдел, занимаващ се с изучаването на забранената магия. При пристигането си трябва да се присъединиш към тях в качеството си на младши сътрудник.

Покорно сведох глава.

— Добре...

„... добре, че поне опитен образец не ме нарече“ — продължих фразата за себе си.

— Между другото, вече може да не се притесняваш от „Децата на дракона“, това тайно общество прекрати съществуването си. Ние разкрихме и заловихме практически всички участници.

— Наистина ли? — изненадах се аз. — А как е Кейтен? Нали го бяха хванали...

Майсторът сви рамене.

— Кейтен така и не беше намерен. Има много голяма вероятност никога да не го намерим...

— О, не...

Гърлото ми пресъхна така, сякаш не бях пил няколко дни.

— Съжалявам — с напълно неутрален тон продължи той. — Настъпиха трудни времена, всички сме изложени на сериозен риск и вървим по ръба.

„Лесно му е да говори така — седи си в Академията, документи прехвърля“ — ядосано си помислих аз. Нима Кейтен наистина е мъртъв?! Не, не можех да го повярвам... Та той е гениален Майстор, нали успя да създаде автомага — изкуствения магически интелект. Толкова умен човек непременно ще измисли нещо и ще избяга от плен.

— Мисля, че обсъдихме всичко — Майстор Ревел премести папката с моите документи. — Мога само да ви пожелаая късмет. Мисля, че ще се справите.

Да, при Кейтен вече се получи...

— Благодаря.

Да вървя да ходя по ръба...

Сбогувайки се с Майстор Ревел, аз отново надникнах при Шинс. Чез вече беше успял да изчезне на среща с Натали, така че аз се наках да кажа довиждане и да тръгна, но Шинс ме задържа. Поточно деканът ме сграбчи с две ръце и ме засипа с въпроси за новия вид магия. Оказа се, че едва днес до него са достигнали подробности за битката ни с нисшите вампири и Майсторът гореше от нетърпение да научи подробности.

Излизайки малко по-късно от кабинета на Шинс, аз мислено завидях на рижия си приятел — последните няколко часа той се гушка

с приятелката си, докато аз давах отчет за нашите действия и се наслушах на неособено приятните коментари на шефа на Службата за сигурност на Академията. От друга страна, Чез също заслужаваше съчувствие — той още не знаеше, но следващата му среща с Натали нямаше да бъде толкова скоро.

Да се връщам у дома изобщо не ми се искаше, така че реших да почина в стаята си. Отивайки на нужния етаж, бързо се промуших между две неголеми компании „огнени“ и с леко притеснение отворих вратата на стаята си. За голямо мое облекчение нямаше никакви следи от кактуси, както и дупки в тавана. По време на моето отсъствие бяха ремонтирали и почистили всичко.

След като огледах добре стаята и се уверих, че няма и следа от моя не особено успешен опит, аз рухнах на леглото, затворих очи и се отпуснах. Най-накрая почивка! Дали да не подремна няколко часа преди да поема обратно?

Едва затворих очи и на вратата тихо се почука.

— Влез! — извиках аз, вече ме мързеше да стана и да отворя.

Дори от леглото не ми се надигаше, така че просто се обърнах на една страна, за да видя кой влиза, но веднага скочих на крака:

— Кейтен!

Ето кого най-малко очаквах да видя тук.

— Привет — кратко поздрави Кейтен.

— Как се озова тук? Ние вече те отписахме! Току-що бях при Майстор Ревел и той ме уверяваше, че отдавна си мъртъв!

— Не съм толкова лесен за убиване — Кейтен погледна към вратата, сякаш се страхуваше, че го преследват, после тихо я затвори и тръгна из стаята, правейки някакви манипулации с енергията. — Успях да избягам.

След това покри част от стаята със сложен защитен купол — аз успях да зърна няколко проблясъка, и въздъхна с облекчение:

— Вече може да говорим спокойно Завесата на мълчанието ще ни защити от любопитни уши.

Нашият наставник изглеждаше доста слаб, а и говореше някак нервно и рязко. Кой знае какво са му правила, докато е бил в плен...

— Какво стана с теб, след като се телепортирахте от Прокълнатата къща? Как успя да избягаш?

— Телепортирахме се в пещера някъде в околностите на Крайдол. Преди да успея да направя каквото й да е, бях вързан и приспан. Събудих се в каменна килия, както после се изясни, някъде под Лита. Останах затворен там до вчера и сигурно там щях да си остана, ако не беше дошла помощ отвън. Някой ми помогна да се измъкна и аз все още не знам кой ли може да е. А при вас как се развиха нещата в Крайдол? Какво стана след изчезването ми? Намерихте ли убиеца?

— Не знаеш ли? — бях изненадан. — Такава каша стана там, просто ужас. Странно, че Ромиус не ти е казал.

Лицето на Кейтен се промени:

— Още не съм се срещал с него. И не съм сигурен дали искам...

— Какво говориш? — зяпнах аз. — Той сигурно се притеснява.

— Съмнявам се — поклати глава Кейтен. — След бягството успях да подслушам един разговор на „Децата на дракона“... Ромиус беше там и веднага се виждаше, че е важна клечка при тях.

— Сигурен ли си?!

Не можех да повярвам, че чичо ми може да бъде част от всичко това. Макар да знаеше изненадващо много за забранената магия, възможно ли беше? Не, не вярвах!

— Сигурен съм в това, което видях и чух. — Кейтен се намръщи. — Не знам кой друг още е свързан с тях, така че за момента ще запазя информацията за себе си. А ти имай в предвид, че с Ромиус трябва да бъдеш много внимателен... — той въздъхна и изведнъж се усмихна: — Така, а какво стана при вас? Разкажай.

И аз разказах. За лова за Съществото, унищожаването на ходещите трупове и плъховете, за травмата на Невил. Е, за дневника на лудия Майстор и за ухапването от вампира предпочетох да премълча. Затова пък подробно се спрях на новите способности на нисшите вампири и нападението над полицейското управление, защото много исках да чуя съвет от Кейтен как да действаме нататък. Говорейки за всички събития вече за трети път, аз без проблем се вместих в рамките на половин час — ето какво значи опита.

— Тоест сега търсите място, където биха могли да се крият? — попита той след моя разказ.

— Да — потвърдих аз. — Даркин и Девлин вече обикалят из целия град. Вярно, силно се съмнявам, че ще открият нещо. Нашите

противници явно добре умеят да се крият. И изобщо не разбирам как толкова бързо успяват да се появяват и изчезват в различни райони на града.

— Знаеш ли — усмихна се на себе си Кейтен. — Мисля, че знам къде трябва да ги търсите. Опитайте с канализацията. Няма да намерите по-подходящо място.

Той беше прав! Как не се сетих по-рано?!

— Ето виждаш ли колко ни липсваш — казах аз. — Няма ли да дойдеш с нас в Крайдол?

— Не — потвърди той моето предположение. — За съжаление, все още не мога. Твърде много работа имам в Академията. Трябва да разбера кой стои зад всичко случващо се. Пък и вие, както виждам, се справяте много добре и без координатор.

— Стараем се. Жалко, че скоро ще се наложи да напуснем Крайдол — въздъхнах аз. — Чу ли, канят се да ни пращат на някакви военни маневри?

— Не, не съм. В момента крия завръщането си, защото не знам на кого мога да се доверя и на кого — не. Дори Майстор Ревел не знае, че съм се върнал.

Уау! Според мен изобщо не е толкова просто да се вмъкнеш незабелязан в Академията. Ако изобщо беше възможно. Сигурно на Кейтен му се е наложило сериозно да се изпоти, за да го направи.

— Така, значи ще трябва да си мълча за нашата среща? — попитах разочаровано.

Исках да зарадвам приятелите си...

— Всичко е наред — предаде се Кейтен. — Можеш спокойно да кажеш на екипа. Молбата ми е да не изпращате никакви отчети към Академията, трябва ми още малко време, за да събера информация. След два дни ще има Общо събрание, надявам се дотогава всичко да се изясни и да изкарам на светло всички предатели.

В крайна сметка ще кажа на приятелите си, че Кейтен е жив. Тайни си имах предостатъчно.

— Между другото, изненадан съм, че ви изпращат във форт Скол. Разбира се, това е обичайна практика, но само за третокурсници... — той замълча за известно време. — Но пък вас ви обучават по нова програма. Преди основният курс по бойни заклинания стартираше едва от втората година, а сега започвате с него.

Но както и да е, бъдете много внимателни, границата с Шатер е наистина опасно място.

Много ме успокои.

— Надявам се, че докато стигнете там, аз ще успея да се присъединя към вас. Но за всеки случай запомни — най-лошо е да попаднеш в отряда по почистването. Те получават най-мръсната и опасна работа, а и сержанта им е отвратителен. Навремето попаднах при него и проклинах целия свят.

— Ценна информация — въздъхнах аз. — И благодаря за това.

Ние си поприказвахме още малко за това и онова, след което Кейтен си тръгна, оставяйки ме разстроен да премислям чутото.

Ромиус ръководи „Децата на дракона“? Това е лудост! А дори да е истина, защо, например, се опитва да открадне Фонтана на съдбата, когато така или иначе има пълен достъп до него? Достатъчно е да ни представи тези „Деца на Дракона“ като изследователи от Академията, и номерът ще мине.

Не знам колко време прекарах, лежейки в леглото с поглед, впит в тавана. Може и малко да съм задрямал, но тихо почукване по вратата ме върна в реалността.

„Сигурно Кейтен е забравил да ми каже нещо“ — помислих си аз и извиках:

— Отворено е!

Лежейки по гръб, аз отлично виждах вратата. Ето защо, вяло отбелязвайки, че гостът все пак не е Кейтен, аз се надигнах на лакът и попитах:

— Кого търсите?

— Теб — добродушно се усмихна момчето с ливрея на отличник и с все същата усмивка метна към мен няколко Ледени копия.

Като по чудо успях да издигна защита, явно практиката беше изострила рефлексите ми. Късмет беше и че успях да се претърколя от леглото — защитата забави смъртоносните ледени снаряди само за части от секундата.

Отговорих с Огнена топка... която изчезна още с появяването си.

Следващия удар ме настигна дори преди да успея да сплета друга защита. Снежният вятър ме блъсна право в стената и буквално ме залепи за камъка. Когато снегът престана да ме бие в лицето осъзнах, че не мога да мръдна — ледът беше сковал ръцете и краката ми.

— Спри! — извиках аз, преди нападателят да направи следващото си заклинание. — Защо го правиш?

Мислите ми се носеха с невероятна скорост — трябваше да го забавя, датчикът за магии в стаята със сигурност вече е сработил. О, не! Кейтен го изключи, когато постави Завесата на мълчанието!

— Пречиш ни — кратко каза мъжът и хвърли Ледена игла в лицето ми.

С всички сили дръпнах главата си и успях малко да я изместя. Иглата се плъзна по бузата ми, карайки ме да изкреца от болка.

Дракон да го изтърбуши! Сега вече ще ме убие!

Стиснах юмруци и изведнъж почувствах парене на пръста на дясната си ръка. Трофейният пръстен, който взехме от „свободните“, явно намекуваше, че не би имал нищо против да се намеси в боя. Почти губейки съзнание, аз вложих в него цялата си вътрешна енергия, всичкия си гняв и отчаяние.

Виолетовото избухване погълна всичко и аз загубих съзнание, но само за миг. Е, поне на мен така ми се стри...

С труд отлепайки очи, аз се опитах да вдигна ръце... и успях! Много бавно, сякаш бях притиснат с огромна тежест, аз се отдръпнах от стената и приклегнах. Всичко наоколо беше в кръв и, ако се съди по виенето на свят и пулсиращата болка в дясната страна на лицето, това беше основно моята кръв.

Тялото на нападателя лежеше до отсрещната стена. Сега отличникът напомняше по-скоро купчина парцали, отколкото човек. Изглеждаше като смлян в огромна месомелачка...

Едва сдържайки повдигането си, аз запълзях на четири крака към вратата. Нападателят явно беше използвал нещо от рода на Завеса на мълчанието, защото никой не бързаше да ми помогне или поне да попита какъв е този грохот в стаята ми...

Вратата беше открехната, но никой не правеше опити да надзърне в нея. Учениците на Академията се оказаха прекалено възпитани.

Отне ми много време, но все пак успях да допълзя до изхода и буквално се изсипах в коридора.

— По...

Исках да извикам „Помощ“, но движението на устните ми причини такава болка, че не можех да издам и звук повече. За щастие

стоящите в коридора ученици ме забелязаха и веднага се втурнаха да помогнат...

Най-обидното беше, че така и не изгубих съзнание. Всичко ставаше сякаш в мъгла. Не можех да произнеса и дума, а и околните ги чувах трудно, но затова пък отлично усещах всичко. И усещането не беше от приятните...

Отнесоха ме до здравния пункт и ме оставиха в грижовните ръце на друида.

— Охо — подсвирна удивено той. — Кой ти го е причинил това?

— Не сме ние — в хор отговориха докаралите ме ученици.

— Ще разберем.

Друидът помогна да ме сложат на леглото и веднага се зае с мен. Усетих, че болката започва да отшумява и на нейно място се появи ужасна умора. Постепенно загубих представа за времето, потапяйки се в мъглява смес от болка и безразличие.

Затворих очи само за секунда, а когато отново ги отворих... В стаята стояха Майстор Ревел и още някакъв непознат за мен Майстор. Изглежда съм бил в безсъзнание малко по-дълго, отколкото си мислех.

— Какво се е случило с теб? — веднага попита Майстор Ревел.

Съдейки по тона, той просто кипеше от негодувание.

— Бях нападнат от ученик от Академията — превъзможвайки болката в дясната си буза, казах аз. — Мисля, че беше от „Децата на дракона“...

Ако не бях с тежко гадене и слабост, бих могъл да говоря по-членоразделно, но реалността беше такава, че едва движех езика си.

— Невъзможно. Ние заловихме всички.

Не знам откъде плешивият Майстор беше взел такива точни данни, но явно бяха пропуснали някой. Освен това съвсем наскоро той ме уверяваше, че са хванати почти всички. Очевидно се бях срещнал точно с тези „почти“.

— Кейтен каза...

Аз веднага млъкнах, осъзнавайки какво казвам. За всичко беше виновно ужасното физическо състояние, умората и главоболието.

— Кейтен? — изненадано попита Майстора.

— Кейтен казваше... — опитах се да променя изречението, но не измислих нищо смислено. — Жалко, че Кейтен не е с нас.

Майстор Ревел погледна въпросително към друида.

— Нищо изненадващо — сви рамене той. — Получил е тежко мозъчно сътресение.

— Добре, дракон да го вземе. По-добре кажи с какво го удари така? От нападателя не е останало почти нищо. Дори стените от драгор са разтопени... за пореден път.

О, не. Ако кажа, че съм ползвал артефакт на нисшите вампири, ще възникнат доста неудобни въпроси.

— Не помня — излъгах аз. — От страх го ударих с всичко, което можех. Откакто чичо ми отблокира моите способности, те значително се увеличиха...

Пръстите ми напипаха пръстена на ръката ми, но артефактът не реагира на допира. Добре, важното е, че все още е тук.

— Закари, ние ще проведем щателно разследване на този инцидент — увери ме Майстор Ревел. — Засега ще те помоля да не говориш за това, което се е случило.

— Добре — съгласих се аз. — Но искам да попитам...

И тогава пред очите ми притъмня.

— ... твърде много...

— ... пренапрежение...

Шумът в ушите не ми позволяваше да чуя за какво говореха Майсторите и ми подейства неочаквано успокояващо. Потопих се в него и по някое време загубих съзнание...

* * *

Събудих се свършено друг човек. Този човек не страдаше от болки и гадене и съзнанието му не се опитваше на всеки пет минути да изчезва в небитието. Какво друго мога да кажа, освен че се чувствах напълно здрав!

— О, събуди се! — чух дразнещо веселия глас на Чез. — Как си?

— Нормално — отговорих колебливо, опитвайки се да усетя някакъв дискомфорт. Изправих се на лакът, завъртях глава, извих гръб и вече по-уверено добавих: — Даже много добре!

Ако не броя, че едва не ме убиха на територията на Академията, разбира се. Качеството на работа на Службата за сигурност определено

не ме устройваше. Би трябвало съвсем коректно да намекна за това на Майстор Ревел.

— Как се подреди така? Оставих те само за няколко часа и ти веднага се сби, потрошавайки за пореден път стаята си. Кой те нападна?

— По мое мнение един от „Децата на дракона“ — отвърнах колебливо. — Но кой го знае. Нападна ме без причина, ей така, само каза, че преча на някого...

В стаята надникна друид.

— Събуди ли се? — той се приближи и протегна ръце над мен, а след това внимателно ме погледна в очите. — Главата не те ли боли?

— Не, и се чувствам прекрасно. Според мен дори по-добре, отколкото преди нападението.

Друидът кимна и продължи да ме изследва. Разбрах го по лекото изтръпване по цялото тяло.

— Колко време ви трябва, за да премахнете изцяло белега? — попита Чез.

Белег?! „О, да, в лицето ми попадна Ледена игла“ — спомних си и докоснах лицето си, но почувствах само превръзката. Интересно дали е само драскотина или Белег с главно Б? Казват, че белезите красят мъжа — ето, на Даркин белегът му подхожда, дори му придаваше по-мъжествен вид. Въпреки че при нашето лечение само за няколко часа от раната не остава и следа.

— Не мога да премахна този белег — поклати глава друидът.

— Защо?! — облецих се аз.

— Той и така не е кой знае какъв красавец — леко нервно каза Чез, — че сега и с белег на половината лице да ходи.

Половината лице?

— Ще ви помоля да напуснете стаята, трябва да обсъдя нещо с пациента — тихо, но много убедително каза друидът.

Чез без никакви спорове излезе от стаята, оставяйки ме сам с лекаря. Такова примирение не беше характерно за моя риж приятел, но очевидно друидът умееше да убеждава. И, разбира се, аз се досещах какво точно иска да обсъди с мен. Докторът не можеше да не забележи моята болест...

— Били сте инициран от Висш вампир? — със съвсем небрежен тон попита друидът.

— Да — потвърдих неохотно.

— Така си и мислех. Всеки нормален човек бих излекувал много по-бързо, а и от белега нямаше следа да остане, но не и при вас.

— Защо не? — по инерция попитах аз и веднага съжалих за въпроса.

— Вие вече не сте човек — безизразно отговори друидът. — Промяната е отишла твърде далеч. Все още е обратима, но тялото и енергията са се променили дотолкова, че лечението е много затруднено. Кога ви ухапаха?

— Преди почти седмица.

— Странно, симптомите са такива, сякаш е минал не повече от един ден. Това при условие, че за средностатистическия човек са необходими два дни за пълно превръщане. Някой е работил много усилено над вас, за да успее толкова да забави процеса на промяна. Вероятно някой Висш вампир?

— Да — кимнах аз.

Какво пък, съвсем логично, нали Велхеор обеща да спре процеса на трансформация! Но защо този друид казва, че промяната е отишла твърде далеч и времето е много малко! Разбира се, възможно е той малко да преувеличава, както обикновено правят лекарите, но... Велхеор каза, че времето е достатъчно и може да не бързае.

— А вие... вие не можете ли да ми помогнете?

Дракон да ме одере! Друидите със сигурност би трябвало да имат някакви средства против вампиризм, те ако нямат, кой ще има. От друга страна, ако съществуваше нещо такова, те отдавна биха го споделили.

— Съжалявам, но дори понякога да наричат вампиризма заболяване, то не е такова — по безизразното лице и тон на друида никога не бих предположил, че съжалява за нещо. — Вампирът, който е забавил процеса на промяна на вашето тяло, е направил много повече, отколкото бих могъл да направя аз или който й да е друг друид. Все пак кой друг, ако не Висш вампир, би бил най-наясно по този въпрос. Остава ви да се възползвате от тази отсрочка и да се постараете да прекъснете връзката с инициирания ви вампир.

— И единственият начин да прекъсна тази връзка е като го убия?
— уточних аз.

— Точно така.

Умеят друидите да скриват прости неща в сложни формулировки.

— Ти не си човек до такава степен, че да мога напълно да излекувам раните ти, но не си и вампир дотолкова, че белегът сам да изчезне — продължи друидът, методично отстранявайки бинтовете от лицето ми. — Така че засега ще трябва да походиш с тази красота...

— Ще го преживея — въздъхнах аз. — Това не е най-сериозният ми проблем.

Белег някакъв си, голяма работа, аз скоро човек няма да бъда, не ми е до красота.

— Между другото, проблемът със слънчевата светлина започна ли да те тормози? — неочаквано попита друидът.

— Малко — признах аз, — но се търпи.

— Ще ти дам крем, разработен е специално за нисшите вампири, защитава от вредното въздействие на слънчевите лъчи. Ще има само слабо парене, все едно си получил леко слънчево изгаряне.

— То при мен и сега е така.

— Болката с всеки ден ще се усилва — поясни друидът. — Разбира се, би могъл да създадеш щит, който да филтрира слънчевите лъчи, но, първо, това не е много просто заклинание, и второ, скоро способностите ти към Занаята ще станат съвсем нестабилни.

Друидът отиде на рафта и взе буркан с безцветен крем.

— Вземи, ползвай го — махна за сбогом той. — Това е, тръгвай. И по-добре не поглеждай в огледало...

„Това шега ли беше?“ — изненадано си помислих аз, поставяйки крема в джоба на ливреята си. Не, ако се съди по изражението на лицето му, говори напълно сериозно. По мое мнение, друидите изобщо не знаят какво е това чувство за хумор.

Чез ме чакаше пред вратата.

— Е, какво ти каза друидът?

— Ами белегът засега не може да бъде излекуван. Нужно е време... — уклончиво отговорих аз. — Имаш ли огледало?

— Аха, аз от дома си без огледало крачка не правя, нали знаеш — широко се ухили Чез. — После ще се видиш. Знаеш ли, че вече закъсняваме за срещата с третокурсниците? Те би трябвало вече да ни чакат в стаята с телепортите.

Леле! Колко ли съм прекарал в здравния пункт?!

— Вече си чул за третокурсниците? — попитах аз. — Сега ще ни бъде много по-лесно да се справим с всички проблеми. Те със сигурност знаят и могат повече от нас.

— Разбира се — мрачно отвърна Чез. — Само че, според мен, съвсем не навреме се стовариха на главите ни. Или по-скоро на вратовете. Вероятно ще започнат да се месят в нашите работи, да създават свои собствени правила и всячески да се опитват да поемат управлението на Патрулите в собствените си ръце.

— По принцип това не би трябвало да ни тревожи, нали само след няколко седмици ще бъдем далеч от Крайдол, но все пак е обидно — бях принуден да призная аз.

Чез замръзна:

— Какво означава „далеч от Крайдол“?

Очевидно той още не знаеше за новото ни назначение и че нисшите вампири повече няма да участват в Патрула.

— Мисля, че още петнайсет минути закъснение няма да променят нищо — реших аз. — Трябва да ти разкажа някои неща...

ДЕЙСТВИЕ 5

Разговорът ни продължи доста повече, защото трябваше да обсъдим твърде много неща. Освен това на моя риж приятел му трябваше известно време, за да се вземе в ръце и да спре да ругае.

— Дракон да ги одере всички — вече вяло ругаеше Чез по пътя към телепорта. — Разбира се, знаех на какво се подписвам, като влизах в Академията. Но виж само колко зле се развиват нещата... тъкмо се запознах с Натали...

— Съжалявам — за кой ли път казах аз.

Честно казано, вече се бях уморил от неговото хленчене, но нямах избор — налагаше се да показвам съчувствие.

— На теб ти е добре, твоята Алиса винаги е до теб — продължи да се оплаква моят приятел. — И в Академията, и на практиката, и в армията ще бъде с теб...

— Е, не е съвсем моя — намръщих се, сякаш ме болеше зъб. — И скоро съвсем няма да е моя...

Чез ме потупа по рамото:

— Хайде, хайде, влюбените ми те.

Пак ли са се наговорили или какво? Първо Велхеор, сега и Чез. Ама че шегичка — да се преструват, че между нас с Алиса всичко е наред. И работата даже не беше в това, че не разкрих на Алиса тайната на Келнмиир, както той ме помоли. Бившият крал на вампирите така и не можа да събере смелост да й каже истината за произхода на Дневния клан, а след това стана твърде късно — той мистериозно загина. Между другото, историята се оказа интересна и в някои отношения дори трогателна — жената на Келнмиир тайно от него оставила тяхното дете в селото на друидите и именно удивителния съюз на това дете с друидите дава началото на Дневния клан. Всичко друго, но трудно можех да си представя как са скрили от Келнмиир, че има син. Като цяло, невероятна история, но в крайна сметка Алиса научи за роднинската си връзка с Келнмиир едва след неговата смърт. Разбира се, аз веднага изпаднах в немилост заради мълчанието си, но странното поведение на вампирката беше започнало още в

Академията. Идея си нямах какви бръмбари се въртят в главата ѝ. Иди ги разбери тези жени...

В резултат ние се появихме пред чакащите ни третокурсници с такива омърлушени физиономии, че никой не посмя да ни упрекне за закъснението ни. А и не ни беше до упреци, особено като забелязах сред тях няколко много добре познати физиономии: Серж, Ана и Ник — те бяха от онези отличници, които участваха в парада и в церемонията по приемането ни в Академията. Тогава те станаха свидетели на пробуждането на способностите ми към Занаята, а и после в Академията многократно се засичахме и сме си говорили за най-различни неща.

— О, това си ти! — изненада се Серж.

Високият младеж в синя ливрея на отличник изглеждаше все така самоуверен, както и при първата ни среща. Но за разлика от надутия Ейнджъл, Серж внушаваше по-скоро доверие, отколкото желание да му стовариш юмрук в лицето. Въпреки че може просто да не се познаваме достатъчно, за да се появи такова желание.

— Защо ли си мислех, че ще срещнем точно теб — усмихна се тъмнокосата красавица Ана. — Още като чух за проблемите в Крайдол, веднага се сетих за теб.

— Е, не всичко е толкова лошо — смутих се аз. — Ние не създаваме проблеми, а по-скоро обратното...

Чез се усмихна тъжно:

— Не е доказано. Статистиката е против нас.

— Точно така — намигна Серж. — Хей, какво е станало с лицето ти?

— Да — Ана се приближи до мен и прокара пръсти по лицето ми. — Какво голям белег. Как го получи? И защо досега не си го махнал?

Аз се смутих, не знаейки как да отговоря. Не можех да им кажа истината за нападението в самата Академия.

— Ами... получих го в една от битките... не обичам да говоря за това... Между другото, нали не задържаме заминаването за Крайдол?

— Не, не сте вие. В момента правят профилактичен преглед на телепорта, така че имаме още свободно време — Серж кимна към добре познатото ни момиче, което извършваше някакви манипулации над един от телепортите. — Може би сега е момента да ни разкажете с

няколко думи какво се случва в града? Майстор Ревел ни даде инструкции, но друго си е информацията от първа ръка.

— С удоволствие — доволно потри ръце Чез.

И той започна. Описа подробно нашите проблеми с нисшите вампири, после продължи с описание на ситуацията със Съществото. Канех се да го прекъсна, но промених решението си, тъй като нито Ромиус, нито Майстор Ревел са ни казвали да не разкриваме тази информация. Освен това, работейки в Крайдол, те със сигурност щяха да чуят за него, така че по-добре да го научат от нас. Затова оставих Чез да се развихри.

— ... и точно когато прогоних от нашата къща всички заразени от Съществото хора и животни...

„Ах ти, подлецо!“ — втрещих се аз, слушайки какви ги бръщолеви приятелят ми. По думите му излизаше, че той не само собственооръчно е убил Съществото, но и самичък е спасил момичето от ръцете на Висш вампир от Бойния клан. И къде ли изчезна доскорошното му лошо настроение?

— Ето така си живеем — обобщил Чез и с лекота избягна опита ми да го перна по врата.

— Да, добре си прекарвате — засмя се Ана. — Дори и ако само половината от това, което разказва този рижия, е вярно.

Един от големите ученици, с огромни бицепси, изпъкващи дори под ливреята, направи пренебрежителна физиономия:

— Това обяснява защо имате нужда от помощ. Първокурсници не могат да се справят с такава сериозна задача.

— Е, все пак това е съвсем нов вид магия — опита се да ни защити Серж. — Грон, прекалено си суров към тях.

— Да! — хорово се съгласихме всички.

Ник потупа Серж по рамото:

— Но червенокосия каза, че вампирите използват артефакти. Така че не би трябвало да имаме сериозни проблеми.

Ние с Чез се вторачихме в Ник:

— Това пък защо?

— Да се противодейства на артефакти не е особено трудно — охотно поясни Ник. — Много по-трудно е да се справиш със същество, което само сплита заклинанията си. Странно, че не го схващате.

— Ти просто още не си се сблъсквал с тях — мрачно каза Чез.

Мислено се съгласих с приятеля си.

— Работата не е в това, дали съм се сблъскавал с тях или не — махна с ръка Ник. — Това е принцип. Във всяко сплитане има слаби места. Намирайки ги, можеш да обезвредиш заклинанието без особен разход на енергия.

Това и сам го знаех, нали го използвах преди време със „змийчетата“, унищожавачи Огнени топки. За съжаление, още не бях се научил да унищожавам по-сложни заклинания...

— А артефактите, за разлика от хората, не могат да изменят или подобряват заклинанието. Те всеки път просто повтарят един и същи модел. Затова веднъж като намерим слабо място, лесно ще можем да отблъскаме всички атаки на пръстените. И задачата се опростява още повече, защото вие казахте, че имате образци от тези артефакти. Остава ни само да направим няколко експеримента за откриване на слабите точки и да намерим начин да се възползваме от тях.

— Да видим — измърмори Чез. — Засега не сме се научили как да използваме новите артефакти, така че още сме далече от експериментите.

Изглежда сериозно се засегна от пренебрежението на старшите ученици. Що се отнася до мен, аз не чувствах нищо друго освен облекчение. Така проблемът вече нямаше да бъде наш. Всяка помощ беше добре дошла. Нека вирят носове колкото си искат, само да успеят да се справят с враговете и да защитят жителите на града.

— Порталът е готов — уведоми ни момичето. — Може да тръгвате един по един.

В телепорта пристъпих един от последните. Последната крачка направих с известно усилие, нали предната телепортация ме отведе не в Академията, а в затворена стая с тълпа мъртъвци. Надявах се, че този път всичко ще мине без инциденти.

Проблясък.

Уф, този път всичко беше наред. Появих се във вече познатата ми стая. Девлин ни очакваше на същото място, както и при първото ни идване. В действителност времето не беше променило отношението ми към него — силно излъсканите до блясък доспехи и заслепяващата усмивка ме дразнеха не по-малко, отколкото в началото. Въпреки всички събития, които бяхме преживели заедно...

— Помощта най-накрая идва? — попита Девлин. — Надявам се, че са истински Майстори?

... все още ме вбесяваше.

— Не, и те са ученици — злорадо отговори Чез.

— Но старши — коригира го Серж.

— И по-добри — допълни Грон.

„И прекалено самоуверени“ — добавих мислено.

— Ставало ли е нещо интересно, докато ни нямаше?

— Не, всичко беше изненадващо спокойно — Девлин се замисли за секунда. — Освен че от Патрулите изчезнаха няколко нисши.

Изчезнаха? Сигурно са преминали на страната на „свободните“. Ще трябва да поговоря с Даркин да наблюдава по-внимателно останалите вампири, може някой от тях да работи за „свободните“ и да ни готви изненада. О, и ще трябва да обсъдим по-нататъшната съдба на Патрулите...

— Ние първо ще се настаним и после ще дойдем в тази ваша Прокълната къща, за да се запознаем с всички и да се захванем с работата — каза Серж. — Така че събери хората.

Само ми се стори или в гласа му се прокраднаха заповедни нотки. Не беше ли твърде рано за това?

— Няма ли да живеете с нас? — със закъснение попитах аз.

— Не, защо да го правим? — изненада се Серж. — Вече резервирахме стаи в най-добрия хотел в Крайдол.

— Ще ви придружа до там — с готовност се отзова Девлин.

„Я виж ти! — изненадах се аз. — На тях хотелски стаи, а нас ни настаниха в изоставена къща с ужасна слава! Къде е тука справедливостта, а?“

— Още малко и ще започна да ги мразя тези момчета — прошепнах в ухото на Чез, след като старшите ученици и Девлин излязоха от стаята с телепортите.

— Време си е — процеди през стиснати зъби моят приятел. — Мисля, че те много бързо ще намерят общ език с Девлин. Само дано полетата на самовлюбеността им не влязат в резонанс.

Излязохме от къщата с телепортите и с бърза стъпка се отправихме към Прокълнатата къща. Смрачаваше се. Слънцето тъкмо се скриваше зад хоризонта и не ми причиняваше особено неудобство, дори нямаше нужда да използвам крема.

Хората бяха приключили работа и бавно се прибираха у дома или се спираха по пивници и ресторанти. Ние също решихме да се отбием набързо при нашия добър приятел — добродушния каменен трол Гръм, защото изведнъж се сетих, че не бях ял от вчера.

Разбира се, в „Мечта“ беше пълно, но нашата маса, както винаги, беше свободна. Уличният шум беше заменен от нежна музика, а градските миризми — от аромата на вкусни ястия. Още щом ни зърна, Гръм извика от кухнята Велес. По-точно първо попита откъде имам този белег на лицето, а после отиде в кухнята за бившия библиотекар. Той предпочиташе да обслужва лично нашата компания и всеки път ни изненадаваше с нови екзотични ястия.

Велес работеше съвсем отскоро в заведението на Гръм, но вече си беше спечелил славата на отличен готвач. А тук попадна именно благодарение на нас. Всичко се случи от само себе си — в деня на пристигането ни в Крайдол един мил старец се опита да ни открадне портфейла, но бе разкрит веднага. Запознавайки се по-отблизо със стария човек, ние разбрахме, че след опожаряването на местната библиотека Велес останал без работа и постепенно стигнал дъното. Сега, гледайки спретнатия старец с добродушни очи, никой не би си помислил, че той е способен на каквото и да е престъпление, но Велес вече беше успял да се прослави като страхотен готвач. Наемайки го на работа, Гръм изобщо не предполагаше, че старецът пази в главата си толкова много невероятни рецепти. За нас, както се оказа, Велес беше полезен с това, че имаше просто невероятна памет. Всяка прочетена книга се запечатваше в съзнанието му толкова ясно, сякаш ѝ беше направил копие. Ето защо ние често се обръщаме към него с въпроси за историята на Крайдол и за някои социални аспекти от живота на местните жители.

Велес сърдечно ни поздрави и веднага ни предложи да избираме от десетки екзотични островни ястия. Разбира се, старецът забеляза белега на лицето ми, но от вродено чувство за такт не започна да задава неуместни въпроси. За което му бях много благодарен — постоянното напомняне за белега започва да ми омръзва.

— Как сте? — попитах аз, размишлявайки кое от ястията да избира.

— Не е зле — Велес се усмихна. — Нашето заведение вече е известно в целия град. Гръм постоянно вдига цените, но клиентите не

намаляват. Изглежда от мен се получи много по-добър готвач, отколкото библиотекар.

— Мисля да опитам „Отмъщението на стария пират“ — реших аз. — Не ви ли е мъчно за библиотеката?

— Мъчно ми е, разбира се — въздъхна Велес. — Да се разхождам между рафтовете, погледът ми да пробягва по книгите, знаейки какво пише във всяка от тях... Да търся информация, да правя проучвания, да подреждам... — погледът му се замъгли за известно време, но той се овладя. — Е, да не се разстройвам. Чез, ти избра ли ястие?

— Да, за мен „Елфови ушички“.

— Добър избор — кимна Велес. — Между другото, знаете ли що за животни са тези елфи?

— Не — отговорихме хорово.

— Елфите са малки ушати същества, живеещи на остров в Шарено море. Външно много приличат на коне, само че с големина на кокошка и с много големи уши. Ловуват се по много интересен начин — подмамват ги с тиха нежна музика, а после изведнъж им пускат някакво ужасно скърцане. Елфите имат толкова чувствителни уши, че умират на място.

— Леле — ококорих се аз. — А „Отмъщението на стария пират“ от какво се прави?

— Сигурно от някой дърт пират? — предположи Чез и се захили.

— От месо на най-обикновен морски рак — увери ме Велес. — Особеността е, че е много люто. Сервира се заедно със специален сос, който напълно неутрализира лютивостта. Още никой не е успял да изяде цяла порция, ако не го е полял с този сос. Най-упоритите издържат до три-четири хапки.

Във връзка със споменаването на островите исках да задам няколко въпроса на библиотекаря, но виждайки горящия му от нетърпение поглед реших да отложам разговора за след вечерята.

— Ще е интересно да пробвам — потрих доволно ръце. — Давай по-бързо всички тези вкусотии.

Не минаха и десет минути и пред нас вече стояха поръчаните порции. „Елфовите ушички“ се оказаха някакви месни пържоли, а моето пиратско ястие изглеждаше като най-обикновено месо от раци.

Предпазливо сложих малка хапка в устата си.

— Е, как е? — с интерес попита Чез.

— Нормално — с известна изненада отговорих аз.

Разбира се, месото се оказа доста люто, но като цяло се търпеше. Очаквах нещо по-животозастрашаващо.

— Ти по-добре хапни втори залък — раздаде се насмешлив глас от съседната маса.

Там се бяха настанили няколко мъже, които, ако се съди по дрехите, принадлежаха към ковашкото съсловие. Между другото, в Крайдол професията на ковача беше втората най-уважавана професия след тази на техномага. Кое то изобщо не им даваше право да ми се присмиват.

Бързо хапнах втора хапка... И тук вече работата стана сериозна — паренето в устата ми се усили поне двойно. Избърсах предателски появилата се сълза, направих няколко предпазливи вдишвания и изръмжах:

— Нормално.

— Сигурен ли си? — подозрително попита Чез. — Ако искаш, пийни?

Аз се наведох към подигравателно усмихващите се ковачи:

— Не-е.

За щастие паренето бързо изчезна и съвсем скоро усетих сили да хапна още един залък. Ох, защо ли ми трябваше! Паренето не се удвои, а се утрои! Тази хапка буквално се равняваше на предните две, взети заедно!

Няколко минути аз само глупаво гълтах въздух, очите ми изскочиха от орбитите като на дълбоководна риба, и всичко това под съпровода на дивия кикот на ковачите. Когато очите ми се прибраха на обичайното си място, дойде време да изпусна огъня.

„Цвилете, цвилете, ще си го получите — бях вбесен. — Да ви видя сега...“

Свих се, сякаш ми е станало още по-лошо, сплетох заклинанието Огнен дъх и издишах огнената струя в посока шегаджиите от съседната маса. За щастие на ковачите струята се получи по-малка, отколкото очаквах, и не стигна до тях.

В залата се възцари мъртвешка тишина.

— Да, определено пожароопасно ястие — промълвих и спокойно продължих да се храня.

От кухнята се появи Велес:

— Е, как е храната?

— Страхотна — искрено отговорихме ние.

— Но реших да не прекалявам, така че спирам на третата хапка — признах аз и отпих малко от спасителната течност.

— Тогава дай аз да опитам! — Чез грабна цели четири парчета месо и бързо ги пхна в устата си.

Мълчаливата пауза продължи само няколко секунди. За това време лицето на Чез успя да смени няколко пъти изражението си — радост, изненада, леко объркване и накрая ужас. За негово нещастие аз вече бях изпил всичкия спасителен сос, пресушавайки чашата. Колкото и да е странно, само аз се захилих в този момент. Останалите посетители на ресторанта седяха забили поглед в чиниите си и се страхуваха дори да погледнат в нашата посока.

Докато приятелят ми идваше на себе си след необмисления си опит с огнеопасното ястие, аз реших да разпитам Велес за островите в Шарено море. Разбира се, преди всичко ме интересуваха подробности за работата на посланиците на Империята в тези държави, но едва ли един обикновен библиотекар можеше да задоволи любопитството ми по този въпрос. Остана да се надявам, че Велес ще каже нещо полезно. Разбира се, поназнайвах някои неща за конгломерата на островите, но знанията ми бяха доста оскъдни — на уроците по география и политология аз старателно игнорирах всички теми, свързани с Шарено море. Това беше една от многото стъпки, предприети от мен, за да забравя за родителите си, както и те навремето бяха забравили за мен.

— Не знам какво да ти кажа така набързо — обърка се Велес. — Преди време много се интересувах от Островната империя, дори смятах да пиша книга за нея.

— Значи ми е провървяло — зарадвах се аз.

От кухнята се показва собственикът на заведението и извика гръмогласно през цялата зала, оправдавайки за пореден път името си:

— Велес! Трябваш ми в кухнята!

— Сега имам много работа. Ако искаш, после ще мина през Прокълнатата къща и ще ти изнеса една кратка беседа.

— Добре, не бързам — отговорих аз. — Отбий се и ще поговорим.

Библиотекарят се върна в кухнята, а ние с Чез забързахме към приятелите си в Прокълнатата къща. За щастие или за съжаление, през целия път до къщата моят приятел мълчеше, тъй като всеки опит да произнесе и най-малкия звук го караше да избухне в пареща кашлица. Но едва влезли в станалата почти като родна сграда, и гласът му се появи. Честно казано, аз исках да се приберем колкото се може по-незабелязано, но Чез, както винаги, развали всичко:

— Прибрахме се! — извика той. — Елате всички!

Почти в същия миг от стайте си се появиха Алиса и преместилите се в Прокълнатата къща братя Викерс. И тримата изглеждаха сякаш са си легнали преди няколко часа, при това с дрехите.

— Защо трябва да крещиш така — пробуча Невил, като се прозяваше широко. — Браво, че сте се върнали...

— Какво е станало с лицето ти?!

Разбира се, най-наблюдателна беше Алиса.

— Участвах в непланиран магически дуел — уморено се усмигнах аз. — Не е толкова лошо, колкото изглежда...

— Не е толкова лошо ли?! — повтори Алиса, приближи се до мен и предпазливо докосна бузата ми. — Ти виждал ли си се в огледалото?

— Честно казано, не — отговорих неохотно. — Не ми е до огледало. Да не говорим за това...

Всичките ми усещания се концентрираха на бузата, нали Алиса я докосваше...

— Боли ли?

Чувайки в гласа ѝ истинска загриженост, за миг загубих дар слово от щастие. Само за това си струваше да получа белега.

— И защо не са ти го премахнали изцяло? — озадачено попита Наив. — Стандартна травма — лекува се за три-четири часа.

— Това не е обикновена травма — отговорих уклончиво. — След разговора с Кейтен ме нападна...

— Той е жив?! — извикаха всички в един глас.

— Да, с него всичко е наред...

Аз накратко разказах за срещата си с Кейтен и с две думи описах дуела с нападналия ме ученик. Разбира се, приятелите ми настояваха да научат всички подробности от дуела, но използването на артефакта

на нисшите вампири аз все пак предпочетох да премълча, мислено обещавайки си непременно да разкажа за това поне на Алиса. Затова пък за дуела с „водните“ Чез разказа с най-големи подробности. След това дойде ред да разкаже за срещата с Шинс, а накрая и за тази с началника на Службата за сигурност на Академията.

— Е, как мина всичко? — нетърпеливо попита Алиса. — Оцениха ли нашата работа?

— Ами да — подхвана и Наив. — Може би ще ни дадат някакви медали или парична награда?

— Да бе, мечтай си — неочаквано яростно каза Чез. — На Зак му се накараха за всички наши действия — и това не сте направили както трябва, и онова... накрая излязохме не герои, а безполезни първокурсници.

Алиса го погледна подозрително:

— Шегуваш се, нали?

— Да ти приличам на шегаджия? — раздразнено попита Чез. — Ни най-малко! На туй отгоре ни изпратиха да ни сменят едни самодоволни третокурсници.

Да, изобщо не си представях така да съобщим лошите новини на приятелите си, изобщо. По-скоро постепенно, избирайки най-подходящият момент... А не да хвърлим всичко наведнъж! Освен това Чез умишлено преувеличи, представяйки изпращането на третокурсниците като лоша новина.

— Третокурсници?

— И ще ни заменят?

— Точно така — криво се усмихна Чез. — Повече от това...

— Чакай — прекъсна го Алиса. — Ние самите искахме да помолим за помощ, за да се справим по-бързо със „свободните“ вампири. Защо трябва да ни заменят?

— Защото нас ни изпращат да продължим практиката си във форт Скол!

— По-точно, за да добием боен опит — поправих Чез и веднага съжалих за казаното — това уточнение само влоши ситуацията.

Настана ужасна глъчка — всеки счита за свой дълг подробно да обясни защо не може да напусне Крайдол — сякаш това можеше да промени нещо.

— Хей, тук повече от двеста години не е имало въоръжени сблъсъци — показва неочаквани познания по история Наив.

— Всичко е приключвало с дребни сблъсъци и политически интриги — допълни брат му.

Чез разроши косата си:

— Да, върви ни за подобни неща. Няма да се изненадам, ако още утре ни изпратят да охраняваме границата на родната Империя.

Гласът му не звучеше особено оптимистично. Което беше съвсем логично, тъй като той все повече и повече се отдалечаваше от столицата и Натали Митис.

— Война? — замислено каза Алиса. — Това би трябвало да е интересно...

— По-скоро опасно — поправи я Невил.

Стиснах юмруци, опитвайки се да задържа напирещите думи. Пак щях да кажа някоя гадост.

— Човек би си помислил, че от постъпването в Академията животът ни е бил спокоен и безопасен — изсумтя Алиса. — След срещата със Съществуването всяка война ще изглежда като почивка.

— Тоест срещата с Инквизицията изобщо не те притеснява? — уточни Невил.

Алиса леко пребледня. Разбираемо беше — за зверските мъки, в които умират вампирите, попаднали в лапите на Шатерската Инквизиция, се носеха легенди.

— Точно така, това са легенди — бързо се взе в ръце вампирката. — Ти виждал ли си тези инквизитори? Не? И аз не съм. А да се страхуваш от неизвестното е признак на недалновидност.

В някои отношения тя, разбира се, беше права. Ние не разполагахме с достатъчно информация за това, какво могат инквизиторите. Слуховете казваха, че в Шатер има аналог на нашата Академия, където Инквизиторите били обучавани на методи за борба с магически създания и Майстори.

— Зак, ти какво замълча? — неочаквано ме попита Алиса.

Въздъгнах дълбоко, опитвайки се да успокоя странното треперене, преследващо ме вече трети ден. Велхеор ме предупреди за нещо подобно и дори ме посъветва как да се боря с него.

Да мисля за нещо хубаво, да се отпусна и в никакъв случай да не се ядосвам.

— Мисля, че и без нас ще намерят кой да охранява границата — неохотно отговорих аз. — Един Върховен Майстор сигурно струва колкото десетина Инквизитора, колкото и да са се обучавали в техните училища. Не знам какви бойни стълкновения стават там, но едва ли ще ни се наложи да участваме в тях.

Замълчахме за известно време, всеки замислен за нещо свое, докато накрая Невил не прекъсна мълчанието:

— Изглежда аз ще бъда единствения късметлия, който ще остане тук.

Почувствах такава вина, сякаш собственоръчно бях лишил Невил от магическите му способности.

— Да, Майстор Ревел каза, че ако способностите ти не се върнат през тези две седмици, ти оставаш тук.

— Как биха могли да се върнат за толкова кратък срок — въздъхна Невил. — И вие като мен много добре знаете статистиката...

— Не тъжи — прегърна го през раменете Чез. — Затова пък ще можеш да останеш в Крайдол и да се погрижиш гадния друид да не се присламчва към Мелисия. На мен не ми провървя като на теб...

— Наистина ли мислиш, че ми е провървяло? — тихо попита Викерс старши.

— Не знам — смути се Чез. — Извинявай... ще отида да се поразходя.

Той прекоси залата и тръшна входната врата, преди да успеем да го спрем.

— Какво му става? — невярващо попита Наив. — Никога не съм го виждал такъв.

— Нерви? — предположи Алиса.

По време на целия разговор тя не сваляше очи от лицето ми. Опитвах се да не мисля за белега, но изучаващият ѝ поглед доста затрудняваше тази задача.

— Имаме гости — отбеляза Наив. — Защитното заклинание предупреждава, че на входа са се появили десет души.

— Хей, има ли някой тук?

Входната врата се отвори и на прага се появи Серж.

— Здравейте всички.

— Ама че къща — с възхищение каза един от старшите ученици. — Като в някаква приказка. Тук сигурно живеят призраци.

Моите приятели със смес от любопитство и враждебност гледаха на изпратените от Академията момчета.

— Кхм... Как се настанихте? — първи започна разговор Невил.

— Прекрасно — усмихна се Ана. — Настанихме се в чудесни стаи в хотел „Корона“.

— В „Корона“? — изненада се Невил. — Най-скъпият хотел в града?

И тук аз разбрах, че между нас едва ли ще се получат приятелски отношения. Много не на място се оказа и приветствената реч на Серж:

— Здравейте отново на всички, моето име е Серж. Аз съм назначен за началник на всички Патрули в Крайдол. От този момент всички вие минавате на мое подчинение.

Моите приятели посрещнаха това изявление с гробно мълчание. На Серж му провървя, че Чез излезе да се разходи. Той щеше да им даде да се разберат, казвайки им всичко, каквото мисли за подчинението на някакви си надуты третокурсници. Разбира се, ние всички мислехме по същия начин, но запазихме мнението си за по-подходящ момент. Ако такъв изобщо настъпеше.

— Разбира се, не искам да насилвам нещата. Вие познавате града и жителите много по-добре от нас, така че изцяло ще разчитаме на вашето мнение.

Колко трогателно.

— А къде са нисшите вампири? — попита Ник. — Искан да ги видя.

— Патрулират в града — за първи път след появата на третокурсниците проговори Алиса. — И не са животни в зоопарк, за да ги гледате.

— Не, аз не в този смисъл — смути се младежът.

Алиса навири гордо нос.

— Аз координирам действията на Патрулите, съставени от обърнати — тя подчерта тази дума — във вампири. Сега проверяваме най-вероятните места...

И тя разказа какво се е случило след заминаването ни с Чез за Лита. За съжаление, нападналите полицейското управление вампири се оказали изненадващо прозорливи — търсещите заклинания отказвали да се настроят към тях. И Стела не знаела къде може да бъде базата на „свободните“ вампири, така че се наложило Алиса и Даркин

старателно да преровят целия град, но така и не намерили никаква следа от „свободните“. Всеки вампир, на който попаднали, или принадлежал към Патрула, или, кокорейки очи, старателно давал вид, че не разбира за какво става дума. Всъщност, щеше да бъде още по-странно, ако някой вампир открито си беше признал за членството си в тайното общество, но какво друго можеха да направят Патрулите? Претърсването на нисшите вампири също не дало резултат — не бил открит нито един артефакт. Очевидно „свободните“ се бяха притаили за известно време и на нас ни оставаше да разчитаме на уменията на дошлите от Лита третокурсници. Може би техните знания биха им позволили да имат по-голям успех в търсенето.

Съвсем навреме се сетих за неотдавнашния си разговор с Кейтен.

— А канализацията проверихте ли? „Свободните“ могат да се крият точно там.

— Мислиш, че ти си най-умният? — раздражено отвърна Алиса. — Още вчера поискахме плановете на канализацията. Точно сега Даркин се среща със служителите на пречиствателните съоръжения.

— Защо са ви тези карти? — озадачено попита Серж. — Можете спокойно да претърсите цялата канализация с търсещи заклинания, без изобщо да стъпвате там.

— Умник — измърмори под нос Невил.

— О, ти си прегорялото момче — обърна се към него Серж. — Наистина ти съчувствам. Не мога да си представя какво е да загубиш способност към магията.

Независимо, че в гласа му звучеше искрено съчувствие, атмосферата в залата се влошаваше все повече. Вече по-късно, анализирайки целия разговор, аз стигнах до извода, че Серж не каза нищо лошо. Той изобщо не искаше да ни обиди, просто си беше такъв — пряк и директен.

— Във всеки случай нашите заклинания с лекота ще претърсят цялата канализация — продължи Серж. Ник го дръпна за ръкава, опитвайки се да му каже нещо, но Серж се освободи, без да му обръща внимание. — Мисля, че няколко часа ще са им достатъчни. И докато те търсят, бих искал да се запозная с началника на стражата. Зак, ще може ли да ме заведеш при него?

— Разбира се — с готовност се съгласих аз.

Алиса щракна с пръсти, за да привлече вниманието на Серж:

— Ей, началник. Ти наистина ли мислиш, че вашите търсеци заклинания ще работят в канализацията?

— Разбира се — уверено отвърна Серж.

Ник поклати съкрушено глава, но не каза нищо.

— Тогава трябва да ви напомня, че канализационната система в Пограничните райони, както и в столицата, е цялата обхваната със сложна система от заклинания. Там има такъв фон, че нито едно търсецо заклинание няма да работи.

Серж се смути:

— О, наистина. Изобщо не помислих... Тогава, да... ще чакаме картите.

Ние с Алиса си разменихме усмивки.

Ама че началник се извъди. Да не знае такива елементарни неща. Вярно, че и аз никога не бях се замислял как е устроена нашата канализация.

— Ама че началник — изрази на глас мислите ми Ана и се засмя.

Серж и останалите третокурсници се присъединиха към нея, и дори нашата компания си позволи няколко неуверени усмивки. Аз мислено си отбелязах, че на Серж не му е чужда самоиронията, и това го показваше в много добра светлина.

В този момент се появиха Велхеор и Даркин.

— Какво правите тука? — подозрително попита Велхеор. — Пак ли се напихте?

— Кога сме се напивали? — изревахме хорово ние с Невил.

— Добре, добре — вампирът сви рамене, приближи се към мен със своята плаваща походка и прокара ръка по бузата ми. — Уау, каква красота. И ти отива. Боен белег?

— Нещо такова — слабо се усмихнах в отговор.

Реакцията на вампира беше много странна. Той ме хвана за брадичката и обърна лицето ми първо на една страна, после на друга, взирайки се в очите ми:

— Нормално ли се чувстваш?

— Хм... — сведох поглед към белега. — А ти как мислиш?

Да говоря със забити под брадичката ми пръсти не беше много удобно, но не рискувах да се освободя.

— Я ела да поговорим.

Той ме хвана за врата и под учудените погледи на всички ме изкара навън.

— Сигурен ли си, че всичко е наред? — попита той веднага щом вратата в моята стая се затвори зад нас.

— Всъщност, не — отговорих аз честно. — Искях да говоря с теб за това. Друидът в Академията ми каза, че болестта е напреднала много повече, отколкото си мислехме.

И аз набързо описах на Велхеор битката в Академията и разговора с друида. След това вампирът още веднъж внимателно ме прегледа и стигна до разочароващо заключение.

— Температурата на тялото ти се е понижила с половин градус — озадачено каза той. — Явно трансформацията на организма ти е преминала в следващата фаза. Много странно... — Вампирът не изглеждаше притеснен, а по-скоро заинтригуван. — Буквално си прескочил седмица напред.

Краката ми омекнаха и аз едва не паднах. Тайно се бях надявал друидът да греши.

— Ти каза, че имам достатъчно време — казах аз тихо, опитвайки се да скрия вълнението си. — Изпих цялата гадост, която ми даде, минах и през оня отвратителен ритуал... Нима всичко е било напразно?!

— Е, ритуалът не беше задължителен, просто исках да се посмея за твоя сметка — призна Велхеор.

Чак се задавих от възмущение:

— Какво?!

— Знам за този процес абсолютно всичко — спокойно продължи вампирът. — Между другото, за начините за забавяне на трансформацията не знае никой освен мен, така че си голям късметлия. Благодарение на мен необратимите промени ще настъпят едва след двайсет-двайсет и пет дни. Процесът може да се ускори, ако постоянно приемаш човешка кръв, и да се обърне, ако убиеш вампира, който те е ухапал.

И добави, че хората имат различна склонност към вампиризм. Затова се срещат редки случаи на значително ускоряване на процеса на преобразуване, или точно обратното — пълен имунитет. При мен не било така — Велхеор ме уверяваше, че моята трансформация следва да

протече в съответствие с всички правила... Но сега нещо се беше объркало!

— И колко ми остава? — още по-тихо попитах аз.

— Съдейки по симптомите, десет дни.

„Е, можеше да е и по-зле — помислих с облекчение. — За десет дни би трябвало да се оправим тук и да отидем до земята на вампирите.“ А доколко имах шанс да доведа до успешен край всичко в земите на Бойния клан се стараех да не мисля.

— Знаеш ли, мисля, че се досещам защо трансформацията се е ускорила — замислено каза Велхеор. — Използвал си артефакт на нисшите вампири. Аз изследвах един от пръстените, той е настроен да използва жизнената сила на нисшите вампири.

— Много е вероятно — съгласих се аз.

— Можем много лесно да проверим това — каза Велхеор. — Само трябва да използваш още веднъж пръстена и да видим реакцията на организма ти.

— А, не! — подскочих аз. — И без това ми остава съвсем малко време!

— Ех, нямаш ловен дух — въздъхна вампирът.

Силен ритник отвори входната врата.

— Какво си говорите тука? — още от прага попита Алиса.

— Ами...

Не можах да намеря подходящ отговор и погледнах Велхеор за подкрепа.

— Няма да ви преча — подхвърли вампирът и изхвъркна от стаята преди да успее да отвори уста.

Алиса седна на леглото до мен и взе ръката ми, при което дъхът ми секна от изненада.

— Поговорих с Велхеор. Той ме увери, че няма нищо опасно в тази ситуация.

— Аз за какво говорех? — усмигнах се слабо.

Надявах се, че усмивката не беше прекалено напрегната.

— След като няма нищо опасно, тогава и аз ще дойда с вас — категорично заяви вампирката. — Никога не съм била в земите на вампирите, а да отивате само двамата с Велхеор не е добра идея.

Започнах да подозирам накъде отива разговорът.

— Колкото повече хора тръгнат към земите на вампирите, толкова по-опасно ще бъде пътуването — опитах се да разубедя Алиса.

— Тогава остави Велхеор да направи всичко сам! Мисля, че за него няма да е никакъв проблем.

— Той ме увери, че трябва да направя всичко сам — излъгах аз.

В действителност вампирът не беше казал нищо подобно, просто исках лично да срещна сеонеца, за да си взема обратно дневника и справочника. Освен това трябваше да се уверя, че всичко е направено правилно. Щеше да бъде глупаво да поверя един толкова важен въпрос на небрежния вампир, без да мога да контролирам действията му.

— Разбрах — каза вампирката. — Хей, а как смятате да го намерите? Едва ли земите на Бойния клан са толкова малки.

— Ами Велхеор ме увери, че да ловуват в Империята имат право само най-добрите от най-добрите вампири и, обратно, само най-младите. При тях имало един вид традиция — да ловуват в земите на хората, за да докажат, че вече са възрастни. Между другото, вампирите официално се считат за пълнолетни при достигане на сто години.

— А защо смяташ, че те е ухапал именно млад вампир?

— Ами, ние успяхме да го победим. Според Велхеор, един опитен вампир би се справил с нас за отрицателно време — поясних аз и продължих: — Та значи, всички младежи се намират в главния замък — балове, банкети и подобни неща, така че ще го търсим там. Освен това той ми открадна медальона на Патрула, така че ще мога да го засека, ако съм в обхвата на проследяващото заклинание. Вече поръчах нещо като компас на техномагическата работилница, с негова помощ със сигурност ще открием вампира.

— Отлично — кимна Алиса. — Но имай предвид, че ще бъдем трима.

Тя стисна устни в тънка инатлива линия и аз осъзнах, че понататъшните спорове бяха излишни.

— Както кажеш — въздъхнах обречено. — Толкова е странно... до скоро дори отказваше да говориш с мен, а сега си готова да тръгнеш на толкова опасно пътуване...

Алиса със закъснение дръпна ръката си и се обърна:

— Не се ласкай. Това е обикновена приятелска загриженост. И освен това, аз никога не съм била в земите на вампирите...

„Приятелска загриженост — не е лошо“ — доволно си помислих аз.

— Между другото, всички тръгват да претърсват канализацията! — Алиса скочи от леглото и започна да обикаля стаята с големи крачки. — Ще покажем на тези парвенюта, че опитът е много по-важен от знанията! Че те едва дойдоха и веднага започнаха да командват. С нас ли си?

— Задължително — казах бързо. — Само първо трябва да заведе Серж при Витор.

— Точно така — доволно кимна вампирката. — Нека Витор го напие, както си му е реда. С главоболие трудно се командва. Отивам да координирам нашите патрули, а ти си натоварен с важна мисия — да се увериш, че Витор е изкарал от строя самоуверения Серж.

Алиса излетя от стаята, позволявайки ми най-накрая да взема дългоочаквания душ и да се отпусна за малко на леглото. Трябваше да си подреда мислите. Твърде много неща имаше за премисляне, съобразяване и планиране. Главата ми щеше да се пръсне от толкова много проблеми и пъзели. След много мъки в напразни опити да подреда всичко, аз стигнах до единствения правилен извод — проблемите трябваше да се решават, изхождайки от степента им на важност. На първо място идваше подготовката за пътуването до земята на вампирите, на второ — ситуацията в Крайдол и конфликта с третокурсниците. О, да не забравям и за предстоящото пълнолуние. Имаше голяма вероятност то да стане ключът към възстановяване способностите на Невил и лечението на Стил. Всичко останало отложих за по-късно — родителите, Коридорът на съдбата, Ромиус и „Децата на дракона“.

Слизайки долу, аз заварих третокурсниците, Алиса, Даркин и братя Викерс надвесени над картата на града да разпределят зоните на търсене. Велхеор вече беше успял да изчезне някъде, но пък в залата бяха преобразуваните във вампири. Те се чувстваха малко неудобно в компанията на високомерните третокурсници и се бяха дръпнали встрани, стараяйки се да не привличат внимание.

— Ще се разделим на десет групи — уверено говореше Алиса, вземайки управлението в свои ръце, въпреки недоволството на Серж. — С всяка група ще тръгне по един преобразуван във вампир — те отлично познават града.

— Добре — кимна важно Серж, напразно опитвайки се да изглежда като владеещ ситуацията. — А ние със Зак ще се отбием за малко при началника на стражата и после ще се присъединим към вас.

Нашата петорка се спогледахме насмешливо. Да се отбиеш за малко при добродушния Витор? Това едва ли беше възможно.

— Успех на всички — пожелах аз, преди вампирите и хората да се впуснат в търсене леговището на „свободните“.

Миг по-късно залата започна бързо да се изпразва. Скоро в къщата останахме само ние със Серж.

— Може би първо да хапнем малко? — предложи третокурсникът.

— Няма смисъл — казах, сдържайки усмивката си. — Нашият началник на стражата обожава да прави така наречените закуски за гости. Повярвай ми, ще се нахраниш предостатъчно.

— Ами, добре тогава... предполагам.

Очевидно беше уловил подигравателните нотки в гласа ми. Съжалих го и му казах за навиците на началника на стражата, като го посъветвах предварително да си подготви изтрезняващо заклинание. За съжаление Серж не взе под внимание моето предупреждение, заявявайки, че никой стражник не може да напие сина на собственик на пивоварна.

Няколко минути по-късно входната врата се хлопна и в залата се втурна Чез:

— Привет! А, къде са всички?

— Претърсват канализацията — казах аз, вглеждайки се внимателно в приятеля си. Изглежда беше в съвсем различно настроение. Дори изглеждаше по-свеж. Въпреки че той и в лошо настроение успяваше да изглежда доста бодро. — Слушай, трябва да поговоря с теб...

Погледнах изразително към Серж.

— Ще те чакам отвън — мръщейки се, каза третокурсникът. — Само не се бави.

— Как си? — попитах остро приятеля си, когато Серж излезе.

— Нормално — намигна ми той. — Знаеш ли, в началото бях ядосан, че отиваме още по-далеч от столицата в момент, когато ние с Натали се намерихме. Но, гледайки Невил, аз изведнъж осъзнах, че

ние не случайно постъпихме в Академията. Не знам как бих могъл да остана тук без вас, момчета... и без Занаята.

Гледах изненадано приятеля си. Колкото и да беше странно, той току-що изказа на глас мислите, измъчвали ме само преди половин час.

— Съгласен съм. Изобщо не мога да си представя как се чувства Невил, след като загуби способностите си към Занаята.

— Кух и празен — съгласи се Чез. — Вече не мога да си представя живота без използване на магия. Това е... почти като живот без секс.

— Хайде — засмях се аз. — Голямо сравнение.

Въпреки глупавия опит на Чез да разведри обстановката, настроението си оставаше под нулата.

— Само ако имаше някакъв начин да му помогнем...

— Но нали няма — въздъхна Чез и внимателно ме погледна в очите. — Или пък има?

— Кой знае...

Ако успееш да използвам Фонтана на съдбата, то можеше и да има...

— Хей, ако има такава възможност, трябва да ми кажеш! — прекъсна мислите ми Чез.

— Имам няколко идеи — отговорих аз уклончиво. — Трябва да проуча няколко книги. Още щом разбере какво точно става, веднага ще ти кажа.

— Е, добре — той сложи ръка на рамото ми. — В последно време имаш прекалено много тайни. Ще го забележи всеки, който те познава повече от няколко минути.

Леле, колко внимателни били.

— Повярвай ми, ако крия нещо, за това си има основателна причина — направих кратка пауза, за да намеря подходящ повод да сменя темата. — Между другото, ти няма ли да се присъединиш към другите за претърсване на канализацията?

— Нещо не изгарям от желание да лазя в калта под земята — на лицето му се появи познатата дяволита усмивка. — Ти също си тук и не пълзиш в тръбите под града.

— Аз имам не по-малко важна работа. Трябва да отида до управлението на стражата, за да обсъдя с началника мерки за гарантиране безопасността на града. Също така да запозная Серж с

Витор — намигнах на Чез. — И естествено, да го почерпят с вино за „добре дошъл“.

— Как бих искал да видя това — размечта се приятелят ми. — Но по-добре да остана тук и да потренирам някои нови заклинания.

— Значи не искаш да помогнеш на нашите първи да намерят леговището на вампирите и да натрият носа на третокурсниците? — уточних аз.

— Ах ти, как поставяш въпроса? Веднага хуквам да догоня нашите!

Чез изхвърча от Прокълнатата къща с такава скорост, че за миг си помислих дали не използва непозната за мен магия. А аз поведох Серж към управлението на стражата, не забравяйки по пътя да го запознавам с особеностите на града.

ДЕЙСТВИЕ 6

Всъщност не бях напълно честен с приятеля си. Разбира се, аз наистина трябваше да представя Серж на началника на стражата и да обсъдя с тях няколко въпроса, но на първо място стоеше срещата с Девлин. Нямаше смисъл да отлагам повече разговора за телепортирането до Лайминг, времето изтичаше. Оставяйки Серж в обществото на Витор, огромна бутилка вино и няколко килограма прясно приготвено месо, аз побързах към кабинета на Девлин. За мое щастие той се оказа вътре.

— Мислех, че ти също ще претърсваш канализацията — отбеляза той, след като си разменихме поздрави.

— Ето още един — усмихнах се аз. — Нека новодошлите да отработят хубавите си стаи в най-добрия хотел.

Настана тишина. Аз не знаех как да започна разговора, а Девлин явно не разбираше защо изобщо съм дошъл при него. Ние двамата никога не успяхме да намерим общ език, макар че с Даркин се сблизихме без проблем.

— Слушай, Девлин, тук ти отговаряш за телепорта...

— Е, да.

Той ми хвърли подозрителен поглед, и не без основание.

— Аз и Велхеор трябва спешно да отидем до Лайминг.

Стражът сви рамене:

— За използване на телепорта трябва заповед от Академията. Знаеш ли колко струва телепортирането на един човек?

— Идея си нямам — отговорих аз честно. — Може ли да се измисли нещо?

Девлин замислено плъзна мечата си по перваза:

— Предполагам, че не е невъзможно да се измисли нещо. Но не знам кога телепортът ще бъде настроен за Лайминг, трябва да видя в дневника на телепортациите.

— Благодаря ти!

Оказа се, че можеше и да не е толкова дразнещ, стига да поиска.

— Само че тогава ще имам една малка молба към теб — ослепително се усмихна Девлин, и аз отново изпитах желание да го ударя с юмрук по грейналата му физиономия.

Разбира се, потиснах това желание, но както се оказа, напразно.

— Можеш ли да ме посъветваш как е най-добре да поканя Алиса на среща?

Честна дума, от смъртта го делеше дори не и секунда — просто още не бяха измислили толкова малка единица за измерване на времето.

— Алис-са? — изсъсках аз, бавно издишвайки въздуха от гърдите си.

Първоначално се канех да изкрещя нещо от рода на „Умри, гадно човече!“ и да метна в лицето му огромна Огнена топка, но като по чудо успях да се спра.

— Да — невинно усмихвайки се, кимна Девлин. — Вече питах всички, но никой не каза нищо конкретно. Само Чез ми каза под секрет, че сигурно ти ще можеш да ми помогнеш по този въпрос.

Виж го ти рижият му подлец! Решил да се изгаври с мен!

— Ами не знам... — и тогава ми хрумна страхотна идея. Едва скрих усмивката си и се постарях да изглеждам сериозен. — Мога да ти кажа какво обича... Но по-нататък сам решавай как да се възползваш от тези знания.

— Отлично! — искрено се зарадва стражникът. — Казвай!

— Значи, преди всичко, тя от най-ранно детство обича кактуси...

Малко по-късно напуснах кабинета на Девлин, оставяйки го със списък с „ценни“ съвети за това как да спечели сърцето на Алиса. Оставаше само да се надявам, че няма да започне да прилага ценната информация преди да ни изпрати с Велхеор към Лайминг. В противен случай ще бъда принуден да доживея остатъка от живота си като нисш вампир.

„Дракон да ме вземе — си мислех, докато крачех по улицата. — Не трябваше да се поддавам на чувствата. Ще вземат настина да изскочат проблеми, при това съвсем не на време. Трябваше веднага да му обясня, че няма никакъв шанс с Алиса...“

— Зак!

Обърнах се... и почти припаднах от ужасната смрад. Явно до този момент вятърът беше духал към него, защото в противен случай

Даркин не би могъл да ме приближи незабелязано.

— Уф... — запуших нос и се опитах да изтрия насълзените си очи. — Откъде вониш така?

— От канализацията — сви рамене Даркин.

Ами да, логично беше.

— Как върви търсенето? — попитах аз, опитвайки се да дишам по-нарядко.

— Добре. Трябва да дойдеш с мен!

— Ей, чакай малко — аз бързо се огледах и се убедих, че улицата вече е празна. — Хайде първо да си вземеш един душ...

— Нямаме време! Намерих ги! — той се опита да ме хване за ръката, но му попречи Въздушния щит. — Трябва веднага да отидем там!

— Заедно? — не разбрах аз. — Първо, трябва да съберем група...

— Не! — прекъсна ме Даркин. — Искам да поговоря с тях. Да ги накарам да си помислят пак. И трябва да го направя преди останалите да намерят убежището им.

Хм... Определено имаше зрънце здрав разум в думите му, признах аз. Но да се срещаме сами с вампири, озлобени на целия свят и въоръжени до зъби с бойни артефакти, беше твърде опасно. От друга страна, атмосферата в Патрула и без това не беше особено приятелска. Дали да не се обадя на някой външен.

И тогава погледът ми беше привлечен от позната фигура, появила се в края на улицата. Тази походка не можеше да се сбърка с някоя друга.

— Имаме нужда от известна помощ — след кратка пауза казах аз. — Мисля, че можем да я намерим без да губим никакво време. Велхеор със сигурност ще дойде.

— Велхеор? — повтори Даркин. — Та той е пълен психар! Без него ще е много по-безопасно!

Виждайки изражението на лицето ми, той бързо се обърна и се озова пред Велхеор. Вампирът се ухили с неговата типична широка усмивка и наклони глава в очакване на продължението.

— ... казват всички, а аз им казвам: „Не-е, не сте прави“ — бързо продължи Даркин. — О, здравей, Велхеор.

— М-да? — измери го с подозрителен поглед вампирът. — Е, да допуснем... Така че къде се каните да ходите?

Въздъгнах с облекчение. В едно Даркин беше прав — Велхеор наистина беше опасен, можеше също да бъде много обидчив, доколкото това беше типично за всички психически нестабилни същества, независимо дали са хора, вампири, или някой друг. А обиден Висш вампир... брр...

— Намерих леговището на „свободните“ и искам...

— О, Даркин, момчето ми — шляпна го по гърба Велхеор. — Искаш сам да ги убиеш и молиш за нашата подкрепа? Разбира се, аз съм готов да дам своя принос.

Даркин се отдръпна от Велхеор:

— Не. Просто искам да поговоря с тях, да ги разубедя!

— А-а — разочарова се Велхеор.

При това изглеждаше като дете, на което са взели бонбоните.

— Не се разстройвай — включих се аз. — Ако нещо се обърка, ще ни се наложи да се бием.

Велхеор се оживи:

— О, какво стоим тогава?!

— Ами нали това казвам — да тръгваме!

И ние тръгнахме. Вярно, че се оказа съвсем наблизко — до най-близката канализационна шахта. Между другото, до предния ден и представа си нямах, че огромните каменни плочи, срещащи се тук-там по тротоарите, прикриваха входовете към канализацията.

Даркин с изненадваща лекота отмести плочата настрани и пред очите ни се откри тъмна дупка. Носовете ни имаха чудесната възможност да се насладят на всички прелести на ужасната смрад.

— Уф, каква воня, направо кошмар — намръщих се аз.

Велхеор пое дълбоко дъх и замечтано промърмори.

— Да-а... усещаш ли го?

— Смрадта?

— Ловният дух!

Едва се сдържах да не повърна:

— Значи ето какъв бил той...

— Дракон да те вземе! — намеси се Даркин. — Ти Майстор ли си или какво? Какво те притеснява някаква си воня?

„Ами да, точно така — спомних си аз. — Имам подходящо заклинание, при това многократно пробвано в бойни условия.“

— Ако искаш, мога и теб да предпазя от неприятните миризми? — смутено предложих на Даркин, създавайки около себе си защитно поле с филтриране на въздуха.

— Късно е — махна с ръка Даркин. — Вече целият съм пропит с тази гадост.

На въпросителния ми поглед Велхеор отговори недвусмислено:

— Не! Не искам да си развалям удоволствието.

Не знам какво удоволствие можеше да се получи от излизащата от канализацията воня, за щастие нямах такива мераци.

Първи в дупката се спусна Даркин, после Велхеор. Аз бях последен, като единствен, който не можеше да вижда в тъмното. След като проблемът с миризмата беше решен, сега ме плашеше само едно.

— Защо таванът е толкова нисък? — попитах раздразнено, пълзейки след вампирите.

— Тук са Пограничните райони — отговори ми петата на пълзящия напред Велхеор. — Кажи благодаря, че изобщо успяваш да минеш. Едва ли вие двамата ще можете да промените структурата на костите си и да направите телата си меки като восък.

Дори няма да пробвам. Ако тази дупка стане само още малко потясна, на Велхеор ще му се наложи да пълзи в нея сам, променяйки формата на тялото си. Вече бях виждал как го правят Висшите вампири, зрелище си беше...

— Тук има и нормални тунели — раздаде се отпред приглушения глас на Даркин. — Но само по този път можем незабелязано да се промъкнем до леговището на „свободните“. Така че пазете тишина!

Останалия път изминахме в пълно мълчание. За щастие той не се оказа толкова дълъг, че краката ми да се схванат от пълзенето на четири крака. Монотонно премествайки крака и ръце, аз бях толкова хипнотизиран от процеса, че не забелязах резкия спад във височината и тупнах от тръбата право в мръсно-зелена локва.

— Шшт! — едновременно изсъскаха вампирите.

Опитвах се да пълзя тихо, но не се получаваше много добре. Макар Въздушният щит да филтрираше въздуха и да ме защитаваше физически, той вдигаше шум за десетима. И колкото повече навлизахме в лабиринта на канализацията, толкова по-мръсно ставаше

наоколо и толкова по-шумно се предвиждах. Всъщност би трябвало да отбележа, че тунелът изглеждаше доста странно — земята по стените беше твърда и гладка буквално като разтопена, а подът беше подозрително мек. Тръби изобщо нямаше.

— Що за канализация и водопровод е това, щом в нея няма тръби?

— Ще има тръби — прошепна Даркин. — Имай търпение.

И наистина, след няколко завоя ги видях. Така наречените тръби. Ужасно мръсни и занемарени, като всичко останало, което ни заобикаляше. Честно казано, подобна угнетяваща гледка на фона на приказките за тайнствения водопровод, обвинит във всевъзможни заклинания, много ме разочарова. Всъщност благополучно бях загубил своята „пелена“, така че не можех да видя заклинанията по тръбите. А много ми се искаше...

Скоро пред нас се дочуха приглушени гласове — приближавахме леговището на „свободните“. Тук и без предупреждение беше ясно, че трябва да бъдем тихи.

— ... ти сигурен ли си...

— ... ние ще трябва да...

— ... нападнем...

До нас достигаха откъслечни думи, но все още бяхме твърде далеч. Изведнъж забелязах, че Велхеор вече не е до нас. Той сякаш се разтвори в тъмнината.

След няколко крачки се натъкнахме на първото тяло.

— Часови — едва чуто прошепна Даркин.

Сякаш не се сетих сам. Очевидно и следващите тела също принадлежаха на часови, освен ако, разбира се, Велхеор не се канеше да избие всички „свободни“ преди да успеем да разпитаме техните предводители.

Най-накрая се добрахме до неголяма зала, повече или по-малко напомняща обитаемо помещение. За съжаление оскъдното осветление не ми позволяви да огледам както трябва. Дори беше обидно, че при толкова много неудобства, свързани с трансформацията ми към нисш вампир, до този момент не бях получил нито едно от техните предимства. Всичко, което можех да видя, бяха едва различими сенки, седящи пред нещо като магическа кристална топка. Най-интересното

беше, че от топката се чуваше мъжки глас, който уверено нареждаше на вампирите.

— Трябва да се свържете с групата в Лайминг, за да координирате действията си. Също така в най-кратки срокове трябва да вербувате колкото се може повече вампири, за да...

Изведнъж незнайно от къде се разнесе гласът на Велхеор:

— Аз съм ужас, летящ на крилете на нощта! Аз съм глупава мелодия, от която не можеш да се отървеш!

— Кой е там?!

Нисшите вампири скочиха на крака и започна да се оглеждат. Наложиха се ние с Даркин да се скрием по-добре, така че загубихме от поглед залата и не можехме да виждаме какво се случва. Но перфектно чувахме всичко.

— Вече ви казах, аз съм ужасът...

— Ето го! На тавана!

— Хванете го!

— О, не, той ще убие всички — прошепна Даркин. — А нали дойдохме да преговаряме!

Не ми трябваше много време, за да взема решение:

— Значи трябва да се намесим.

Поех си дълбоко дъх и изскочих от прикритието си, предварително подготвил Универсална стена и няколко Огнени топки. Огнените топки се разлетяха из залата и увиснаха във въздуха, за да придадат значимост на появата ми и да осветят залата.

— Никой да не мърда!

Не разчитах, че някой ще ме послуша, затова точно такъв ефект не очаквах. Всички присъстващи застинаха в най-нелепи пози — Велхеор в стойка на една ръка, два вампира с вдигнати за удар мечове, и още три — целещи се с пръстените си в мен. О, да не забравя и за вампира, лежащ на пода в много неестествена поза, освен ако, разбира се, пречупения на три места гръбначен стълб може да се счита за нещо нормално за функциониране организма на нисш вампир.

Залата се оказа наистина не много голяма, горе-долу колкото тази в Прокълнатата къща, но с по-нисък таван. Именно затова вампирите не бързаха да използват своите пръстени, а просто демонстративно ни бяха взели на мушка нас с Даркин. Използването на подобни бойни

артефакти в затворено помещение можеше да доведе до, меко казано, сериозни последици.

— Вие не мърдайте! — с изненадващо спокоен глас каза един от вампирите с пръстени.

Вампирът се отличаваше от другите по дългата бяла коса и необичайно голямата за вампир фигура. Без да се съобразява с предупреждението ми, той спокойно скочи от масата и бързо се прикри от близката светеща топка с плаща си. В същото време от два от тунелите изскочиха още няколко вампира, стъснали криви кинжали. Дори и без „пелената“ ясно виждах виолетовото магическо сияние, което обгръщаше оръжията им.

Зад гърба ми пристъпи Даркин:

— Дойдохме просто да поговорим.

Белокосият направи жест с ръка, за да задържи напирещите за бой вампири, и изразително погледна към лежащото на пода тяло.

— Нима?

„А още не знае колко часови изби Велхеор по пътя до тук“ — помислих си аз.

— Дълго ли ще стоя така? — кротко напомни за себе си Велхеор, запазвайки без особени усилия стойката си на една ръка.

Аз му показах юмрук, намеквайки му, че сега не е особено подходящо време за неговите шегички. За щастие вампирите не му обърнаха кой знае какво внимание и Даркин продължи:

— Вярвам, че нашите цели практически с нищо не се различават от вашите! Просто вие използвате неправилни методи!

— О, да! По-добре е да пълзим пред Империята, като теб! — със злоба отвърна беловласият.

— Ние не пълзим, а й служим наравно с всички нейни поданици! — Даркин уверено погледна в очите на беловласия вампир. — И също така помагаме на нашия род да се изправи, но не с помощта на терор.

Велхеор замечтано завъртя очи и млясна с уста, което не беше толкова лесно да се направи при условие, че все още стоеше на една ръка.

— Мм... терор...

— Това не е нашият метод — рязко повтори Даркин.

— Да, да, разбира се — отвърна Велхеор. — Но ако се наложи... Обръщайте се към мен, мога да бъда ваш консултант, имам богат опит

в подобен род дейности. Момчета, ако се разберем, под мое ръководство може цялата Империя на поставите на колене...

— Велхеор! — рязко го прекъснах аз и сам се уплаших от тона си.

Ако Велхеор изведнъж се обиди, ще си загубя главата.

Междувременно Даркин продължи:

— Ще създадем един нов свят, свят, в който няма да има расова дискриминация.

— И какво, подкрепя ви аристокрацията на Империята, или, може би, Академията?

О, ако знаеше как всъщност се отнася Академията към тях. И че в нашия свят вампирите дори не могат да работят наравно с обикновените хора.

— Все още не — призна Даркин. — Но това е само въпрос на време. Ако докажем на практика своята лоялност...

— Като убивате себеподобните си? — прекъсна го белокосият.

— Беше при самозащита — припомни Даркин. — Просто трябва да се обединим и повече никой няма да пострада. Със сигурност ще намерим допирни точки.

— Можем да помислим за това — каза след кратка пауза вампирът. — Но само ако и вие направите нещо за нас. А именно — да освободите заловените „свободни“ и да прекратите хайките.

Даркин ме погледна въпросително.

Какво можех да кажа сега? Това е наистина сериозно решение и едва ли аз съм човека, който трябва да го вземе. И по-точно, едва ли имам това право.

— Мисля, че ще можем да го направим — отговори вместо мен Даркин.

— Но първо ще трябва да го обсъдим с нашето... началство — бързо добавих аз. — Предлагам да направим втора среща след известно време и още веднъж да обсъдим всички стъпки. През това време вие ще спрете с набезите из града, а ние ще прекратим хайките.

Ако си помислят добре, ще оценят, че им правим предложение, чието отхвърляне би било наистина неразумно. Фактически от „свободните“ се искаше само да останат мирни, а в същото време ние щяхме да им направим отстъпки по два много важни въпроса. Колкото повече го обмислях, толкова повече съжалявах за предложението, но

щеше да е глупаво да се откажа от думите си още в началото на преговорите.

— Е, в такъв случай ще помислим по вашите предложения.

Не ми хареса високомерния тон на вампира. Честно казано, ако не беше искреното желание на Даркин, не бих водил никакви преговори с тези момчета. Те явно не осъзнаваха, че не молим за услуга, а им протягаме ръка за помощ.

— Белия, не съм съгласен с твоето решение! — неочаквано се обади един от вампирите. — Можем да ги убием още сега и значително да отслабим Патрулите!

Останалите вампири зашумяха одобрително. Изглежда, че бях надценил авторитета на белокосия. Като нищо можеха да започнат да използват артефактите! И това щеше да има опустошителни последици за толкова малко помещение...

Не можех да атакувам пръв, но и да чакам, докато някой от вампирите най-накрая задейства артефакта си, също не исках. Решението дойде неочаквано.

— Велхеор, обясни, моля те, на тези субекти, защо не трябва да се закачат с нас!

Честно казано, доста се притеснявах, че вампирът за пореден път ще направи някаква непредсказуема гадост. Например да се обърне и да си тръгне, оставяйки ни насаме с тълпата озлобени на целия свят нисши вампири, въоръжени със забранени бойни артефакти. За щастие, Велхеор реши да подкрепи моята импровизация.

С бързо и гъвкаво движение той скочи на крака, светкавично се приближи до вампира, застанал до белокосия, и го сграбчи за гърлото:

— Този ли?

Преди някой от шокираните вампири да успее да използва артефакта си, Велхеор разкъса трахеята му. Разбира се, не подозирах, че ще постъпи толкова жестоко, но именно подобна демонстрация можеше да спре „свободните“ от безразсъдни постъпки.

Тялото се свлече на пода, но останалите вампири не помръднаха.

— Смятате, че с няколко магически дрънкулки ще може да се мерите с Висш вампир? — злоещо се усмихна Велхеор. — Ако искам, мога сам да ви избия всичките. Бих ви изтръгнал сърцата и бих нахранил плъховете с тях...

— Всъщност няма нужда да се свързвате с нас — прекъснах вампира, въпреки че при създалата се ситуация с думи не беше така лесно да се постигне нещо. — Вече сключихме споразумение. Нека да не усложняваме ситуацията.

Белокосият оголи зъби в леко нервна усмивка:

— Да, сключихме споразумение.

— Вие ще посочите мястото на срещата, след като освободим заловените вампири. И ако това не стане, тогава той — посочих към Велхеор — ще излезе на лов.

От по-нанатъшни разговори нямаше смисъл, така че ние бавно и предпазливо напуснахме помещението. Само че сега първи вървеше Даркин, след него аз, а на опашката — Велхеор, като гаранция, че на „свободните“ внезапно няма да им се прииска да повоюват.

— Мисля, че мина добре — отбелязах аз, докато пълзяхме през тясната тръба към люка, от който дойдохме.

— Да...

Съдейки по тона, Даркин явно искаше да каже още нещо, но си замълча. Мисля, че го притесняваше прекалената кръвожадност на Велхеор, готов да убива всичко, което се изпречи пред очите му. А беше крайно време да свикне. Аз, колкото и ужасно да звучеше, наистина започвах да свиквам.

Излизайки на улицата, ние стигнахме до единственото правилно решение — да се съберем всички заедно и да обсъдим следващите стъпки. По-точно до това решение стигнахме ние с Даркин, а Велхеор набързо се сбогува с нас и отиде да си вземе душ, за да отмие така наречения ловен дух.

— Даркин, помниш ли кой район претърсва Алиса?

— Разбира се, съвсем наблизко е — с готовност отговори вампирът.

И ние забързахме към района на Алиса, който се оказа само на няколко пресечки. Не минаха и десет минути и бяхме на мястото — до отворен люк, водещ в канализацията. Наоколо нямаше нито един човек — жителите на Крайдол умело избягваха местата с дори и най-малък намек за опасност. Само един нисш вампир, който стоеше на пост до люка.

— Влязоха преди малко — докладва той. — Това е вече петата шахта, която проверяваме, и досега всички без резултат.

— Ще влезем ли след тях или ще изчакаме? — попита ме Даркин.

— Ами... — погледнах вонящия от канализацията Даркин и сбърчих нос. — Ще изчакаме тук!

Нямах ни най-малко желание да влизам отново в канализацията. А и не беше необходимо.

— Ей, не усещаш ли странна миризма? — внезапно попита Дъркин.

— Ако под „странна“ нямаш предвид тази на канализация, която се носи от теб, тогава... — задуших аз. — Ей, мирише на печено! С удоволствие бих хапнал, между другото...

Преди да успея да довърша изречението си, от люка започна да излиза зловещ черно-кафяв дим.

— Какво става там?!

За съжаление или за щастие, не можехме да се спуснем долу при приятелите си, защото в този дим лесно бихме могли да се натъкнем на техните заклинания. Няколко минути по-късно отдолу се чуха ругатните на един от третокурсниците, а след секунди се появи и самия той. След него се появиха Алиса и нисшите вампири.

— Какво ти става?! — възмутено крещеше младежът, редувайки всяка дума с ужасна кашлица. — Кхъ. Това бяха просто плъхове!

Ние с Даркин се спогледахме неразбиращо:

— Плъхове?

— Ами да! — третокурсникът изразително завъртя пръст в слепоочието си. — Вашата приятелка се уплаши от няколко плъха и започна да изстрелва Огнени топки във всички посоки!

Алиса се изкашля извинително и безуспешно се опита да изтърка саждите от лицето си:

— Аз инстинктивно... плъхове са...

— Много добре те разбирам — въздъгнах аз. — Самият аз от известно време не мога да ги понасям.

Не си и помислих да казвам на третокурсника, че с най-обикновено заклинание щеше да избегне последствията от глупавите действия на Алиса. А може би трябваше. Защо да не го подкача?

— Слушайте всички — изпревари ме Даркин. — Имаме нова информация за „свободните“!

И ние им разказахме всичко за това как влязохме в леговището на „свободните“ и за споразумението ни с тях. Решавайки, че временно трябва да спрем операцията, изпратихме нисши вампири да потърсят останалите Патрули. После се върнахме в Прокълнатата къща и хапнахме набързо. Малко след това третокурсниците, начело със Серж, а също Чез и Наив, се прибраха. Всички вампири, с изключение на Даркин, пуснахме да си ходят, накрая се разположихме в залата и аз подробно разказах за срещата с белокосия вампир.

— Никакви сделки със „свободните“ вампири — заяви твърдо Серж веднага след като престанах да говоря. — Това не е мое решение, такива са указанията на Майстор Ревел.

След срещата с началника на стражата Серж изглеждаше леко уморен, но се владееше и явно беше настроен много сериозно.

— Но как да...

Той вдигна ръка, прекъсвайки ме:

— Впрочем идеята да ги накараме да ни се доверят изобщо не е лоша. Ще пуснем заловените вампири, за да може „свободните“ да се съгласят на среща, и ще ги избием наведнъж.

— Нямах предвид нищо подобно!

— Затова пък аз имах — кимна Серж към Даркин. — Можеш да освободиш приятелката си и останалите вампири. И нека предадат на „свободните“ да не забравят да определят среща. Чакаме я с нетърпение.

— Тоест искате да ги излъжете? — уточни Даркин.

— Разбира се.

Вампирът погледна към мен в търсене на подкрепа, но аз просто не знаех как да разубедя Серж.

— Не мислиш ли, че това е много низко? — притече ми се на помощ Алиса. — Между другото, Даркин вече е казал на вампирите от Патрула, че сте постигнали споразумение със „свободните“. Така че ни чака и друго усложнение — няма да им хареса подобна политика.

— Изобщо не ме вълнува мнението на нисшите вампири — настоя Серж. — И без това сега са последните им дни в Патрула.

— Какво?! — подскочиха моите приятели.

— Зак, не си ли им казал? — изненада се Серж.

Погледите на всички присъстващи веднага се обърнаха към мен.

— Кхъ... — смутено се закашлях аз. — Има още едно указание на Майстор Ревел, за което не съм ви казал още. Обърнатите във вампири не могат да работят на държавна работа или в Академията, това може да предизвика недоволството на местните жители и всъщност е забранено със закон.

Даркин скочи на крака:

— Значи ние не сме местни жители?

— Местни сте... — чувствах се така, сякаш самият аз бях взел това решение. И това беше много неприятно чувство. — Съжалявам, Даркин, знам колко много означава тази работа за теб...

— Едно голямо благодаря! Сега ми стана много по-леко! Не, почакай, трябва също така да кажа на всички останали, че Крайдол повече не се нуждае от нашите услуги!

Той отстъпи назад и се поклони.

— С ваше позволение, сега ще занеса тази „добра“ новина на приятелите си. Мисля, че те ще бъдат много доволни.

— Даркин...

Вампирът излезе от стаята, оставяйки ни в пълно мълчание.

— М-да... кофти се получи — отбеляза Чез.

— Направо ужас — потвърди Серж. — Зак, трябваше някак си по-меко да го съобщиш.

Какво?! Сега и виновен ли се оказах?!

— Чаках подходящия момент...

— Мисля, че в тази ситуация няма как да има подходящ момент — Чез се усмихна едва-едва. — Освен нещо от рода на „Даркин, Империята е завладяна от Шатерския халифат и... да, вие вече не можете да работите в Патрула.“

— Радвам се, че всичко възприемате с чувство за хумор — Серж се изправи. — Добре, ние с Ана смятаме да се поразходим из града и да разгледаме околността. Нека се съберем след вечеря и да обсъдим как ще направим капан за „свободните“.

Когато Серж напусна, аз обходих с поглед приятелите си и зададох най-разпространеният в света въпрос:

— Е, какво ще правим?

Чаз се надигна от стола и се протегна:

— Серж ще постъпи както си е наумил, независимо от нашите протести. Единственият ни вариант е да наложим нашето мнение със

сила.

— От кога стана толкова кръвожаден? — изненада се Невил.

Наистина. Ако сега с нас беше Велхеор, сигурно щеше да се просълзи от умиление. Както често обичаше да казва — „Насилието — това е нашият метод.“

— С насилie нищо няма да решиш — казах твърдо.

— Няма да решиш, но поне удоволствие ще получиш — отвърна Чез.

— Ти явно се превръщаш във Велхеор — изрази на глас мислите ми Алиса. — Ако не си хилядолетен Висш вампир, силиците ти няма да стигнат да решиш всичко с насилie.

— Ще видим! — наежи се Чез.

След като разбрахме за нашето преместване, той буквално се сринa. Сякаш някой от околните му беше виновен, че Академията беше уредила нашата практика по този начин.

— Успокой се — упрекна го и Невил. — Мисля, че имаме още малко време, за да се опитаме да го убедим да действа по малко по-различен начин. Повече ме притеснява заповедта на Майстор Ревел. Тя наистина ли е толкова категорична?

— Уви — въздъгнах аз. — След заминаването ни в града трябва да патрулират само третокурсници.

— Те ли ще обикалят?! — не издържа Алиса. — Така или иначе ние скоро си тръгваме и вампирите повече не са длъжни да им помагат! Нека тогава се оправят както си искат! Ще кажа на всички вампири от утре да не идват на работа.

Ударих успокоително с юмрук по масата:

— Спокойно! Непременно ще измислим нещо...

ДЕЙСТВИЕ 7

Разбира се, така и нищо не измислихме. Затова пък Чез приготви изненадващо добро као и прекарахме добре времето, обсъждайки няколко нови заклинания. За съжаление, никой не можеше да се похвали с наистина добро настроение — всички твърде много се притеснявахме за съдбата на Даркин и останалите обърнати във вампири. При това всеки се преструваше, че всичко е наред и случаен наблюдател сигурно би си помислил, че ни е много весело. Уви, за нищо подобно и дума не можеше да става.

— Хей, а ако прихванем ето тези потоци, тогава заклинанието ще се взриви в случай, че към него приложат „змейче“ — замислено каза Чез, рисувайки на лист хартия причудливи завъртулки, символизиращи потоците енергия.

Ние вече разказахме на приятелите си за разговора с Шинс и сега заедно размишлявахме как може така да се промени формулата на заклинанията, че да се затрудни тяхното унищожение.

— А ако ги приложат в момента на създаване на заклинанието, тогава ти самия ще пострадаш от взрива — не се съгласи Алиса и взе молива от Чез. — Затова е по-добре да подправим потоците, така че те сами да се сближават при движение. Тогава заклинанието ще стане взривоопасно едва когато е на достатъчно разстояние от теб.

Честно казано, отначало ми беше трудно да се съсредоточа върху разговора, но в крайна сметка не устоях и се включих в дискусията:

— Прекрасно! А дали е възможно освен това така да променим заклинанието, че да е съвсем различно от стандартното. Тогава то няма да се притеснява от никакво „змейче“.

Така ни завари Ник. Той тихо прекоси стаята и седна до мен, показвайки с жестове да не прекъсваме обсъждането.

— Значи засега имаме два варианта — обобща Алиса, сякаш не забелязала появата на третокурсника. — Или изцяло преработваме заклинанието, или го оставяме както си е и му добавяме няколко капана.

Невил отпи глътка от каото, любезно предоставено от Чез, и се присъедини към дискусиата:

— Едното не пречи на другото. Може да се направи сложно по структура заклинание, с нестандартни сплитания, и няколко капана.

— О-хо, имате сериозен разговор — подсмихна се Ник. — Трябва да отбележа, че и в горните курсове правим точно така — всеки се опитва да измисли максимално сложна структура на заклинанието и старателно крие най-сполучливите си разработки. Сложното заклинание може да реагира на опит за унищожаване по най-различни начини.

Моите приятели и аз си разменихме заинтригувани погледи.

— А можеш ли да ни покажеш това-онова?

— Разбира се — Ник почти мигновено създаде над масата средна по големина Огнена топка. — Ето ви пример за напълно преработено стандартно заклинание.

Алиса побърза да извади „пелената“ от джоба си, за да изучи внимателно заклинанието. Нейният пример беше последван и от останалите, а на мен ми оставаше само да им завиждам и да чакам някой да ми отстъпи артефакта си.

— Какво е това? — с интерес попита Ник.

— „Пелена“ — поясних аз. — Използва се от техномаговете при създаване на артефакти. Използваме ги, за да видим сплитанията на чуждите заклинания, поне докато не усвоим тази техника самостоятелно.

— Добра идея — кимна одобрително Ник. — Но на ваше място не бих протакал с овладяването на Истинското зрение. Освен това то не е толкова трудно, колкото изглежда.

Погледнах към ентузиазизирано разглеждащите заклинанието приятели:

— Тогава научи ме.

— Няма проблем — намигна ми Ник. — Имаме още две седмици, това е достатъчно време да го усвоиш. Довечера ще ти покажа базовите упражнения.

— Дракон да ме вземе, защо и другите третокурсници не са така нормални като теб? — възкликнах искрено. — Само се надуват, а пък Серж изцяло игнорира нашето мнение.

Ник сви рамене.

— Серж всъщност е добър човек. Просто е праволинеен и твърде упорит. С това може да се свикне... с времето.

— Но за хората... тоест вампирите, също трябва да се мисли!

— Той си има лична причина да мрази вампирите. Повярвай ми, не трябва да го виниш за отношението му към тях.

— И каква е тя? — полюбопитства Чез, откъсвайки се от изучаването на заклинанието.

— За това по-добре попитай него, въпреки че на твое място не бих го направил.

„Още една тайна — помислих си раздразнено. — Поне не съм единствения, който ги има.“

— Няма значение каква е причината — въздъхнах аз. — Тя не решава нашия проблем. В момента на срещата с Даркин искам да имам определен план на действие и поне няколко идеи за решаване проблемите на преобразуваните във вампири.

— Това ме подсети — Невил стана от масата. — Трябва да съм в квартала на друидите, там отбелязват някакъв празник, а аз участвам в подготовката. Херион много настояваше да не се допускат хора на празника, но успях да убедя местните старейшини. За първи път от съществуването на общността те решиха да направят празника отворен за представителите на други раси и ме помолиха да помогна в провеждането му. Така че по-добре да тръгвам, за да не закъснея.

— Браво, друидски празник! — възкликна Алиса. — Толкова е вълнуващо! А ние може ли да дойдем?

— Аха, мечтай си. Точно теб чакат на празника на друидите — Чез се облегна на стола и протегна тялото си. — Тежък ден беше днес. Дали да не дремна. Това ще бъде истински празник!

— Разбира се, че може. На празника ще поканят много достойни хора, в това число и вас — увери ни Невил. — Събитието е посветено на пълнолунието, така че до началото остават още няколко дни. Предайте на Наив, че довечера ще остана да ноцувам там. Може да отскочи да ме види за разнообразие.

Погледнах учудено към приятеля си:

— Как така „да те види“? Нали той по цял ден е с теб в квартала на друидите.

— Нищо подобно. За последната седмица съм виждал Наив рядко и от вас.

Странно. От друга страна, редно е да има и личен живот. Въпреки че ми е трудно да си го представя с момиче, но знае ли човек. Може би сега седи с някаква красавица в ресторанта и споделя истории от живота на учениците в Академията. Мълчаливият Наив, да бе, как не. Не, не мога да го повярвам.

— Няма проблем, ще му предадем — обеща Чез. — И отделно добре ще си поговорим с нашето Огнено момче. Къде, подлецът му с подлец, се мотае, докато ние решаваме проблеми от световно... е, добре де, от градско ниво.

Неусетно разговорите замряха и всички започнаха да се разпръскват. Ник се върна в хотела, Невил тръгна към друидите, а ние... Не знам за Алиса и Чез, но аз се прибрах в стаята си, решавайки да не чакам завръщането на Серж и Ана. Последните два дни бяха много наситени на събития и просто умирах за сън.

Топлият душ ми помогна да отпусна мускулите си, въпреки че от водата започна да ме боли белегът. А аз си мислех, че друидът е порботил добре над възстановяването на кожата. Защо тогава толкова ме болеше?

Лягайки на леглото, опитах да се отпусна и да забравя за болката. Получи се сравнително добре. Не усетих кое дойде първо — окончателното изчезване на болката или съня. Но и със съня не се получи. Не знам колко време мина, преди да се събудя от неприятен монотонен сигнал. Отваряйки очи, видях точно под носа си табела с надпис „Вход“.

„Пак ли ти — помислих си сънено. — Какви гадост си ми приготвила сега? Бих предпочел да поспя...“

— Не ми е до теб сега — изсумтях на глас. — Остави ме да спя...

Обърнах се на другата страна, склопих очи и бързо заспах, забравяйки за всякакви табели и Коридори на съдбата. Дракон да ги вземе, здравият сън е много по-важен, отколкото разходка през смъртоносни магически капани. Разбира се, на сутринта много се ядосах на себе си, че пропуснах отлична възможност да посетя отново Коридора на съдбата. Коридорът може и дракон да го отнесе, но библиотеката... там със сигурност бих надникнал...

* * *

Събудих се и известно време се опитвах да разбера колко е часът. Вътрешният часовник любезно ме информира, че приближава време за обяд и вече съм се успал. Бързо се облякох, слязох в залата и заварих Чез и Алиса спокойно да си пият каото.

— Добро утро на всички.

— О, събуди се — Чез се засмя. — Тук е по-приятно да спиш, отколкото в килията, нали?

— Изобщо не може да се сравнява — съгласих се аз и седнах до приятелите си. — Бях много уморен, трябваше да поспя. Има ли някакви новини?

Чез любезно ми наля као, а Алиса извади пакет с кифлички:

— Почерпи се.

— Нищо особено не си проспал — отговори Чез. — Стражата пусна Стела и другите вампири. Ние все още чакаме кога „свободните“ ще посочат времето и мястото на срещата. Серж и останалите третокурсници вече подготвят най-различни капани, на нас ни е отредена ролята на наблюдатели.

Едва не се задавих с кифличката:

— Значи всичко вече е решено? Защо не ме събудихте?!

— Имаше ли смисъл — сви рамене Алиса. — С тях е безполезно да се спори. Имат пълномощия, сила и увереност в правилността на това, което правят. Все неща, които ние нямаме.

— И какво, остава ни само да се съгласим с тях ли?

Алиса подскочи:

— Да бе!

— Тогава нека се потрудим усърдно, за да намерим решение на нашите проблеми — станах от масата. — И за начало трябва да поговоря с Даркин.

Чез и Алиса се спогледаха:

— Не сме го виждали от вчера.

— Значи време е да го потърся.

— Защо ще го търсиш? — изсумтя Алиса. — Сега ще проверя на картата. Още не сме си взели амулетите от вампирите, макар че най-

вероятно ще се наложи. В края на краищата са купени с пари на Академията. Сигурно ще се наложи да ги връщаме по списък.

„Прекрасно — помислих си кисело. — Не стига, че ще питат за липсващия справочник, ами и «пелената» ще търсят. Не ми стигат другите радости в живота.“

В една от стаите на масата лежеше подробна карта на Крайдол, на която се отбелязваха всички придвижвания на амулетите, дадени на обърнатите във вампири. Да намерим сред тях Даркин не беше трудно, той, както обикновено, беше в кръчмата „При добрия вампир“.

Без да губим повече време, ние бързо се отправихме към кръчмата. Картата не грешеше, вампирът наистина беше там. И съдейки по количеството на стоящите пред него празни чаши, нощта при Даркин беше минала много плодотворно.

— Ти изобщо ли не си спал? — изненадано попитахме ние след поздрава.

— Не ми беше до сън — вяло отговори вампирът. — Размишлявах...

Алиса погледна многозначително към празните чаши:

— Виждаме как си размишлявал.

— Усмихни се — успокоително го потупа по гърба Чез. — Между другото, Зак има идея как да оправим създалото се положение.

Даркин скочи от стола и ме погледна с надежда:

— Наистина ли?!

„Е, Чез, много ти благодаря“ — вбесих се аз, докато гледах зачервените от недоспиване очи на Даркин. Нищо не бях измислил, нали спях през цялото това време. А и откъде да знам какво може да се направи в тази ситуация?

— Ами... ъ-ъ...

Трескаво подбирах думи, без да имам идея как може да се помогне на нисшите, тоест на обърнатите във вампири.

— Щом вампирите повече не могат да работят в Патрулите... и Империята няма какво да предложи на „свободните“, остава ни само едно...

— Какво?

И тогава ми хрумна една интересна идея:

— Да им предложим нещо самите ние!

Съдейки от мълчанието на приятелите си, те не разбираха накъде бия. Аз самият още не бях оформил идеята си, така че започнах да импровизирам в движение.

— Ние нямаме право да им предлагаме сделка от името на Империята, затова пък можем да им помогнем като обикновени хора — поясних аз. — Ще измислим такова решение, че да устройва и вампирите, работещи в Патрулите, и „свободните“. И ще действваме заедно.

От езика ми едва не се изплъзна фразата „ние ще ги контролираме“, но навреме се сдържах. Не исках да произнасям подобни думи пред Даркин.

— Това не е ли предателство към Империята? — попита подозрително Алиса.

— Ние няма да предприеме действия против Империята — отговорих аз. — Просто ще създадем нещо като отряд за доброволна помощ към Патрула. Или отворено общество, в което може да постъпи всеки, дори обърнат във вампир... трябва да помислим върху възможните варианти.

Приятелите ме погледнаха учудено.

— Оригинална идея, но силно се съмнявам, че ще се хареса на Академията и Империята — каза Чез и сериозно добави: — Дестабилизацията на обществото няма да доведе до нищо добро...

— Не мога да повярвам, че го чувам от теб — ухили се Алиса.

— Не съм свършил — продължи червенокосият ми приятел. — Какви ще сме ние, какво казва по този въпрос Империята?! Ще създадем собствено тайно общество... не, тайното общество вече е нещо пошло... Рицарски орден! Досега не е имало нещо подобно.

Хм, орден... рицари... гвардия... имаше нещо такова в законите на Империята. Ще трябва да се поровим из книгите и да потърсим за тези неща или да попитаме някой експерт в човешките закони.

Даркин леко се усмихна:

— Само кажи, и дракони ще тръгнем да ловим...

— Ще тръгнем! — ентузиазирано потвърди Чез. — Така че стига си пил, Даркин, по-добре заедно да помислим как да се срещнем със „свободните“ преди третокурсниците.

Даркин сви рамене:

— Няма проблем, просто трябва да обясня ситуацията на Стела и тя ще предаде всичко на белокосия лидер на „свободните“.

Извъртях очи към тавана:

— Не може ли да минем без нея?

— Уви — огорчи ни вампирът.

Чез щракна с пръсти:

— Предлагам, за да протекат преговорите в приятелска атмосфера, да поканим с нас Велхеор.

— О, да, той е просто образец на дружелюбието — вдигна очи нагоре Алиса.

— Той може би не, но останалите ще се държат мно-о-ого дружелюбно. Така дружелюбно, сякаш от това зависи животът им — доволно отбеляза Чез. — Всъщност това си е самата истина.

Напоследък започнах да забелязвам нездравословно преклонение от страна на Чез към методите на Велхеор. Преди рижият ми приятел никога не се беше отличавал с особена кръвожадност, но лошото настроение от принудителната раздяла с момичето явно оставяше своя отпечатък.

— Само че как ще го открием? — попита Алиса.

— О, не се притеснявай — уверих вампирката. — Ще се появи в нужния момент, Велхеор това го умее.

И това започна да става много подозрително.

— Тогава да отиваме при Стела, тя вероятно сега си е у дома — предложи Даркин. — След като смяташ, че Велхеор ще се присъедини към нас по пътя.

Напускайки кръчмата, ние се насочихме към бедните квартали на Крайдол, където, според Даркин, живееха повечето нисши вампири. Гледайки порутените сгради, аз започнах да разбирам причините за постоянно недоволство на нисшите. Всъщност такива причини имаше достатъчно много, жилищата бяха само капка в морето.

Някъде по средата на пътя към нас незабелязано се присъедини Велхеор. Преди секунда го нямаше, а на следващата...

— Къде отиваме? — небрежно попита вампирът, изниквайки по необясним начин между мен и Чез.

Ние подскочихме от изненада:

— Как се появи тук?!

— Телепортирах се — засмя се Велхеор. — Между другото, за липсата на предпазливост ви пиша двойка, а на теб, Зак, направо единица.

Алиса ме погледна подозрително:

— Защо на нас двойка, а на него единица?

— Той е в особено положение — отговори Велхеор. — И изискванията към него са специални.

Ох, няма да се спре. Чака доказателство, че съм достоен за Алиса, въпреки че ако трябваше да се доказвам, нямаше да е пред него, а пред самата Алиса... само да знаех как да го направя.

— Струва ли ми се или наистина ме следиш? — попитах намръщено аз.

— Разбира се — потвърди вампирът. — До теб винаги е толкова интересно. Неприятност след неприятност, точно както обичам.

Подозирах нещо подобно, когато казах на приятелите си, че Велхеор ще се появи в нужния момент.

— Е, къде отивате сега? — повтори въпроса си вампирът.

Описахме му набързо ситуацията и му разказахме за конфликта с по-големите ученици. След като ни изслуша внимателно, Велхеор дълбокомислено заяви:

— Ами щом тези младежи ви пречат толкова, тогава аз мога да ги...

— Не ги убивай! — хорово извикахме всички.

— Ех, бягате от лесните начини — въздъхна вампирът. — През цялото време гледате как да усложните нещата. Добре, да вървим да говорим с вашата вампирка. Но ако започне да се дърпа...

Този път хорът беше още по-строен:

— Не я убивай!

„Ако това продължава, скоро тази фраза ще можем да я разделим на гласове — с ирония си помислих аз. — Алиса ще вземе една октава нагоре, а Чез — една надолу...“

— А поне да я осакатя може ли? — продължи Велхеор.

— Не може! — едва сдържайки смеха си, отговорих аз. — Само ще стоиш и мълчаливо ще я гледаш. Мисля, че това ще е напълно достатъчно, за да се разбъбри.

Останалите дружно ме подкрепиха и по целия път до дома на Стела Велхеор обидено мълчеше. Между другото, да нарека това

порутено нещо с думата „дом“ се поколебах. По-скоро нещо средно между колиба и развалина.

— Да не си се объркал? — втрещено попита Алиса. — Може ли изобщо да се живее тук?

— Къща като къща — сви рамене Даркин. Той погледна през отвора, на който би трябвало да има врата, и извика: — Стела! Тук ли си?!

Вампирката погледна през прозореца, прикрила лице с черна маска, и попита изненадано:

— Какво търсите тук?

— Теб — колкото може по-дружелюбно се усмигнах аз. — Трябва сериозно да поговорим с теб.

Стела ни гледа цяла минута, без да каже и дума.

— Ъ-ъ... какво? — най-накрая промълви тя. — Защо с мен? Вече казах на приятелите ви от Академията времето и мястото на срещата със „свободните“ вампири.

Ние с Чез и Алиса се спогледахме:

— На нас нищо не са ни казали.

— Това са си ваши проблеми — сви рамене вампирката.

— Ще се оправим — обещах мрачно. — Изглежда нашите приятелчета са решили да минат без нашата помощ. Но сега не става дума за това. Искаме да поговорим с теб за бъдещето на обърнатите във вампири.

— Ти си нашата единствена връзка със „свободните“ — каза Даркин. — Ако можем да убедим теб, ще имаме шанс да постигнем съгласие и с тях.

— Така значи — доволно измърмори Стела. Изглежда настроението ѝ бързо се промени от изненадано в самодоволно. — Е, какво пък, опитайте се да ме убедите...

Велхеор се изкашля многозначително, за да напомни за присъствието си:

— Кхъ, кхъ...

Интуицията ми подсказа, че някъде под черната маска вампирката пребледня от страх.

— Предлагам да дойдеш с нас в Прокълнатата къща и да обсъдим всичко на чаша горещо као — предложи Чез и многозначително погледна Велхеор. — И те съветвам да не отказваш.

Разбира се, Стела тръгна с нас, просто нямаше друг избор. Давайки си сметка, че би било хубаво да знам малко повече за законите на Империята, аз оставих приятелите си да продължат и свих към „Мечта“ да поговоря с библиотекаря. Надявах се той да може да ми подсказе някоя хитра вратичка в законите на Империята. Не можех да формулирам какво точно искам, но в главата ми се въртяха спомени от училищния курс по политология. За мое щастие Велес си беше на мястото и дори се оказа достатъчно свободен, за да ми отдели няколко минути от ценното си време. Старецът много бързо разбра какво точно искам и ми даде отлична идея как да узаконя нашето начинание в помощ на обърнатите във вампири. И през ум не ми беше минавало, че нещата могат да бъдат решени толкова лесно.

След посещението в заведението на Гръм минах през пощата, за да изпратя на леля писмо, в което излагах своите идеи и молах за малка финансова подкрепа. Разбира се, в момента с нея бяхме в доста обтегнати отношения, но леля щеше да види ползата за Дом Никерс. А моето предложение можеше да ни донесе наистина много. Признавам, че загубих немалко нерви и време в подробно описание на всички преимущества от появата в нашия Дом на собствена лична гвардия. Знаейки спестовността на леля, реших да заложа на нейното честолюбие. А в случай, че се откаже, имах резервен план — винаги можех и сам да изтегля пари от банката. Е, за това трябваше да отида до Лита и да направя малък скандал с леля Елиза...

Приключвайки с писмото, аз побързах към Прокълнатата къща, за да споделя с приятелите и Стела идеите си. Алиса, Велхеор, Даркин и Стела се бяха разположили в залата и чакаха завръщането ми. Между другото, беше много необичайно да видя Прокълнатата къща толкова пуста, обикновено тук винаги обикаляха поне няколко обърнати във вампири. Аз се появих едновременно с излизация от кухнята Чез. Той крачеше в съпровод на няколко летящи подноса горещо као.

— Моята нова рецепта као, трябва да ви харесва.

Всеки взе предпазливо чашата си, но никой не бързаше да опита поредното творение на Чез. Разбира се, той можеше да приготвя перфектно као, но постоянно експериментираше, опитвайки се да създаде нови вкусове, и далеч не всички опити бяха успешни. След като около минута си разменяхме скрити погледи, пръв се предаде Велхеор. Промърморвайки под нос нещо от рода на „Това ще бъде най-

нелепата смърт, която може да се измисли“ той на един дъх изпи цялата чаша.

Всички с неподправено любопитство наблюдавахме как вампирът започна да пребледнява. Човек би си помислил, накъде повече, но не! В сравнение с вече сиво-синкавото му лице, спокойно можеше да се твърди, че преди Велхеор напомняше розовеещо бебе.

Всички като един поставихме напитките си на масата и се престорихме, че пълните с као чаши вече не съществуват в този свят.

— Сигурно съм прекалил малко със солта — замислено каза Чез, без да откъсва поглед от вампира.

Аз се възползвах от възникналата пауза:

— Е, сега можем да пристъпим към обсъждане на причината, поради която ви събрах тук. Както вече чухте, забраниха на обърнатите във вампири да работят в Патрулите...

Всички кимнаха мълчаливо. Разбира се, Велхеор искаше да вмъкне язвителна реплика, но все още не беше се възстановил след дегустацията на поредния експеримент на Чез.

— Мисля, че намерих изход от създалата се ситуация — продължих аз. — Някои от вас вече са чули, че решихме да се споразумеем със „свободните“, като се съюзим. Проучих законите на Империята и намерих интересна точка в раздела, посветен на Високите домове. Оказа се, че имам право на своя лична охрана, наброяваща до двеста души. И нищо не пречи на моите хора да бъдат в Крайдол и по възможност да поддържат реда тук.

Даркин и Стела се спогледаха.

— Тоест искаш да назначиш всички обърнати във вампири, включително и „свободните“, в личната си охрана? — уточни Даркин.

— Точно така — потвърдих аз. — Тогава всички вие ще бъдете част от Висок дом Никерс и ще бъдете под негова защита...

— А личната охрана получава ли заплата? — прекъсна ме Стела.

Очаквах този въпрос и бях подготвен:

— Вече изпратих писмо до леля си да отдели пари за заплати на личната охрана на Дом Никерс. Между другото, ще получавате малко повече, отколкото получавахте в Патрула.

— И ще работим за теб? — намръщи се Стела. — Изпълнявайки всички твои заповеди? Не е ли прекалено?

— Мислите, че имате избор? — насмешливо попита Алиса. — Или ще се закълнете на Зак, или ние се отдръпваме и без защитата на Дом Никерс нашите третокурсници просто ще направят на пух и прах всички „свободни“, а останалите обърнати във вампири ще загубят най-добрия си шанс да се интегрират в живота на този град.

Даркин сръга Стела с лакът, за да я накара да млъкне.

— Мисля, че това е добър начин за излизане от тази ситуация.

— Да служим на хората?!

— Да служите на Дом Никерс — поправи я Чез. — Между другото, това е една от най-знатните фамилии в Империята.

Стела го погледна лукаво.

— Тогава защо и ти не служиш там?

— Ъ... — сачиса се Чез. — Защо ми е на мен?

— Това е една от най-знатните фамилии — имитира го вампирката. — Не искаш ли да бъдеш техен слуга?

Чез се засмя:

— Аз и без това все едно, че им служа. През цялото време спасявам живота на Зак.

— Какво?! — реагирах аз.

Алиса удари с юмрук по масата:

— Стига. Говорим за сериозни неща!

— Да — станах сериозен и аз. — Стела, повярвай ми, аз искам да ви помогна. Фактът, че вампирите ще станат лична гвардия на Дом Никерс ще им позволи да минат в друга социална група и повече няма да бъдат отритнати от обществото. При това никой няма да ви използва за свои цели, а началник на гвардията ще бъде Даркин — поне на него трябва да се доверявате.

Вампирката за известно време се замисли.

— По принцип за тези, които работят... работеха в Патрула, това би било добро решение. Но пък „свободните“ не се интересуват от подобна служба.

— Те се борят за свобода — кимнах разбиращо. — Ето защо съм готов да им обещаю не само работа в гвардията, но и активно участие на всички нас в живота на обърнатите във вампири. Дом Никерс ще създаде орден, който да защитава правата на нисшите вампири в нашето общество.

— Орден? — повтори Чез. — Никога не съм чувал за такова нещо.

— Ние с Велес си припомнихме няколко случая от историята — ухилих се доволно. — Някога сред Високите домове било модерно да се създават подобни ордени за борба с полудели магьосници, лов на дракони и много други безполезни дейности. Своеобразно развлечение за богатата младеж. Водели на отчет убитите луди магьосници, организирали походи за лов на дракони. Дори са враждували помежду си. С времето модата отмряла, но споменът останал.

Чез се засмя радостно и ме тупна по рамото.

— Ах ти, умнико. Гвардия, орден — добре си го измислил всичко!

Само дано леля Елиза се съгласи с моята идея.

— Участието на Дом Никерс в съдбата на нисшите вампири ще представлява ли интерес за твоите приятели? — попита Алиса. — Дано да имат малко здрав разум в главите си — невъзможно е да се борят с Империята. Единствената причина, поради която все още не са ги изловили и избили — това е несериозното отношение от страна на Академията. Ако „свободните“ представляваха реална опасност, тук нямаше да изпращат група третокурсници, а няколко Майстора. От тях дори най-силните артефакти няма да спасят „свободните“.

— Аз... мога да го разбера това — призна Стела. — Но едва ли ще успея да убедя „свободните“. Те вярват в силата на артефактите, нали почти ви победиха.

Чез щракна с пръсти:

— Почти! Просто имаха късмет.

— Ние сме само първокурсници — напомних аз. — Щом нас не успяха да победят, то третокурсниците направо ще ги пометат.

Стела въздъхна:

— Те са уверени в себе си и няма да повярват, че могат да загубят...

— Докато не загубят — усмихна се Чез. — Тогава защо да не им дадем тази възможност? И „свободните“, и третокурсниците жадуват за схватка, така че защо да не си я получат?

Всички изненадано се втренчихме в Чез.

— А аз си мислех, че искаме да им попречим да организират този капан — каза Алиса.

— Капан? — изумено попита Стела. — Значи не се канят да преговарят?!

— Е, това е другата причина, поради която те поканихме тук — поясних аз. — Искаме да помогнем на „свободните“ да избягнат капана.

— Много мило от ваша страна — изведнъж се изкиска Стела. — Но всъщност и „свободните“ се канят да се разправят с вашите Майстори. Така че още не е ясно кой кого.

— Според мен е пределно ясно — въздъгнах аз. — Но и от сегашната ситуация можем да извлечем полза. Само че ще трябва, както предложи и Чез, да им дадем възможност да се сбият.

Даркин ме погледна неразбиращо:

— Но ако третокурсниците избият всички вампири?

— Или вампирите избият всички третокурсници? — контрира Стела.

Въздъгнах:

— Е, за да не се случи това, ще се наложи да наблюдаваме срещата им и да се намесим в случай, че нещо се обърка.

ДЕЙСТВИЕ 8

Стела ни каза, че „свободните“ искат срещата за тази вечер. Това важно събитие трябвало да се проведе на един празен терен в покрайнините на града. Очевидно „свободните“ бяха решили, че на открито ще имат някакво предимство. Е, решението си беше тяхно, последствията — също.

Беше почти обяд и няхмахме много време за подготовка, но пък от друга страна си няхмахме идея как може да се подготвим. Празният терен си е празен терен. Да разузнаваме беше безсмислено, нямаше и къде да се скрием. Единственото, за което се сетихме, беше двамата с Чез да опитаме да доработим и изпробваме нашето заклинание за невидимост. Но какво ще правим, ако третокурсниците решат да използват търсеци заклинания? Друг неприятен факт беше това, че Велхеор категорично отказа да ни помогне. Вампирът заяви, че религиозните му убеждения не му позволяват да предотврати масово клане.

В крайна сметка ние с Чез и Алиса прекарахме няколко часа да усъвършенстваме заклинания, а Даркин и Стела тръгнаха към нящото на срещата, за да разузнаят обстановката.

— Хей, а ако затворим ето този контур? — предложи Чез.

Седяхме в залата и бяхме заели цялата маса с чертежи на заклинанието за невидимост. Завесата-невидимка — така решихме да наречем това чудо на магическата мисъл — работеше доста посредствено, но се надявахме с общи усилия да го подобрим.

— Тогава създаването на заклинанието ще отнеме по-малко мощност — замислено произнесе Алиса. — Но и стабилността на сплитането значително ще намалее. Нека да не рискуваме.

Представих си как в най-решителния момент завесата изчезва и казах припряно:

— Да, не си струва риска.

Алиса прекара молив върху листа, чертаейки още една линия:

— Тогава да добавим още един контур тук, за да подобрим стабилността. И в случай, че заклинанието изчезне, няма да е веднага,

а постепенно.

Прекарахме още известно време над чертежа и накрая решихме да изпитаме заклинанието на практика. Нямаше смисъл да продължаваме работата без междинна проверка.

Направих множество несполучливи опити, докато успея да създам добро сплитане. Причината беше или в сложността на заклинанието, или в дългоочакваните ми проблеми с магията... Така и не успях да разбера кое точно. Но упоритостта ми даде резултат и накрая около мен се появи Завеса-невидимка.

— Е, как е? — попитах приятелите си. — Работи ли?

— И още как — със задоволство отговори Чез. — Трябва само да коригираме ъгъла на пречупване на изображенията. Сега изглежда, сякаш всички предмети са по-тънки. Разходи се из залата.

Послушно се разходих от едната стена до другата.

— О-о-о — разочаровано възкликна Алиса. — Завесата работи добре само в неподвижно състояние. Тръгнеш ли да се движиш, и изображението започва да плува, сякаш изостава с няколко секунди.

Чез се почеса по главата:

— Е, можем да опитаме малко да го преработим...

— Сега нямаме време за това — прекъснах го аз. — Когато стоя на място, добре ли работи?

— Да. Само малко ще подобрим визуализацията — Чез взе молив. — Сега ще променя схемата и ще пробваме отново.

След промените Завесата-невидимка започна да работи както трябва, но бяхме изправени пред нов проблем.

— А осъзнаваш ли, че от нашата Завеса полза няма? — изведнъж каза Алиса и размаха „пелената“ пред нас.

— О, дракон да ме вземе — сетих се аз. — Завесата ще ни скрие само от тези, които не могат да видят заклинанията.

След изучаване на Завесата-невидимка през „пелената“ ние се уверихме в подозренията си — за никаква невидимост и дума не можеше да става.

— Гадно — уморено въздъхна Чез. — Излиза, че напразно се мъчихме?

Аз още веднъж внимателно разгледах заклинанието.

— Хей, не е толкова зле. Виж, самата визуализация на заклинанието е почти незабележима. Ако скрием всички носещи

потоци и оставим само купола, той почти няма да се вижда през „пелената“. Нека да направя нова версия на Завесата, като сложа цялата основа под краката си. На открито ще мога да скрия сплитанията под земята и те изобщо няма да се виждат.

Както и очаквах, олекотената завеса се оказа почти неразличима от разстояние десетина крачки.

— Ще се скрием по-далече и може да не ни забележат — удовлетворено казах аз. — Сега трябва да помислим за това как да избегнем търсеците заклинания.

— Не знаем какви точно заклинания ще използват — напомни Алиса. — Така че не виждам смисъл да си блъскаме главите. Или ще имаме късмет и няма да ни забележат, или...

— Чакай — прекъсна я Чез. — Търсеците заклинания са подчинени на общи принципи. Малко вероятно е да използват нещо коренно различно.

Трябваше ни около час, за да измислим решение и на този проблем. Разбира се, тествахме купола само с нашите си, простички търсеци заклинания, но като цяло всичко работеше доволно добре. Обучих Завесата да пропуска дребните търсеци заклинания така, сякаш на нейно място няма нищо. В действителност Завесата леко коригираше пътя на заклинанието, плъзгайки го по повърхността си.

— Е, сега сме готови — потрих доволно ръце. — Мисля, че се справихме чудесно. Направо сме гении.

— Ама че гении — засмя се Алиса. — Само дето с нашите знания така усухаме това заклинание, че освен теб никой няма да успее да го използва. А и на теб ще ти се наложи да се понапрегнеш.

Това си беше самата истина. Дори за създаването на обикновено заклинание за невидимост се губеше много енергия, а като се сметнат добавките за звукоизолация и екраниране на търсеци заклинания... Не бях убеден, че ще мога да участвам в битка веднага след това заклинание.

— Добре де, когато имаме време, ще се опитаме да го оптимизираме — каза неуниващия Чез. — Току виж и сами започнем да използваме Завесата-невидимка.

Скоро се върнаха Даркин и Стела. Не мажаха да кажат нищо ново за мястото на срещата — пустош като пустош. Не рискували да се приближат твърде близко, за да не привличат излишно внимание, а

отдалеч не забелязали нищо специално. На свой ред ние им показахме заклинанието за невидимост и нахвърлихме плана на действие.

— Всичко, което трябва да направим, е да се намесим в точното време и да позволим на „свободните“ да избягат — казах аз. — В битката няма смисъл да се включваме, едва ли имаме сериозни шансове за победа.

Даркин колебливо ме докосна по рамото:

— Ти май изобщо не допускаш възможността „свободните“ да победят.

— Ами да! — надигна глас и Стела. — А ако те набързо отупат всичките ви магове?

— Това е практически невъзможно — високомерно отвърна Алиса. — Но ако все пак се случи чудо, тогава за нас ще остане да окажем първа помощ на третокурсниците.

— Или последна — ухили се Чез.

Ние с Алиса се спогледахме разтревожено.

— Знаеш ли, Чез, мисля, че Велхеор ти влияе прекалено лошо.

— Само се шегувам — размаха ръце Чез.

— Точно така — казах мрачно. — Навикът за подобни шеги взе от него, гледай и към други негови навици да не преминеш.

Червенокосият ми приятел изсумтя обиден:

— Ама че сте...

До вечерта оставаха още няколко часа, така че Алиса и Чез тръгнаха към квартала на друидите да открият Невил, надявайки се да намерят там и по-малкия му брат. Даркин и Стела изглеждаха доволни от живота, главно защото най-накрая намериха общ език, но бързо изчезнаха от Прокълнатата къща, оставяйки ме напълно сам. Впрочем самотата ми не продължи твърде дълго.

На вратата се чу изискано почукване.

Дори нямаше нужда да питам кой е, знаех го със сигурност. Само офицер Девлин можеше да чука така тактично. Всъщност той беше единственият, който някога беше правил нещо подобно на входа на Прокълнатата къща.

— Влизай, Девлин!

Стражът внимателно отвори вратата и надникна в залата:

— Да не преча?

— Разбира се, че не — опитвайки се да скрия раздразнението си, казах аз. — Винаги се радвам да те видя.

Тези негови маниери и лъчезарна усмивка вбесяваха практически всички, макар че никой не можеше да обясни защо.

— Дойдох да ти кажа благодаря за съветите. Наистина много ми помогнаха.

— Ъ-ъ... какви съвети? — не разбрах аз.

Мислено още си повтарях заклинанието за невидимост, така че ми трябваше известно време, за да разбера за какво става дума.

— Подказа ми най-добрият начин да поканя Алиса на среща — усмихна се стражът.

— А, тези съвети...

Внимателно се вгледах в лицето на Девлин, очаквайки да видя гняв, недоволство или поне следи от отговора на Алиса за всички онези глупости, които дадох като съвет на стражника в пристъп на гняв. Уви, копелето изглеждаше истински щастливо.

— Днес сутринта подарих на Алиса кактус, направих ѝ комплимент за цвета на лицето и дължината на зъбите, и тя се съгласи да излезе на среща с мен!

— На среща?!

Мисля, че викът ми се чу чак на улицата. Дори заклинанието Гръмoven глас не можеше да създаде по-голям ефект.

Дракон да го вземе! Мислех, че съм му дал достатъчно глупави съвети, за да бъде изритан като мръсно коте от Алиса, че дори и някоя Огнена топка да отнесе.

— Между другото, научих разписанието на телепортациите към Лайминг — продължи стражникът.

— И кога има? — попитах безизразно аз, като в същото време бързо прехвърлях през ума си с какво заклинание да се отърва от тялото.

Най-лесно беше да използвам Огнен стълб, а после да разпръсна пепелта по вятъра.

— Утре сутринта има възможност за телепортиране на двама души.

— Само двама? — попитах разочароно.

— Да.

Това беше добра новина. Сега Алиса нямаше да може да дойде с нас в земята на вампирите. По-добре да ходи на срещи с този мистър Лъчезарност, отколкото да рискува живота си в земите на Бойния клан.

— Отлично! Ще може ли да го повториш пред Алиса? Че само двама души могат да отидат.

Девлин сви рамене.

— Добре, ще ѝ го кажа на срещата — после ме потупа по рамото. — Благодаря за помощта, приятел.

Кимнах мълчаливо, тихо скърцайки със зъби и едва сдържайки напирещата ярост. Едва когато Девлин се сбогува и напусна Прокълнатата къща, си позволих да се отпусна малко. Първият порив, да изгоря всичко наоколо, овладях като по чудо, нямаше и смисъл — цялата вътрешност на къщата беше добре защитена със заклинания.

Стиснах юмруци и си поех дълбоко дъх, опитвайки се да се справя с гнева, но вместо да се успокоя, се вбесих още повече. Пред очите ми още се хилеше доволното лице на офицера. Ох, как ми се искаше да му пусна една Огнена топка...

По ръката ми пробягна странна топла вълна. Започна от пръста, на който все още стоеше пръстенът на „свободните“, и се плъзна по цялото тяло. Подозирайки нещо недобро, бързо свалих пръстена и го сложих в джоба си, но гневът ми все още търсеше отдушник. Така че без замисляне излязох навън и изстрелях в небето Огнена топка. Извисявайки се на десетина метра, тя избухна подобно на огромен празничен фойерверк. Най-странното беше, че изобщо няха намерение да правя нещо подобно! Тоест в заклинанието, което бях правил хиляди пъти досега, изведнъж се появи някаква грешка. По друг начин просто не можех да си обясня необичайното поведение на Огнената топка. Решавайки да проверя подозренията си, аз метнах във въздуха още една Огнена топка и резултатът беше същият.

Играещите на улицата деца се засмяха радостно и запляскаха с ръце, наслаждавайки се на гледката. Вече се канех да се прибирам, когато към мен се затича малко момиченце, хвана ме за ливреята и ме задърпа. Приклекнах и попитах:

— Какво става?

Момичето посочи с пръст към небето:

— Още!

— Няма проблем — отвърнах с усмивка.

Следващият половин час забавлявах децата с всевъзможни Огнени заклинания, уверявайки се в неизбежното. Тоест потвърди се прогнозата на Велхеор, че структурата на моите заклинания ще стане крехка и краткотрайна. Огнената топка можеше да излети високо в небето и да изчезне в облаците, но можеше и неочаквано може да се разпадне, още с появяването си. Изглежда, че наистина започвах да губя способностите си към Занаята! Колко не навреме!

* * *

След малкото представление за децата отидох до работилницата на техномаговете, за да взема артефакта, който щеше да ми помогне да открия откраднатия медальон. Майсторът се беше постарал, изработвайки много подходяща система, която показваше не само посоката, но и разстоянието до целта. Вярно, че изглеждаше доста странно — майсторът не беше измислил нещо ново, а просто беше прикрепил търсещото заклинание към лист дълготрайна хартия. На белия фон се появяваха цветни стрелки с цифри над тях, показващи разстоянието до медальоните. Разбира се, сега на листа имаше множество стрелки, сочещи към медальоните на моите приятели, но в земята на вампирите подобни проблеми щяха да отпаднат.

Привечер се появих в Прокълнатата къща. Всички вече се бяха прибрали — Алиса и Чез с братя Викерс, Даркин и Стела от романтичната си разходка, само Велхеор ни беше игнорирал, очевидно решен да не се появява до края на спасителната операция. Е, вярно, че все още не знаехме кого точно ще спасяваме.

— По принцип вашата идея ми харесва — призна Невил. — Но...

Алиса и Чез бяха му разказали за плановете ни още по пътя. На Невил много му хареса моята идея за бъдещето на нисшите вампири. Единственото, което го смущаваше, беше днешната спасителна акция в помощ на неясно кой.

— Приеми го все едно сме решили да наглеждаме две хлапета, решили да се бият — предложи Чез. — Директно не можем да им забраним, защото ако предотвратим боя, никой няма да научи житейския си урок.

— Аха, а ако се унесат в боя, ние веднага ще се намесим и ще им издърпаме ушите — продължи мисълта му Невил. — Но много се съмнявам, че първокурсници могат да се противопоставят на най-добрите ученици от горните курсове.

— На наша страна ще бъде ефектът на изненадата — напомних аз.

Невил поклати глава:

— Само в случай, че вашето заклинание сработи и не ви видят.

О, ако знаеше, че в допълнение на тези проблеми има и още един — нестабилността на моите заклинания поради преобразуването ми...

— Е, ако ни засекаат, не е кой знае какъв проблем — намеси се Алиса. — Ще кажем, че сме искали да гледаме как действат истинските професионалисти.

— И това е вариант — съгласи се Невил. — Значи вие се каните да действате според обстоятелствата.

— Вие? — вдигна вежди Чез.

— Разбира се — Невил изглеждаше тъжен, но решителен. — От мене полза така или иначе няма, а ако се случи нещо, ще ви бъда само в тежест. По-добре вземете Велхеор. Къде е той, между другото?

Алиса се изкиска:

— Питай Чез.

— Велхеор каза, че въпросът е принципен и никога не би тръгнал да предотвратява бой — поясни Чез, без да обръща внимание на закачката на Алиса.

Прекарахме още известно време в обсъждане на предстоящата операция, но бяхме твърде нервни и нищо ново не измислихме. Същевременно на всеки му се искаше да прави нещо, за да се разсее поне малко. Чез реши да приготви као, Алиса ентусиазирано заобсъжда нещо с Даркин и Стела, а братя Викерс си почиваха заедно с мен. Аз постоянно следях с поглед Алиса, мислейки си как да поговоря с нея по разяждащия ме въпрос: защо се е съгласила на среща с Девлин?! За съжаление, така и не измислих как да остана насаме с вампирката, а и освен това — как по-тактично да задам въпроса си. Накрая дойде време да тръгваме и личните проблеми останаха на заден план.

За да стигнем до мястото незабелязано и да заемем подходяща позиция, се наложи да се преоблечем като нисши вампири и да скрием

лицата си зад маски.

Излязохме два часа преди определеното време, за да сме сигурни, че сме изпреварили всички останали. Невил ни пожела успех и остана да чака завръщането ни в Прокълнатата къща.

Движехме се бавно, пускайки напред Даркин и Алиса. Те трябваше не само да се уверят, че на мястото на срещата няма никой, но също така да проверят навсякъде за скрити заклинания-капани с помощта на „пелената“. Когато приближихме, съгледвачите ни пресрешнаха пред една от сградите в покрайнините на града.

— Мястото се наблюдава от „свободни“ — каза Даркин. — Двама в онази високата сграда с наклонения покрив, и още един, който се крие в близката улица. И от двете места има добър изглед към мястото на срещата.

Не попитах вампира как ги е открил, въпреки че ми беше много любопитно.

— На няколко места по краищата на празното място има поставени непознати за мен заклинания — включи се и Алиса. — Единственото, което разбрах е, че не са активирани. Предполагам, че представляват нещо като мини за в случай, че „свободните“ се опитат да избягат. Е, или за в случай, че на самите тях им се наложи да бягат. Между другото, те едва ли сериозно са обмисляли такъв вариант.

— Да пропълим незабелязани през празното място е направо невъзможно — продължи вампирът. — Ако пък премахнем постовете, „свободните“ ще станат подозрителни. И, както каза Алиса, ако използвате заклинанието за невидимост прекалено рано, може да... оставите следи.

— Така си е — съгласих се аз. — Третокурсниците без проблем ще засекаат следите от заклинанието. Могат да открият и самото заклинание, ако решат да търсят, но наистина няма смисъл да предизвикваме съдбата, оставяйки следи по цялото място.

Чез засука ръкави:

— Е, какво тогава ще правим? Да избием вампирите?

Под красноречивите ни погледи, пълни с ням укор, че пак предлага това, което би предложил и Велхеор, той веднага млъкна.

— Да им отвлечем вниманието — поправи го Даркин.

— Нали това казах — без да му мигне окото, каза Чез.

— Не-е — не се съгласи Наив. — Нещо по-друго каза...

Чез потупа Викерс-младши по главата:

— Какво щяхме да правим без теб.

Разбира се, да отвлече вниманието на вампирите изпратихме Стела. По този начин хем намалихме броя на хората, които трябваше да крия под Завесата-невидимка, хем се избавяхме от неблагоприятен съюзник. Все пак за доверие към вампирката беше твърде рано да се говори... Връчихме на Стела амулет на Патрула, за да ни даде знак с пламъците, след като разчисти пътя, и зачакахме.

Не знам какво направи тя, но скоро от прозореца на високата сграда проблесна пламъкът от медальона на Огнения патрул.

— На бегом! — наредих аз.

Имахме късмет, че изоставените сгради и дърветата идеално скриваха празното място от чужди очи. Именно затова „свободните“ го бяха избрали за срещата. А дори и някой да ни беше видял, едва ли щеше да хукне да казва на „свободните“ или третокурсниците.

Земята беше осеяна с дупки и канавки, но, както каза и Даркин, да се скрием в тях се оказа доста проблематично. Затова пък с използването на Завеса-невидимка бихме могли да се разположим доста комфортно. Малко встрани от най-вероятното място на срещата — сравнително равна площадка, обрасла с ниска трева. Седнахме на тревата в малка вдлъбнатина и аз със свито сърце се захех да изграждам Завесата-невидимка. До последно се страхувах, че заклинанието ще се разпадне подобно на Огненото кълбо, но нищо подобно не се случи.

— Чудя се колко ли още ще чакаме, докато дойдат? — попита Наив, протегна се и се прозя. — Мога ли да поспя?

— Каква несериозност — въздъгнах аз, продължавайки да наслагвам маскиращи заклинания. — Имаме толкова важна работа, а ти се каниш да спиш.

Алиса гледаше през „пелената“ как сплитях заклинанията и без да откъсва поглед, подаде на Чез голяма чанта.

— Чез, слагай покривката и храната, вътре съм сложила всичко за пикник.

— Пикник! — извикахме в хор аз и Даркин.

Добре, че в този момент вече бях приключил със сплитането на Завесата на мълчанието и си почивах преди създаването на най-сложното поле — защитата от търсещи заклинания, иначе всичко щеше да се разпадне.

— О, каква си досетлива — не по-малко дружно викнаха Чез и Наив, заровиха се в чантата и започнаха да вадят най-различни храни.

— Ами, слагайте — можах само да кажа аз.

Имах още много работа, така че не тръгнах да се разсейвам с весело бърборещите ми приятели. Твърде много зависеше от заклинанията, които предстоеше да създам.

Малко по-късно, когато Завесата-невидимка вече беше напълно завършена и цялата донесена от Алиса храна беше изядена, на празното място се появиха нисшите вампири. „Свободните“ вървяха без да се крият и дори не се оглеждаха особено, въпреки че един от тях носеше нещо, което отдалеч приличаше на стъклен куб с разнасяща се отвътре слаба светлина.

Вампирът със странния предмет крачеше начело и след като направи няколко крачки по празното място, рязко спря. Причината за неговото спиране най-вероятно беше променения цвят на стъкления куб — от ярко бяло на червено.

— Откриха оставеното от третокурсниците заклинание — поясни Алиса, която следеше всичко случващо се през „пелената“.

Вампирите известно време стояха мълчаливо и гледаха в артефакта, докато цветът му се промени отново до бяло.

— Заклинанието е унищожено — изненадано докладва Алиса. — Мисля, че имаме проблем. „Свободните“ ще ни засекат още преди да дойдат третокурсниците.

Основната част от „свободните“ отиде до центъра на празното място, докато няколко вампира обикаляха наоколо със стъкления куб в ръце и методично унищожаваша всички заклинания.

— Добре са се подготвили — нервно каза Чез.

— Даже прекалено — казах мрачно, наблюдавайки как вампирите се приближават към нас. — Като нищо ще унищожат и нашето заклинание.

— Тогава какво ще правим?

— Ще се опитаме да поговорим — свих рамене. — Не сме дошли да се бием с тях, а да преговаряме.

— За нас са преговори, а за тях е капан — както винаги на място се обади Наив.

— Вижте! — прошепна Даркин. — Стела е с тях!

Това се очакваше, тъй като се бяхме уговорили със Стела да се опита да разкаже на водача на „свободните“ за моето предложение, което им даваше възможност да избягнат сблъсъка с третокурсниците. И Стела наистина говореше нещо на белокосия, енергично жестикулираше и кой знае защо сочеше в нашата посока. А това си беше притеснително.

— Това е. Тя ни предаде — констатира Чез. — Казах ви да не ѝ се доверяваме!

Даркин стоеше мълчаливо и гледаше в една точка, очевидно не знаейки как да реагира. Дори не исках да си представя как се чувства, след като се оказа предаден за втори път от своята приятелка.

Когато вампирите, носещи стъклени куб, бяха на няколко стъпки от Завесата-невидимка, белокосият им извика и с жест им заповяда да се върнат.

— Какво? — невярващо възкликна Чез. — Къде отиват?

— Уф — въздъгнах с облекчение. — Изглежда Стела някак си успя да ги омае. А вие веднага „предателка“, „издаде ни“... Добре, че е успяла да види къде точно се разположихме.

— Да, браво на нея — с нескрито облекчение се усмихна Даркин. — А „свободните“, изглежда, не са се заинтересували от твоето предложение, щом останаха тук.

Преброих четиринадесет „свободни“ вампира, без да броя Стела, която би трябвало да е на наша страна. Би трябвало... но кой може да ги разбере тези вампири... и тези жени... а пък когато е жена-вампирир — никакъв шанс!

Погледнах към Алиса и едва сдържах въздишката си.

Да, жените-вампири просто са създадени за това, да ни вземат акъла. Виждайки отношенията между Даркин и Стела, с тъга установих, че не само аз се мъча с дамата на сърцето си.

— Чувствам, че са много добре подготвени — каза Алиса, продължавайки да наблюдава вампирите през „пелената“. — Всички са натъпкани с артефакти.

— Да, затова светят с виолетово сияние — съгласи се Чез.

— Дай да видя — поисках от приятеля си „пелената“.

Слагайки артефакта, аз погледнах към събралите се вампири и се уверих в думите на приятелите си — около „свободните“ светеха не само защитни полета, но се рееха и странни виолетови заготовки на

бойни заклинания. Очевидно преговорите с третокурсниците щяха да бъдат доста горещи. Между другото вампирите не случайно бяха задействали всички артефакти — Серж и компания се бяха появили на хоризонта. Съдейки по пълната липса на магически ореоли около тях, те дори не бяха се подготвили за предстоящата битка. Макар че имаше нещо неясно — защо бяха тези заклинания около мястото на срещата? Ако изобщо не се притесняваш от противника си, защо са ти всички тези предпазни мерки?

Демонстративно бавно третокурсниците пресякоха поляната и се спряха пред вампирите. Първи, разбира се, заговори Серж, но за голямо наше съжаление бяхме твърде далеч, за да чуем думите му. Да използваме заклинание също не можехме, така че ни остана само да наблюдаваме лицата и жестовете, опитвайки се да отгатнем какво си говорят преговарящите.

— Нищо не чувам — оплака се Чез.

— А аз — всичко — сви рамене Даркин.

— Наистина ли — изненадах се аз.

— Загубата си е ваша — изкиска се Алиса. — Да си вампир си има някои предимства.

При това ме погледна така, че заподозрях в думите ѝ някакъв намек.

— Да бяхте казали тогава за какво си говорят, щом сте такива дългоухи — нетърпеливо помоли Чез.

— Да, кажете! — присъедини се и Наив.

— Поздравиха се — сви рамене Даркин. — Неутрално...

— Да бе, „зъбати изроди“ си е толкова неутрално словосъчетание — изкоментира Алиса. — Също както и „академични нещастници“.

Чез доволно потри ръце.

— Така им се пада на пикльовците. По принцип съм за „свободните“, нека набързо отупат тези надути парвенюта, а после се появяваме ние и спасяваме всички — Чез демонстративно се поклони. — Аплодисменти, завеса.

— Вампирите питат защо на срещата са дошли Серж и компания, а не Зак и Даркин — продължи междувременно Алиса. — Серж ни описва като некадърни парвенюта и небрежно предлага на вампирите да предадат всички незаконни артефакти, както и да разкрият кой е

доставчика им. А, на всичко отгоре леко намеква за някои усложнения, които могат да възникнат със „свободните“, ако откажат да съдействат.

— ... и ще разпръсна праха ви по вятъра — изрецитира част от думите на Серж Даркин. — Да, да се превърнеш в прах си е сериозно усложнение. С това не всеки може да се справи.

— О, минаха на обиди — доволно каза Алиса.

— Че какво беше досега? — попитах озадачено.

— Повярвай ми, досега просто са загревали — увери ме Даркин. — В момента такива бисери ръсят.

Тъй като „пелената“ все още беше в мен, ние с Алиса можахме да видим пламналите около третокурсниците щитове и атакуващи заклинания.

— Е, сега ще започнат — въздъхна Алиса.

Чез веднага се нахвърли върху мен, опитвайки се да вземе „пелената“:

— Дай да видя!

Докато се бранех от Чез, преговорите минаха в друга фаза. Вампирите и третокурсниците се разпръснаха, а въздухът завибрира от множеството заклинания. Сега „пелената“ беше практически излишна — всичко се виждаше и без нея. И засилените виолетови щитове на вампирите, и едва различимите защитни заклинания на третокурсниците. И от двете страни се посипаха атакуващи заклинания. От страната на Серж и компания полетяха огнени, въздушни и водни сплитания, но всички се разбиваха в щитовете на вампирите.

— Да! — възкликна триумфално Чез, грабвайки най-накрая „пелената“ от мен. — Само така!

— Ти всъщност на чия страна си? — попитах подозрително.

— На нашата — кратко отговори рижият ми приятел.

Вампирите с лекота разбиваха щитовете на учениците от Академията, и на последните им се наложи да положат немалко усилия, за да не преминат в позорно отстъпление. Поставяха дву- и трислойни защитни заклинания, с огромни усилия се справяха с магията на нисшите вампири, създадена специално за битки с Майстори. Честно казано, да гледам всичко това беше неестествено, особено като се има предвид, че стояхме спокойно съвсем близо до разгърналата се битка в качеството си на зрители.

— Едва не ни удариха — притеснено каза Даркин, когато в земята пред нас се вряза хитроумно огнено заклинание.

— Щитът би трябвало да издържи — не много уверено казах аз.

Само да знаеха, че Завесата-невидимка можеше да се разпадне и без никаква външна намеса, просто заради нестабилната структура на заклинанията ми.

„Свободните“ не можеха да изблъскат бъдещите Майстори, но явно имаха сериозно предимство. Третокурсниците почти не използваха атакуващи заклинания, бяха напълно съсредоточени върху защитата.

— Нали ги предупредих — с неприкрито злорадство каза Чез. — Не е толкова лесно да се справят с тези техни артефакти.

Защитата на един от третокурсниците се пропука и след като получи в гърдите виолетова топка енергия, той рухна на земята. Мисля, че беше Грон — същият, който преди се заяждаше с нас. После беше разтърсен още един представител на Академията...

— Не е ли време да се намесим? — попитах колебливо.

— И как по-точно? — с интерес попита Алиса. — Ти какво предлагаш?

Наистина, дори да оставим настрана факта, че не знаем на кого да помагаме, оставаше и още един въпрос — „как?“. Да се намесим в битката на страната на губещите? Този вариант не беше опция, трябваше нещо по-интелигентно и незабележимо. В идеалния случай такова, че никой да не разбере за нашето присъствие.

— Трябва да се помисли — отговорих уклончиво.

Междувременно ситуацията на бойното поле се промени драстично — изглежда третокурсниците коригираха защитните си заклинания и сега магията на нисшите вампири не им причиняваше сериозни щети. Както беше предсказал Ник, те успяха да разгадаят структурата на генерираните от артефактите заклинания и по този начин да разберат как да им противодействат. Към щитовете на вампирите полетяха десетки мощни заклинания, структурите на които не можех да видя, но и видимото с просто око беше повече от достатъчно, за да се оцени цялата им сложност.

— Дракон да ги вземе — каза Алиса с възхищение. — Все пак третокурсниците са много добри. Има още много да учим, за да ги

стигнем... Макар да се вижда, че силите им са много по-малки от тези на Наив или Зак, но такова майсторство...

Сякаш за да потвърди думите ѝ, един от щитовете на „свободните“ се взриви и вампирът буквално беше надупчен с някакви водни заклинания, изглеждащи като многобройни камшици, направени от вода. Веднага след това във въздуха излетяха двама третокурсника, заобиколиха вампирите по двата фланга и създадоха съвместно заклинание, което удари виолетовите защитни полета с огнена градушка. В същия момент земята под краката на вампирите започна да се тресе и изстреля гора от каменни колове. „Свободните“ трябваше да покажат чудеса от ловкост, за да се спасят от тях, но не всички успяха. Един от вампирите беше пронизан от земната магия.

— Ако не се намесим, след малко всички ще бъдат избити — загрижено каза Алиса. — С тези темпове скоро няма да има с кого да преговаряме.

— Там е Стела — тихо прошепна Даркин и ме хвана за рамото. — Направете нещо!

Алиса щракна с пръсти:

— Имам идея!

И започна да изгражда структурата на заклинанието, но без „пелената“ не можех да видя какво точно се кани да прави. Затова пък Чез го виждаше и съдейки по доволната му усмивка, идеята на вампирката му харесваше.

Когато Алиса свърши, от ръцете ѝ се изплъзна неголям облак абсолютно черен дим. С лекота мина през Завесата-невидимка, полетя нагоре и изчезна в облаците.

— Къде отиде? — не разбрах аз.

— Изчакай малко — спокойно каза Алиса.

Третокурсниците вече бяха обкръжили вампирите, блокирайки бягството им, и хвърляха към останалите на крака „свободни“ най-различни атакуващи заклинания. Очевидно белокосият използваше някакъв специален артефакт — защитното поле устояваше на всички атаки на нашите колеги. През непреставащите проблясвания на заклинанията не можеше да се разбере колко още вампира са останали на крака и най-важното, дали Стела е сред тях.

И тогава настъпи тъмнина. Аз дори не веднага осъзнах какво се случи — за част от секундата абсолютно черна мъгла покри всичко,

скривайки от погледа ни фигурите на вампири и хора. Единственото, което все още виждахме, бяха едва различимите разноцветни избухвания на заклинанията.

— Какво е това? — ококорих се аз.

— Моето заклинание — доволно отговори Алиса. — Облакът първо се издига на достатъчна височина, така че никой да не му обръща внимание, после се увеличава до нужния размер и накрая рязко се спуска, така че третокурсниците да не могат да реагират.

— Гениално! — възхитено каза Чез. — Помогнахме на „свободните“ и не издадохме присъствието си.

— Този път димната завеса си дойде точно на мястото — съгласи се Алиса. — Ако, разбира се, „свободните“ успеят да се възползват от ситуацията и избягат.

Едва ли черната мъгла можеше сериозно да попречи на третокурсниците, но все пак даваше някакъв шанс на вампирите да избягат.

Неочаквано около нас се понесе тихо жужене, последвано от силен гръм и мъглата изведнъж изчезна. Битката беше приключила. Третокурсниците леко изненадано се оглеждаха в търсене на противници, но напразно. На земята се търкаляха телата на няколко вампира, но останалите бяха успели да се възползват от ситуацията и да избягат.

— Ама че бързаци — изненадано промърмори Чез.

Не се разбра какво точно имаше предвид — дали вампирите с тяхното светкавично изчезване или третокурсниците, които за секунда се справиха с мъглата.

— Шокиран съм — признах аз.

Алиса ме сръга в ребрата и посочи към третокурсниците:

— Мисля, че нас гледат.

— Да бе — не повярвах аз, гледайки лицата на Серж и останалите — Макар че...

Серж направи няколко крачки към нас и изведнъж почувствах как Завесата-невидимка се разпада.

— А вие какво правите тук? — скръствайки ръце на гърдите си, попита нашият колега. — Саботирате работата на Патрула?

АКТ ВТОРИ — ОБВИНИТЕЛЕН

*Значи така. Виновника вече го намерихме.
Сега бързичко да го накажем, а после да решим в
какво точно е виновен.*

Съдията

Всички лъжат!

Лъжеца

*Разбира се, че знам кой е виновен за това
престъпление! Но признания от мен няма да
дочакате!*

Свидетеля

ДЕЙСТВИЕ 0

Излизайки от подземните тунели, Кейтен се озова в малка горичка някъде между Крайдол и Лита. „Децата на дракона“ не случайно бяха направили лабораторията и тайната си база именно тук — достатъчно далече от столицата, но и в близост до малко селце, където спокойно да пазаруват. В тази пустош нямаше да се притесняват, че ще привлекат прекалено нимание, а в същото време можеха да разчитат на всякаква помощ, тъй като селцето беше израсло на самия път между двата града и се изхранваше основно от пътниците. Посрещнаха Кейтен с отворени обятия, дадоха му храна, вода и чисти дрехи. И това въпреки факта, че той нямаше никакви пари. Впрочем не го направиха съвсем даром — наложи се Кейтен да зареди всички светилници в селото и да ремонтира няколко селскостопански техномагически устройства. После един от местните търговци се съгласи да го закара до столицата, и сега, след почти цял ден, той се оказа зад стените на родния си град.

Да се отбива в къщи нямаше смисъл — това беше първото място, където щяха да го потърсят. Не се знаеше колко още Майстори освен Ромиус бяха замесени в заговора, така че Кейтен се стараеше да бъде максимално предпазлив. Всичко, което трябваше да направи, беше да намери ливрея на Майстор, за да влезе в Академията, без да привлича излишно внимание. Старата му ливрея беше станала на парцали и той я хвърли още в селото, а със сегашното му облекло не биха го допуснали дори на площада на Седемте Фонтана. Да не говорим за Академията...

Между другото, да се купи ливрея на Майстор беше не просто трудно, а много трудно. Почти невъзможно. Специалният материал, сложната кройка, секретната технология на изработка — всичко това правеше ливреята рядка стока. Кейтен отлично знаеше това, защото навремето самият той ги продаваше нелегално. Произхождаше от бедно семейство и след постъпването в Академията не можа да устои и използва уменията си, за да повиши собственото си благосъстояние. Грешки на младостта, идващи на помощ в толкова решаващ момент.

Оставаше му само да мине през малко нелегално магазинче и да конфискува една от собствените си мостри.

Малко по-късно Кейтен вече стоеше пред вратите на Академията. Наметвайки на главата си качулката на червената ливрея на Майстор, за да не привлича излишно внимание към себе си, той бавно прекоси двора във формата на стилизирана буква „З“, влезе в кулата и отиде право в помещението със служебните телепорти. За разлика от телепортите за общо ползване, оттук можеше да се отиде до всеки етаж и всяко помещение в Академията, ако, разбира се, нивото на достъп позволяваше.

Телепортите бяха единственото средство за определяне правото на достъп до различните помещения в Академията. Именно от съображения за сигурност, а не заради безхаберията на строителите, повечето от стаите в кулата нямаха врати и прозорци. Базата данни на автомага съдържаше информация за всички хора, намиращи се в Академията, и при влизане в телепортите веднага се задействаше сложна система за проверка на ранга и нивото на достъп. Благодарение на тази система автомагът пазеше история на посещенията за всеки етаж и помещение, позволяваща да се проследи движението на всеки индивид. Именно поради това Кейтен не би могъл да проникне в Академията незабелязано, ако не беше едно малко „но“ — активно беше участвал в изграждането на системите за сигурност. Всъщност той спокойно можеше да бъде наричан баща на автомага.

Кейтен настрои телепорта за стаята с автомага и секунда по-късно беше там. В центъра на неголямото помещение стоеше огромна конструкция от множество призматични кристали, наречена от Кейтен автомаг. Изкуственият магически интелект, вложен в тях в качеството си на дипломна работа при завършване обучението на Кейтен, се превърна в основна защитна система на цялата Академия почти веднага след създаването си. За поредна година автомага безупречно изпълняваше защитни и много други функции, като постоянно се обучаваше и самоусъвършенстваше.

Сочният баритон на автомага прозвуча меко и плътно:
— Татко!

— Здравей, Аем. — Кейтен пристъпи до кристалната конструкция и нежно прокара ръка по повърхността ѝ. — Как си?

— Отлично. Работя по проблема за намаляване на консумацията на енергия при телепортация — за лабораторията по преместванията. Това отнема почти всичките ми свободни ресурси.

— Страхувам се, че ще трябва временно да спреш тази работа.

Кейтен отвори едно скрито шкафче и извади бутилка вино, сирене и прясно изпечено месо, консервирани със специални заклинания. Той често оставаше до късно в лабораторията, забравяйки за всичко, затова винаги поддържаше малки запаси от храна, които сега се оказаха много на място.

— Дай ми данните за последните придвижвания на Майстор Ромиус и Майстор Ревел — нареди Кейтен и седна на креслото с чаша вино в ръка. — О, дай ми и последните сводки за „Децата на дракона“. Каж ми също дали моите възпитаници са се появявали в Академията!

Скоро Кейтен получи цялата необходима информация. Майстор Ревел, както обикновено, беше в кабинета си — шефът на Службата за сигурност изобщо не беше напуснал пределите на Академията. Затова пък Ромиус беше напуснал Академията пеша, отправяйки се в неизвестна посока. Най-вероятно не е използвал телепортите точно защото е знаел за всички възможности на автомага. Кейтен умишлено занижаваше възможностите на своето творение и не афишираше собственото си влияние върху автомага, за да не стряска Службата за сигурност, но Ромиус знаеше истината. Като близък приятел.

Кейтен се усмихна тъжно.

Да бе, близък...

— А какво става с моите ученици?

— Закари и Чез снощи се телепортираха в Академията от Крайдол.

Кейтен стана от стола:

— Сигурно са дошли да се отчитат. А сега къде са?

— Чез преди малко напусна Академията, а Закари току-що се телепортира на жилищния етаж.

— Прекрасно — зарадва се Кейтен. — Трябва да го предупредя. Аем, изтрий цялата информация за присъствието ми в Академията, и не записвай придвижванията ми. След малко ще се върна.

Напускайки кабинета си, той нахлупи качулката и забърза към телепортите. Разбира се, качулката също привличаше внимание, но беше по-добре, отколкото да се срещне очи в очи с някой познат. Телепортирайки се на жилищния етаж, Кейтен намери стаята на Зак и едва сдържайки нетърпението си, почука на вратата.

— Влез! — чу се ясен глас отвътре.

Едва прекрачи в стаята и Захари скочи от леглото:

— Кейтен!

— Привет — поздрави Кейтен, изпитвайки силно облекчение, че най-накрая вижда един от своите ученици в добро здраве.

Вярно, че изглеждаше малко блед, но това сигурно беше защото вече е успял да отпразнува с неспокойния си приятел завръщането в столицата.

— Как се озова тук?! Ние вече те отписахме! Току-що бях при Майстор Ревел и той ме уверяваше, че отдавна си мъртъв! — въодушевено задърдори Зак.

— Не съм толкова лесен за убиване — Кейтен погледна към вратата, после я затвори тихо и тръгна из стаята, оглеждайки за проследяващи заклинания. — Успях да избягам.

Стаята беше буквално натъпкана с всякакви видове „буболечки“. В допълнение към стандартните аларми, съобщаващи за използването на магии, тук имаше подслушващи устройства и дори магически датчици с абсолютно незнайно предназначение. Решавайки да не губи време в обезвреждането на всяко заклинание, Кейтен просто покри част от стаята със Завеса на мълчанието — най-силното защитно поле, екраниращо абсолютно всичко. Още не беше измислено заклинание, което да пробие през Завесата на мълчанието — да подслуша, види или сканира по някакъв начин тези, които са под неговата защита. На практика Завесата буквално изрязваше пространството от реалността. За съжаление, беше почти невъзможно да се скрият следите от използването на това определено полезно заклинание. Така че всеки що-годе кадърен Майстор веднага би се досетил, че живецията в тази стая човек има нещо за криене.

— Вече може да говорим спокойно Завесата на мълчанието ще ни защити от любопитни уши.

* * *

След разговора със Зак Кейтен малко се успокои. Все пак вече знаеше, че с неговите хора всичко е наред. Освен това успя да предупреди Зак за предателството на Ромиус. Всъщност не съвсем сигурно предателство... това предстоеше да се уточни. А разказа за приключенията на първокурсниците направо шашна бившия надзорник. Кейтен не можеше да повярва, че те на практика сами са се справили с толкова сериозна заплаха, установили са контакти с нисшите вампири и дори са постигнали значителен напредък в изучаването на Занаята. Разбира се, бяха талантиливи, но това, което им се беше случило, не можеше да се нарече нищо друго освен късмет.

Връщайки се в лабораторията, Кейтен се плъосна в креслото, пресуши набързо чаша вино и се зае с печеното месо.

— Аем, има ли нещо ново?

— Довечера има свикано Общо събрание — с готовност отговори автомага.

— Тема?

— Неизвестна. Събранието е по искане на Майстор Ревел.

— Ясно — замислено каза Кейтен. — Сигурно ще иска да обсъди получената от Зак информация за активизирането на тайното общество на нисшите вампири. А може и за „Децата на дракона“ да кажат нещо...

За съжаление, автомагът имаше достъп само до информацията за придвижванията през телепортите и не можеше да приложи своите възможности, за да подслуша Заседателната зала или жилищните стаи. За целта трябваше да се проникне в помещението и да се инсталират подслушващи заклинания. И ако за стаите на учениците шпионските заклинания бяха доста често срещани, то да замаскираш подобно заклинание така, че да не могат да го открият пълноценни Майстори, беше практически невъзможно. И тъй като Заседателната зала винаги се подлагаше на много внимателна проверка, дори само да се промъкнеш незабелязан беше предизвикателство, тъй като Майсторите веднага биха засекли всяко използване на заклинание за промяна на външния вид. А да бъдеш в Заседателната зала с нахлупена качулка се считаше за явно неуважение към присъстващите. Така че, за да

попадне на Общото събрание, Кейтен можеше да направи само едно — да се възползва от добрите стари начини за маскировка. Класическият грим още никой не беше го забранил.

— Имам нужда да се уединя някъде — предупреди Кейтен автомага. — Продължавай да триеш цялата информация за придвижванията ми. И проследи, доколкото е възможно, с кого общува Майстор Ревел.

— Добре.

„А аз трябва да променя външния си вид и да опитам да се снабдя с една много полезна вещ — помисли си Кейтен. — Надявам се, че работят все още на същото място...“

След като напуска Академията, Кейтен се отправи към един от неголемите райони на Лита, населен със старомодни протестанти — противници на магията в ежедневието. Те заемаха цял квартал, където животът значително се различаваше от този на останалата част от Златния град. Тук дори къщите бяха изградени с обикновен кирпич, без да са превърнати в злато. Не се използваша никакви заклинания за коригиране на климата, готвене, защита на домовете и други домакински нужди. Независимо от факта, че всичко тук буквално на всяка стъпка крещеше за неприязън към магията, Кейтен обичаше да обикаля в тези райони. И една от любимите му атракции тук беше малка театрална труппа от актьори и циркови артисти, правещи фокуси както в доброто старо време, без никакъв намек за магия. Това беше много необичайно за град, препълнен догоре с всякакви видове магии, за всякакви поводи, когато театралните постановки се бяха превърнали в шоу от внимателно подбрани заклинания, представляващи интерес само за обикновените хора. Подобни представления нямаше как да изненадат Майстора, но на пръв поглед непретенциозните трикове и елементарната ловкост на ръцете предизвикваха възхищение и някакъв детски възторг. Именно от артистите в този цирк Кейтен се надяваше да си осигури грим, за да промени външния си вид и да влезе незабелязано на Общото събрание. По едно време беше доста близък с една от актрисите и сега се надяваше да се възползва от помощта ѝ.

Разбира се, кварталът на протестантите се намирал в покрайнините на града, така че да не смуцава основната част от населението на Лита. Все пак болшинството възприемаше живота без магия като странност или ексцентричност. За Кейтен те бяха мили и

дружелюбни хора, които не се опитваха да налагат начина си на живот на другите, а тихо и кротко си живееха в своя малък свят.

Шатрата на цирка беше разположена малко встрани от квартала на протестантите, на специално приспособена за целта площадка. Жителите не се поколебаха да съборят няколко сгради, за да осигурят площадка, която да побере огромната цветна шатра и няколкото малки фургона, в които живееха актьорите. Това можеше да се счита и за знак на почит към старите традиции и времена, когато подобни циркови шатри са обикаляли по земите на Империята и Пограничните райони. Сега никой не си и помисляше да пътува, но за да спазят традицията, актьорите живееха в истински фургони. Представленията бяха през нощта, така че сега всеки си беше намерил някакво занимание — да подготвя инвентара, да репетира някой номер или просто да почива. Кейтен поздрави учтиво клоуните и нисичкия атлет, чийто черти на лицето издаваха родствена връзка с троловете. По-нататък фокусникът разместваше кутии с подозрително отделени едно от друго части на женско тяло. Именно в една от тези части — стърчаща от черна лакирана кутия глава — Кейтен разпозна своята позната. Е, не точно позната... в действителност те имаха доста по-близки отношения...

Той се приближи до кутията, от която се подаваше главата на красиво червенокосо момиче, погледна я в очите и леко се усмихна:

— Здравей, Сакша.

Момичето присви очи, опитвайки се да види госта, тъй като слънцето грееше в очите ѝ:

— Кейтен! Ах ти, подлецо!

Майсторът смутено и малко виновно сви рамене, доволен, че момичето беше буквално разглобена и не можеше да изрази чувствата си по подходящ начин — с помощта на физическо въздействие. Сакша произхождаше от семейство на потомствени майстори на Изкуството и въпреки крехката си физика и професията си на асистентка на фокусника, можеше да направи такива неща, които биха затруднили и Върховен Майстор. В допълнение към работата си като асистентка Сакша си имаше и собствени гимнастически номера — тя правеше наистина невероятни неща на въжето под купола. Навремето именно с тези номера грубоватото и рязко момиче беше привлякло вниманието му.

— Отдавна не сме се виждали — неуверено се усмихна Кейтен.

— Ей, Шийн, бързо ме изкарай оттука, че искам да докопам този кретен! — заповяда момичето на фокусника, без да откъсва ядосания си поглед от Кейтен.

Фокусникът, висок побелял мъж в странна сива роба, смътно напомняща ливрея на Майстор, бързо започна да събира кутиите, опитвайки се да сглоби момичето. Те бяха три. От едната стърчаха главата и ръцете, от другата — краката, а от третата не се показваше нищо — явно там беше тялото. Кейтен с интерес разглеждаше кутиите и видимите части на момичето, опитвайки се да разгадае фокуса. Веднага разбра, че няма и помен от магия. Също толкова бързо се убеди, че краката, стърчащи от втората кутия, наистина принадлежаха на Сакша — издаваше я малката бенка на глезена.

Кутиите бяха много стари и колелата им се въртяха доста трудно. Затова не беше изненада, когато от прекалено бързване фокустникът събори кутията с главата и ръцете.

— Ах ти, дърт глупако! — извика момичето, удряйки главата си в земята. — Какво правиш?

— Съжалявам — флегматично каза старецът, без какъвто и да е намек за вина.

Кейтен му помогна да вдигне кутията, а после и да съедини тялото на момичето. Щракнаха закопчалките и Сакша изскочи от дългата кутия право в обятията на Майстора. Всъщност не точно в обятията, а по-скоро в нелепо протегнатите му за защита ръце. Кейтен не тръгна да използва магия, а да се противопостави в нормален ръкопашен бой на майстор от такова ниво не би могъл и при най-добро желание. Получи тежък удар в гърдите и падна на земята, а момичето се стовари върху него.

— Мръсник — извика тя и го зашлеви през лицето. — Долен лъжец!

— И ти ми липсваше — без да си криви душата, отговори Кейтен. — Нека оставим ласките за после, имам много важна задача за теб.

Сакша отвори уста да каже нещо язвително, но замълча. Няколко пъти пое дълбоко въздух, за да се успокои, и накрая каза през зъби:

— Задача? Ами да... какво друго може да те накара да дойдеш тук.

— Не се цупи — намигна ѝ Кейтен. — Ти не си такава.

— Аз ли не съм такава?! — отново избухна момичето. — Ей сега ще ти... — тя го хвана за лакътя — счупя ръката!

— И ще те измъчва чувство за вина — спокойно отговори Майсторът. — Хайде стига вече, Сакша. Знаеш, че имам много работа в Академията и това е единствената причина, поради която не съм идвал толкова дълго време.

— Наистина ли? — разхлаби хватката момичето.

— Разбира се — увери я Кейтен. — Аз наистина...

Момичето покри устните му със своите и останалата част от изречението не се чу.

— Миличкият ми той — зашепна момичето, покривайки с целувки цялото му лице. — Толкова скучая без теб...

— По-внимателно — изстена Кейтен. — След шамара ти още не съм си наместил челюстта. И ти ми липсваше. Последните няколко дни прекарах затворен дълбоко под земята и физически още не съм готов за твоите прояви на чувства.

Сакша се отдръпна и го погледна:

— О, наистина. Толкова си блед и измъчен... Бедничкият ми...

Привикнал с промените в настроението на приятелката си, Кейтен ѝ позволи да го вдигне от земята и да го отнесе в един от фургоните. Всъщност привидно крехкото момиче без особено затруднение щеше да го отнесе на ръце дори ако Кейтен се беше съпротивлявал. Все пак майсторска степен в Изкуството — това бяха умения и знания, неотстъпващи на тези в Занаята, просто лежащи в друга плоскост. Само да искаше, Сакша можеше да преподава във всяко училище в столицата, защото произхождаше от древен род майстори на Изкуството — първите хора, удостоени с честта да бъдат ученици на вампирите. Никой не знаеше с какво точно рода Зор беше спечелил благосклонността на вампирите, но именно те станали първите хора, овладели Изкуството. Сакша Зор, както и всеки друг потомък на този род, можеше да работи като бодигард за баснословни пари или да преподава, но по незнайна причина тя избра да живее в квартала на протестантите и да работи за стотинки в този малък цирк — притаила се в края на града отживелица от миналото.

Кейтен както не можеше да се съпротивлява, така не можеше да започне и разговор за работата, преди Сакша да го нахрани с вкусна

супа от местни зеленчуци. Разбира се, тези зеленчуци изобщо не можеха да се сравняват със зеленчуците, отглеждани с използването на магия, но точно в несъвършенството беше цялата прелест на тази супа. Все пак използването на магия правеше света прекалено съвършен — както всички сгради в Лита станаха дразнещо златни, така и храната — безкрайно вкусна, а дрехите — прекалено крещящи и удобни. Повечето хора харесваха това, но някои започнаха откровено да се дразнят и впоследствие станаха постоянни гости в квартала на протестантите, а някои от тях — дори негови жители.

— Супата ти е невероятна — каза Кейтен. — Ако зависеше от мен, само нея бих ял.

— Че какво ти пречи? — закачливо отвърна Сакша. После се протегна, демонстрирайки прелестите си, и намигна: — Остани...

Кейтен се загледа в прекрасните форми, подчертани от плътно прилепналото трико, но бързо се овладя:

— Сакша, наистина имам много важна работа от национално значение. И имам нужда от помощ. Твоята и на чичо ти.

Момичето направи гримаса.

— Е, за моята — това го разбирам. Ако трябва да се убие някого, аз по принцип нямам нищо против — намигна тя. — Срещу определена сума или най-добре в натура. Но чичо с какво може да ти помогне?

— Трябва ми онова нещо, с което записва гласове за шоуто — поясни Кейтен. — Надявам се да го използвам, за да подслушам един много важен разговор.

— Наистина ли? — невярващо попита момичето. — Че то е колкото куфар, как смяташ да го скриеш?

— Това не е проблем — увери я Кейтен. — Най-важното е, че това нещо не излъчва магия. Как мислиш, чичо ти дали ще ми го заеме?

Сакша изсумтя.

— Мечтай си. Той трепери над изобретенията си като над собствени деца. Ще трябва да взема това чудо без разрешение, което означава — тя потърка пръсти — двойно заплащане.

Разбира се, Кейтен с радост плати. Ако зависеше от него, той би посветил цялото си време на това плащане и би загърбил всички други грижи и тревоги, но уви...

— Слънце мое, ще можеш ли да промениш външния ми вид?

— Да те разкрася така, че и родната ти майка да не те познае? — попита нежно момичето и леко го ухапа по ухото.

Кейтен отдавна беше свикнал с особеното й чувство за хумор, така че не реагира на закачката.

— Не, скъпа, просто се нуждая от малко грим...

* * *

Заседателната зала постепенно се пълнеше с Майстори. Мъже в сиви и червени ливреи бавно заемаха обичайните си места, в съответствие със своето положение — младите се тъпчеха в галерията, а най-уважаваните Върховни Майстори заемаха първите редове. Разбира се, това деление беше неписано, но се спазваше не по-лошо от кой да е закон. Кейтен се стараеше да бъде незабележим и затова седна някъде по средата, далеч от тези, които биха могли да го познаят. Въпреки умело положения грим беше много притеснен. Разбира се, само гримът не беше достатъчен, за да проникне незабелязан в Заседателната зала, но основното препятствие, ограниченията при телепортиране, беше лесно преодоляно с помощта на автомага.

След като изчака всички да заемат местата си, сивокосият Председател вдигна ръка в знак, че Общото събрание започва.

— Поздравявам всички присъстващи. Ако няма възражения, обявявам началото на Общото събрание. И веднага искам да дам думата на Майстор Ревел, по чието искане свикахме това извънредно заседание. Очевидно той има важни новини, станали причина за толкова сериозно искане.

Плешивият Майстор се надигна от първия ред и тръгна към подиума.

— И така, дами и господа, призовах ви днес, за да ви съобщя изключително неприятни новини...

Всъщност Майстор Ревел започваше с тези думи всички събрания. За голяма радост или съжаление, той никога не лъжеше — новините напоследък наистина бяха много неприятни.

— Проблемът с тайното общество вътре в Академията на практика е решен. „Децата на дракона“ са унищожени — останаха

само няколко тайни убежища, но ние много внимателно ги наблюдаваме. Има подозрение, че заговорниците са били свързани с Шатерския халифат. Освен това в Империята се появи нов проблем — някой снабдява нисшите вампири с бойни артефакти от неизвестна модификация. Подозирам, че и тук не е минало без Шатер.

Един от седящите на първия ред Майстори вдигна ръка:

— Появата на незаконни бойни артефакти, разбира се, е сериозен проблем, но нали нисшите вампири нямат такива способности, че да ги използват.

— Не случайно казах, че са от неизвестна модификация. Изглежда, че някой много сериозно е напреднал в изучаване енергията на нисшите вампири и е успял да създаде принципно нов тип артефакти, използващи тяхната жизнена сила. Освен това тази сила е враждебна към всичките четири елемента и с лекота унищожава сплитанията на нашите заклинания.

От задните редове се разнесе недоверчив шепот.

— Благодарение на първокурсниците ни в Крайдол лабораторията вече получи необходимите образци. Мисля, че съвсем скоро ще имаме подробно описание на техните възможности и бързо ще намерим начин за справяне с новата заплаха, а може да успеем и да усвоим новия вид енергия.

— Каква опасност за нас могат да представляват нисшите вампири? — мрачно попита един от Върховните Майстори. — Не преувеличавате ли? И дори да е така, какво ни пречи веднага да унищожим всички тези същества?

— Геноцид? — вдигна вежди Председателят.

— А защо не?

Майстор Ревел внимателно погледна направилият предложението Майстор.

— Майстор Кито, бих ви посъветвал да се обърнете за помощ към друидите.

— Каква помощ? — не разбра Майсторът.

— Да се лекувате — твърдо отговори Майстор Ревел. — От склероза. Как иначе да си обясним факта, че игнорирате споразумение, подписано от Императора с Царството на вампирите преди близо пет века?

— „... Империята се задължава да не прилага по отношение на обърнатите във вампири мерки за унищожение, граничещи с геноцид. На свой ред Царството осигурява на хората, живеещи на нейна територия, достоен живот и възможност по всяко време да променят мястото си на пребиваване“ — цитира Председателят. — С други думи, ние не пипаме нисшите вампири, живеещи в Империята, а те не превръщат живота на хората в Царството в ад.

— Точно така — потвърди Майстор Ревел. — Затова нашата задача не е да унищожим нисшите вампири, а да ги разоръжим. Така че трябва да намерим източника на артефактите и да го вземем под контрол. Освен това, във връзка с повишената опасност препоръчах на съветник Митис да въведе военно положение в Империята.

В залата се разнесе недоволен шепот.

— И какво отговори съветник Митис? — попита Председателят.

— Разбира се, отказа — сви рамене Майстор Ревел. — Аз и не очаквах друго. Но благодарение на моята препоръка той подписа заповед за оборудване на стражите с допълнителни бойни артефакти.

Председателят потри доволно ръце:

— Значи ще има нови договори. Майстор Кано, подгответе работилниците и направете ревизия на складовете. Защитни амулети, брони, оръжия — всичко, което може да бъде полезно на стражите в борбата с нисшите вампири.

— Да не бъдем като улични търгаши — намръщи се Майстор Ревел. — Много по-важно от печалбата е фактът, че за разлика от Императора, мир на праха му, главният съветник е съвсем наясно колко много Империята зависи от Академията. Може би скоро ще преразгледаме стария договор за забрана на Майстори да заемат политически постове.

На толкова изненадващо заявление залата отговори с гробно мълчание. Причината беше не в шокиращата новина, а че всеки за миг се замисли — колко изгоди за него и семейството му може да донесе даден пост в двора на Императора. Обсъждането на останалите въпроси протече вяло и неохотно, сякаш Майсторите мислено се бяха пренесли в светлото бъдеще и нямаха никакво желание да се връщат към настоящите проблеми. Дори Кейтен за миг се замисли за възможните ползи, но бързо се овладя. На практика сега беше извън закона и да мисли за подобно нещо беше просто глупаво.

След като обсъдиха още няколко маловажни въпроса, Майсторите започнаха бавно да напуснат Заседателната зала. Кейтен умишлено се забави при телепортите, за да пропусне Майстор Ревел пред себе си. За външността си нямаше какво да се притеснява, Сакша доста се беше постарала над маскировката му, но имаше опасност някой да разпознае аурата му. Колкото и Кейтен да променяше външността си, всеки подготвен специалист можеше да засече аурата му, ако знаеше какво и къде да търси. Майстор Ревел беше точно такъв специалист и затова сега Кейтен се криеше в тълпата, стараейки се да не привлича внимание. После побърза да се прибере в стаята при автомага и да подремне, тъй като време имаше повече от достатъчно.

— Аем, колко души има сега в кабинета на Майстор Ревел?

— Един.

— Един? — разочарова се Кейтен.

— Един човек и един вампир.

— Прекрасно — облекчено въздъхна Кейтен. — Значи ненапразно сложих подслушвателното устройство. Мисля, че знам що за вампир е това. Аем, събуди ме, когато всички излязат от кабинета, за да мога да си взема машинката.

— Добре.

Когато Майстор Ревел тръгна към Заседателната зала, Кейтен постави в кабинета му устройството на Сакшиния чичо. Това обемисто устройство имаше едно неоспоримо предимство — работеше без никаква магия, затова работата му не можеше да бъде засечена. Скриването на немалката кутия под шкафа се оказа лесно, и сега трябваше само да изчака Майсторът да напусне кабинета си, за да си я вземе заедно с всички записани разговори. Кейтен много се надяваше да получи поне малко полезна информация. Ромиус винаги беше работил с Майстор Ревел, изпълнявайки разни задачи за него, и едва ли шефът на Службата за сигурност няма да знае какво става под носа му. Той беше проницателен, умен и далновиден човек. Кейтен и досега не проумяваше как Майстор Ревел допусна нападение срещу Академията, а и възникването на опасно тайно общество в самата Академия едва ли би могло да остане незабелязано от него. Най-вероятно шефът на Службата за сигурност или е бил член на „Децата на дракона“, или по някакъв начин ги е използвал за свои цели. В

главата на Кейтен имаше хиляди догадки, но нито един факт, който да ги подкрепя или опровергава.

Кейтен заспа почти веднага и се събуди чак сутринта.

— Майстор Ревел напусна кабинета си преди пет минути през личния си телепорт — докладва автомагът. — Накъде се е телепортирал не мога да кажа, защото телепортът му е изключен от общата мрежа. Засичам кога се използва само по косвени улики.

— Изключен от общата мрежа? — изненада се Кейтен. — Странно. Добре, а вампирът къде е?

— Използва стандартен телепорт, телепортира се във форт Скол.

— Защо му е да ходи там? — измърмори под нос Кейтен. — Добре, отивам да взема устройството и да прослушам записа.

Разбира се, шансът да получи поне малко полезна информация беше нищожен, но трябваше да опита. Кейтен имаше късмет, че по време на обучението си в Академията участва в разработката на защитните заклинания за помещенията и сега с лекота можеше да проникне в повечето стаи на кулата. Разбира се, Майстор Ревел не би бил шеф на сигурността, ако не можеше да защити кабинета си, но и тук Кейтен успя да се справи добре. Просто той, за разлика от шефа на сигурността, имаше повече време за научна работа и постоянна практика.

Телепортирайки се на етаж на Майсторите, Кейтен отново проникна в кабинета на Майстор Ревел. Този път успя много по-бързо да заблуди защитните заклинания. Взе записващото устройство, върна се в стаята си и веднага започна да прослушва записа. Дълго време се чуваха само безполезни шумове, но накрая бе възнаграден с нещо невероятно.

— Как вървят нашите работи? — попита непознат за Кейтен глас.

Явно това беше същият онзи вампир, който навремето се подвизаваше в Двореца на Императора в качеството си на съветник на Императора, а сега се беше преселил в Академията. Кейтен го беше виждал няколко пъти и беше чул, че на възраст е едва ли не по-стар от Велхеор.

— Отлично. Изпратих Ромиус да се увери, че „Децата на дракона“ са изпълнили всички указания.

„Значи Ромиус все пак работи с Ревел, както и подозирах — с лека тъга си помисли Кейтен и веднага го заля вълна от омраза. — Какво замислят тези гадини?“

— Защо толкова сложно? Не беше ли по-лесно да го убием веднага?

— По-лесно беше. Но първо исках да се уверя, че ще можем да контролираме автомага без неговата помощ.

„Ама те за мен ли говорят?! — изведнъж осъзна Кейтен. — Излиза, че нашата среща не е била породена от интерес към Фонтана на Съдбата, «Децата на дракона» от самото начало са искали мен! Значи доста съм подценявал Ревел, мислейки, че не знае за всички възможности на автомага... Той е знаел и е решил да ме отстрани, за да не застрашавам плановете му. Остава само да разбере що за планове са това.“

— А ние ще можем ли? — попита вампирът.

— Ще можем — увери го Майстор Ревел. — Но докато специалистите разучат неговите системи, аз за всеки случай изключих личният си телепорт от общата система. В действителност автомага има огромни възможности, но в момента потенциалът му не се използва дори наполовина. Подозирам, че Кейтен умишлено е криел от нас информацията за реалните възможности на творението си.

— Ако е толкова уникален, защо не се опитате да го привлечете на наша страна?

— Той е твърде голям инат. С много голяма вероятност Кейтен щеше да откаже и да ни причини много проблеми.

„О, дори не можете да си представите колко неприятности мога да ви причиня — кисело се усмихна Кейтен. — Всички ви ще изкарам на светло.“

— А какво става с най-перспективния кандидат?

— Способностите на Захари Никерс продължават да ме удивляват. Знаеш много добре, че с успехи в стихийната магия не можеш да ме впечатлиш, но той успява да научи по нещо от всеки. След забранената магия Захари започна да използва артефактите на нисшите вампири. Представяш ли си, днес го е нападнал някакъв луд ренегат от „Децата на Дракона“, третокурсник, и момчето го размазало по стената с помощта на артефакт от нисшите вампири.

„О, не! Излиза, че Зак са го нападнали веднага след тръгването ми?! — ужаси се Кейтен. — Трябваше да остана малко по-дълго, тогава щях да го защитя. Едно ме успокоява — с момчето всичко е наред и за момента нищо не го заплашва, защото е нужен на Майстор Ревел. Но какъв смелчага, успял да победи третокурсник!“

— Но нали знаеш, че тези артефакти могат да ги управляват само нисши вампири? — обади се вампирът. — Това означава само едно, че скъпоценният ти Зак е заразен.

„Ето защо е толкова бледен! — плесна се по челото Кейтен. — И не ми каза нищо! Щом не помоли за помощ, сигурно сам е намерил решение. В Крайдол е Велхеор, има вероятност той да му помогне, макар че само дракон може да ги разбере тези вампири.“

— Става още по-интересно — усмихна се Майстор Ревел. — Ако можем да го изследваме и да получим някои резултати...

— Да, това ще бъде пробив.

„Значи все пак се канят да използват Зак като опитна мишка — помисли си раздразнено Кейтен. — Нищо, да ви видя как ще успеете.“

— Ще му дадем възможност да се развива свободно дотогава, докато не стане заплаха и има възможност да го контролираме. Сред групата третокурсници в Крайдол имам свой човек, който ще следи отблизо Захари Никерс, а след две седмици цялата им петорка отива във форт Скол. Там ще можем спокойно да изследваме неговия феномен.

— А чичо му няма ли да е против?

— Разбира се, че ще бъде — съгласи се Майстор Ревел. — Ако доживее до този момент...

След като изслуша целия запис, Кейтен се облегна в креслото и дълго време седя, загледан в една точка, като се опитваше от получената информация да сглоби цялостната картина на случващото се. Оказа се много зле.

„Независимо от всичко трябва да говоря с Ромиус — твърдо реши накрая. — Но къде да го намеря?“

— Така си и мислех, че ще те намеря тук.

Кейтен подскочи от изненада, което обаче не му попречи веднага да се обгради със защитни и нападателни заклинания.

Преди него стоеше самият Ромиус.

— Спокойно, дойдох просто да поговорим.

ДЕЙСТВИЕ 1

Стояхме на празното място под недоволните погледи на третокурсниците. Даркин бързо се скри зад гърбовете ни, за да не привлича излишно внимание. Неговият пример бе последван от Наив, който винаги се беше чувствал неудобно в присъствието на Серж и компания. И докато част от тях оказваха първа помощ на пострадалите си приятели и трупаха на купчина телата на мъртвите вампири, останалите решиха да се съсредоточат върху нас.

— Помогнахте им да избягат — мрачно каза Серж, заставайки пред нас.

— Хм, всъщност стана случайно — не се смути Чез. — Искахме да ви помогнем, но нещо не преценихме заклинанията.

Ако се съди от изразенията им, никой не повярва на това оправдание.

— Не говори глупости — намръщи се Серж. — Отначало, като ви видях под това смешно заклинание за невидимост, си помислих, че просто сте дошли да видите как ще се справим с нисшите вампири. Затова се престорих, че не ви забелязвам, давайки ви възможност да понаучите нещо. Но вместо само да наблюдавате, вие си позволихте да саботирате...

Как така още в началото са засекли нашата Завеса-невидимка?! Излиза, че експерименталното ни заклинание за нищо не става.

— Не можехме да ви позволим да избиеете „свободните“, имахме споразумение с тях — подчертах аз. — Аз лично им обещах неприкосновеност.

— На кого му пука?! — рязко каза Грон.

Високомерният третокурсник беше пострадал най-много от всички — разкъсаната на рамото му ливрея беше потъмняла от кръв, но той гневно отблъскваше опитващата да му помогне Ана. Разбира се, за раняването си обвиняваше само нас.

Стиснах юмруци:

— На мен ми пука!

— Указанията на Майстор Ревел по този въпрос са ясни — никакви сделки с нисшите вампири — напомни Ана и най-накрая успя да сложи на Грон изцелително заклинание. — Зак, действаш против волята на Академията.

— И Академията може да греши — намръщено каза Алиса.

Едва сега забележах, че Даркин ме дърпа за ръкава.

— Зак, ще отида да потърся Стела — прошепна той. — Сред убитите я няма, слава на бога, но съм притеснен. А и тук се чувствам излишен.

— Добре — кимнах едва забележимо. — Опитай да поговориш с оцелелите „свободни“ още веднъж да обмислят предложението ми.

Още при първата крачка на Даркин третокурсниците настръхнаха с намерение да го спрат, но Серж им даде знак да не правят нищо. Така че Даркин необезпокоявано се отправи да търси приятелката си и „свободните“, а ние продължихме да изясняваме отношенията си.

— Да, в последно време Академията често греши — каза Чез, хвърляйки изразителен поглед към телата на бедните вампири. — Не виждам смисъл да ги слушам за всичко.

Странно, но ние съвсем спокойно приемахме факта, че до нас лежат телата на убитите от третокурсници вампири. Не знам за останалите, но на мен наистина ми беше все едно. Може би събитията от практиката ме направиха толкова безчувствен? Или случващото се в момента така беше окупирало мислите ми, че просто нямах време за сантименти?

— Така, нека не усложняваме нещата — намръщи се Серж. — Ако нямате достатъчно здрав разум, за да приемете нашите аргументи, да решим проблема по друг начин. Кой от вас се смята за най-добрия боец?

Всички едновременно ме погледнаха.

— Ами... да речем, аз — признах неохотно. — И какво от това?

Поне бях, докато не започнаха проблемите с вътрешната енергия. Но нещо не ми хареса тонът му. Освен това, предполагам, че интуитивно се досещах накъде бие.

— Да го направим така — ще организираме малък учебен спаринг. Ако успееш поне веднъж да ме достигнеш, ще признаем правотата ви и ще се опитаме да преговаряме с вампирите. В противен

случай ще ни се подчиняват безусловно по абсолютно всички въпроси.

— Как така Зак е най-силният?! — усети се Чез. — Аз също...

Алиса го сръга с лакът толкова силно, че червенокосият ми приятел се сви на две.

— Съгласни сме! — отговори тя за всички.

Хм... разбира се, поласкан бях, че така вярва в силите ми, но, спомняйки си думите на Шинс за разликата в знанията и опита между нас и по-големите ученици... Не беше ли прибързано? Да не говорим за възможните проблеми с контрола над заклинанията. Изобщо не разбирах, защо Алиса толкова лесно се съгласи на двубоя и с готовност ме оставя да участвам?

— Тогава да започваме! — ухили се Серж.

— Ей, чакай малко! — реагира Алиса.

„О, най-накрая осъзна грешката си — помислих с облекчение. — В това състояние не трябва да участвам в двубои.“

Алис ми подаде „пелената“:

— Вземи и се подготви.

— Благодаря — отвърнах разочаровано.

Искаше ми се да беше казала, че да се бием е глупаво. Въпреки разочарованието взех „пелената“. Макар на всички да беше ясно, че шансовете ми за победа са нулеви, но все пак... Надеждата умира последна. И най-малката дреболия можеше да се окаже решаваща.

Прилепих я към очите си и предизвиках учудените погледи на третокурсниците.

— Какво е това? — попита подозрително Ана, сочейки с пръст „пелената“.

— „Пелена“. Използва се от техномаговете при изработката на артефакти. Момчетата ги използват, за да виждат сплитанията на чуждите заклинания — каза Ник, който вече беше запознат с този артефакт.

— Защо ви е това? — насмешливо изсумтя Грон. — Всеки Майстор може да ги види без използването на допълнителни артефакти.

Чез замълча за момент, едва сдържайки язвителна забележка.

— Ние още не сме Майстори — най-накрая каза той.

— Още? — Грон направо излъчваше сарказъм. — Голям си оптимист.

И отново Чез трябваше да се сдържа. Той много добре знаеше, че не може да бъде сериозен конкурент на третокурсник. Както и аз, между другото!

— Спрете вече — намеси се Серж. — Грон, по-добре на състезанията да беше толкова уверен. Тогава нямаше да губим всеки път.

Уау, значи нашият факултет съществено отстъпва на другите? Никога не съм се интересувал как протичат състезанията при големите ученици. Да гледам, разбира се, ходех, но тогава нямах „пелена“ и почти нищо не разбирах. Повечето заклинания, използвани от големите ученици в сериозни двубои, не бяха толкова очевидни, както добрите стари Огнени топки. Често те използваха многослойни структури, недостъпни за нашите възприятия. Честно казано, това беше малко плашещо. Единственото, което беше на моя страна в този случай, беше силата. По думите на преподавателите след сваляне на блокировките моите заклинания бяха станали невероятно мощни.

— Зак, можеш да го направиш! — чух насърчителния вик на Чез.

— Гори! — извика Наив.

За разлика от обичайните ни тренировки този спаринг се проведе в съответствие с правилата — в средата на равното беше създаден Единичен купол, а двама третокурсници бяха определени за следящи страни. Малкото зрители заобиколиха купола от всички страни и напрегнато зачакаха началото на спаринга.

— Нападай — направи подканващ жест Серж.

Той веднага бе обгърнат от хитро преплетени нишки, образуващи сложен щит. Изглежда това заклинание беше много по-коварно от Универсалната ми стена. Мислено благодарих на Алиса за това, че толкова навреме ми зае „пелената“ си. Едва ли „пелената“ щеше да ми помогне да спечеля двубоя, но сега поне можех да виждам действията на противника.

Хвърлих върху него всички познати ми заклинания — Огнени топки и птици, Въздушни юмруци, Ледени копия, Каменен дъжд... но всичките ми атаки се разбиваха в защитата на Серж. И по-точно не се разбиваха, а се разтваряха, погълнати от защитните му заклинания.

Разбира се, само тези, които изобщо достигаха до него — няколко Огнени топки се изпариха още по пътя.

— Знаеш ли, май се престарях, слагайки всички тези щитове — подигравателно каза Серж. — Не можеш нищо да направиш с прости заклинания. И... защо ли ми се струва, че си ги усвоил много лошо?

„За какъв се мисли тоя?“ — окончателно се вбесих аз.

„Не можеш нищо да направиш с прости заклинания...“ Арогантен гадняр! Стоп... Прости заклинания? Ако си припомня какво ми каза Шинс, аз наистина трябва да преразгледам схемата на сплитане на заклинанията. Само че дали ще мога в движение, без никакви изчисления, да променя сплитанията? Освен ако... Променя заклинанията след като са създадени по фиксиран алгоритъм, като затворя контурите по наскоро измислената от нас система.

И това наистина можеше да се получи!

Първата променена Огнена топка удари по защитното поле, разпръсквайки дъжд от искри.

„Вече имам напредък! — зарадвах се аз. — Най-малкото, защото щитът вече не поглъща моето заклинание. Да видим какво друго мога да измисля.“

Мятайки следващата променена Огнена топка, аз продължих да укрепвам успеха си с добавянето на няколко Въздушни копия. Разбира се, защитата на Серж с лекота отрази всичките ми заклинания, но аз друго и не очаквах. Затова пък наблюдението на поведението на защитното му поле през „пелената“ ми даде още една тема за размисъл — в местата, където попадаха заклинания от различни елементи, структурата на щита беше леко нарушена. Разбира се, сплитането веднага се възстановяваше, но фактът си беше факт — можех да предизвикам известни поражения!

Седнах в поза лотос, затворих очи и се концентрирах. Трябваше да обмисля следващите си действия. За щастие, спецификата на нашия дуел ми позволяваше да направя подобна волност, без опасност да получа бойно заклинание по главата.

— Още колко дълго ще продължава? — чух като в мъгла гласа на Грон.

„Странно, обикновено Единичните куполи блокират всички външни звуци — помислих си разсеяно. — С какво ли са променили стандартното заклинание?“

— Млъкни! — изшътка му Ана. — Времето на двубоя не е уточнено. Това означава, че ще продължи дотогава, докато някой не спечели или не падне изтощен.

— Или докато не свърши енергията — пошегува се Чез.

Всички бяхме наясно, че в окръжаващото ни пространство има достатъчно енергия да се замерваме със заклинания до припадък. Разбира се, плътността на магическата енергия беше много по-ниска, отколкото в Академията, но това по-скоро касаеше бързината и лекотата на създаване на заклинанията. Но е сигурно, че на открито пространство двама души не могат да изразходват енергията толкова бързо, че плътността ѝ да няма време да се възстанови. Впрочем сега не ми беше до подобни размишления, имах си наистина сериозно предизвикателство — да измисля начин да се справя със защитата на третокурсник, за чиято структура не знаех практически нищо. Единственото, което установих досега беше, че ако използвам незащитени сплитания, защитата поглъща моите атаки, както и че беше уязвима при едновременна атака от няколко различни елемента.

Какво пък, от това ще започна — реших аз и без да ставам от земята, започнах методично да експериментирам с елементите. Не, не създавах нови заклинания от комбинирани потоци — да правя нещо подобно без внимателни изчисления беше равносилно на самоубийство.

Просто поставих две различни заклинания едно върху друго, без да свързвам сплитанията им. Първата ми проба беше с Въздушни копия, покрити с тънък огнен воал. След това дойде ред на комплексни заклинания от другите елементи, но и на тях не им беше съдено да пробият защитния екран. Продължих с различни комбинации от огън, въздух, земя и вода — покривах с водни и огнени воали Въздушни копия, смесвах Ледени с Каменни стрели, дори опитах да смеси огън и лед. Уви, надеждите ми не се оправдаха.

— Не е зле за първокурсник — похвали ме Серж. — Ще се мъчиш ли още или да приключваме с това?

Дори не беше се задъхал, а от мен потта се лееше като от чешма. Всъщност, Серж трябваше просто да закърпва дупките в защитното си заклинание. Нищо сложно.

— Ето ти още! — ядосано отвърнах аз.

Чувствах се не просто унижен, а направо стъпкан в калта. Разбира се, можех да пробвам с лежащия в джоба ми пръстен на нисшите вампири, но това щеше да доведе до твърде много въпроси. А и последствията от подобни немислени действия бяха много непредсказуеми. Да се превърна в нисш, пардон, в обърнат във вампир? Не, благодаря. Но какво друго ми оставаше да направя?

Преди да се предам, реших да направя последен опит. Единственото, което не бях пробвал, беше да сплета и четирите елемента в едно заклинание. Едновременната работа с толкова много елементи беше прекалено сложно и не ми позволи да създам нещо кой знае колко хитроумно като структура. Само една смесена топка, подобна на Огнена топка, която веднага нарекох Комплексна топка. Не много голяма, за да намаля риска от самоунищожение, но не и малка. Малко по-голяма от глава. Четирите вида енергия се преплетоха в причудлив модел, осветявайки изненаданите лица на третокурсниците и моите приятели. Самият аз за миг се полюбувах на творението си и после бързо го метнах към Серж — беше възхитително!

Врязвайки се в защитния екран, топката проблесна като светкавица и го пръсна на парчета. Неочаквайки подобен ефект, аз се забавих със следващото заклинание, но все пак успях, преди Серж наново да изгради щита си. Огнената топка изхвъркна от ръцете ми и... се разпадна на половината път...

Дракон да ги вземе тези нестабилни заклинания!

Добре, че бях седнал на земята, защото в този момент щях да падна. Изглежда, че тази Огнена топка отне и последните ми остатъци от сила.

— Край! Достатъчно!

Ана махна Единичния купол и се затича към мен:

— Ако се опиташ да продължиш двубоя, можеш просто да прегориш!

— Но...

— Не искам да чувам и дума!

— Но аз...

— Не!

Изчаках, докато момичето се успокои малко, и довърших:

— Изобщо не се каня да продължавам. В момента това е невъзможно, аз и най-просто заклинание не мога да сплета.

Мисля, че още от самото начало нямах шанс. А дори и да имах, преобръщането ми във вампир направи моите заклинания твърде нестабилни.

— Ама ти наистина си силен — откровено заяви Серж. — Може би дори повече, отколкото всеки от нас. Но в Занаята силата далеч не е решаваща, просто имаш прекалено малко опит и знания. А засега... мисля, че изгладихме нашите разногласия, всичко беше честно.

Чез и Алиса ми помогнаха да се изправя на крака.

— Само засега — безизразно казах аз.

Нямах сили дори да се ядосам както трябва.

— Утре сутринта ще дойдем в Прокълнатата къща, за да обсъдим следващите действия по залавяне на избягалите нисши вампири. Надявам се, че повече няма да има никакви проблеми?

— Няма да има — отговорих мрачно.

Въпреки че Серж изобщо не се държа предизвикателно, бях обхванат от силно желание да му хвърля една Огнена топка в лицето. Жалко само, че нямаше да достигне целта си.

Напуснахме изоставеното поле под тихите проклетия на Чез и подозрителното мълчание на Алиса. Наив също запази мълчание, като леко ме подкрепяше да не падна.

— По мое мнение, това беше подигравка — мрачно каза Чез.

— И как се досети? — ехидно попита Алиса.

— Нямах никакъв шанс — въздъхнах аз, отдръпвайки се от подкрепящия ме Наив. — Много ще трябва да учим, докато ги стигнем. Дори ако вземем предвид нашата „невероятна талантливост“, това ще отнеме години обучение.

— Съгласна съм. Никой от нас няма и най-малък шанс да им се противопостави — ядосано каза Алиса. — Зак прояви чудеса от изобретателност, но и това не му помогна.

„Тя сега комплимент ли ми прави или напротив? — зачудих се аз. — И щом сме нямали шанс, защо толкова настояваше да участвам в двубоя?“

— Но той проби защитата на Серж — за първи път се обади Наив. — Ако не беше нестабилността на заклинанието... Зак, защо така се изложи с Огнената топка? Изнервен ли беше...

Свих рамене:

— Ами прибързах, не успях да създам стабилно заклинание. Но осъзнаваш ли, че ако беше истински бой и Серж използваше атакуващи заклинания, само за секунда от мен и мокро петно нямаше да остане.

— Факт — съгласи се Наив.

— Искам да стана по-силна! — замечтано каза Алиса, а след това гневно добави: — И да му го върна на Серж!

— Да! — присъединих се и аз към вампирката. — Всички ние трябва да го направим!

Наив ни погледна озадачено:

— Да убием Серж?

— И това също.

Всички се засмяхме, а настроението ни мръдна малко от абсолютната нула.

— Чудя се как ли са Даркин и Стела? — разтревожено каза Наив. — Дали са добре?

— И аз бих искал да знам — въздъхнах аз. — Между другото, вие с Чез защо не отидете в дома на Стела, може вече да са там?

Чез изразително погледна към нас с Алиса.

— Искате да си поговорите? Какво пък, ще взема Огненото момче и ще отидем до наглата вампирка. Няма проблем. Но да не минете без целувки, не ме разочаровайте.

— Разкарай се — въртна се Алиса.

Когато Чез и Наив заминаха, ние с Алиса продължихме към Прокълнатата къща и най-накрая можех да споделя опасенията си:

— Започнах да губя способности към Занаята.

— В смисъл?

— Нали видя как се разпадна Огнената топка по време на двубоя? Сега това се случва все по-често.

Алиса се намръщи:

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Мога да демонстрирам — всяка втора Огнена топка, ако вложи в нея достатъчно сила, при движение се разпада.

— И си сигурен, че това е резултат от трансформацията?

И отново в гласа ѝ се долови подигравка.

— А какво друго? Велхеор предупреди, че ще стане така.

Противно на очакванията ми, че ще ми съчувства, вампирката се ухили дяволито:

— Кога за последен път медитира?

— Какво да правя? — изненадах се аз от неочаквания въпрос.

— Помниш ли, едни такива упражнения. Ме-ди-та-ци-я. Използва се основно за подобряване на контрола над заклинанията и за да не губиш способности към Занаята.

— Хайде де!

Започнах да се дразня, но засега се владеех.

— Прекалено мнителен си. Няма смисъл да приписваш загубата си на вампиризма. Просто беше прекалено изнервен в края на двубоя и не се справи със заклинанието...

— Не съм се справил?! — подскочих аз. — Точно ти настоя за този двубой, въпреки че ти казах за лошото си състояние след заразяването, но дори и да не беше това, пак нямах никакъв шанс!

— Заразяване? — криво се усмихна Алиса. — Може би и мен считаш за заразена?

— Защо не? — окончателно се ядосах аз. — Щом не можеш да схванеш толкова прости неща!

Алиса мълчаливо се обърна и закрачи в противоположна на Прокълнатата къща посока. Искях да извикам след нея нещо за предстоящата ѝ среща с Девлин, но така и не измислих нищо язвително. Колко глупаво и бързо стана всичко. И през ум не ми минаваше да се карам с Алиса, просто исках да се оплача за проблема със създаването на заклинания...

Почувствах се толкова празен, сякаш заедно със силите от мен си отиде и част от душата ми. Не помня как стигнах до Прокълнатата къща и не смея дори да си представя къде съм пратил Невил с неговите въпроси. Помня само как рухнах на леглото и веднага заспах. И ми се присъни сън...

Веднага разбрах, че това не беше обикновен сън. Човек се адаптира към всичко, така че и аз ще трябва да свикна с новите си възможности и да се опитам да ги използвам с максимална ефективност. Увисвайки над Крайдол, аз, както и последния път, гледах към града и виждах всичко до най-дребния детайл. Дори израженията на лицата на хората в съседните села. И някак между

другото сред тях открих едно познато... Без никаква намеса от моя страна погледът ми се фокусира върху малко селце в близост до града...

Селцето от няколко къщи беше заобиколено от ниви и овощни градини, гъсто засадени с всевъзможни зеленчуци, плодове и прочие цъфтящи, растящи и зреещи храни. Всеки плод изглеждаше идеален — очевидно не беше минало без магията на друидите. Но вниманието ми бе привлечено съвсем не от това, а от работещия на един от парцелите плешив човек. В изпокъсани дрехи, с отсъстващ поглед на изподраното и покрито с мръсотия лице.

Стил!

Честно казано, до последно не вярвах, че това е той. Беше трудно да се познае в тази изнемоцяла и превита фигура веселия и уверен младеж, с когото се обучавахме в Академията.

— Ей, сакатия!

Към пълзящата по полето фигура се приближи хлапе на около петнадесет. Клепоухо, леко грозно и много недоволно. Беше облечено изненадващо добре — кожени панталони, яке и видимо качествени ботуши.

— Ъ? — обърна се плешивият.

— Ела с мен, господарят те вика.

Стил се изправи на крака и послушно закрета към къщите. Докато минаваше покрай момчето, то го ритна в задника.

— Бегом! Хрантутник...

В къщата вече ги чакаше висок мъж, изглежда бащата на клепоухото момче.

— Сакатия, време е да почистиш краварника — изплю мъжът.

Плешивият човек издаде поредното си „ъ“ и заситни към огромна дървена постройка, по всяка вероятност споменатия краварник.

— Тъп е като пън — все така недоволно каза момчето, заставайки до баща си. — Татко, защо изобищо го държиш?

— Въпреки всичко има полза от него — намръщено каза мъжът.

— И освен това нали знаеш, че майка ти обича да взема болни животни. Мисля, че можем да ѝ простим малката ѝ странност.

Момчето тупна с крак:

— Но той ме вбесява!

— Не му обръщай внимание — посъветва го мъжът и сложи ръка на рамото на сина си. — Кравите нали не те вбесяват. И към него се отнасяй като към животно.

Когато се събудих, съвсем ясно осъзнах, че освен решаване на проблема с нисшите вампири спешно трябва да направим нещо и за Стил. Дори и засега да не знаехме как да му помогнем, можехме поне да го доведем в Прокълнатата къща и да му осигурим достойни условия на живот.

Това беше първата ми мисъл, но после се върнаха спомените от последните събития и настроението ми се развали окончателно...

ДЕЙСТВИЕ 2

Преди да отлепя очи и да стана от леглото, в стаята нахлу Велхеор. Отваряйки вратата с ритник, той прекоси цялата стая и безочливо се плъсна на леглото, при което аз се изтърколих на пода.

— Е, предотвратихте ли клането?

— Почти — отговорих аз. — Разбира се, не мина без жертви, но като цяло...

— Значи не е било чак толкова зле — облиза устни вампирът. — Щом е имало жертви.

Бързо наметнах ливреята и се изправих на крака.

— Сякаш не знаеш какво е станало. Сигурно си наблюдавал отнякъде.

— Възможно е — уклончиво отговори вампирът. — Готов ли си? Днес тръгваме към земите на Бойния клан.

Колкото до предстоящото пътуване... Все още се съмнявах в своето решение, но да протакам повече просто нямаше накъде. Освен това после можех да премисля... Така че по-добре беше още сега да споделя плановете си с вампира.

— Ще се наложи да кажа на Девлин, че днес няма да се телепортираме в Лайминг.

Трябваше да го направя от самото начало, още щом попита за Алиса. Да му ударя един в зъбите и да му кажа изобщо да не припарва до нея. А аз, глупакът, не само не го направих, ами и шегички взех да си правя. Голям майтапчия се извъдих.

— Хайде де. Решил си да ставаш нисш вампир ли?

Велхеор се подиграваше. Както обикновено.

— Има и още — озъбих се аз. — Ще тръгнем към земята на вампирите пеша, но след пълнолуние. Имам още малко работа тук...

— Пълнолунието е прекрасно време — измърка вампирът. — Каквото и да си замислил, би трябвало да е интересно и опасно. Прав ли съм?

— Надявам се, че не — въздъхнах аз. — Бих искал да мине без опасности поне веднъж, за разнообразие.

Велхеор скочи от леглото, приближи се към мен и неочаквано ме сграбчи за бицепса:

— Опасностите каляват характера и тялото. А ти си нещо слабицьк. Справиха се с теб вчера като с паленце.

— Значи все пак си гледал — констатирах аз.

Много ми се искаше да обясня на Велхеор разликата между нас и големите ученици, но нещо ми подсказваше, че вампирът изобщо няма да ме чуе. Освен това, за да бъде напълно честен със себе си, и мен самия подобни оправдания не ме удовлетворяваха особено. Обучавах се, самоусъвършенствах се, а в крайна сметка се избърсват краката в теб...

— Да, изглеждаше като последния идиот — захили се Велхеор. — Изглежда, че ще трябва лично да се заема с обучението ти.

— Какво обучение? — навъсено попитах аз. — Захапка по врата, и дотук бях... Докато не се излекувам от вампиризма, не мога да разчитам на особени успехи в Занаята.

Казвайки това, веднага се опомних — Алиса вчера не твърде адекватно възприе сравнението на вампиризма с болест. Тя направо подскочи, а ако нещо не се хареса на Велхеор, изобщо не ми се мисли какво може да направи с мен.

— Нищо, болния, ще дойде време и ти да погребваш враговете си. Особено ако започнеш да ме слушаш.

— Да п-погребвам? — заекнах аз.

— Разбира се — намигна Велхеор. — Такова оскърбление не трябва да остане ненаказано. Нали затова реши да се откажеш от пътуването? Отмъщението — това е достоен повод да рискуваш живота си, браво.

Да отмъщавам на Серж — това беше последното, за което бих си помислил, за да отложам пътуването до земята на вампирите. Но нямах намерение да говоря на Велхеор за личния си живот. По-добре да го оставя да ме хвали. Така ще си запазя здравето и нервите.

— И това също — казах уклончиво. — Искам преди заминаването да реша проблема на „свободните“ вампири и да помогна на един човек.

— По-добре помогни на себе си — засмя се вампирът. — Долу се срещнах с Алиса, настроението ѝ беше отвратително. Дори аз се почувствах неудобно с нея, а това е показателно.

О, да, вчерашната кавга... вече не помня кой от нас първи започна, но нямах намерение да се извинявам. Мисля, че и тя също.

— После ще се оправяме — въздъгнах аз.

„Може пък, ако вампирката се замисли над неподходящо си поведение... — с надежда си помислих аз и сам си отговорих: — Да бе, мечтай си.“

Долу се бяха събрали всички — братя Викерс, Чез, Алиса и... Стела. Даркин по някаква причина отсъстваше.

— Добро утро на всички — опитах се да придам поне малко бодрост на гласа си, но май не се получи. — Серж и компания още ли не са дошли?

— Не, чакаме ги — отвърна Чез.

Всички ме гледаха предпазливо, сякаш очаквайки нещо.

— Няма промяна, приятели — усмигнах се ободряващо. — Нашите планове са в сила.

Обстановката веднага се подобри, сякаш всички се бяха притеснявали, че ще се предам и коренно ще променя плановете си след загубата от Серж.

— Отлично...

— А ти говореше...

— Страхувахме се — забърбориха всички.

— За какво говори тя? — обърнах се към Чез.

Рижият ми приятел погледна към Алиса:

— Ами милата ни зъбатка каза, че си изпаднал в депресия и си загубил увереност в себе си.

Е, имаше основателни причини да мисли така.

— Само това оставаше — криво се усмигнах аз. — Стела, как е настроението на „свободните“ и къде всъщност е Даркин?

— Даркин остана с белокосия. Обсъждат подробности по постъпването на „свободните“ в личната гвардия на Дом Никерс. Мисля, че отскочиха до вашия общ познат библиотекаря, за да направят справка в съответните имперски закони.

— Значи са се съгласили? — уточних аз.

— Да — потвърди Стела. — Не и без някои корекции, но като цяло са съгласни.

„Как без мен“ — помислих си обидено. Интересно за какви корекции ставаше дума. Да бяха ги обсъдили с мен или...

— Белокосият обеща да ни посети и да обсъди подробностите с теб — сякаш четеше мислите ми, каза Стела.

— Трябваше да оставим третокурсниците да им смачкат фасона — отбеляза Невил.

— А кой тогава ще смачка фасона на третокурсниците — намръщи се Чез.

— Само кажи — обади се Велхеор, но под моя и на Алиса погледи се поправи веднага: — Е, добре, добре, говорете си, аз ще подремна малко — после демонстративно затвори очи и дори леко захърка.

В къщата се втурна един от нисшите вампири.

— Идва един от тях!

Значи момчетата бяха поставили съгледвачи, така че никой да не приближи незабелязан. Но защо идва само един, и кой по-точно?

Предната врата се отвори предпазливо и зад нея надникна както винаги леко смутеното лице на Ник.

— Здравейте всички.

— Здравей, Ник — любезно поздравих аз.

Въпреки конфликта с Серж и другите, Ник го възприемах отделно от останалите третокурсници. Този младеж беше изненадващо приветлив и адекватен още от време на изпитанията по приемане в Академията, винаги с радост ни помагаше и много ни обясняваше. Освен това обеща да ме научи да виждам магическите сплитания, въпреки че засега не ни беше останало време за това, имахме си достатъчно друга работа.

— А къде са другите? — напрегнато попита Невил.

— Заети са със сутрешната медитация — сви рамене Ник.

Улових многозначителния поглед на Алиса, намекващ за вчерашния разговор.

Чез стана, приближи се с клатеща походка до Ник и го погледна в очите:

— А ти защо дойде?

— За да ви помогна — отвърна кратко той, отдръпна се от Чез и се приближи до масата.

— И с какво можеш да ни помогнеш? — попитах с интерес.

Ник седна на креслото на Чез и се облегна назад:

— Ами, първо, вече ви помогнах. Наистина ли си мислехте, че при пристигането си в Крайдол Серж няма да ви вземе насериозно?

Спогледахме се.

— За какво говориш?

— Цялата Прокълната къща трябваше да бъде натъпкана с подслушвателни заклинания за в случай, че вие и занапред не следвате заповедите на Серж.

— Трябваше да бъде?

— Да. За ваше щастие аз бях натоварен да сложа тези заклинания. И тъй като подкрепям желанието ви да помогнете на нисшите вампири, същата нощ влязох в къщата и поставих леко коригирани подслушващи заклинания, така че да подават изкривена информация. В противен случай Серж щеше от самото начало да знае за всички ваши планове и сега щяхте да сте в Академията и да отговаряте за предателство.

— Предателство — това е силно казано — неуверено каза Невил.
— Ние не сме предатели.

— Вие не сте ли чели правилата на Академията? — Ник поправи очилата си с жест на типичен учен. — Учениците от Академията са длъжни безпрекословно да изпълняват заповедите на Върховните Майстори.

Посрещнахме това напомняне с мъртвешка тишина.

— Както и да е, мисля, че вашите начинания са интересни. Приятелските отношения със „свободните“ ще ни позволят по-бързо да намерим отговор на основния въпрос — кой ги снабдява с бойни артефакти.

Честно казано, сега ме вълнуваше малко по-друг въпрос. Какво друго е чул Ник? Разбира се, той беше добър човек, но изобщо не исках да го посвещавам в личните си проблеми и дела. Нали можеше да е научил, че Кейтен е жив... всъщност не, аз разказах за това веднага след завръщането ни от Академията, едва ли толкова бързо е успял да постави заклинанията.

Изглежда, че същата мисъл беше минала и през главата на Алиса.

— И много ли са тук... вашите заклинания? — попита тя, опитвайки се да говори колкото се може по-меко, но виждах колко ѝ е трудно.

— Не, не, какво говориш — размаха ръце Ник. — Изобщо не мислех да подслушвам, всички инсталирани заклинания са фалшиви. За вашите планове разбрах едва когато дойдохте на мястото на срещата със „свободните“. Въпреки самоувереността на Серж, решихме да се презастраховаме и направихме няколко проследяващи и подслушващи заклинания, така че при пристигането си да не се натъкнем на някоя изненада. Тези заклинания ви откриха.

Ето на кого били тези заклинания! А ние си мислихме, че Серж няма да се подготвя предварително за срещата със „свободните“, щом е толкова уверен в силите си. Е, думите на Ник ме успокоиха малко, макар че остана леко притеснение. Какво му пречеше да остави няколко заклинания и от обикновено любопитство да подслушва разговорите ни?

— А как върви при вас? — попита Ник. — Установихте ли контакт с вампирите? Съгласни ли са да сътрудничат след пердаха, който им устроихме?

Ние се спогледахме, все още притеснени да се доверим на Ник, но нямахме особен избор — той вече знаеше почти всичко.

— Да, споразумяхме се — потвърдих кратко. — А вие какви планове имате?

— Серж цяла нощ работи над търсещи заклинания, настроени на магията на артефактите на „свободните“. Те имат много специфична енергия, така че могат да бъдат проследени. Мисля, че с помощта на това заклинание ще можем да ги открием в радиус от няколко квартала. Единственият недостатък е, че могат да се засекат само в момент на използване.

За някои е минус, а за други — плюс. Ако искаме да помогнем на „свободните“, ще трябва да ги предупредим, че повече не бива да използват артефактите. А и срещу кого ще използват бойни артефакти, ако успеем да решим спора?

— Между другото, има и друга причина нисшите вампири да не използват тези артефакти — продължи Ник. — От Академията дойдоха първите резултати.

Ние застанахме нащрек, а Велхеор дори спря да хърка.

— И какво пишат?

— Ще ви бъде интересно да разберете, че артефактите са базирани на принципно нов подход към използването на енергията. Те

напълно опустошават резервите на организма.

— Искаш да кажеш, че както и Изкуството, работят за сметка на вътрешната енергия — уточних аз.

— Не съвсем. Изкуството позволява да използваш вътрешната си енергия без да нарушаваш каналите, по които се движи — поправи ме Ник. — А тези артефакти изсмукват и унищожават всичко, без да се съобразяват с последствията. Обикновено такива действия много бързо довеждат до влошено състояние, но при артефактите този процес е доведен до съвършенство — ползвателят ще се чувства здрав до последния момент.

— Значи употребата им е вредна? — прозря най-накрая Наив.

— Не просто вредна, а опасна. Артефактите са настроени на енергията на нисшите вампири, и тъй като те не могат да използват Изкуството, за да анализират тялото си, при продължителна употреба на подобни артефакти ги чака сигурна смърт.

Ама че новина! Нали и аз прибягнах до помощта на такъв артефакт!

— Защо тогава Серж подготвя търсеци заклинания? В края на краищата трябва само да изчака, докато всички измрат — едва съдържайки вълнението си, казах аз.

— Напротив. Серж смята, че трябва да заловим някой от ръководителите на „свободните“, за да разберем откъде са получили тези артефакти. Спешно трябва да установим източникът на разпространението им, както и бъдещите планове на тези, които са започнали всичко това.

Какво пък, и аз бих искал да знам. И мисля, че „свободните“ сами всичко ще ни кажат. Само трябва по някакъв начин да внуша тази мисъл на Серж. Че както е обсебен от своето „никакви преговори с нисшите вампири“, нищо друго не иска да чуе. От друга страна, ако той продължаваше да е толкова упорит, ние можехме сами да разберем всичко и да натрием носовете на третокурсниците. Главното беше да успеем да поговорим със „свободните“ преди Серж да се добере до тях. А и трябваше да ги предупредим за опасността, която крият артефактите.

— Между другото, ако смятате да предупредите „свободните“, по-добре да побързате — каза Ник. — Серж се кани да ви постави под домашен арест.

— КАКВО?! — извикахме всички. — С какво право?!

— Забравихте ли вече, че ви смята за предатели? Просто иска да се презастрахова и да ви държи под око до заминаването ви за форт Скол.

Ето нещо, което съвсем не ми харесва. Как ще мога да се справя с всичко и да отида в земята на вампирите, ако ме следят или още по-лошо, затворят в Прокълнатата къща?

— Ъ-ъ, тая няма да я бъде — скочи от стола Невил. — Аз участвам в подготовката на празника на пълнолунието, така че домашният арест ще мине без мен.

Стела тръгна към изхода, поглеждайки предпазливо към Ник:

— А аз трябва да предупредя нашите за новите търсещи заклинания и за пагубното въздействие на артефактите върху организма.

— Само не се разбягвайте всички — насмешливо каза Ник. — Че ще изглежда малко подозрително. Добре, оправяйте се, а аз засега отивам при момчетата. Мисля, че все още имате около половин час.

Отведох Стела настрани, така че Ник да не ни чуе, и бързо казах:

— Ще трябва да ги убедиш да се предадат на нас. Нека сами да дойдат тук и да кажат откъде са взели артефактите. Разбира се, може някои от тях да изпратят в столицата, а други да вкарат в затвора, но не виждам друг начин. Затова пък останалите ще бъдат спасени и ще бъдат под закрилата на моето семейство.

— Ще опитам — увери ме вампирката. — С Даркин ще направим всичко възможно да ги убедим.

Невил, Стела и Ник излязоха, а ние останахме да обсъждаме бъдещите планове.

— Не знам как смята да ни държи в Прокълнатата къща, но почти е сигурно, че някой от тях ще остава в къщата — казах аз. — Алиса, имам важна мисия за теб...

— Наистина ли? — примигна вампирката с очевидното намерение да ме прати по дяволите, но аз я прекъснах и казах припряно:

— Трябва да доведеш Стил тук при нас. Първо, с него там се отнасят много зле, и второ, има вероятност да успее да му помогна. За целта той трябва да бъде тук по време на пълнолунието.

И по-точно, имаше много малка вероятност за оставащите два дни да успее по някакъв начин да му помогна. Но кой обръща внимание на такива дреболии?

— А откъде знаеш как се отнасят с него? — изненада се Алиса.

— Имам си източници — отговорих аз уклончиво. — И подозирам, че ще е по-добре да тръгваш още сега, за да не попаднеш пред погледа на третокурсниците.

Алиса се канеше да ми каже нещо гадно или подигравателно, личеше си по очите ѝ, но след това промени решението си и се устреми към изхода.

— После ще поговорим — подхвърли през рамо и изчезна през вратата.

В залата останахме само аз, Чаз, Наив и продължаващият да дреме Велхеор.

— И как смяташ да помогнеш на Стил? — попита с интерес Чез.

— Нямам представа — отговорих честно. — Но ако той е тук, ще ми бъде по-спокойно.

— А не мислиш ли, че някой от третокурсниците може да го познае?

— Не би трябвало — казах неуверено. — Дори и някога да са го срещали в Академията, никой освен Майсторите не знае името на предателя, а в сегашното си състояние Стил има много малко общо с предишния си вид. Аз самият едва го познах.

Чез се намръщи:

— Да, ужасно се отнесоха с него...

— А на нас може ли да заличат паметта? — обади се Наив.

Ние с Чез се втренчихме в него:

— Това пък защо?

— Ами нали Ник каза, че сме предатели... излиза, че сме като Стил?

Де да беше всичко толкова просто.

— Надявам се, че Серж няма да бъде толкова категоричен — отговорих уклончиво. — Може би Ник ще му повлияе малко.

Велхеор се прозя и отвори очи:

— На твое място не бих се доверявал на този човек. Каквото ще да казва, но онзи ден открих в къщата няколко отлично действащи подслушващи заклинания, направени от него. Между другото, едно от

тях беше в твоята стая, Зак. Разбира се, от добра дуца ги унищожих всички, но кой знае какво е успял да чуе.

Много ми се искаше да попитам как вампир, загубил способността си към Изкуството, унищожаваше заклинания, но сега не беше времето и мястото за въпроси, доколкото зад вратата вече се чуваха уверени стъпки. Не беше трудно да се отгатне кой точно бързаше да ни посети.

Серж и компания влязоха свойски в Прокълната къща и се пръснаха из залата, сякаш заемаха подходящи позиции за атака. Нима наистина са си мислели, че щом чуем за домашния арест и ще се опитаме да се съпротивляваме? Не сме чак такива идиоти, дори беше обидно.

— Добро утро — с лека насмешка поздравих аз.

Сериозните лица на третокурсниците само ме развеселиха. Макар че в лицето на Серж с удоволствие бих стоварил нещо много тежко.

— Добро — по инерция каза Серж и веднага премина към въпроса: — Къде са останалите?

— Нямам никаква представа — свих рамене. — Току-що се събудих.

Серж погледна към Чез.

— Разхождат се някъде — неопределено махна с ръка рижия ми приятел. — Сигурно скоро ще се върнат. Защо питаш?

— Поставям ви под домашен арест до пълното решение на проблема със „свободните“.

Ние с Чез едновременно изкрещяхме:

— С какво право?!

Без да се наговаряме, но се получи практически в унисон и много естествено. Самият аз повярвах в своето възмущение, макар в действителност дори да не се ядосах. Ние така или иначе щяхме да ги надхитрим. Длъжни бяхме да ги надхитрим.

— Вие нарушихте пряка заповед на Академията и ни попречихте да заловим врагове на Империята. Това е достатъчно и за много по-тежко наказание.

— Е, малко объркахме заклинанията — усмихна се Чез. — Защо веднага обвинявате в измяна?

— Говори ми още — заплаши го с юмрук Грон.

За моя немалка изненада Чез реагира неочаквано сдържано и само изпрати третокурсника на далечно и много вълнуващо пътешествие, подробно описвайки всички предстоящи му изпитания, включително и от интимен характер. Грон съвестно изслуша тирадата на Чез, а после се хвърли напред с явно агресивни намерения, но двама негови приятели успяха да го хванат и да го удържат.

— И аз ли съм под домашен арест? — с искрено любопитство попита Велхеор, наслаждавайки се на случващото се.

— Как може да си го помислите — бързо отвърна Серж. — Вас никой не би посмял да ви задържи — и много тихо добави: — А и не би могъл...

„Ето кой би могъл да ни бъде куриер — със закъснение си помислих аз, но погледнах към вампира и се поправих: — Макар че той така или иначе няма да се съгласи. Било заради принципа, било просто от злоба.“

Серж погледна към Грон и още един ученик:

— Идете да намерите Алиса и Невил. Първата сигурно е при нисшите в кръчмата „При добрия вампир“, а вторият се мотае някъде в квартала на друидите. Доведете ги тук.

„О-хо, каква осведоменост“ — изненадах се аз. За Невил не знаех, но точно Алиса нямаше да намерят. Надявах се, че вече е по пътя към селото. Жалко само, че не помислихме как незабелязано ще вмъкнем Стил и къде по принцип ще го настаним. От това, което видях, той щеше да има нужда от човек, който постоянно да е с него.

Всички третокурсници си тръгнаха, оставяйки ни с Ник, Серж и чипоносия Антер.

— Оставете в случай, че им трябва нещо — нареди Серж на другите двама. — Ще покрия къщата с щит, така че никой да не може да излезе без ваше разрешение.

„Това вече е лошо“ — помислих си ядосано. Ако не можехме да напускаме къщата, то и гости едва ли щяха да могат да ни идват. Как тогава ще осъществяваме контакт с вампирите? От друга страна, щом единият от пазачите ни ще е Ник, то не всичко беше загубено.

Серж ни изгледа сурово:

— Значи така, стойте тук, събирайте сили преди заминаването ви във форт Скол и не се опитвайте да предприемате нищо.

— Какво говориш — размаха ръце Чез. — И през ум не ни минава.

Той ми намигна съзаклятнически, при това така демонстративно, че всички да го забележат.

„Няма да спре да ги дразни — помислих си ядосано. — Не сме в положение да показваме зъби. Трябва да кротуваме и да мислим какво да правим по-нататък.“

Серж си отиде, оставяйки ни разстроени, въпреки че бяхме подготвени за новината за домашния арест. Впрочем Наив не изглеждаше особено разстроен, по-скоро обратното — прозявайки се с наслада, той се отправи към стаята си да „довърши интересен сън“. А ние с Чез и Велхеор се качихме в стаята ми, за да обсъдим наново ситуацията. Уви, съвместната ни мозъчна атака не измисли нищо ефективно.

— Значи остава ни да чакаме известие от „свободните“ вампири — обобща Чез. — Алиса ще доведе бедния Стил, макар че все още не разбирам как може да му се помогне.

— Аз също — казах честно. — И между другото, щом ще ни надзирава Ник, имаме чудесна възможност да получим повече информация за възможностите на третокурсниците и да опитаме да намерим някаква възможност да помогнем на Стил. Още повече, че Ник наскоро обеща да ме научи на няколко заклинания.

— Учене, учене и пак учене — насмешливо изкоментира Велхеор.

— Точно така — ентузиазирано потвърди Чез. — Колкото повече научим, толкова по-бързо ще можем да им отмъстим за тормоза и надменното отношение!

— Е, добре, нека Зак да върви да се учи, има нужда от това — съгласи се вампирът. — А ти — и той сложи ръка на рамото на Чез — ще останеш и ще ми разкажеш какъв е този Стил, за когото цял ден всички говорят.

Вземайки от Чез „пелената“ за уроците с Ник, аз оставих приятеля си в компанията на неговия идол и се върнах в залата. По пътя се опитах да измисля някакъв претекст, с който да измъкна от приказливия третокурсник колкото се може повече полезна информация относно метода за изтриване на паметта, използван в Академията. Но всичките ми усилия се оказаха излишни. Първо, така и

не успях да измисля разумен претекст, и второ, не ми се и наложи — Ник сам премина към желаната тема. Вярно, че това стана едва след няколко часови усиленни тренировки под негово ръководство. Между другото, Чез така и не се появи, за да се включи в обучението. Изглежда Велхеор напълно беше завладял вниманието му, разказвайки поредната кървава история или споделяйки някои екзотични методи за умъртвяване на себеподобните си.

— И все пак имаш невероятни способности — каза Ник, гледайки ме как сплитам потоците енергия на тестовото заклинание, предназначено да определи предела на способностите ми. Потоците на четирите елемента се сплитаха плавно и равномерно, но всеки път един от потоците ставаше нестабилен и структурата се разпадаше на парчета. Понякога това ставаше почти веднага, а понякога едва след като заклинанието набереше сила, достижима от малко Майстори.

— Невероятни и непредсказуеми — въздъхнах аз.

За разлика от Ник, аз прекрасно знаех от какво точно са причинени тези проблеми, което изобщо не ми пречеше искрено да се възмуцавам от нестабилността на заклинанието.

— Интересно, и към забранената магия ли имаш такива способности?

Опитах се да изобразя истинско учудване:

— Към забранената магия?

— Ти какво, не си ли чувал за нея?

— Да, чувал съм... — загубих концентрация и сплитането ми за пореден път се разпадна, изчезвайки с леко проблясване. — Това е магия на драконите, нали?

— Точно така — потвърди третокурсникът. — Ей, ти някога изобщо поглеждал ли си в библиотеката на Академията?

— Не ни беше до библиотеки — свих виновно рамене. — През по-голямата част от времето практикувахме бойни магии.

— О, да. Вие се обучавате по новата програма, без теоретична подготовка — Ник се почеса по носа. — Всичко си има своя чар — ние, например, започнахме с двубоите едва в средата на втори курс. Като цяло, магията на драконите наистина е свързана със сънищата. Навремето в Академията е имало отделна катедра, занимаваща се със забранената магия, но тя била закрыта след някакъв нещастен инцидент. Впрочем това е било много отдавна, когато тази магия още

не е била забранена. За съжаление много бързо станало ясно, че практикуващите я скоро полудявали. Всички без изключение.

— Тогава не бих рискувал да тествам способностите си към тази магия — усмихнах се аз, отчитайки поредната заплаха за своето и без това постоянно атакувано здраве. — Между другото... случайно да знаеш нещо за магически техники, които да влияят на разума? Например, за изтриване на спомени или за внушаване на разни неща... все едно смяна на личността?

Ник ме погледна с учудване:

— Това е една от забранените техники.

— Наистина ли? — сега вече наистина се обърках. — А аз си мислех, че забранена е само магията на съня. Или... ако не можеш да говориш за това, ще те разбере.

— Не, няма проблем — изобщо не се смути Ник. — За забранените техники се учи в трети курс по предмета „Философия на Занаята“. Прав си, че забранената магия е една — тази на драконите. Тя се смята за забранена заради опасността да полудееш и да причиниш вреда на околните при използването ѝ. Но има и други забранени техники — раздели от различни магически дисциплини, които се считат за опасни или нехуманни. Към тях спадат въздействията върху разума, за които говореше ти, непредсказуемата първична магия, използването на некромантия за съживяване на мъртъвци и създаване на зомбита, както и още няколко техники... За тяхното прилагане много лесно може да получиш доживотно лишаване от сили.

— Но в Академията също използват техники за влияние върху ума — казах аз. — Същите...

— Само Върховни Майстори, и то със специално разрешение от Общото събрание. Разбира се, всички забранени техники се изучават с научни цели, под много строг контрол. Не би могъл да се противопоставиш на нещо, което не познаваш. Говори се също, че в умението да въздействат върху разума специалистите от Шатер са достигнали невероятни висоти.

— А друидите?

— Зелените са далеч от това — поклати глава Ник. — Те са постигнали невероятни успехи в лечението на физическото тяло, но въздействието върху разума никога не е било силната им страна. Ако

изобщо някой е навътре в материята, то това са шатерците или Майсторите. Висшите вампири също работят нелошо с хипноза.

Аха, значи, за да помогна на Стил, ще трябва да се опитам да поговоря с Велхеор или по някакъв начин да попадна на Майстор, който сериозно е изучавал проблема. Само дето никой нямаше да тръгне да споделя засекретена информация с мен. Освен... да използвам забранена магия? Ако в мен беше дневника на полуделия Майстор, сигурно щях да намеря описание на някоя подходяща техника. Съвсем логично беше да използвам забранената магия, за да се вмъкна в някой чужд сън и да измъкна нужната информация. За съжаление не знаех как да го направя.

— Благодаря ти за информацията — благодарих искрено.

Изглежда, че нещата започнаха да се избистрят. Оставаше само да определя откъде да извлека информацията, и мисля, че ми дойде брилянтна идея по този въпрос.

— Добре, стига с медитацията. Да се върнем към Истинското зрение. Концентрирай се върху собственото си енергийно поле...

ДЕЙСТВИЕ 3

В късния следобед ние с Ник приключихме и се прибрахме по стаите си. За голяма моя радост само за няколко часа Ник успя доста добре да ми обясни методиката за създаване на комбинирани заклинания и смисъла на техниката Истинско зрение. За съжаление, въпреки относителната простота на техниката, умениято да се виждат чуждите заклинания изискваше максимално силна концентрация. Не можех да задържа Истинското зрение за повече от няколко секунди, но и това можеше да се счита за голям успех. Ник ме увери, че с времето ще се науча да използвам Истинското зрение и по време на битка, макар че още съм далеч от това. Практика, практика и пак практика...

Качвайки се в стаята, срещнах Велхеор. Вампирът охотно обясни, че през целия ден е показвал на Чез някои прийоми от Изкуството, и сега смята да се проветри и да потърси нещо за ядене. Или някой. Не тръгнах да уточнявам, само го помолих за малка услуга. Оставаше да се надявам, че съм го заинтригувал достатъчно.

Не знам какво правеше Чез след тръгването на Велхеор, но аз реших да отделя време за медитация. За всеки случай. Може пък Алиса да беше права и неправилно стоварвах всичките си проблеми на преобръщането си във вампир.

За целия ден в Прокълнатата къща не мина нито един нисш вампир — всички вече знаеха за разпускането на Патрула и, както и предполагахме, веднага прекратиха работа. Третокурсниците също не се появяваха и затова всички оставахме в неведение за това, което се случваше в града. Логиката подсказваше, че ако Серж беше хванал някой „свободен“, не би пропуснал да мине и да ни го съобщи. А тогава и домашният арест можеше да бъде отменен.

Привечер най-накрая се прибра Алиса, водейки със себе си мръсен и не особено приятно миришещ плешив човек. Стил изглеждаше дори по-лошо, отколкото в съня ми, целият в кал, облечен в дрипи, със синини по лицето. Слизайки в залата, ние с Чез и Наив направо онемяхме.

— Алиса, той какво, да не се съпротивлява? — вяло се пошегува Чез.

Съдейки от изражението на моя приятел, той също беше поразен от видяното.

— Просто са се отнасяли много лошо с него — намръщи се Алиса. — Честно казано, малко се поразгорещих и подпалих краварника, а този глупак се хвърли да го гаси. Оттам пострада.

Алиса леко перна Стил по врата. Стоящият до нея младеж изобщо не реагира, просто продължи да гледа в пода.

— Не те ли е срам? — попитах навъсено. — Все пак хората са го приютили и по своему са се грижили за него. А ти веднага им подпалваш краварника.

— Та той живееше в курника! — избухна Алиса. — И се хранеше с отпадъци. На туй отгоре онази малка гадинка, синът на собственика, го тормозеше постоянно.

— А ти откъде знаеш, че е било постоянно? — с усмивка попита Чез.

— Хайде да го настаним в някоя от гостните и да го нахраним — предложи Наив.

— Точно така — съгласих се аз с както винаги състрадателния Викерс младши. — Имам чувството, че бедното момче е в шок.

Привлечен от гласовете ни, от стаята си надникна Ник:

— Хей, кой изобщо е този човек?

Ние се спогледахме.

— Това е дълга история.

— Е, аз не бързам заникъде — каза Ник и скръсти ръце пред гърдите си.

Не ми се искаше да му казвам за нашите си работи. Но как набързо да измисля правдоподобна история...

И тук Чез взе инициативата:

— Добре, ела, всичко ще ти разкажа — Чез сложи ръка през рамото на Ник, завъртя го и го вкара обратно в стаята. — Това е много мрачна история. И ще те помоля на никого да не я разказваш...

Преди да се скрият зад вратата, Чез се обърна и ни намигна.

Какво пък, Чез сега щеше да го омае. Каквото и да казваха, но да омайва моя риж приятел винаги успяваше.

— Наив, заведи го в отредената му стая, преоблечи го и му дай храна — помолих аз. — Ние с Алиса ще обсъдим нещо.

Наив с готовност отведе Стил. Въпреки увредения мозък, момчето все пак разбираше елементарни неща. Например отлично реагира на думата „храна“ и изпълняваше прости команди.

— Алиса, какво си сторила там? — недоволно попитах аз.

— Всичко е наред — махна с ръка тя. — Посплаших малко семейството, вбесиха ме. Ти какво се вълнуваш за тях?

Въпреки малко пренебрежителното отношение към Стил те ми се сториха не толкова лоши хора. Освен това малко ме смущаваше прекалената заинтересованост на Алиса, постоянните ѝ напомнания, че трябва да помогнем на Стил. А и срещата ѝ с Девлин... уж нямаше време за срещи с него. Нали така?

Исках да я попитам за всичко това, но не знаех как да започна разговора.

— Просто не ми се занимава с още едно искане за обезщетение — изтърсих аз.

— Леле, какъв си ми спестовник — изсумтя Алиса. — Виж, така и не разбрах, ние под домашен арест ли сме или не?

— Трябваше да погледнеш Прокълнатата къща с помощта на „пелената“. Покрити сме с екран, който не пуска никого да излезе без разрешението на Ник или Антер.

— Значи още не са хванали „свободните“?

— Не са — отвърнах аз. — Така че стоим и чакаме. Или Серж и компания ще ги хванат, или „свободните“ сами ще дойдат тук и ще се предадат на нас.

Алиса се намръщи:

— Уф, не обичам да седя без работа. Както и да е, уморих се от пътя, ще си взема душ и после ще мислим как да решаваме проблемите ни.

— Добре — казах аз. — О, и още нещо...

— Да?

Тя се спря на стълбите и ме погледна въпросително отгоре.

— Не, нищо — казах накрая. — И аз се уморих днес, много се упражнявахме с Ник, а и доста медитирах... Най-добре е да поспя.

— Ами щом си медитирал, разбира се — сви рамене вампирката. — Лека нощ тогава.

Алиса замина, а аз се повъртях още малко и накрая се качих в стаята си. Постепенно планът започна да се оформя в главата ми, приемайки все по-ясни очертания. Изглежда нямах друг избор. За да помогна на Стил и Невил, трябваше бързо да получа достъп до най-различна информация — забранените техники за работа с паметта, за управление на съзнанието, и, разбира се, нещо полезно за Фонтана на съдбата. А и много ми се искаше да си имам представа какво ще се случи в Прокълнатата къща по време на пълнолунието. По всичко изглеждаше, че единственото място, където можеше да се намери някаква информация за всичко това, беше гигантската библиотека в Коридора на съдбата. Правилното решение отдавна се въртеше в ума ми — спешно трябваше да се опитам да намеря библиотеката!

Внимателно заключих вратата на стаята си, сложих си „пелената“ и натъпках по джобовете си предварително подготвените пирожки и манерка с вода. През нощта ми предстоеше да се върна в Коридора на съдбата и този път ми се искаше да бъде малко по-подготвен за някои изненади.

„Само че как да стигна до там?“ — помислих си раздразнено, сядайки на леглото. Как да призова гадната табела и да отворя вратата към Коридора? Досега никога не бях отивал в него по собствено желание. От друга страна, вампирът Влад ме убеждаваше, че вече ще имам права на администратор, което би трябвало да означава, че ще мога да се върна в коридора когато си поискам.

Не можах да измисля нищо по-оригинално, затова просто промърморих на глас:

— Искам да отида в Коридора на съдбата.

Честно казано, чувствах се малко глупаво, но пък глупостта сработи! Във въздуха се появи вече познатата ми табелка.

„Вход“.

— Ха, получи се — бях искрено изненадан. — А къде е входът?

Табелката се появи, но вратата все още не се виждаше.

„Точно под теб“.

Погледнах надолу, но не видях нищо друго освен дървения под. Вдигайки поглед обратно към табелката изведнъж усетих, че подът под краката ми изчезва. Падането беше доста бързо, но срещата с пода не ме изненада — успях да се свия и претърколя. Скочих пъргаво на крака, огледах се и въздъхнах с облекчение. Бях на правилното място.

Половината работа беше свършена. Оставаше да намеря библиотеката и порядъчно да се поровя из нея.

— Искам да отида в библиотеката! — наредих на тебелката.

„Достъпът отказан“ — примигна в отговор тя.

Дотук с администраторството. Такъв отговор не очаквах.

— Как така?! Вече съм бил там!

„Достъпът отказан.“

Като не върви, не върви. Какво да правя сега? Да обикалям из Коридора на съдбата изобщо нямах намерение. Какво ми оставаше? Да извикам на помощ оня вампир? Честно казано, не ми се искаше — този Влад не ми вдъхваше никакво доверие, по-скоро даже обратното. Зъбатият явно се канеше да ме използва по някакъв начин за свои цели, прилагайки ми странно заклинание. Не. Ще мина без помощта му. Но как да стигна до библиотеката? При най-първото ми посещение в Коридора на съдбата попаднах там през стаята-пустиня с елементалите. Защо да не опитам пак?

— Искам да отида в стаята-пустиня... с елементалите на огъня и земята — заповядах колебливо.

„Има сто шестдесет и три подобни стаи“ — с готовност отговори табелката.

Ама че номер...

— Искам тази, в която вече бях — уточних аз.

„Ти беше във всяка една от тях.“

— Как така?! — изненадах се аз.

Разбира се, на този въпрос отговор не получих. Но как бих могъл да съм бил във всички тези стаи?! Сигурно нещо се беше объркало.

— Тогава ми трябва стаята, от която мога да отида в библиотеката.

„Има тридесет такива стаи.“

Хмм... Става по-добре! Сега остава да добавя към заявката и пустинята. Макар че... там са онези драконовски елементали. В моето състояние по-добре да не влизам в излишни битки.

— Коя от тези стаи е най-безопасната?

„Детската стая.“

— Заведи ме там! — заповядах решително, а мислено добавих: „Щом е детска, би трябвало да няма никакви опасности, нали така?“

И тръгнах след носещата се по коридора табелка. Скоро тя ме отведе до хубава малка розова вратичка с най-различни видове орнаменти под формата на цветя и пеперуди. Външният вид на вратата наистина ме караше да вярвам, че зад нея не би трябвало да има нищо смъртоносно. От друга страна, Коридорът на съдбата всеки път успяваше да ме изненада, затова преди да отворя вратата, старателно се обградих със защитни заклинания и подготвих още няколко атакуващи. За всеки случай.

Открехнах я и предпазливо надникнах вътре.

Детска стая. Боядисани в ярки цветове стени, покрити с изящни орнаменти дървени мебели и малък, абсолютно тъмен прозорец. За щастие помещението доста добре се осветяваше от два светилника, направени във формата на огромни очи. Но главната особеност и странност не бяха екстравагантните светилници, а множеството меки играчки, наредени по рафтовете, опасващи цялата стая. Двукраки, трикраки, дебели, кръгли, квадратни, изцъклени, зъбати... Изобразяваха някакви странни животни, не можах да разпозная нито едно от тях. Всички тези същества можеха да изглеждат наистина страшно, ако не бяха облечени в кукленски дрехи — рокли с волани, шапчици, поли... В резултат плюшените чудовища изглеждаха много мили.

— Хей — казах тихо. — Има ли някой тук?

Мълчание.

Изчаках малко и пристъпих в стаята. Разбира се, вратата се затвори зад гърба ми веднага щом прекрачих прага, но това не ме притесни. Приближих до малкото детско креватче и предпазливо надникнах в него. За щастие беше празно. Бялата дантелена пелена щеше да изглежда добре, ако не бяха странните капки, подозрително напомнящи следи от кръв, и лежащото на възглавницата отхапано зърно. Изглеждаше така, сякаш е било в зъбите на прегладнял вампир.

„Направо не ми се мисли що за дете може да живее на това място... — ужасих се аз. — И по-добре да не се срещам с него. Макар че едва ли ще имам избор...“

— А къде е входът на библиотеката? — казах на глас.

Табелката така и не се появи. Доколкото си спомнях, тя не напускаше Коридора на съдбата. Или пък не? Напускаше го, разбира

се, но се появяваше едва след като се справях с опасността в дадената стая-свят. Но тук нямаше никой. Освен тези плюшени изродчета...

Приблжих до подредените по рафтовете кукли и взех една от тях в ръка. Играчка като играчка. Триокото изродче ме гледаше с лукав поглед, сякаш криеше в една от петте си лапи изненада.

— Нали няма да ме нападаш?

Куклата благоразумно запази мълчание.

— Ами добре.

Върнах животинчето обратно на рафта и започнах да оглеждам стаята в търсене на врата, люк или някакъв таен изход.

„Изходът затова е таен, за да не се открива лесно“ — логично предположих аз и реших да подходя творчески. За начало внимателно огледах с помощта на „пелената“. За съжаление не открих никакви видими сплитания на потоци, освен че всички кукли излъчваха слаба магическа аура, но тя едва ли беше достатъчна, за да създаде някакви проблеми. Не забелязах нищо, което дори и малко да намеква за изход.

Пристъпих до малкото прозорче и надникнах в мрака. Навън беше нощ. Толкова тъмна, че виждах само множество безформени сенки, а и те можеха да са плод на моето въображение. За съжаление или за щастие, моето вампирясване все още не беше достигнало ниво, при което да се проявят вампирските ми способности. Във всеки случай инстинктът ми подсказваше, че по-добре да не се опитвам да излизам, а и прозорчето беше толкова малко, че едва ли щях да мина през него.

Обърнах се към стаята и замръзнах с поглед в рафтовете. Триокият изрод беше изчезнал!

— Оп-па — въздъхнах тежко. — Къде се дяна?

Да падне нямаше как — щях да чуя, а и на пода го нямаше. Оставаше само една възможност...

„Дали да не ги изгоря всички, дракон да ги вземе — помислих си тъжно. — Не ми харесват тези изчезващи кукли. А и в празна стая ще ми е по-лесно да търся изхода към библиотеката.“

Създадох малка Огнена топка и още веднъж се огледах:

— Да ги горя или да не ги горя?

По неznайна причина говоренето на глас ме караше да се чувствам малко по-уверен. Моят глас сякаш оживяваше стаята.

— Гори... — шепотът се чу от най-тъмния ъгъл на стаята, карайки ме да подскоча от изненада и да добавя към вече изградените ми щитове още няколко.

— Гори...

— Гори...

Към шепота се присъединиха още множество гласове, заобикаляйки ме от всички страни:

— Гори, гори...

Със смес от изненада и лека паника видях как куклите от цялата стая започнаха да се размърдват и да се надигат на своите плюшени крака-лапи-копита.

— Оживяхте — тихо простенах аз и веднага си помислих оптимистично: „От друга страна, сега има кого да попитам за вратата към библиотеката. Разбира се, ако тези плюшени обитатели на стаята могат и искат да говорят.“ — Извинете, как да отида в библиотеката? — попитах аз, чувствайки се като пълен идиот.

Куклите ми отговориха с квичене, писъци, ръмжене, виене и още незнайно какви звуци. Малките плюшени гадинки изненадващо бързо започнаха да скачат от рафтовете и да се блъскат в предвидливо издигнатата от мен защита. Впрочем те едва ли можеха да ме наранят сериозно с меките си рогца и лапички.

— Махнете се от мен! — извиках силно.

Разбира се, куклите изобщо не реагираха. Затова пък неочаквано получих остро убождане в задника. Дръпнах се рязко и хванах нещо меко, оказа се една от куклите — познатото ми триоко изродче с малък железен шиш в ръка. Сега куклата изобщо не беше неподвижна, а се гърчеше с цяло тяло, опитвайки да се измъкне от ръцете ми.

— А ти как влезе тук? — изненадах се аз.

Макар и куклата да оживя, все още не можеше да говори. Или не искаше. Вече не знаех. Измъкнах от изрода миниатюрното шишче и изхвърлих и играчката, и оръжието ѝ извън щита.

Куклите бяха напълно безопасни за мен и да правя пожар в тази хубава, макар и малко плашеща стаичка, изобщо не ми се искаше. Затова реших да не им обръщам внимание и да се съсредоточа върху намирането на изхода.

„Така, спокойно — мислено се концентрирах аз. — Щом изходът не се вижда, значи е скрит. Логично? Логично. Но нали обичайната

логика не действа тук.“

За пореден път се огледах.

Може би изходът е в някоя от стените? Или зад някой рафт?

Но преди да започна разместването на мебелите, погледът ми попадна на входната врата. Странно, обикновено вратата към Коридора на съдбата изчезваше, а сега беше останала на мястото си.

Не издържах и се разсмях с пълно гърло:

— Ама че съм глупак!

В края на краищата изходът можеше да бъде на най-видното място! Например на същото място, където е и входът!

И точно в този момент моят Въздушен щит приключи жизнения си път и изчезна с лек пукот. Нямах време дори да се уплаша, когато куклите с радостно квичене и грухтене се хвърлиха към мен. От всички страни последваха миниатюрни ощипвания, удари и убождания.

— Ах, вие, дребни...!

Не успях да се задържа на крака, паднах и започнах да се търкалям по пода, опитвайки се да сваля куклите от себе си. Добре че поне успях да прикрия очите си с ръка, за да не ги избодат. Изглежда всяка кукла беше въоръжена с миниатюрен шиш като този, който взех от триокото изродче. Някак си успях да отхвърля повечето агресивни плюшени чудовища, изправих се на крака и веднага се обградих с Въздушен щит. Още известно време ми отне да изхвърля извън защитното поле останалите вътре кукли.

Всички открити части на тялото ми бяха покрити с безброй драскотини, но още по-силно ме болеше нараненото самолюбие. Едно е да се биеш с мъртъвци или Съществото, а съвсем друго — позорно да бягаш от шепя плюшени играчки.

„Ох, как бих ви пуснал малко огън, дракон да ви вземе“ — помислих си ядосано, докато разтривах врата си.

— Гори — отново се чу тихия шепот.

Сякаш чуваха мислите ми.

— Добре, щом искате!

Създадох Огнена вълна и тя удари по пространството около мен, изгаряйки всичко по пътя си. Най-странното беше, че куклите изобщо не се опитаха да избягат, а по-скоро обратното — сами вървяха към

пламъка. Дори изпитах смътното подозрение, че това е целта им — да бъдат изпепелени от магическия ми огън.

Няколко минути по-късно всичко беше приключило. Куклите изгоряха, огънят отнесе и мебелите. Реших, че повече нямам какво да правя тук, обърнах се и тръгнах към входната врата.

„Само дано се отвори“ — помолих се мислено.

За мой късмет, когато дръпнах вратата, тя с лекота се разтвори, откривайки пред очите ми огромно помещение с високи тавани, пълно с безкрайни рафтове с книги.

Успях!

Веднага пристъпих през прага, оставяйки зад гърба си нажежената детска стая. Поне това, което беше останало от нея.

Бавно затворих вратата и много внимателно се огледах, без да бързам да свалям защитата си. Нещо ми подсказваше, че сега не е времето да се отпускам. Очаквах библиотеката да добави още някоя неприятна изненада.

— Има ли някой тук?! — извиках аз, без особено да се надявам на отговор.

Все пак при предишното ми посещение в библиотеката никой освен вездесъщата табелка не ме посрещна. А този път дори и нея я нямаше.

Съвсем предпазливо направих няколко крачки. Спрях. Отново се огледах. Никой и нищо. Накъдето и да погледнех, навсякъде виждах само безкрайните рафтове с книги.

Рафтове, рафтове, рафтове...

— Ау-у-у! — извиках отново, но отговор не получих.

Свих рамене и тръгнах да обикалям библиотеката, като внимавах да не се отдалечавам много от вратата, за да не се загубя. Само за проба взех първата попаднала ми книга от най-близкия рафт и погледнах заглавието. Уви, не можах да намеря нито една позната буква — абсолютно непознат език. Същото се повтори и с другите книги.

Малко по-нататък погледът ми попадна на бюро, скрито се между два съседни рафта.

„Може би тук ще намеря нещо полезно“ — логично помислих аз, върнах поредната книга обратно на рафта и побързах да разуча новата си находка.

Широкият плот от масивно, покрито с тъмна кожа дърво, беше отрупан със същите неразбираеми книги. Дори и за крака бяха използвани, колкото и да е странно, също книги. Приближавайки се по-близо, аз с изненада установих, че плотът всъщност изобщо не беше плот. Това, което първоначално бях взел за голям дървен плот, се оказа всъщност огромна книга!

Но преди да успея да избърша книгата, за да разгледам корицата, лежащите на нея книги сами излетяха, размахвайки страници като криле. Бързо проверих защитата си и като се уверих, че всичко е наред, с любопитство зачаках какво ще стане по-нататък. Летящите книги се държаха изключително миролюбиво — носеха се около мен, отгръщаха се на различни страници и ми показваха причудливи картинки.

— Искате нещо да ми покажете ли? — попитах на глас.

След разговорите с летящата табелка да говоря с книгите вече не ми изглеждаше толкова глупава идея.

Книгите продължиха танца си, принуждавайки ме да разглеждам картинки. На всички страници бяха изобразени всевъзможни странни изроди — дву-, три-, и четириоки стоножки се редуваха с едноръки циклопи и птици с по десет човки.

„Хей — изведнъж ми светна. — Това изродче вече съм го виждал сред войнствените плюшени играчки! И това също!“

Изведнъж една от книгите се отвори на страница с чудовища, които изцяло привлякоха вниманието ми. Не знаех защо, но не можех да откъсна поглед от изображението на трикрако трипръсто червено изродче, приличащо на драконче. Останалият свят сякаш престана да съществува...

От трансa ме изкара остра болка в рамото.

Подскочих от изненада и се хванах за нараненото място. Напипах нещо меко. Хващайки с пръсти виновника, аз с учудване разпознах плюшения воин от стаята с кукли. Покритото със сажди лице с безизразните, приличащи на копчета очи ме гледаше с нямо предизвикателство, а войнствено размахания стоманен шиш ме приканваше да продължим започнатия двубой.

— Плюшения? — изненадах се аз, преглъщайки думата „изрод“.
— Какво правиш тук?

Куклата завъртя една от петте си лапи до слепоочието и размаха шпагата в посока летящите книги.

Едва сега започнах да осъзнавам, че той изобщо не се канеше да ме напада. Напротив, изродът явно се опитваше да ми каже нещо и с убожданията искаше само да привлече вниманието ми. В потвърждение на моето прозрение той отново завъртя лапа до слепоочието си, но този път посочи със шпагата към моите крака.

Поглеждайки надолу, бях буквално изумен... Вместо обичайните крайници от кожа, мускули и кости на тяхно място имаше плюшени израстъци! И при това се чувствах напълно нормално...

— Какво, дракон да го вземе, става тук? — ужасих се аз.

Куклата посочи първо към книгите, после лицето ми, и накрая краката ми.

— За това са виновни книгите? — бързо се досетих аз.

Колкото и да е изненадващо, въпреки ужасните промени в тялото ми, аз бях запазил разсъдъка си. Дори беше странно — вместо да започна да се паникьосвам, аз оставах напълно спокоен. Най-вероятно това се дължеше на факта, че не чувствах нещо необичайно — краката все така ме слушаха, все едно са от плът и кръв.

Куклата бързо закима с глава.

— А как мога да се върна в нормално състояние?

Изродчето посочи към книгите, а след това красноречиво прекара лапа през гръкляна си.

— Да ги унищожа — схванах аз. — Ами добре...

Концентрирах се и създадох няколко Огнени топки, после ги метнах към кръжащите около щита книги. Успях да изгоря няколко, а останалите бързо се пръснаха и се скриха зад многобройните рафтове.

— Ама че гадини! — изругах аз.

Въпреки това, за моя голяма радост, краката ми се върнаха към нормалното си състояние.

Отидох до огромната книга-маса и макар все още предпазливо да се оглеждах, поставих на нея играчката-изрод.

— Благодаря, че ми помогна — неуверено поблагодарих аз.

Куклата ме поздрави с шпагата си и посочи към огромната книга.

— Да я отворя? — предположих аз.

Кимване.

Хванах ръба на огромната корица и с известно усилие я повдигнах. Пред очите ми се показаха абсолютно празни страници.

— Това шега ли е?

Куклата пъргаво скочи право върху отворената страница и енергично размаха всичките си пет лапи, опитвайки се да ми обясни нещо.

— Какво да направя? — не разбрах аз. — Да затворя книгата? И да те оставя в нея?! Защо?!

И сам разбирах, че на такъв сложен въпрос едва ли можеше да се отговори с жестове. Така че трябваше да се доверя на куклата и аз затворих книгата.

„Така е по-добре“ — разнесе се в главата ми непознат глас. Не че някога са се появявали познати гласове...

„Това пък какво беше?! — подскочих аз. — Полудявам ли?“

„Не, не полудяваш. Позволи ми да ти се представя, казвам се... Ох, не си спомням как се казвах. По принцип, аз съм Пазителят на библиотеката.“

ДЕЙСТВИЕ 4

— А къде е куклата? — попитах на глас.

„Аз съм куклата.“

— Уау! — изненадах се аз. — А не можа ли веднага да ми се представиш?

„Куклата няма гласов апарат“ — насмешливо отговори Пазителят.

Странно, но аз не толкова чувах, колкото усещах емоциите на събеседника си.

— А можеше да има, нали има мускули и се движи, при това доста бързо.

„Логично — призна Пазителят. — Но все пак във формата на кукла не можеш да говори.“

— А сега защо можеш?

„Тази книга е своеобразен каталог, както и средство за създаване на телепатична връзка с духа на библиотеката. Именно благодарение на нея аз мога да ти предавам мислите си.“

„Интересно — помислих си аз. — Може би с помощта на този каталог ще мога да намеря интересуващата ме информация.“

„Няма да стане. За пълноценна работа с каталога трябва нормален човек, а не... такъв като мен.“

„О, той може да чете и мислите ми!“ — ужасих се аз.

— Момент, значи ти не винаги си бил кукла?

„Не, разбира се! Някога бях обикновен човек, също като теб, Човек на съдбата. От дете обичах книгите. И точно затова моят път през Коридора на съдбата приключи тук. За съжаление, аз никога не съм се отличавал с предпазливост и случайно пуснах няколко диви книги.“

„Диви книги?“ — зададох мислено въпроса си, решавайки от любопитство да продължа по този начин разговора.

„Ами, това са особен вид книги, надарени с елементарен разум, като животни със специфична магическа сила. Ти току-що се срещна с тях, попадна под хипнозата им и почти се превърна в кукла.“

„А, ето какво било. Значи правилно съм схванал всичко! — зарадвах се аз, но бързо се овладях: — Но така излиза, че всички кукли, които изгорих в стаята, някога също са били хора?“

„Да — потвърди Пазителят. — Но не трябва да се притесняваш за нищо. Ако не си забелязал, те сами те молеха да ги освободиш с огън. Измененията отдавна са необратими и единственият изход пред тях е смъртта.“

„А ти защо остана с мен?“

„Още ми е рано да си ходя. Трябва да се намеря наследник, нов Пазител на библиотеката. Ти готов ли си да станеш Пазител?“

„О, не! — поклатих глава. — Имам къде по-интересни планове за живота си, не да седя в тази библиотека, заобиколен от книги и прах.“

„Тук няма прах“ — ревниво контрира Пазителят.

„Добре, но сигурно схвана мисълта ми. Аз изобщо не съм за тук.“

„Тогава би ли ми помогнал да намеря достоен човек. Докато не намеря и не обуча свой приемник, не мога да оставя това нещастно плюшено тяло и да продължа веригата на преражданията си.“

„Веригата на преражданията?“ — учудих се аз.

„Не се затормозявай. Ще ми помогнеш ли? В замяна на това ще направя всичко възможно да ти помогна при търсене на информация в библиотеката.“

„Мисля, че ще мога — усмигнах се аз. — Дори имам един познат библиотекар без библиотека.“

Нещо ми подсказваше, че Велес много ще се заинтересува от такова предложение. Важното беше Гръм да го пусне от кухнята си, защото загубата на най-добрия готвач в Крайдол едва ли щеше да му хареса.

„Това е чудесно — доволно каза Пазителят. — В Коридора на съдбата посетителите не са често срещано явление, така че едва ли скоро ще успея да си намеря приемник.“

„Виждам, че знаеш много за Коридора на съдбата — отбелязах аз. — Можеш ли да ми разкажеш за него? Вече за кой ли път попадам тук, но и досега не мога да разбера какво представлява, как работи...“

„Няма проблем — с готовност отговори Пазителят. — Първоначално е бил проектиран да пътуване между световете. Идеята

е, че обикновените създания като хора, вампири и така нататък, не могат да преодолеят пространството между световите — тялото им е здраво свързано с реалността и времето, в което е родено. В същото време съзнанието не е ограничено от реалността и може без проблем да пътува, но възниква въпросът с навигацията... И точно тази задача се решава от Коридора. Не съм толкова добър в магията, че да обясня принципа му на действие, но най-общо казано е това.“

„Тоест сега моето тяло си лежи в стаята ми?“

„Не, разбира се. Твоето тяло сега е в състояние на покой и е в безопасен пространствен джоб. Коридорът на съдбата създава копие на твоето тяло и слага в него съзнанието ти при преминаването през всяка врата.“

„Уау. Леле, каква система. Значи тялото ми е в безопасност и ако нещо се случи, аз все пак ще остана жив?“

„Мечтай си — усмихна се Пазителят. — В каквото и тяло да се намира душата ти, ако това тяло умре, душата ти ще тръгне по своя път за поредното прераждане.“

„Жалко — въздъгнах разочаровано. — Какво хубаво щеше да бъде, ако те убият в някой от световите, и хоп, ти отново се оказваш пред вратата, за да опиташ отново. И така, докато не постигнеш целта си или не проучиш всички светове.“

„Всички светове? Тези врати водят до милиарди светове...“

„А защо тогава нито една врата не води директно до библиотеката? Трябваше да мина през ужасната детска стая, а при предишното си идване обикалях през пустиня.“

„Всичко е много просто — библиотеката не е част от Коридора на съдбата. Тя е нещо като мини свят, пространствен джоб, свързан с множество светове. Затова тук не можеш да дойдеш просто като отвориш някоя от вратите на Коридора.“

„Уф, колко сложно — въздъгнах аз. — Значи всеки път ще ми се налага да минавам през тези психарски стаи?“

„Не, не е задължително — успокои ме Пазителят. — Има специален ключ. Той ще ти позволи да попадаш тук по всяко време. Достатъчно е да го поставиш в която и да е ключалка в твоя свят или в самия Коридор на съдбата и зад вратата ще се появи проход към това измерение.“

„Жестоко!“ — зарадвах се аз и вече започнах да си представям как мога да използвам този ключ за тайнствено изчезване от заключени стаи.

„Жестоко е. Само че аз нямам този ключ.“

„И къде е той?“

„В детето.“

„Какво дете?!“

„Забрави ли, че попадна тук през детската стая? Точно живеещото в нея дете притежава ключа към библиотеката. То също така събира колекция от превърнати в кукли хора.“

„Май не видях никакво дете там — помислих си аз и мислено се върнах в стаята до изцапаната с кръв люлка. — Извинявай, но май ми провървя с това.“

„Кой го знае къде е бил. Сигурно се е разхождал някъде. Но не се притеснявай, скоро ще го срещнеш — сам ще дойде, веднага щом види какво си направил с любимите му играчки.“

„Хм... може би ще успее да се разбере с него? Той много ли е обидчив?“

„Ще видиш. Той е много странно, удивително мълчаливо дете.“

Сякаш по заповед на Пазителя се чу тихото скърцане на превъртащ се в ключалката ключ.

Аз със смесица от страх и интерес се обърнах към входната врата, напразно опитвайки се да си представя дете, живеещо в такова странно място.

Вратата бавно се отвори и пред мен се появи... Дори не знам как да опиша този субект. Малък, дебеличък, абсолютно син дребосък с лице без какъвто и да е намек за интелигентност. Освен това на странната му подпухнала физиономия изобщо нямаше уста.

„М-да, наистина неразговорливо момче“ — признах аз.

Проверих Въздушния си щит, приготвих няколко Въздушни юмрука и мислено се обърнах към Пазителя:

„Какво мога да очаквам от него? Той изобщо има ли интелект?“

„До известна степен. Нямам представа с какво се занимава в Коридора на съдбата. При мен идва само за да си вземе куклите и да ги заключи в детската стая. В негово присъствие ние изобщо не можем да се движим, така че явно има някакви магически сили.“

Ясно е, че нищо не е ясно.

След няколко дълги секунди синьото дете тръгна към мен. Погледът на безизразните му очи беше насочен към скромната ми персона, но чувството беше такова, сякаш гледаше през мен.

— Хей! — казах на странното дете. — Здравей! Минавах оттук... То не ми обърна никакво внимание.

„Какво да правя?! — трескаво размишлявах аз. — Да го напада първи? Макар и уродливо, то си е дете все пак...“

„Как изобщо си оживял с тази принципност в Коридора на съдбата?“ — с интерес попита Пазителят.

„Ами без особени проблеми — свих рамене, без да свалям поглед от синьото дете. — О, виж, на врата му има ключ, той ли е?“

„Да, това е ключът към библиотеката. Всичко, което ти трябва, е да го вземеш.“

Детето се приближи до Въздушния ми щит и спря пред него. Отблизо това странно същество изглеждаше още по-страшно. Протягайки кривия си пръст, детето с любопитство докосна защитното поле и се намръщи.

Странно, но дори зомбитата и Съществото с пиццините пръсти не вдъхваха такъв ужас, какъвто вдъхваше това малко синьо дете. Уродливостта му ли плашеше така, или непредсказуемото му поведение...

Ох, дракон да го вземе! Да атакувам или да не атакувам?

„На твоето място просто бих го убил, без да задавам глупави въпроси.“

„Нещо си твърде кръвожаден за библиотекар.“

„Не винаги съм бил библиотекар. Виж, тази гадинка явно е замислила нещо.“

Съдейки по настроението на Пазителя, той не харесваше много изрода. И аз много добре го разбирах. Твърде отвратително изглеждаше уродливото безусто дете с отсъстващ поглед. То обиколи около Въздушния щит, прекарвайки ръка по него, и едва след това фокусира погледа си върху мен.

Сякаш ме удариха с възглавница по главата. По-скоро с тежка торба, дори направо със здрава тояга. Ударът беше толкова силен, че пред очите ми затанцуваха звездички, а слепоочията запулсираха от болка. При това не можех да откъсна поглед от очите на уродливото

дете. Изглеждаха съвсем променени — от тях сякаш надничаше вечността...

„Хей, човече, защо млъкна?“

Вечността ме всмукваше и аз просто не можех да се изтръгна сам. А и нямах особено желание да го правя.

„Ау! Ти защо се взираше в него?“

Гласът на Пазителя прозвуча някъде отдалеч и изобщо не му обърнах внимание. Пропадах в тъмнината, скачах от звезда на звезда и се къпех в лъчите на слънцето...

Изведнъж детето примигна, и всичко свърши. Аз отново се върнах в познатия си свят — тежкото смъртно тяло.

„Какво беше това?!“ — успях само да помисля.

„Изчезна някъде — отговори Пазителят. — Тази твар те хипнотизира.“

Твар? Не-е, това не беше твар. Очевидно беше нещо повече, може би много силен маг или някакво рядко мистично създание, а може би... бог?

Аз все още не можех да дойда на себе си след видяното, така че дори не си и помислих да реагирам, когато синьото дете прекрачи през Въздушния щит. Най-странното беше, че защитата не успя да го спре. В същото време заклинанието не изчезна — детето буквално мина през него.

„Хей, какво чакаш? Нападай!“

Но аз просто стоях там и мълчаливо гледах изродчето. То направи още една крачка и спря на една ръка разстояние. Все така гледайки през мен, то свали ключа от врата си и ми го подаде.

Взех го по инерция и едва промълвих:

— Благодаря.

Синьото дете мълчаливо кимна, обърна се и тръгна обратно към вратата.

„Какво стана? — прозвуча в главата ми гласът на Пазителя. — Защо ти даде ключа?“

— Нямам представа — отговорих честно.

Междувременно синьото дете направи още няколко крачки и изведнъж изчезна. Без каквито и да са светкавици или бавни разтваряния във въздуха. Просто хоп — и вече го нямаше.

„Знаеш ли, мисля си, че все пак постъпих правилно, като не го атакувах.“

„Да — съгласи се Пазителят. — Страх ме е дори да си помисля що за създание може да е това. Може би Бог от някой побъркан свят?“

За миг си спомних за странното видение, което видях през неговите очи, и тръснах глава, за да се върна в реалността.

„Затова пък сега имам този ключ“ — помислих си аз, разглеждайки с интерес подаръка на синьото дете. Ключът изглеждаше доста необичайно — тънък, гладък, без каквито и да са неравности, а краят оформен като стилизирана книга.

„Да. За мен е абсолютна загадка защо това дете ти го даде.“

„За мен също — свих рамене аз. — Имах късмет, предполагам. Нямам търпение да го пробвам!“

„Възхищавам се на спокойствието ти. Но трябва да ти напомня, че ключът отваря вратата към библиотеката, а не за изход от библиотеката. Тук няма никакъв смисъл да го използваш.“

Разбира се, нямаше никакви врати, освен тази, през която дойдох, но това не пречеше да експериментирам на нея.

„Интересна идея.“

За начало отворих вратата и бързо надникнах в детската стая. Очаквах да видя останки от пожар, но с изумление видях чиста и спретната стая с подредени по рафтовете плюшени играчки. Само че сега не бяха всевъзможни изроди, а съвсем нормални човешки кукли.

„Ама че мистерия“ — възкликнах наум.

„Да бе, нали стаята беше обновена с огън“ — иронично каза Пазителят.

Затворих вратата и я отворих отново, но вече с помощта на ключа. Както беше казал Пазителят, зад вратата се оказа пак библиотеката. И въпреки че кой знае защо не бях вътре, гледката си беше забавна. Аз дори няколко пъти преминах през вратата — правиш крачка през прага и отново се оказваш на същото място. Всичко изглеждаше много странно, но от друга страна, как иначе да бъде? Най-вероятно процесът на прехода беше направен много поинтелигентно и предвиждаше всички възможни варианти, дори такива глупави действия като моето. Накрая затворих вратата, извадих ключа и отново зад вратата се оказа детската стая.

„Ключът наистина работи! — със задоволство си помислих аз. — Много полезна вещ, между другото, защото сега мога да се пренеса в библиотеката от всяко място, където има врата с ключалка!“

„Какво ще правиш сега?“ — полюбопитства Пазителят.

„Всъщност дойдох тук, за да търся информация — почесах се по главата и се огледах. — Случайно да си чувал за Фонтана на съдбата?“

Пазителят се замисли за момент.

„Не си спомням. Честно казано, паметта ми, откакто се превърнах в кукла, започна силно да отслабва. Така че едва ли ще мога да ти помогна с информация. По-добре използвай книгите от библиотеката.“

„Но, както изглежда, и при най-голямо желание сам едва ли ще намеря нужната информация. До момента не съм видял нито една книга на познат език. Ти каза, че само Пазителят на библиотеката може с лекота да работи с каталога на книгите?“

„Точно така — потвърди Пазителят. — Разбира се, в сегашното си състояние аз също мога да помогна, но ще трябва здраво да поработим. И при всички случаи ще имам нужда от много точни данни за търсенето.“

„Успокой ме — въздъхнах с облекчение. — Значи докато уреждаме въпроса с новия Пазител, ти може да започнеш търсенето. А по конкретните въпроси ние с приятелите ми все още мислим.“

„Но имай предвид, че не мога да оперирам с каталога пълноценно. Всъщност полагам много усилия дори само за да общувам с теб и не съм сигурен, че ще успея да се включа към каталога следващия път. Така че ще ни се наложи доста да потичае между рафтовете.“

„Без карта изобщо няма смисъл да почваме — ще се изгубим“ — обречено помислих аз. Добре, началото беше поставено. Сега трябва да се върна при приятелите си и заедно да решим какво да правим с всичко това.

Огледах се.

„Хей, а как ще се върна сега? Отново през стаята с куклите?“

„Не е задължително. Направи пет крачки назад.“

„Защо?“

„Ако искаш да се върнеш в твоя свят, тогава изпълнявай.“

Покорно направих пет крачки назад.

„Сега две крачки наляво.“

Едва направих втората крачка и подът под краката ми изчезна. Пропаднах в тъмното.

* * *

Събудих се вече в леглото си. Чувствах се така, сякаш бях спал поне десет часа. Направо пренаситен от сън. Какво пък, сега бях започнал да разбирам целия процес на работа на Коридора на съдбата и всичко ми изглеждаше съвсем логично, нали докато се разхождах из световите, тялото ми спокойно си почиваше в пространствения джоб.

Протегнах се и едва сега видях на възглавницата до главата си плюшената кукла.

— Ъ-ъ... Плюшения? Какво правиш тук?

Куклата обърна лице към мен и ми намигна с две от трите си очи.

— Благодаря ти, че ме върна — казах доволно. — Изчакай тук, за да не изплашиш хората в къщата. Имам една идея...

Още когато проверявах действието на ключа във вратата на библиотеката, в главата ми се зароди гениална мисъл — дали не е възможно да опитам да заблудя магията! Разбира се, щеше да се наложи да поема известен риск, защото измерението на библиотеката можеше да се възпротиви на такова нагло обръщение към себе си, и дори не можех да си представя какви ще бъдат последствията.

Без да се замислям много, реших да проверя идеята си на практика. Надникнах в коридора и след като се уверих, че всички още спят, се промъкнах до едно малко складче, което използвахме за съхранение на хранителни продукти. Всъщност освен няколко кутии с месни консерви и няколко опаковки вода друго нямаше. Месото консервирахме със специални заклинания, поддържащи храната в перфектно състояние, при подходяща температура. Започнахме да консервираме някои особено вкусни блюда от заведението на Гръм веднага след като прочетохме в справочника съответните заклинания. След като разопаковах едно такова блюдо, пирожки с много вкусен пълнеж, аз се заех да изнасям всички запаси от килера, за да не пропаднат напразно. След това, продължавайки да лапам с апетит, пяхнах ключа в ключалката и отворих вратата.

„Работи!“ — помислих с възхищение. Това дори не беше висша магия, а нещо много повече. Не преставах да се възхищавам на всичко, свързано с Коридора на съдбата. Е, сега оставаше да проверя идеята си.

Мислено си пожелах успех, после хванах вратата и я извадих от пантите. За голяма моя радост библиотеката не се изпари, а си остана на място! Облегнах вратата на стената и извадих ключа от ключалката, без нито за миг да откъсвам поглед от отвора. Всичко си остана както си беше!

Остана още малко. Върнах се обратно до вратата на моята стая и опитах да отворя проход към библиотеката с помощта на ключа. Получи се!

Затворих вратата, върнах се до отвора, който доскоро водеше към килера, и надникнах в библиотеката. Изглежда номерът ми сработи — през килера успях да направя постоянен портал към измерението на библиотеката. Оказа се съвсем просто, както и повечето гениални неща. Сега оставаше да измисля как да предпазя огромното помещение от нежелани посетители. По-специално, изобщо не ми се искаше да допускам тук третокурсниците или нисшите вампири. Новите знания щях да споделя само с приятелите си.

Но как да скрия отвора без използването на магия? Третокурсниците ще разпознаят всяка създадена от мен илюзия, но пък и вратата не можех да върна. Какво да правя? Момент! За какво изобщо си мислех? Та нали цялата къща беше една голяма илюзия, при това допълнително натъпкана с множество полезни помощни заклинания! В това число и охранителни, ограничаващи достъпа до нашите стаи. Просто трябваше да се настроя към къщата, както го направих в стаята си, и да създам поредната илюзия. Практиката показваше, че създадените в къщата илюзии изглеждаха достатъчно естествено дори и през „пелената“, следователно бяха на такова високо ниво, че можеха да скрият отвора и от третокурсниците. Между другото, по думите на Кейтен, само той и аз имахме пълен достъп до системите за сигурност на Прокълнатата къща и до създаването на илюзии. За съжаление не можехме да правим илюзии с такава сложност, че да изглеждат истински дори при допир.

След като се огледах и се уверих, че никой не може да види моите действия, аз легнах на пода и започнах да успокоявам дишането

и мислите си. След известно време пред вътрешния ми поглед си появи коридора и отвора, водещ към библиотеката. Концентрирах се и съвсем подробно си представих как на мястото на вратата се появява масивна стена. Разбира се, отваряйки очи, аз се уверих, че илюзията се е появила на правилното място.

„Така е по-добре — помислих облекчено, подпирайки се на лакът. — Един проблем по-малко — никой освен нашата петорка и тези, които ще съпровождаме, няма да може да мине през тази илюзорна стена. Сега трябва да кажа на приятелите си за библиотеката и да помислим заедно как да извлечем нужната информация.“

Сякаш по поръчка Чез надникна от стаята си:

— Зак, какво правиш на пода?

— Спя — пошегувах се аз. — Излезе много навреме. Сякаш усети, че точно щях да те събудя.

— Мен? — учуди се Чез. — Да ме събуждаш? Осъзнаваш ли, че е опасно за живота? Мигновената смърт от едрокалибрена възглавница ти е гарантирана.

Вратата срещу Чез се отвори и от нея, все едно куршум, излетя възглавница. Преди рижият ми приятел да успее да реагира бе буквално отнесен. Той изчезна в стаята си, а след това оттам се разнесе грохот и приглушена ругатня.

— Какво сте се разкрещели? — ядосано попита Алиса, излизайки в коридора с втора възглавница в ръка.

Бялата ѝ нощница така подчертаваше съблазнителните форми на тялото, че с труд откъснах очи и се съсредоточих върху разговора. За всеки случай поставих Въздушен щит за предпазване от възглавницата и казах гордо:

— Първо, не крещяхме, и второ, имам много важна новина. Имам страхотна идея за...

От стаята си изскочи Чез и хвърли към Алиса две възглавници едновременно. Вампирката с мълниеносно движение на ръката ги разполови, пръскайки из целия коридор пух, и използва възглавницата си по предназначение — хвърли я към Чез. Сега по коридора се разхвърча пух от три възглавници.

Вратата на братя Викерс се отвори и в коридора надникна сънливия Наив.

— Нападат ли ни? — попита равнодушно и убедително добрави:
— Апчхи!

— Засега още не — ухилих се аз, гледайки към отърсващите се от пуха приятели. — Но с тези темпове...

Най-накрая се надигнах от пода, доволно отбелязвайки, че Въздушния щит ме е спасил от летящия по коридора пух.

— Тъй като вече сте се събудили — казах саркастично, — искам да ви покажа нещо. Но имайте предвид, че трябва да си остане между нас.

— Тайна? — радосно потри ръце Чез. — Много интересно. Бързо я показвай!

— Момент, изчакайте малко.

Изтичах до стаята си, за да взема за всеки случай Пазителя на библиотеката. Чез остана да чака в коридора, а Алиса кой знае защо ме последва. И още от вратата видя лежащия на възглавницата триок плюшен изрод.

— Не мислиш ли, че на твоята възраст е малко странно да спиш с кукла на възглавницата?

Грабнах Плюшения и го сложих на рамото си. Куклата веднага стисна с лапи ливреята.

— Той се движи? — изненада се Алиса. — Или ми се стори?

— Определено се движи — уверих вампирката.

Тя протегна ръка да вземе играчката, но веднага я отдръпна:

— Ох!

Синият изрод размаха шпагата, предупреждавайки Алиса, че следващия път няма да се отърве толкова лесно.

— По-добре не го пипай — посъветвах я аз. — Не му харесва.

Алиса се приближи и с интерес заразглежда войнствената кукла:

— Откъде взе това чудо?

— Дълга история — отвърнах и махнах с ръка на Чез и Наив да дойдат. — Сега ще ви покажа нещо, а след това ще ви го обясня подробно.

— Кукла? — изненадано попита Чез, взирайки се в рамото ми.

— След това — повторих аз. — Сега просто гледайте.

Заведох приятелите си до мястото, където доскоро имаше килер, а сега стоеше здрава стена.

— А, барикадирал си вратата към килера — иронично каза Алиса. — Каква изненада.

— А къде отиде храната? — веднага стана нервен Наив.

— Не се притеснявай, прибрах я в стаята си — казах с усмивка. — А сега гледайте! — и аз с театрален жест прекарах ръка по основата на стената. — Това не е стена, а обикновена илюзия, и ето какво има зад нея...

Правейки крачка напред, аз преодолях илюзията и се озовах в библиотеката.

— Последвайте ме — повиках приятелите си.

Между другото, илюзията работеше само от страната на Прокълнатата къща, така че аз прекрасно ги виждах, докато те мен — не. Впрочем те не се поколебаха и бързо ме последваха. Прекрчиха през вратата и замръзнаха с отворени от удивление усти.

— К-какво е това? — най-накрая се обади Наив.

Чез с леко трепереща ръка посочи към безкрайните рафтове с книги:

— Струва ми се, че нашето складче е мъничко... по-голямо...

— Складче?! — нервно повтори Алиса. — Това нещо и в сто Прокълнати къщи няма да се побере! Надявам се, че вече няма да ни сервираш поредното „после ще обясня“?

— Не — усмигнах се леко. — Ще ви кажа цялата истина и нищо няма да скрия.

Почти...

Историята за Коридора на съдбата отне много дълго време, защото трябваше да разкажа за всички свои приключения. Приятелите ми ме затрупаха с хиляди въпроси. Ама че реакция. Мисля, че щяха да ми се обидят, ако не беше обхваналият ги възторг и любопитство. В крайна сметка всичко, за което разказвах, беше наистина невероятно и в много отношения дори приказно. На този фон признанието ми в заразяване с вампиризъм вече не беше толкова шокиращо. Тоест приятелите ми, разбира се, се изненадаха и разтревожиха, но реагираха сравнително спокойно.

— Ако се съди по реакцията на Алиса, тя е знаела, че си ухапан? — спокойно попита Невил.

— Разбира се — не възрази вампирката.

— Но какво ще стане сега? — смутено попита Наив. — Какво смяташ да правиш?

— Всичко е наред — уверих приятелите си и им казах всичко, което някога ми беше казал Велхеор, и за плановете ми с него.

— И как ги намирах всички тези проблеми? — риторично попита Чез. — И между другото, интересува ме още нещо... Така и не си разбрал какво е това синьо джудже?! Би било интересно!

— Нямам представа — отговорих честно. — И Пазителят на библиотеката също не знае нищо. Вярно, че неговата памет е някак избирателна, дори и името си не помни, а пък за Коридора на съдбата обясни без дори да се запъне.

Куклата на рамото ми кимна в знак на съгласие. През цялото време Плюшения стоеше без да мърда и много внимателно слушаше моя разказ заедно с приятелите ми, при това липсата на уши изобщо не му пречеше. Изглежда, че на бившият Пазител също му беше много интересно, или най-малкото любопитно.

— Това е чудесно — Алиса плъзна поглед по безкрайните рафтове. — Но как да намерим нужната информация? Нямаме никаква представа на какъв принцип са подредени всички тези книги. И между другото, колко ли може да са?

— Аз дори и рафтовете не можах да преброя — каза Чез. — Какво да кажем за книгите?

Наив тръгна да обикаля между рафтовете, очаровано взирайки се в разноцветните корици. Нашето Огнено момче не си падаше много по четенето, но с удоволствие прелистваше случайно избрани книги и се любуваше на картинките.

— Да, едва ли сами ще се оправим — обобщих аз. — Просто нямаме толкова много време. Поне да знаехме какво да търсим.

Казах на приятелите си за идеята си за нов Пазител на Великата библиотека, който да ни помогне да намерим нужната информация за Стил.

— Чудесна идея! — съгласи се Чез. — Ще пуснем тук Велес, той със сигурност ще се зарадва на възможността да работи любимата си работа.

Алиса ни погледна насмешливо.

— Важно е Гръм да не се разстрои много от загубата на най-добрия си готвач.

— Да, разстроен трол — това е сериозно — съгласих се аз. — Но мисля, че ще се разберем, в крайна сметка Гръм е доста мил чичко.

— Да бе, ще се разберем. Само ако можем да напуснем Прокълнатата къща — каза Чез.

— Не ако, а кога — коригирах приятеля си.

Чез поклати глава:

— Мисля, че прекалено се доверяваш на нисшите вампири. Стела без всякаква причина застава на наша страна... съмнително е.

— Но на Даркин се доверяваш? — насмешливо попитах аз.

— Да, на Даркин се доверявам — призна Чез. — Но какво може да направи сам?

— Добре, ще ви кажа една малка тайна. Аз се презастраховах и наредих на Велхеор утре да доведе тук белокосия в случай, че той сам не се предаде.

— Ама че тарикат — потупа ме по гърба Чез. — А аз се чудех защо си толкова спокоен. Пък ние с Алиса се изнервихме.

— Виж го ти какъв е предвидлив — измърмори вампирката, но и в нейния глас се долови облекчение.

— А засега предлагам сами да се поровим в библиотеката. Нощта още не е свършила — да оползотворим времето.

Въпреки активната помощ на Плюшения, опитите ни да открием каквато и да е полезна информация не се увенчаха с успех. Честно казано, дори не успяхме да намерим раздела, посветен на нашия свят — навсякъде попадахме на книги, написани на непознат език. Затова пък успях в спокойна обстановка да обсъдя с приятелите си всичките ни проблеми — Кейтен, Ромиус, третокурсниците, нисшите вампири... Всичко, за което се сетихме. Остана ни само да съжаляваме, че Невил не беше с нас.

ДЕЙСТВИЕ 5

Напуснахме библиотеката точно преди зазоряване, оставяйки плюшения Пазител да скита самичък между рафтовете. Така и не намерихме никаква информация, която да помогне на Стил или поне да ни наведе на някаква идея. Но си прекарахме добре, бродейки между рафтовете под предводителството на куклата на Пазителя — той реши да не влиза отново в каталога и да минава на телепатично общуване, обяснявайки с жестове, че се страхува да не загуби и без това оскъдния си запас от сили. Няколко пъти бяхме нападнати от летящи книги, но сега знаех, че те се страхуват от огън, и успяхме доста лесно да се справим с тях.

— Макар че благоразумието не е свойствено за вампирите, надявам се Стела и Даркин да успеят да убедят „свободните“ да се предадат — каза на сбогуване Алиса.

— А ако не, тогава толкова по-лошо за тях — кръвожадно потри ръце Чез. — Велхеор съвсем ясно ще им обясни колко грешен е избора им.

— Чез! — едновременно реагирахме двамата с Алиса.

В последно време моят приятел прекалено взе да се възхищава на методите на Велхеор. Току-виж и сам преминал на тъмната страна. Между другото, въпреки възхищението си към вампира, Чез, както и всички останали, гласува да запазим съществуването на Великата библиотека в тайна от него. И самият аз не можех да формулирам защо, но смятах, че е по-добре временно да запазим информацията само за себе си.

Накрая се пръснахме по стаите си, за да дремнем поне малко. Странно, но въпреки че се чувствах бодър, дори не успях да стигна до леглото — едва затворил вратата, се свлякох на пода и потънах в сън. Отдавна не бяха ми се присънвали мелодии от други светове. Още откакто влязох в Академията. Може би аз се промених, или живота, а най-вероятно и едното, и другото. Колко безгрижни бяха онези дни — глупави спорове с леля и малките близначки, тренировки в Школата по изкуства, безкрайни караници с Лиз... Предполагам, че сега имах

твърде много неща за вършене в реалните светове, за да ги посещавам и в съня си. Но днес за пръв път от толкова време ми се присъни нова мелодия...

Рязко се надигнах от пода и направих малко въздушно заклинание, за да стигна до бележник и молив.

Редовете се лееха по белия лист грациозно, макар в началото да беше само един:

Дни и ноци се сляха в едно...

Затворих очи, за да си припомня песента от съня, и започнах да пиша, без да поглеждам в листа. И някак си бях сигурен, че редовете са идеално равни:

*Дали наяве, дали насън
Бавно вървеше моята смърт,
Изпълвайки всеки нов ден...^[1]*

Завършвайки новата песен, аз оставих бележника и отново заспах. Но едва затворих очи и на вратата се почука. Мъчително се размърдах, допълзях до нея и погледнах в коридора.

— Ами там... вампирите дойдоха! — вместо поздрав изтърси Наив.

— Прекрасно — зарадвах се аз. — Поне този проблем ще решим. Разбира се, това беше твърде оптимистично изявление, но аз наистина се надявах на най-доброто.

Долу вече ме чакаха Чез, Алиса и Велхеор. Оставените като наши тъмничари третокурсници също стояха в залата, гледайки подозрително към гостите. А гостите не бяха малко — Даркин и Стела бяха довели в нашата обител белокосия заедно с няколко нисши вампира, които вече бяхме виждали сред „свободните“.

— Ето и резултатите от нормалната политика — доволно се обърна Чез към третокурсниците. — Вампирите дойдоха при нас сами,

без каквито и да са бойни действия и ползване на сложна мрежа от търсеци заклинания.

Честно казано, като се има предвид, че тук присъстваше и Велхеор, вампирите можеше да са дошли и не по своя воля. От друга страна, Висшият вампир можеше да е дошъл с тях просто от любопитство.

— Вече извикахме Серж, сега ще се разберем за всичко — обади се Антер.

Младежът явно не схващаше много добре какво се случва и беше много нервен, като ту искаше да напада вампирите, ту да се покрие със защитни заклинания. Затова пък Ник беше явно заинтригуван от случващото се и с любопитство гледаше към нашите гости.

Вампирите изобщо не изглеждаха добре. Май бяха пострадали по време на битката с третокурсниците. Лицето на белокосия беше пресечено от белег, спрямо който моят изглеждаше като драскотина. Останалите бяха с набързо превързани рани — явно дори регенерацията на нисшите вампири не успяваше толкова бързо да се справи с всички наранявания, причинени от третокурсниците.

— Да-а, без него изобщо няма да се разберем — изсумтя Алиса. — И защо са дошли тук? Може би на гости? По приятелски.

— Хайде без палячовщини — помолите Ник. — Вие двамата с Чез ако излезете на площада, с вашите номера доста народ ще съберете.

— Дойдохме при Закари Никерс — мрачно каза белокосият, когато репирнята най-накрая спря.

Надникнах зад гърбовете на приятелите си:

— Тук съм.

— Както се бяхме договорили, дойдохме да се предадем. Но ще говоря само с вас. Насама.

Очевидно беше с какво усилие произнесе тези думи вампирът.

— Добре — кимнах аз, без да обръщам внимание на притеснените погледи на третокурсниците. — Да се качим горе и да поговорим насама.

Под насама, разбира се, имах предвид без третокурсниците. Въпреки че и присъствието на моите приятели вероятно щеше да притеснява вампира, така че най-добре беше да поговорим сами. Антер пристъпи, за да ни спре, но Ник го задържа, прошепвайки нещо в ухото му.

С белокосия се качихме горе, но без и сам да разбирам защо, вместо да отидем в стаята ми, аз реших да го заведа в библиотеката. И едва след като хванах вампира за ръката и прекрачих с него през илюзорната стена, аз малко късно си помислих, че това наистина е добра идея — тук със сигурност никой не можеше да ни подслуша.

— Какво е това? — ахна от изненада вампирът.

— Нашата библиотека — отегчено магнах с ръка аз. — Нищо особено. Кажете сега за какво искате да говорим?

Вампирът още известно време разглежда безкрайните рафтове с книги, накрая се опомни и веднага се стегна:

— Кхм. Ами исках да обсъдя с вас гаранциите. Как документално ще се удостовери нашето преминаване към гвардията на Висок дом Никерс? Какви права и задължения ще имат вампирите, с какво по принцип ще се занимават?

Само да знаех с какво ще се занимават. Естествено, леля още не беше отговорила на писмото ми, така че си нямах и идея как всичко това може да се оформи документално. Да не говорим за права и задължения — за мен това беше непознатата територия.

— Позволете ми да уточня някои неща — започнах аз в опит да заобиколя зададените въпроси. — Това, което ви предлагаме, не се ограничава само до постъпване в гвардията на Велик дом Никерс. Постъпването е просто една необходима мярка, предприета с цел да предпази нисшите вампири в Крайдол от последствията на вашите действия, и да им осигурим работа след напускането на Патрула.

Едва сега, поглеждайки в очите белокосия лидер на „свободните“, разбрах, че той нямаше избор и целият разговор беше чиста формалност. Най-интересното беше, че и вампирът много добре осъзнаваше това, може би дори преди да бъдат победени от третокурсниците.

— Аз не само спасявам вампирите от наказание, но също така им давам шанс да си намерят работа и да заемат определена ниша в нашето общество, която по-рано бе недостъпна за тях. Защото гвардията освен работа е и гаранции за сигурност. На практика аз обещавам, че нашето семейство открито ще защитава интересите на нисшите вампири на територията на цялата Империя. Не просто да покажем загриженост, а да създадем цял орден във ваша защита.

Вампирът замълча за известно време.

— Тоест не става дума за никакви документи? — попита най-накрая.

Този не е толкова лесно да го подведеш.

— В този момент, да — потвърдих аз, решавайки все пак да не казвам цялата истина. — За такива сложни решения трябва технологично време. Всички необходими документи сега се подготвят в Лита и ще пристигнат в рамките на няколко дни. Но моята дума ще бъде достатъчна, за да се отнасят с вас като с представители на нашия Дом. Разбира се, водачите на „свободните“ най-вероятно ще бъдат изпратени в Лита за разпит, но останалите ще бъдат в безопасност, за тях гарантирам аз.

За това, че документите може никога да не дойдат, ако леля Елиза реши, че идеята ми е идиотска и недостойна за вниманието ѝ, не казах нищо.

— Какво пък, така или иначе нямаме избор — изненадващо спокойно каза белокосият. — Освен това аз съм единственият, общувал с тези, които ни доставиха артефактите, така че за всичко ще отговарям само аз. Е, и още няколко присъединили се към мен вампири. Това е добра сделка.

— Не бих го нарекъл сделка — усмихнах се аз. — На практика вие не може да ми предложите нищо в замяна на помощта ми. Така че това е по-скоро жест на добра воля.

— Предполагам, че и вие си имате своите ползи — каза вампирът. — Не мога да повярвам, че ни помагате просто от добра душа.

По принцип така си и беше. Ако не броим желанието да помогна на Даркин, Стела и другите нисши вампири от Патрула, нямаше никакъв смисъл да протягам ръка за помощ на „свободните“. Може би само за да натрия носа на третокурсниците.

— Ако сме изяснили всичко, време е да сменим темата — продължих разговора аз. — Например вие да ми кажете с какво вампирите могат да помогнат на Дом Никерс.

— За съжаление, на този въпрос ще трябва да си отговорите сам — сви рамене белокосият. — От тук аз отивам право в ареста и няма да мога да участвам в бъдещите действия на гвардията или вашия орден, макар че сигурно ще е интересно. Ще поема цялата вина за всичко случило се върху себе си, а останалите „свободни“ ще се приобщат

към обществото на местните вампири под ръководството на вашия приятел Даркин.

Признавам, че бях малко изненадан от спокойствието на вампира. Все пак му предстоеше да отговаря за всичко, направено от „свободните“ в Крайдол. А и разпит в Академията... Като знам какво направиха със Стил, едва ли Майсторите ще започнат да се церемонят с нисши вампири.

— Между другото, Стела каза ли ви, че артефактите са опасни за живота? — изведнъж си спомних аз.

— Каза — тъжно се усмихна вампирът. — Но аз го знаех.

— Наистина ли?! — попитах изненадано. — И въпреки това ги използвахте?!

— Ами, първо, за това знаех само аз. И второ, ние така или иначе нямахме избор. Само с използването на тези артефакти можехме да привлечем вниманието към проблемите на нисшите вампири.

— Странен начин за привличане на вниманието. Едва ли може да доведе до нещо добро.

— Но ето че доведе — възрази вампирът. — Аз и още няколко вампира ще отговаряме за всички престъпления, а останалите ще могат да променят статута си, започвайки работа във Висок дом. Това съвсем не е лош вариант.

„Човек би си помислил, че е разчитал на нещо подобно — раздразнено си помислих аз. — Всичко станало си беше случайност. Ако не бяхме ние, те щяха да бъдат избити като зайци.“

— И така, остава ми да се доверя на вашата дума, Зак — резюмира вампирът. — Жалко, че няма да мога да видя какво ще излезе от вашето начинание.

— Може би ще ви пуснат... след известно време — без особена увереност казах аз.

— Това е без значение — поклати глава белокосият. — Всички дошли с мен вампири прекалено дълго използвахме артефактите. Ние сме обречени. Дори не съм сигурен, че ще стигна жив до Академията.

„Уау! — втрещено помислих аз. — А на външен вид изглежда напълно здрав...“

— Мисля, че е добре да поработите над самочувствието си — казах неуверено.

Трябваше да кажа нещо.

— Разбира се.

Вампирът не повярва на нито една моя дума.

— И кой ви достави артефактите? — спомних си най-важният въпрос аз.

— Съжалявам, но не мога да ви кажа.

Погледнах го изненадано:

— Как така? Мислех, че сме се договорили...

— Бих искал, но не мога — уточни белокосият. — Поставен ми е психоблок. В момента, когато се опитам да кажа нещо за своите господари, ще умра.

— Господари?

— Точно така — мрачно каза вампирът. — Но нека да не изкушаваме съдбата. Аз много смътно усещам границата на това какво мога да говоря и какво — не, така че блокировката може да ме убие във всеки един момент.

— Ами... добре — съгласих се аз.

И се получи така, че трябваше да говорим за друго. Вампирът ми каза, че всички бивши „свободни“ вампири в Крайдол вече са се присъединили към Даркин и Стела. С групите „свободни“ от другите градове белокосият нямаше връзка, така че не можеше да каже нищо за тях.

След напускане на библиотеката ние слязохме в залата, където към присъстващите вече се бяха присъединили Серж, Грон и Ана. Събралите се ни посрещнаха с подозрителни погледи.

— Къде бяхте?! — нахвърли се върху мен Серж.

Чез изразително завъртя пръст в слепоочието си, а Алиса вдигна очи към тавана.

— Разговаряхме в моята стая.

— Претърсихме целия втори етаж, нямаше ви никъде! — присъедини се към него Ана.

— Просто трябваше да обсъдим нещо насаме — колкото може по-спокойно отговорих аз. — Може би този път Завесата за невидимост се е получила много по-добре от предишната.

— Не говори глупости — гневно каза Серж. — Както и да е, това няма значение... Ще отведем всички тези вампири за по-нататъшни разпити. Останалите членове на терористичната организация също подлежат на арест.

— Всички членове на движението на „свободните“ са тук — твърдо каза белокосият вампир. — Други няма.

Грон се приближи до вампира и го хвана за реверите:

— Това ще го решим след разпита.

Тук трябваше да се намеся аз:

— Всички обърнати във вампири в Крайдол се намират под защитата на Дом Никерс. Те официално станаха моя лична гвардия.

Всички третокурсници освен Ник замръзнаха в нямо удивление.

— В смисъл? — внимателно попита Ана.

— Не можете да ги арестувате — охотно обясни Алиса. — Ако не искате проблеми с един от Високите домове.

Раздадоха се самотни ръкопляскания.

— Отлично решение — каза Велхеор, прекратявайки аплодисментите.

До този момент вампирът стоеше толкова тихо, че бях забравил за присъствието му. И докато всички гледаха към Велхеор, реших леко да сменя темата:

— На ваше място бих побързал. Единственият, който има информация за създателите на артефактите, е ето този вампир — посочих белокосия. — Но той няма да издържи дълго, артефактите почти са го убили, а психоблокировката няма да позволи провеждането на нормален разпит. Не знам за останалите вампири, но този трябва да го поемат професионалисти.

Серж погледна внимателно белокосия:

— Истината ли казва?

Отвърна му мълчаливо кимване.

— Добре. С другото ще се занимаваме по-късно — реши Серж и кимна към вампирите. — Вие идвате с нас — и впери поглед в белокосия. — А ти ще дойдеш с мен в Академията.

„Е, там ще му свалят всички психоблокове и ще го разпитат така, че ще каже дори това, което не знае — помислих си отвлечено и изведнъж се сетих: — Ама че съм глупак! Защо ли му показвах библиотеката? Ако се сети да им каже за нея... Както и да е, вече е късно да се вайкам.“

Третокурсниците обкръжиха нисшите вампири и ги поведоха към изхода.

— Ей, какво става с домашния арест?! — извика към гърбовете им Чез.

— Мисля, че може да го отменим — без да се обръща, каза Серж. — Но към въпроса за нисшите вампири ще се върнем. Отивам с арестуваните в Лита и там подробно ще докладвам на Майстор Ревел за създалата се ситуация. Да видим какво ще каже той за това ваше начинание да помагате на нисшите вампири.

Най-накрая останахме сами. Ако не броим Велхеор, разбира се. Страхувам се, че все още недостатъчно се доверявах на Висшия, за да го посвещавам във всичките си тайни. Така че преди да се върнем към изследване на библиотеката, трябваше по някакъв начин да го разкараме от Прокълнатата къща. Интуицията ми подсказваше, че това нямаше да е толкова лесно.

* * *

Интуицията явно ме беше подвела — Велхеор изчезна още преди да имам време да измисля подходящ повод да го изкарам от Прокълнатата къща. Какво пък, Висшите вампири си имаха и свои работи.

Ние с Алиса и братя Викерс стояхме в библиотеката, напразно опитвайки се да извлечем каквато и да е полезна информация от огромната купчина книги, подбрани от Велес с помощта на Пазителя. За съжаление, засега нещата не вървяха на добре — все още не бяхме успели да намерим раздела, посветен на нашия свят. От една страна, не би трябвало да е кой знае колко трудно — просто да се намери поне една книга, написана на езика на елирите. Но когато си заобиколен от хиляди абсолютно еднакви рафтове с книги в най-различни цветове и размери...

— Опитайте да потърсите в двадесет и трета южна пътека — извика ни Велес. — Пазителят предполага, че някъде там може да има споменаване на Кървавия бог. Може би дори на нашия език!

След заминаването на третокурсниците ние веднага тръгнахме към заведението на Гръм, за да убедим Велес да се присъедини към търсенията ни в библиотеката. Въпреки нашите притеснения, Гръм лесно пусна главния си готвач с нас. Вярно, че само за един ден, и

направо не ми се мислеше какво ще каже трола, ако Велес зареже готвенето заради длъжността Пазител на библиотеката. Също така към нас се присъедини и Невил, но пък Чез заяви, че му е писнало от книги и иска малко да се разведри. В крайна сметка се наложи в библиотеката да работим петима. Всъщност шестима, но Плюшения можеше да не го броим — скочи в книгата си и само от време на време помагаше с мислени съвети. Доколкото разбирах, Пазителят повече го вълнуваше скритият за нас мислен разговор с Велес — бъдещият му наследник. И изразходваше последните си сили основно за този разговор.

Бедният Велес едва не получи удар, когато видя безкрайните рафтове с книги. Още щом видях щастливото му лице разбрах, че Гръм окончателно е загубил главния си готвач, а на нас ни предстояха някои проблеми. Оставаше да се надяваме, че тролът не е прекалено обидчив и злопамятен.

— Видя ли какви чудовища — подаде ми една отворена книга Наив.

Тъй като никой от нас не можеше да чете на езиците на другите светове, можехме само да се любуваме на занимателните рисунки. На страниците на книгата, отворена от Викерс младши, видях странни стоманени конструкции, приети по незнайно каква причина от Невил за чудовища. С крила, дълги носове и огромни тела. При вглеждане в прозорците на някои от конструкциите можеха да се забележат фигури на хора, което говореше за наистина огромните размери на тези сгради.

— Нагледа ли се вече — попита Невил, надниквайки през рамото ми. — Ей там има една книга, пълна с летящи конструкции за пътуване между световите. Мисля, че някои от тях са по-големи дори от Крайдол...

— Може пък това да са просто приказки — предположи Алиса. — И защо изобщо са ви другите светове, гледайте в нашия да се оправяте по-добре.

— И в нашия нелошо си решаваме някои проблеми — доволно отбелязах аз, считайки, че в по-голямата си част това е моя заслуга. — Край на домашния арест, уредихме въпроса със „свободните“, а и на третокурсниците натрихме носа. На мен нашият свят определено ми харесва.

— Да-а — проточи Алиса, без да вдига поглед от поредната книга. — Направо да си помисли човек, че са ни свършили проблемите.

Изглежда вампирката правеше тънък намек за болестта ми. Побързах да сменя темата, за да не си развалям за пореден път настроението.

— Е, най-малко част от задачата свалихме от могъщите плещи на Академията. Мисля, че всички конци на нисшите вампири се дърпат от Шатерския халифат.

Невил остави книгата и внимателно ме погледна:

— А ти сигурен ли си в това?

— Тоест? — не разбрах аз. — Белокосият говореше за психоблок, а Шатер се е специализирал в прочистването на мозъци. Кой друг ще е, ако не те?

— По този начин Империята много удобно ще се отърве от нисшите вампири. Дай им в ръцете оръжие, с което те със сигурност ще направят глупости, и получаваш повод да се отървеш от тях. А ако на някой не му харесва откритото унищожаване на вампири, винаги може да почакаш малко и оръжието само ще убие своите собственици.

— Има логика в това — признах аз.

— Но това вече не е наша работа — неочаквано разумно отбеляза Наив.

Ние го погледнахме изненадано.

— Е, достатъчни са ни и собствените проблеми — смути се Огненото момче.

— Какви са тези проблеми при теб? — попита с интерес Невил. — Напоследък изчезваш някъде. Вече имаш тайни от по-големия си брат ли?

— Нямам тайни — промърмори смутено Викерс младши. — Просто се разхождам из града — ту тук, ту там...

Гласът му се разтрепери. Не знам какво криеше и дали изобщо криеше нещо, но изглеждаше много подозрително.

— Добре, добре — размаха ръце Невил. — Щом не искаш — не казвай. Но ако се появят проблеми, веднага ми кажи. Знаеш, че винаги ще ти помогна.

— Всичко е наред — припряно го увери Наив. — Дори страхотно!

Алиса се изправи и се протегна:

— Щом всичко е страхотно, продължавайте да работите, а на мен ми е време да тръгвам.

— Къде отиваш? — попита Невил, изпреварвайки ме с част от секундата.

— Да — включих се и аз. — Имаме още толкова много работа. Тук има дракон знае колко книги! Първо Чез изчезна някъде, сега и ти ни изоставяш.

Разбира се, развълнува ме не измъкването ѝ от работата в библиотеката, а по-скоро се задейства интуицията ми.

— Да продължим утре. Днес имам среща.

Каза го с толкова подозрително насмешлив тон, че окончателно се убедих в подозренията си.

— Какво среща?

— Приятелска среща с един много приятен млад мъж.

Аз едва не паднах от стола при такова определение.

— С Девлин?!

Братя Викерс се присъединиха към мен с дружно възклицание:

— С г-н Перфектна усмивка?

— Какво не е наред? — сви рамене момичето.

— Ами... — Невил озадачено погледна първо Алиса, а след това и мен. — Мислех, че... ти и Зак...

Вампирката гордо вирна нос:

— Това е стара история.

„Какво?! — шашнах се аз. — Как може тя... така да говори... Това е стара история?! Що за шега?“

— Добре, утре ще кажете, ако сте намерили нещо полезно — махна с ръка Алиса. — Аз тръгвам.

Можех само мълчаливо да наблюдавам, докато тя напуска библиотеката. А когато вампирката се скри зад вратата, Невил остави книгата и внимателно ме погледна:

— Смяташ ли да направиш нещо по въпроса?

— Какво мога да направя? — въздъхнах аз.

Ако Алиса се държи, сякаш между нас не е имало нищо, и дори отказва да говори за това... какво можех да направя?

— Ако щеш извикай чалнатия си приятел вампира — раздразнено се пошегува Невил. — Нека да изплаши до смърт нашето

офицерче и да му избие всички предни зъби.

Веднага си представих картинката и едва сдържах усмивката си. Мисля, че Велхеор с удоволствие би изпълнил малката ми молба. Трябваше само да го помоля.

— Това вашето акъла ми не го побира — раздразнено каза Наив, карайки ни да си разменим изненадани погледи с Невил. — Брат ми си загуби ума по друидката, Даркин с агресивната си приятелка не може да се справи. Зак с Алиса — и те постоянно си играят някакви игри. Дори Чез успя да изпадне в депресия заради едно момиче!

Не е често явление да чуеш толкова дълга и проникновена реч от нашето Огнено момче.

— Не ми говори — въздъгнах аз. — Само ти от нас остана трезвомислещ... — а за себе си добавих: „Колкото и странно да звучи.“

— Между другото, всички имаме проблеми в личния си живот, но не бягаме от работата, за разлика от Алиса и Чез — отбеляза Невил. — Предлагам да домъкнем рижия тук и да го принудим да работи.

— Идеята е добра — съгласих се аз.

Сега бях готов да правя каквото и да е, само да не мисля за това, че Алиса е на среща с Девлин. Наив остана да помага на Велес в библиотеката, а ние с Невил се разделихме и тръгнахме да търсим Чез. Викерс старши реши да го потърси в работилницата на техномаговете, в която Чез поръча амулетите, а аз поех риска да проверя в заведението на Гръм. И едва минах няколко пресечки, когато зад гърба ми се раздаде добре познат глас:

— Господин Майстор!

О, не, ужасих се аз, докато се обръцах. Само не той...

От деня, в който унищожихме склада му, досадният търговец ме тормозеше едва ли не всеки ден. Чудото в разноцветни парцали винаги успяваше да се окаже на пътя ми. Сякаш специално ме причакваше около Прокълнатата къща, само и само да ми напомни за пореден път за обезщетението.

— Ох, какъв ужас! Какво е станало с вас? — възкликна той, поглеждайки лицето ми. — Не, не си мислете нещо лошо. Белегът си е белег, но не е ли по-добре да го махнете?

— По-добре е — казах мрачно. И по инерция допълних: — Но няма пари за услугите на друидите. Както и за компенсации на каквито и да са щети.

Търговецът подскочи и забърбори още по-бързо:

— И Майсторите ли обедняха? Разбирам. Кризата в Империята... Чакайте, аз мога да ви помогна, имам много добър приятел доктор! За половин цена такава лице ще ви направи, по-красиво и от старото. Е, разбира се, не казвам, че старото ви лице беше лошо. То изобщо не беше старо...

— Спокойно — прекъснах словесния поток на търговеца. — Вие по повод на обезщетението ли? Нали ви казах, че до този момент още не сме получили отговор от Академията.

— Ама вие какво само за работа? — възмути се търговецът. — Не може ли просто да си побъррим като стари приятели? Толкова рядко ви виждам.

Всъщност така си беше. В последните дни старателно се криех от нахалния търговец. При това много успешно.

— С радост бих си побърбил с вас, но имам много работа.

Опитах се да скрия издайническата усмивка, но не се получи кой знае колко добре.

— Тогава нека да ви съпроводя — любезно предложи търговецът.

— Наистина много бързам — повторих отново. — Имаме много важна операция, а и освен това сега ще трябва да летя...

Не намирайки друг начин да се отърва от досадния търговец, аз използвах левитация, за да избягам позорно, като прелетях над близката къща.

Вече летейки, със закъснение се замислих за възможните последствия от едно падане, ако способностите ми отново ме подведат, но за щастие нищо не се случи. Макар че дори за този кратък полет трябваше да платя с леко замайване — прекалено трудно и опасно беше да се придвижвам по въздуха с помощта на левитацията. Всъщност главната причина небето в Лита и другите градове и до сега да не е почерняло от тълпи Майстори беше силната нееднородност на енергията във въздуха. Въпреки че самото заклинание за левитация да беше сравнително просто, то черпеше просто невероятно количество енергия. С всеки метър издигане над земята ставаше все по-тежко и по-тежко. В учебниците това се обясняваше със сложна формула, обхващаща взаимодействието между елементите на земята и въздуха. Не бях много наясно по този въпрос, но знаех, че по-често вместо левитация се използваха енергийни импулси, които подхвърляха

тялото до определена височина и после омекотяваха приземяването. Уж знаех, но въпреки това използвах левитация и след това дълго време се съвземах, като замаяно обикалях по улиците в полусъзнание. Така ме откри Невил.

— Зак!

Като се приближи, той се вгледа внимателно в лицето ми:

— Защо си толкова блед?

— Постоянно не си доспивам — магнах с ръка. — Безсънните нощи ми се отразяват. Намери ли Чез?

— Казаха ми, че е с нисшите вампири в „При добрия вампир“.

— Ама че подлец — възмутих се искрено. — Забавлява се, докато ние работим. Хайде, да отидем при него!

Както каза Невил, намерихме Чез в „При добрия вампир“ в компанията на група нисши от Патрула и няколко много, ама много пияни субекта. Впрочем, по опиянение Чез значително превъзхождаше всеки от присъстващите, защото вампирите по принцип слабо реагираха на алкохол, а двамата пияници отдавна се търкаляха под масата и тихо похъркваха. Колкото и да сравнявах, фактът си оставаше факт — моят приятел се беше натряскал здраво.

Той дори не забеляза нашето пристигане, продължавайки ентусиазирано да обсъжда нещо с нисшите вампири. С приближаването си успяхме да чуем част от разговора:

— Чу ли новия виц за друидите?

— Ъ?

— Мисля, че приятелката ми е друид. В леглото всеки път се превръща в дърво.

Чез и нисшите вампири се закикотиха, докато Невил се намръщи и започна да търси с поглед нещо по-тежко.

— Спокойно — сръгах го в ребрата. — Какво си се изнервил?

Имаха късмет, че Викерс старши беше загубил магическите си способности.

— Дразнят ме тези глупави вицове — промърмори Невил.

— Вицовете дразнят само когато са близо от истината — подкачих го аз.

Сигурен съм, че на мое място Велхеор щеше открито да попита: „Мелисия сигурно е истинска друидка в леглото? А ти нещо много се изнерви. По болното място ли те настъпиха?“

— Стига и ти — изсумтя Невил. — Нека да изтрезнее нашия пияница и да отиваме да работим в библиотеката. Времето си тече.

Чез забеляза появата ни и размаха ръце:

— Ей! Зак! Невил!

Очевидно за тази дълга реч той изразходва целия си интелектуален запас, тъй като по-нататъшните му думи се превърнаха в неразбираем поток от звуци.

Едва пристъпихме към Чез, когато той неочаквано скочи на крака и буквално рухна в обятията ни:

— А-а... приятели-и-и... да пийнем по нещо...

— Аха, ей сега — Невил остави Чез върху мен, отстъпи крачка назад и направи отрезвяващо заклинание.

Не мина и минута и в очите на Чез се появи смислен израз. Затова пък седящия най-близо нисш вампир рухна на пода мъртво пиян — заклинанието за изтрезвяване трябваше да прехвърли излишните градуси на някой друг.

— Какво направихте? — извика Чез и ме отблъсна от себе си. — Толкова много пари на вятъра! Защо, мислиш, се напивам?! За да изтрезнея за секунда?

— Притесняваме се за теб, глупако — отвърнах обидено.

Чез завъртя очи към тавана:

— Е, много благодаря! Дори спокойно да се напиеш не ти дават.

— А ти да не забрави, че до пълнолуние остана само един ден? — попитах раздражено. — Трябва ползотворно да използваме това време. Иначе няма да успеем да помогнем на Стил.

Чез седна обратно на стола:

— Зак, не те разбирам. Вместо да решаваш собствените си проблеми, ти търсиш начин да помогнеш на човек, когото почти не познаваш. Ако прекарваше това време, за да търсиш начин да се излекуваш самия ти, с радост бих ти помогнал. Но това...

— Той е наш приятел — напомни Невил.

— Приятел и шпионин — на свой ред припомни Чез и сграбчи Невил за реверите. — Ако Зак не иска да помага на себе си, тогава нека помогне на теб да си върнеш способността към Занаята. Сигурно този Фонтан на съдбата ще може да го направи, щом е способен да върне разума на човек с изпържен мозък.

Ние с Невил се спогледахме. В някои отношения Чез, разбира се, беше прав. Ако се ръководи само от твърдата логика, пренебрегва морала и прави каквото му се иска, а не това, което е правилно...

— Фонтан на съдбата, Коридор на съдбата... няма ли там и Сметище на съдбата? Защото ми се струва, че именно там ти методично изхвърляш живота си — Чез внимателно ме погледна. — Готов си да стоиш в библиотеката, докато Алиса се забавлява с белозъбия Девлин? И всичко това, за да помогнеш на Стил?

Признавам, че каза на глас това, за което се опитвах да не мисля. Не, аз все още вярвах, че трябва непременно да помогнем на Стил, но тази среща на Алиса... Нали тя сама си тръгна от библиотеката, вместо да остане и да вложи цялата си енергия в търсене на информация. Пълнолунието е утре, а все още не знаехме какво ще се случи в Прокълнатата къща и как това ще помогне на Стил.

— Дракон да ме вземе, тук си прав — неохотно признах аз. — Алиса не постъпи добре. Но и ти също.

— На Велес не му трябва нашата помощ — махна с ръка Чез. — Затова е библиотекар. Да си починем малко — той ми намигна. — Пиенето е от мен!

Тези вълшебни думи накараха стоящите до нас нисши вампири да наострят уши. Дори търкалящите се по пода пияници направиха слаб опит да станат и да се присъединят към нас.

— Добре, може да пийнем малко — въздъхнах аз и седнах до Чез. — Но само малко!

— Ама че сте и вие, алкохолици — намръщи се Невил. — Щом така искате, напивайте се без мен.

Наканих се да обясня на Невил, че нямаме намерение да се напиваме, но в същото време сервитьорът донесе бирата и това ме ангажира изцяло. Дори не забелязах кога Невил си тръгна. Някак естествено първата чаша беше последвана от втора, после от трета... Когато веселието беше в разгара си, в кръчмата влязоха двама третокурсници. За щастие или за съжаление, Серж не беше сред тях, но пък присъстваше Грон.

— О, неудачници, в чест на какво пием?

— Разбира се, в чест на това, че НИЕ решихме проблема със „свободните“ — предизвикателно отвърна Чез. — Докато ВИЕ тичахте безцелно из града.

— Значи се напивате от радост? — не остана по-назад Грон. — А аз си мислех, че защото останахте без приятелките си.

„Откъде знае за това?“ — мярна се през главата ми мисълта. Мярна се и изчезна. На нейно място дойде друга: „Ама че изрод! Ще ни се подиграва!“

— Ако бяхте в един и същ курс с нас — процеди Чез. — Щях да ви...

— Ако бяхме — подразни го Грон. — А сега какво? Нещо не ти харесва ли? Може да ме предизвикаш на дуел по всяко време.

Скочих от стола и веднага почувствах, че Чез буквално увисна на рамото ми.

— Писна ми, че все ни гледате отвисоко! — извиках вбесен. — Единственото ви предимство е времето. Това, че сте учили повече от нас в Академията, не ви прави по-добри!

Грон не очакваше от мен такава агресия и не успя да намери достатъчно подигравателен отговор.

— За по-малко от година ще ви надмина и ще ви натрия носовете! — продължих гневно. — На всеки от вас!

— Опитай! — ухили се Грон.

Почувствах как от пръстена на ръката ми плъзна топлина. Своеобразна концентрация на гняв. Нещо подобно се случи и в Академията, когато едва не бях убит от едно от „Децата на дракона“.

— Стига, Грон, успокой се! — вторият третокурсник го хвана за рамото. — Те са пияни, не знаят какво говорят.

Докато третокурсникът говореше на Грон, аз едва удържах напирещата да изригне мощ на пръстена. Впрочем тя бързо започва да отслабва и скоро започнах да се чудя дали всичко не е било игра на въображението ми.

— Да се махаме оттук — съгласи се накрая Грон. — Утре тия двамата ще се наспят и ще дойдат да ни се извиняват.

„Силно се съмнявам в това“ — помислих си ядосано, докато гледах гърбовете на излизащите. Ще трябва да се напием до безпаметност, за да се извиняваме за каквото и да е на третокурсниците. По-скоро никога, все пак не пиех чак толкова много.

— Ще си поговорим утре — увери ме на излизане Грон.

След като си тръгнаха, ние с Чез отделихме десетина минути, за да си припомним най-невероятни епитети, посветени на

третокурсниците. А след това с чувство за изпълнен дълг и възстановено достойнство продължихме да пием...

* * *

Отворих очи и известно време гледах тавана, опитвайки се да разбера къде съм. Последното, което си спомнях, беше кръчмата, нисшите вампири и много... ама наистина много бира. А сега, както изглежда, беше вече сутрин. И аз се намирах в залата на Прокълнатата къща. С усилие извърнах глава и видях на креслото до себе си още едно тяло. Ако изглеждах и вонях дори наполовина толкова ужасно, колкото Чез, трябваше спешно да си взема душ и да изгоря всичките си дрехи.

Някъде горе хлопна врата и малко по-късно в полезрението ми се появи Викерс старши. Изтича презглава по стълбите, подхвърли „Доброутроотивамкварталанадруидите“ и се изпари от Прокълнатата къща.

— Какво беше това? — вяло попита Чез, отваряйки едното си око.

— Сторило ти се е — отговорих с усилие.

Всъщност Чез едва ли би забелязал излизането на Невил, ако Викерс старши не го беше настъпил по крака. В този момент моят приятел трябваше да се напрегне и да покаже поне някаква реакция. Силите на бързака обаче не му стигнаха, за да изрази емоции.

— Уф, голямо напиване беше вчера — простенах след известно време.

В спомените ми това беше първият път, когато се събуждах след пиянство, без да помня абсолютно нищо, освен самия факт, че сме се напили. Странно усещане, трябва да призная. Част от живота ми буквално липсваше, оставяйки само няколко мътни фрагмента.

— Ох, лошо ми е — простена в отговор Чез. — Трябва веднага да направя као. Но нямам сили да се изправя... Хей, защо в справочника има отрезвяващо заклинание, а няма заклинание за махмурлук?

— Спомняш ли си какво стана вчера? — попитах аз, страхувайки се дори да мръдна.

— Спомням си как заплашваше да се разправиш с Грон, а после ми е бяло петно...

— По-скоро пиянско бълнуване — измърморих аз.

Да, спомних си. Странно, че избухливия Грон не ме смачка направо в кръчмата. Аз и трезвен не можех да му се противопоставя, да не говорим като съм пиян... само мокро петно на пода щеше да остане от мен. Макар да имах смътен спомен, че от пръстена на нисшите вампири започна да ме залива топла вълна, а предния път това доведе до смъртта на ученика от Академията. Може би (ако, разбира се, това не беше предизвикана от алкохола халюцинация) просто щях да изпепеля бедния Грон преди още да разбере какво става.

Малко по-късно все пак събрахме достатъчно сили, така че с общи усилия да се доберем до кухнята и да направим малко као. Енергийната напитка вършеше чудеса срещу махмурлука. Изпивайки по няколко чаши горещо као, бяхме в състояние дори да се изкачим по стълбите и да надникнем в библиотеката. За наша немалка изненада открихме там не само Велес, но и Алиса с Наив. Вярно, че и тримата спокойно стояха и закусваха бисквити, вместо да са заровили носове в книгите.

— Добро утро! — радостно поздрави Наив.

Ние с Чез едновременно се намръщихме на гръмкия глас.

— По-тихо! — изсъска Чез. — Главата ми и без това се пръска, какво си се разкрещял.

Велес само мълчаливо ни кимна, решавайки да пожали многострадалните ни глави. Пазителят също предпочете да се ограничи до гробно мълчание. След появата на Велес той като цяло започна да ме игнорира, отделяйки цялото си време и сили за общуване със своя приемник.

— Добре ли прекарахте вчера?! — нарочно високо попита Алиса с ехидна усмивка.

Свих вежди, опитвайки се да облекча малко болката:

— Прекрасно... предполагам...

— Нещо ми стана на паметта — промърмори Чез и веднага контрира: — А ти как прекара вечерта? Как мина срещата?

Веднага се напрегнах, мигом забравяйки за главоболието.

— Не беше зле — изобщо не се смути Алиса. — Прекарах чудесно.

Ох, дракон да го вземе този Девлин. Защо вчера не ми се мярна пред очите? Щях да го изгоря и после всичко да припиша на алкохола.

— Само че това не беше среща — допълни вампирката. — Просто като приятели отидохме на ресторант. Той не е мой тип.

Едва не загубих съзнание от радост. Или просто ми беше прилошало от пренапрежение — да се кача до втория етаж след такава бурна нощ си беше истински подвиг.

— Така значи — ухили се Чез. — А ние си помислихме, че...

— Как върви? — бързо прекъснах приятеля си. — Намерихте ли нещо полезно?

— Да — със задоволство в гласа отвърна Велес. — Най-накрая открихме секцията, посветена на нашия свят. Има толкова много интересни неща! Никога не съм знаел, че царството на вампирите съществува толкова отдавна. А историята на Империята е представена в съвсем различна светлина...

— Мисля, че Зак не за това пита — подсказа му вампирката.

Библиотекарят се смути:

— О, извинете. По вашия проблем също намерихме известна информация. За възстановяване на изтрита личност не, но за Фонтана на съдбата... В записките на един безименен магьосник се споменава някаква скулптура на дракон, изпълняващ желания. По-точно, драконът не изпълнява желанието в буквалния смисъл на думата, а ти дава възможност да го изпълниш. Може би те пренася някъде...

— Толкова ли е просто? — изненадах се аз. — Помолваме дракона и той ни отвежда при някой, който може да помогне на Стил? В някой от хилядите светове, свързани с Коридора на съдбата?

Странно. Всевъзможни източници упорито твърдят, че човешкото тяло не може да пътува между световите. Как тогава Фонтанът на съдбата ще ни отведе в друг свят? Макар че по принцип това не беше наша работа, важното беше, че работи, а как — това бяха подробности.

— Може би работи точно така — сви рамене Велес. — Между другото, за пътуването между световите също намерихме интересна информация: не трябва просто ей така да се пътува от един свят в друг. Човек, роден в един свят, в другия се счита за нещо чуждо, непознато, носещо заплаха. Всяко живо същество усеща това и се стреми да се защити, а най-добрата защита, както знаят всички, е нападението. Ето

защо, както сам каза, във всеки свят те посрещат агресивно настроени местни жители. Това е нещо като природен закон, защитаващ световите от проникване.

Алиса кимна с разбиране:

— Ако не беше този закон, пътуващите между световите можеха да злоупотребят... Например човек, владеещ магията, ако попадне в свят, където никой не е чувал за нея, ами той ще бъде приет направо като бог.

— Ефектът на противодействие се засилва с увеличаване броя на неканените гости. Без да навлизаме в подробностите, описани със сложни формули — ако в другия свят отидат повече от двама или трима души, те няма да изкарат и час. Изключение е Човекът на съдбата — той е в състояние да се настрои на другия свят, а ако е необходимо, може и там да остане да живее като в роден свят. Така че, Зак, ако искаш да си смениш местожителството — пътят е свободен.

Погледнах намръщено към Алиса:

— Идеята не е лоша...

Тя разбра погледа ми и неочаквано се смути.

„Може би не всичко е загубено?“ — си помислих с леко учудване, а на глас казах:

— За световите разбрах. А как да съобщя желанието си на дракона и да го убедя да ни помогне?

— Нямам представа — отвърна Велес. — Това, което се знае със сигурност е, че не може повече от едно желание на пълнолуние.

— Страхотно — зарадвах се аз. — А как всичко е свързано с пълнолунието и това, което се случва в Прокълнатата къща?

— Освен факта, че Фонтанът на съдбата работи само при пълнолуние? Кой знае. Като му дойде времето — ще разберем.

— Като говорим за времето — спомних си аз. — Помните ли, че всички сме поканени на празника в квартала на друидите? Страхувам се, че ще се обидят, ако пренебрегнем поканата им.

Велес ни погледна изненадано:

— Поканени сте на Белтайн?

— Къде? — погледнахме го ние.

— Празникът на възраждането — поясни Велес. — Друидите го празнуват веднъж годишно, в първия ден на лятото. Палят пречистващи огънове, изгарят всичко непотребно, за да остане в

миналото — износени вещи и други дреболии. И се забавляват — прескачат огън, организират нещо като панаир. Би трябвало да е забавно.

Ние се спогледахме:

— Ти не си ли присъствал на него?

— По-рано празникът беше затворен за всички, освен друидите. Не знам защо така изведнъж са решили да ви поканят.

Невил всячески избягваше каквито и да са въпроси за предстоящия празник, уверявайки ни само в едно — очаква ни нещо невероятно. Оставаше ни само да му се доверим и с нетърпение да чакаме пълнолунието. Може би ако успееш да се оправя със Стил и Прокълнатата къща, щеше да ми остане време да хвърля едно око и на друидския празник. Между другото, този празник беше отлична възможност да разкарам всички от Прокълнатата къща, за да не ми се пречкат в краката. Освен това можех да разчитам да няма неканени гости, нали всички щяха да бъдат в квартала на друидите.

— Мисля, че ще успеем да ги убедим да поканят и вас — обеща му Алиса.

— Кхм — внимателно се изкашля Наив. — Всъщност Невил казваше, че този път друидите се канят да поканят не само нас, но и много знатни хора от Крайдол. Може би дори и вампири. Изглежда това е първият открит празник Белтайн в квартала на друидите.

Дори не знам кое ме шокира повече — самата новина или неочакваната осведоменост на Викерс младши.

— Значи ще можете да видите празника с очите си — отбеляза Алиса. — Подобно на много други. Третокурсниците сигурно също са поканени. Така че трябва да решим кой ще остане тук, за да се възползва от този ваш Фонтан на съдбата.

— Мисля, че Невил със сигурност ще отиде на празника — Чез започна да свива пръсти. — От Наив ползата е малка, Дъркин и Стела изобщо нямат работа тук...

— Велхеор също по-добре да не го пускаме тук — внесе своята лепта Алиса. — Такива глупости може да направи, че всеки Фонтан на съдбата да спре да работи.

— Ето че останахме трима — обобщи Чез. — Тръгваме на пътешествие между световете, ха!

— Страхувам се само, че отсъствието ни трудно може да се обясни — отбелязах аз. — Както Велхеор, така и третокурсниците могат да станат подозрителни. Все пак, за да пропуснем такова събитие, ни трябва наистина добра причина.

Чез присви очи:

— Хм... аз, разбира се, мога да измисля една прекрасна причина, но тогава ще трябва вие с Алиса да останете тук заедно.

— В смисъл? — не схванах аз.

— Ах ти, гадняр! — изсъска Алиса. — За какво намекваш?!

Тогава ми просветна.

— Всъщност идеята е добра — признах аз, с което веднага си спечелих шамар по врата. — Хей, идеята беше на Чез, него удрай!

— Няма да го пропусна — ядосано каза Алиса, давайки заслужен шамар и на рижия ми приятел. Но въпреки двусмислието в предложението на Чез, беше принудена да признае: — Макар че на това всеки ще повярва и едва ли ще дойдат да ни пречат.

— Това е! — възкликна Чез. — Но къде съм аз тогава? Да кажем, че съм останал да светя?

Този път аз му ударих един шамар:

— Ти също отиваш на празника. Ние двамата ще се справим, освен това ще трябва да вземем и Стил със себе си, а тогава ще станем трима. Велес каза, че група от повече от трима е твърде опасно да пътува между световите.

— Е, добре — неочаквано лесно се съгласи Чез. — Още повече, че поканих и Натали на празника. Обеща да дойде.

Можех да си представя как се разкъсваше моят приятел — искаше и с момичето си да се види, и по други светове да се разходи. Но ето, че всичко се реши без него. Още известно време обсъждахме детайлите на предстоящото мероприятие и правихме догадки за това какво може да се случва в Прокълнатата къща по време на пълнолуние. Мен, честно казано, много повече ме занимаваше невероятната мисъл — в това рисковано мероприятие участвахме само ние двамата с Алиса! Стил не се броеше, на него не можеше да се разчита. От една страна, ще бъдем само двамата с Алиса цяла нощ... и може би най-накрая ще имаме шанс да поговорим..., но от друга — беше много опасно!

— Чака ни безсънна нощ — изведнъж скочи Чез. — Аз ще подремна час-два.

— Добра идея — съгласих се аз. — Наистина не сме се наспали...

— Защото се шляехте незнайно къде — недоволно измърмори Алиса. — И сте правили дракон знае какво...

Честно казано, и аз самият не помнех добре какво точно правихме.

— Как така неизвестно какво? — ухили се Велес. — Много добре дори е известно.

— О, да! — светна лицето на Алиса. — Момчета, преди да отидете да спите, трябва да ви покажа нещо.

Ние с Чез се спогледахме:

— Какво искаш да кажеш?

— Ще видите — тайнствено се усмихна Алиса. — Елате!

Надникнахме в коридора и като се уверихме, че в къщата няма неканени гости, напуснахме библиотеката и се спуснахме в залата. Впрочем всички предпазни мерки бяха излишни — откакто забраниха на нисшите вампири да идват тук, къщата стана необичайно пуста.

Алиса ни изкара на двора, заведе ни до ъгъла на къщата... и ние застинахме в нямо удивление.

— Какво е това? — попитах аз, когато челюстта ми се върна на полагащото ѝ се място.

— Снощи Чез се опита да си издигне паметник — изкикоти се Алиса. — С изобразителното изкуство не е на ти, така че се получи ето това.

По принцип това, което стоеше на поляната пред къщата, можеше да мине за паметник. Посветен на нещо абстрактно, от рода на безсъние или недоумение. Тъй като именно безсъние заплашваше тези, които видят това чудо на човешката мисъл. Петкракото същество с множество пипала и мушнати тук и там очи... Такова чудовище не можеше да се присъни и в най-страшния сън. И цялата тази „красота“ беше изработена от масивен камък. Не знам откъде се беше сдобил с него Чез, но сигурно го беше обработвал с въздушни заклинания, защото не се разбираше много добре със земната магия.

— И се е опитал да направи паметник на себе си? — уточних аз. — Нещо не прилича особено.

— Ти първо прочети надписа — изкикоти се Алиса.

Ние с Чез пристъпихме към чудовището и забелязахме груби букви на една от страните му: „Най-силният ученик в историята — Чез.“

— Доста скромно — подкачих приятеля си.

— Не си спомням това — разсеяно каза Чез, обикаляйки гигантската статуя. — Но е забавно, разбира се...

— Зак, ти също се отличи — премина на мен Алиса.

Замръзнах, страхувайки се дори да шавна:

— И какво направих?

— Ти си по-скромен — успокой ме Алиса. — Само че ще трябва да се поразходим малко, за да видим творението ти.

Впрочем разбрах какво имаше предвид Алиса още щом напуснахме двора на Прокълнатата къща и завихме към квартала на друидите. Над покривите на невисоките сгради се извисяваха гигантски...

— Уф, ама че си и ти — въздъхна Чез.

— Кактуси?!

— Да. Реши да вървиш по утъпкана пътека и да направиш подарък на друидите в чест на предстоящия празник — вече открито се засмя Алиса. — Вярно, че не стигна до тях и направи подаръка си направо на пътя.

Няколко гигантски кактуса се извисяваха над двуетажните сгради, както кулата на Академията над Лита. Разбира се, разликата във височините не беше толкова голяма, но като цяло изглеждаше също толкова набиващо се на очи.

— Повече няма да пия — обещах си аз и се огледах крадешком. — Да ги махнем ли или какво... целия път запушват...

— Засега нека да останат — сви рамене Алиса. — Внасят някакво разнообразие. А и на хората ще им хареса, изглежда много мило — тя погледна към Чез. — За разлика от статуята в нашия двор.

— Ей, моята статуя е произведение на изкуството — наежи се Чез. — Така че нека и тя да остане.

— Колкото си искаш — сви рамене Алиса. — Ние така или иначе скоро си тръгваме оттук и няма да ми се налага да гледам този кошмар под прозореца.

След като получихме честно заслужените си подигравки, ние с Чез се върнахме в къщата и отидохме да спим, докато Алиса и Наив отидоха да видят Невил, за да го посветят в нашите планове. Както става обикновено, аз през цялото време мечтаех за сън, но още щом стигнах до леглото, сънливостта изчезна. Мислите ми се разбягаха като буболечки — предстоящия празник на друидите, пълнолунието в Прокълнатата къща, срещата на Алиса със стражника...

„Не, така няма да стане“ — реших аз, седнах в леглото и започнах да медитирам.

Мозъкът ми се прочисти от ненужни мисли. Прекарвах енергията по тялото си, позволявайки ѝ свободно да преминава през мен. И почти веднага усетих някаква нелепост, сякаш част от мен се беше изменила. Енергията протичаше през мен по малко по-различен начин. Трябваше ми известно време, за да разбера, че промените бяха предизвикани от пръстена на нисшите вампири. Въпреки уверенията на Ник, че артефактите не влияят на организма, когато са неактивни, реалността се оказа малко по-различна. Енергията, минаваща през ръката ми, беше претърпяла някои изменения.

Протегнах ръка пред себе си и позволих на енергийния поток да изтече от пръстите ми и да оформи най-просто сплитане — топка светлина. Само че вместо обичайното заклинание-светилник върху дланта ми се появи неголяма топка виолетова енергия.

„Уау! Сега управлявам енергията на нисшите вампири точно както и енергията на другите елементи! — учудено си помислих аз. — Това отваря нови възможности в създаването на заклинания! Какво говоря, сега мога не просто да използвам тази енергия, но и да я комбинирам с другите елементи!“

За да проверя догадката си, аз направих няколко опита. Виолетовата енергия се държеше малко по-различно от обичайните за мен елементи на огъня, водата, земята и въздуха, така че дори и най-простата енергийна топка с нейно участие трябваше доста да се преработва. Но след продължителна работа накрая получих Комплексна топка от всички четири елемента плюс скрита в сърцевината енергия на нисшите вампири.

Опитите ми отнеха няколко часа. Така и не успях да поспя, но си струваше — сега можех да създавам мултиенергийни заклинания от

четирите елемента и антимагията. Разбира се, засега само тази малка топка енергия, но методиката вече беше разработена.

От работата ме откъсна почукване по вратата и дразнещо веселия глас на Невил:

— Зак, време е да ставаш!

Оказа се, че вече приближаваше полунощ, а аз така се бях увлякъл с опитите, че изобщо не забелязах.

— Да бе — промърморих под нос. — Все едно цяла нощ съм спал... Вече ставам!

Невил надникна в стаята:

— Как си, добре ли се чувстваш? Видях вашите творения. Как може да пиете толкова много?

— Ох, не ми говори — усмигнах се аз и станах от леглото. — Главата ми още бучи. Дори не спях сериозно, само медитирах.

— Тук си направил грешка — отвърна Невил. — Предстои ни безсънна нощ, а вие с Алиса и по други светове ще трябва да се разхождате.

— Нищо, ще се справя — махнах с ръка. — Ще се нагълтам с као...

И тогава си спомних, че се канех да говоря с Невил по повод предстоящото събитие.

— Слушай, Невил, Велес каза, че за това пълнолуние ще можем да помогнем само на един човек. Макар и да решиме, че първо трябва да върнем самоличността на Стил, може би ти мислиш друго? Бихме могли да опитаме да ти върнам способността към Занаята. В краен случай на Стил ще му се наложи да почака до следващото пълнолуние.

— Зарежи. Нали разбираш, че не мога егоистично да заявя, че трябва да помогнеш първо на мен — открито се усмигна Невил. — Ще почакам колкото е необходимо. Ако всичко се получи както трябва, ще ми помогнете следващия път. А сега трябва да излекуваме Стил.

Слязохме в залата, където вече се бяха събрали Чез, Алиса и Велес.

— Така добре се наспах — съобщи ми Чез с доволна физиономия. — Сега съм готов за приключения на празника на друидите. А ако и Натали дойде... — той замечтано завъртя очи.

— Радвам се за теб — изкривих се в подобна на усмивка гримаса, стараейки се да не гледам към Алиса.

— Нали всички помните нашата легенда? — попита Чез. — Зак и Алиса са решили да останат насаме, за да...

— Просто са решили да останат насаме — прекъснах го аз и, както ми се стори, спасих живота му, защото Алиса се канеше да го накаже сурово за тъпата му шега.

На стълбите се появи Наив, водещ Стил за ръка.

— Ъ-ъ! — поздрави ни Стил.

— Надявам се всичко да мине добре — въздъхна Невил и погледна със съжаление плешивия младеж.

— Да — Чез ме погледна сериозно — Успех, и бъдете внимателни. Малко ли неща могат да се случат...

[1] Откъс от песента „Тишина“ на групата Олви (рус. Олъви). — Б.а. ↑

ДЕЙСТВИЕ 6

Пълнолуние. Кой знае защо никога не бях обръщал внимание колко са красиви нашите луни. Предполагам, че в последно време и в небето рядко гледах.

— Красота — тихо каза Алиса.

Стояхме до прозореца и се любувахме на нощното небе. Едва сдържах порива да прегърна вампирката. Въпреки неочаквано подобреното ѝ отношение към мен — е, всъщност просто започна да общува нормално, но и това си беше прогрес — прекаленото интимничене можеше много лесно да се възприеме като наглост. Така че по-добре беше да не рискувам.

— Ъ-ъ... — изкоментира романтичната атмосфера Стил.

Плешивецът седеше на пода, точейки лиги, и дъвчеше стара торта, предвидливо дадена му от Алиса.

— Всичко това е глупост — въздъхна Алиса. — Дори във Фонтана на съдбата да има магия, способна да изпълнява желания, както твърдите вие с Велес, едва ли тя ще може да помогне на Стил. На него мозъкът му е изпържен, вътре нищо не е останало. Дори и висшата магия не е всесилна.

И самият аз не бях сигурен в успеха на експеримента, но просто не можех да не опитам. Щом Фонтанът променя съдби, защо тогава да не пробвам да променя съдбата на конкретна личност, била някога наш приятел? Добре, че все пак изровихме някакви инструкции за използване на фонтана. Може би той ще ни открие пътя към свят, където ще могат да помогнат на Стил.

— Ще видим — без излишна нервност казах аз. — Ако не става, не става. Все пак, дори и малък, това си е някакъв шанс...

След всичко преживяно по време на практиката аз съвсем спокойно приемах факта, че само след няколко минути ще използвам забранена магия, за да спася враг на Империята, шпионин на Шатерския халифат, и най-вече, че за целта ще трябва да отида в друг свят.

Фактът, че според слуховете по пълнолуние Прокълнатата къща става особено опасна, предпочетох да не споменавам. За щастие всички наши приятели, нисши вампири и третокурсници отидоха в квартала на друидите. И, разбира се, Чез беше разтръбил на всички, че ние с Алиса искаме да прекараме вечерта сами. По принцип то така си и беше, ако не броим пускация лиги Стил и предстоящата работа.

— Това може да бъде наистина опасно — за всеки случай напомних на Алиса. — Ако нещо се обърка...

— ... ще стоя близо до теб — усмихна се Алиса, отрано приготвяйки „пелената“.

— Точно така. И непременно...

— ... предварително да си подготвя защитни заклинания.

— И ако... — улових насмешливия поглед на вампирката и се усмихнах в отговор: — Ти си го знаеш.

Веднага забравих за всички наши кавги и буквално бях залят от топлина и нежност към това прекрасно момиче. Разбираща всичко и споделяща с мен негодите от последните месеци. Прииска ми се да я прегърна и целуна... само дето не ми се искаше да получа коляно в слабините, затова предпочетох да се въздържа.

Изведнъж къщата се разклати.

— Започва се!

Веднага се стегнах и се постарях да изхвърля от главата си всички странични мисли. Честно казано, не бях много наясно какво точно ще се случи, и определено си нямах идея как да се справя с него. Доколкото разбрах от обърканите обяснения на Велес, Прокълнатата къща беше свързана по някакъв начин с Коридора на съдбата и при пълнолуние се проявяваха някакви странични ефекти. А Фонтанът на съдбата... можеше по някакъв начин да управлява този процес. Като споменах фонтана!

— Виж! — възхитено ахна Алиса, гледайки към фонтана.

Дракончето започна да се движи, сякаш се събуждаше от много дълъг сън. То размаха крила, сякаш за да изпробва въздуха, и извърна глава, докато не ме намери с поглед.

„Време е!“ — съвсем ясно разбрах аз. Какво каза Велес? Да изложи молбата си на Фонтана на съдбата, и той според силите си ще се опита да ми покаже пътя към целта. Интересно, как ли щеше да го направи? Ще проговори на глас?

Отидох до фонтана и внимателно протегнах ръка. Дракончето с готовнист отърка глава в ръката ми. На пипане се оказа изненадващо топъл и изобщо не приличаше на камък. Усещането беше сякаш докосвах живо същество, а не магическо създание от камък.

— Имам нужда от помощта ти — казах тихо.

Не знам защо, но усетих, че той ме разбра. Усетих също, че мълчаливо моли да обясня по-подробно. Бях достатъчно съобразителен да се досетя как да го направя — щом четете мислите ми, просто трябваше да мисля за проблема така, че той да разбере всичко. За това, че преди в Стил живееха две личности, после като наказание му изтриха паметта, а сега искаме да върнем само една от личностите — тази на нашия приятел. Най-интересното беше, че дракончето ме разбра! И затанцува...

Отстъпих крачка от фонтана и докоснах с рамо застиналата в изумление вампирка.

— Невероятно е — възкликна тя.

Танцът толкова ни заплени, че не веднага забелязахме случващите се наоколо събития — пейзажа зад прозореца се промени. Вместо сенките на нашата засадена с као градина сега там можеха да се видят ярки пустинни пейзажи.

— Какво е това?! — по-скоро с любопитство, отколкото с ужас, извика Алиса.

— Кой знае — отговорих честно. — Сигурно друг свят... или по-скоро светове — поправих се аз.

Картината зад прозореца отново се промени и сега беше зимна гора. Под изумените ни погледи покрай прозореца бавно премина огромна кафява мечка.

— Добре поне, че всичко това се случва отвън — малко нервно каза Алиса. — Може би напразно останахме само двамата, трябваше и другите да са тук. Щяха да си стоят в къщата, нямаше да идват в другия свят, но ако стане нещо, можеха да помогнат.

— Опитът показва, че Занаятът обикновено е безсилен срещу това, което се среща в другите светове — въздъгнах аз. — Така че един или десет... няма значение. Двама по-лесно ще избягаме в случай, че нещо се случи.

Алиса погледна към Стил:

— А... този тук, ако се наложи да бягаме?

— Мисля, че с бягането при него всичко е наред.

Стил изобщо не реагира на нашия разговор, а продължи да си играе с някакво въже.

Ние с Алиса продължавахме да наблюдаваме как зад прозореца се сменят един след друг невероятни пейзажи — зимна гора, пустиня, поле с огромни кристали, безкрайно небе, многобройни стъклени здания...

— Не е толкова опасно, колкото си мислехме — каза с леко разочарование Алиса малко по-късно.

Пейзажите се сменяха и сменяха, но нищо друго не се случваше. Признавам, че ми омръзна да бъда постоянно напрегнат и си позволих леко да се отпусна:

— Да, някак си...

Не можах да довърша изречението. Входната врата се отвори с трясък сякаш от удар с крак, което по принцип си беше невъзможно, нали се отваряше навън. Едновременно с това Алиса ни прикри с Въздушен щит, подготвяйки се за опасни изненади. И те не закъснях.

— Няма никой — казах тихо, предпазливо наблюдавайки входното отворствие, през което се виждаха рядка горичка и силуети на старинни къщи.

Покривът на „къщата“ стърчеше от стените повече от метър, което изглеждаше изненадващо естетично, особено в светлината на пълната луна.

— Това очевидно не е нашия двор — Алиса направи крачка напред. — Да разгледаме?

— Какво правиш? — сграбчих я за ръкава. — Ами ако вратата се затвори и не можем да се върнем? Кой го знае що за свят е този.

Алиса погледна многозначително към ръката ми:

— Е, остави ме тогава поне вратата да затворя.

— Нека аз — казах бързо и пристъпих към вратата.

За щастие, нищо не ми попречи да затворя вратата — от тъмното не изскочи чудовище, а и други изненади също нямаше. Обърнах се към Алиса, канейки се да ѝ предложи да пийне малко као, когато неочаквано вратата ме удари по задника и аз се търколих на пода.

— Пази се! — със закъснение извика Алиса.

Претърколих се настрани, едва успявайки да избягна летящия към мен нож. Направих Въздушен щит и се обърнах да видя

неочаквания гост. Мъжът с доста едро телосложение, целият в черно, с прикрито от кърпа лице и с огромен меч на гърба си, се движеше изключително пъргаво за габаритите си. Имах предвид, че беше доста пълничък, да не кажа дебел, но това изобщо не му пречеше да мята ножове със скорост, категорично превъзхождаща моята реакция. Ако не беше магическата защита, вече щях да изглеждам като таралеж.

Алиса метна към дебелака Огнена птица. Мъжът нямаше време за кой знае каква реакция и просто покри лицето си с ръка, но въпреки моите очаквания дори дрехите му не се запалиха. Заклинанието се пръсна на хиляди искри и изчезна, без да причини никаква вреда на госта ни.

— Ох, дракон да го вземе — изругах тихо и бързо започнах да сплитам Ледени игли.

Дори гостът ни да имаше някаква защита от магии, заклинанието най-малко щеше да му нанесе физически поражения.

Междувременно Алиса отново се опита да атакува дебелия с няколко огнени заклинания, но той лесно ги отби с ръка. След това стана нещо още по-невероятно — мъжът светкавично посегна зад гърба си, сграбчи огромния меч и удари с него по Въздушния щит. Заклинанието, способно да издържи атака на таран, се пръсна като тънко стъкло.

Алиса измъкна някъде изпод ливреята си неголям нож и се приготви да посрещне нападателя, но дебелакът неочаквано скочи към мен, явно приемайки ме за по-лесна мишена. Съвсем навреме завърших Ледените игли и бързо ги метнах в лицето му. Една част нападателят отби с меча, но другите все пак достигнаха целта си и кърпата на лицето му веднага се напои с кръв. За съжаление това не ме спаси, въпреки че ми позволи да се изплъзна от първия удар на меча. Паднал на пода, вече нямах възможност да избягна надвесеното над мен острие, но за щастие на помощ се притече Алиса. Странният, леко извит нож пое удара на меча и в следващия момент пред мен се разрази мълниеносна схватка между майстори. Не успях да видя добре всички удари, но веднага разбрах, че са приблизително равностойни. Макар че за да се противопоставиш с нож на такъв меч си трябваша малко повече умения. От друга страна, да въртиш с такава скорост огромния меч също не беше просто.

Не посмях да се намеся в борбата, страхувайки се да не нараня Алиса. Твърде бързо се движеха, постоянно променяха позициите си в пространството, приклякаха и подскачаха до тавана. За мое облекчение всичко приключи с безапелационна победа на вампирката — тя избяга от ръцете на дебелака и го хвърли през цялата стая. Аз само това чаках и веднага го ударих с Ледени игли.

— Пъргаво копеле — уморено каза Алиса и се отпусна на колене.

Ножът с глухо тупване падна на пода до нея, а някъде под краката ѝ изхрущя счупената „пелена“.

— И секунди нямаше да издържа, ако не беше ти — отдъхнах си аз.

Бързо се спуснах и внимателно затворих входната врата, зад която все още се виждаше непознатият свят, и за всеки случай обвих дебелака с Въздушни окови. Съдейки по равномерно повдигащото се шкембе, той все още беше жив и като нищо можеше да скочи във всеки един момент — кой го знае колко бързо се регенерираше.

Цялата борба от появата на дебелака продължи не повече от няколко минути, а усещането беше за поне половин час. Ускореният пулс изобщо не ми позволяваше да се съсредоточа и да успокоя дъха си, същото беше и с Алиса. Въпреки цялата ни подготовка и умения в боя дебелият мъж можеше да ни извади от строя.

— Не прилича на привидение — каза Алиса, като най-накрая се изправи и пристъпи към дебелака.

— Ех, да можех да го разпитам — казах замечтано. — Да разбере какво търси тук?

Алиса дръпна кърпата от лицето му и заедно се вгледахме в чертите му. Жълтеникава кожа и наклонени очи... странен външен вид.

— Мислиш ли, че говори нашия език? — замислено попита Алиса. — Тук е съвсем различен свят.

Хм... по време на скитанията ми из Коридора на съдбата и другите светове нямах никакви проблеми с разбирането на местните обитатели. Е, като не броя тези същества, които по принцип отказваха да говорят — като например странното синьо джудже или пясъчните елементи.

— Ще разберем, когато се събуди — свих рамене и едва след това се усетих: — Ей! А къде е Стил?!

Още щом започна битката с дебелака, ние изпуснахме от поглед бедния младеж. И той беше успял да избяга някъде.

Едновременно погледнахме към входната врата.

— Дали не е... избягал натам? — с леко дрезгав глас попита Алиса.

— Надявам се, че не. Ще отида да претърся къщата, може от страх да се е пъхнал под някое легло. Ти засега наблюдавай нашия гост, че знае ли човек...

За съжаление Стил не беше в къщата.

— Имаме много сериозен проблем — казах аз, връщайки се в хола. — Стил го няма никъде. И съдейки по скоростта на смяна на пейзажите зад прозореца, шансовете ни да го намерим клонят към нула.

— Шансовете ни не са толкова зле — успокои ме Алиса. — Пейзажът зад прозореца е все същият. Просто ще трябва да отидем да го търсим.

Погледнах замислено към дебелия мъж:

— А този?

— Ще го оставим тук — сви рамене вампирката. — Какво да го правим? Аз го сканирах, няма да се събуди по-рано от няколко часа. Повече съм притеснена за това какво ни чака зад вратата.

— А мен — връщането ни. Ами ако като излезем и затворим вратата зад себе си, и тя вземе, че изчезне. С мен това се е случвало неведнъж.

Алиса сви рамене философски:

— Но ти винаги се връщаше.

— Ха, само да знаеше какво ми коства. Добре, хайде да потърсим нашия доскорошен приятел... само да подпрем вратата с нещо, за да не се затвори.

За всеки случай направих още няколко заклинания, за да съм сигурен, че дебелака няма да избяга, докато не се върнем. Все пак той показва забележителна устойчивост към магия, така че беше по-добре да се презастраховам.

— Трябва да побързаме — напомни Алиса и уверено се отправи към вратата.

Какво пък, трябваше бързо да намерим Стил и да продължим... е, да правим каквото и да е то. Дори не знаех как да назова абсолютно

безсмисления ни опит да излекуваме бедното момче.

Обградихме се със защитни заклинания, отворихме вратата и внимателно надникнахме навън. Все същият нощен град със странни сгради и гора. Невероятна тишина. Ако къщите имаха прозорци, то тогава никой не светеше. По принцип в този свят би трябвало да живеят хора, нали оттук се появи пъргавия дебелак, но в момента не се виждаше никой.

— Нека вървя първи — казах на Алиса, задържайки я за ръката.

— Имам по-добра реакция — отдръпна се вампирката. — Така че ти ме следвай. Ако всички тук са такива бързаци като дебелака, то поне ще мога по-рано да ги забележа в тъмното. Ти придоби ли вече това умение?

Погледнах отново към открилия се пред нас пейзаж. На небето не се виждаше нито една звезда, само луна, чиято светлина явно не стигаше за нормално осветяване на околното пространство.

— Вероятно не — признах с неохота. — Добре, ти върви първа.

Излязохме от къщата, като се оглеждахме внимателно.

Гора като гора. Истинската изненада ни очакваше, когато се обърнахме. Вместо Прокълнатата къща, пред нас стоеше също такава дървена постройка като тези, които се виждаха зад гората.

— Уау — ошашави се Алиса.

Въпреки променения облик на сградата, зад отворената врата се виждаше познатата зала с лежащия на пода дебелак в черни дрехи.

Подпрях вратата с малко въздушно заклинание, за да не се затвори, и бутнах вампирката:

— Да вървим. Нямаме време за всички странности. Трябва да търсим Стил.

— Да го повикаме, а? — неуверено предложи Алиса. — Или ще привлечем прекалено много внимание?

— Добре, но не много високо, само ако е наблизко — съгласих се аз и тихо извиках: — Стил!

— Стил! — повика го и Алиса.

Разбира се, това би било прекалено хубаво. Стил не отговори. И ако се съди по отсъствието на каквито и да са звуци, беше успял да избяга достатъчно далече. Ех, ако веднага бяхме хукнали след него, шансовете да го намерим щяха да са много по-големи. А сега кой го знае колко далеч е избягал този дългокракия.

— Хайде да пробваме с търсеци мрежи — предложих аз — и малко да се разпръснем в рамките на видимостта. Може от страх да се е скрил под някое дърво.

За съжаление се оказа, че направените от нас търсеци заклинания, ориентирани се по температура и размер на тялото, работеха в много малък радиус. Беше свързано с това, че енергийните сонди ставаха все по-нестабилни с всеки изминат метър. Ако не беше болестта, бих могъл значително да увелича размера на мрежата, а така трябваше да се ограничи до границата на стабилността, тоест долу-горе до нивото на Алиса. С моето ниво на енергия можех да създам в порядък по-мощна мрежа и нямаше да ни се налага да обикаляме между сградите и да се притесняваме от всеки звук.

Ние бързо претърсихме оскъдната горичка, но така и не намерихме беглеца. Добрата новина беше, че поне не срещнахме приятелчетата на пъргавия дебелак.

Алиса пристъпи безшумно към мен и тихо каза:

— Ще трябва да се приближим до онези постройки. Не знам какво да правя, оня дебелак ми счупи „пелената“. Ами ако се окаже, че там е пълно с капани?

— Няма проблем — казах със задоволство. — Тренирах малко и що-годе усвоих Истинското зрение, така че мога да мина и без „пелена“.

— Кога успя? — изненада се вампирката. — И с вампирите се справи, и по други светове обикаля, и в Лита в няколко боя участва. С тези тренировки вече става прекалено.

Алиса ме погледна с такъв странен поглед, че се смутих и се опитах да сменя темата.

— Е, все още не съм усвоил добре тази техника — казах бързо. — Но мога да огледам.

— Опитай — съгласи се Алиса.

Затворих очи и се съсредоточих върху концентриране на енергията в очите.

— Няма нищо, чисто е. Нито едно заклинание.

— Може би просто не владееш добре тази техника? — саркастично попита вампирката.

„Ама че дразнител“ — мина ми през ума, но бързо се окопитих.

— Не. Просто тук наистина няма никакви магически капани. Ако искаш да се подсигурим със Завеса-невидимка?

— Мисля, че няма нужда да губим време — отвърна шепнешком Алиса. — Ти сам каза, че всяка секунда е ценна, а колко време мислиш ще ни трябва, за да я създадем? Десет минути?

— Добре, добре — съгласих се аз и стъпвайки възможно най-тихо, тръгнах към странните къщи.

Колкото и да се стараех, шумът от стъпките ми се разнасяше буквално из цялата гора, докато Алиса продължаваше да стъпва абсолютно безшумно.

Приближавайки до къщите, аз се напрегнах и фокусирах енергията в очите, за да проверя още веднъж за сигнализиращи заклинания. За щастие тук не се забелязваше нищо подобно. Явно местните не използваха много активно магията. Всъщност самия дебелак не създаваше заклинания, просто много успешно отбиваше нашите. Може би някаква вродена способност?

Показах с жестове на Алиса, че може да продължи напред, приближих се до стената на къщата и тръгнах покрай нея, очаквайки всеки момент да получа сигнал от търсещите заклинания. Поне в къщите трябваше да има хора. И наистина мрежата почти веднага ми съобщи, че в помещенията има няколко човека. Едва ли Стил би могъл да се вмъкне незабелязан в някоя от къщите, така че аз условно приех всички за местни. Избягалият младеж по-скоро трябваше да търсим някъде по улиците, между сградите, или в необитаеми хамбари.

Алиса се приближи до мен и прошепна в ухото ми:

— Нека да мина сама през селото. Ти си прекалено шумен.

Не веднага схванах за какво говори, близостта ѝ направо замъгли съзнанието ми.

— Добре — казах накрая и мъчително преглътнах.

Алиса буквално се разтвори в мрака, на мен ми оставаше само да чакам. Все пак един вампир, дори и дневен, имаше много по-добри шансове да остане незабелязан. А за нея аз щях да бъда само в тежест. Главното, което се искаше от мен, вече го направих — проверих градчето за магически капани. Макар че в къщите можеше и да се използва някаква магия, Алиса едва ли щеше да влиза вътре. Поне се надявах.

За известно време не се случи нищо. Аз стоях в сянката на едно дърво близо до една от сградите, очаквайки завръщането на Алиса, и между другото разпънах сигнална мрежа в случай, че някой от местните реши да се разходи. Накрая се уморих да чакам Алиса и реших да се разходя малко между къщите, за да изследвам с мрежата недостъпните части на селището.

Отначало всичко вървеше добре. Много внимателно се промъквах между сградите, земята беше добре утъпкана и дори аз успях да се придвижвам практически безшумно. Но след това започнаха проблемите. Между няколко сгради лежеше дървена настилка и нямаше възможност да я заобиколя по земя. Решавайки да действам много внимателно, аз първо докосвах с ръка накованите дъски, за да проверя здравината им. После стъпвах с единия крак и накрая предпазливо прекрочвах напред.

Дори се почувствах горд, че не отстъпвам по безшумност на Алиса. И тогава се случи малка неприятност. Една от дъските се оказа лошо закована или просто пукната. Тихото ѝ скърцане прозвуча в нощта като експлозия на Огнена топка.

„Дракон да я отнесе! — изругах на ум. — Ама че късмет!“

Бързо проверих сигналната мрежа. Всички неподвижни точки в къщите изглежда останаха по местата си. Всъщност всяко движение би трябвало да създаде импулс в мрежата и аз да получа сигнал за тревога.

— Зак! — изсъска Алиса в ухото ми, карайки ме да подскоча от изненада и отново да настъпя скърцащата дъска.

Наистина се движеше безшумно и незабележимо, нищо, че беше от дневния клан.

Вампирката ме перна зад врата и прошепна ядосано:

— Чух те от другия край на селото.

— Стига, преувеличаваш — казах с надежда. „Не всички имат твоя слух“ — добавих мислено.

— Ни най-малко — наежи се Алиса. — Нали ти казах да стоиш и никъде да не мърдаш.

— Съвсем малко се разходих — опитах да се оправдая. — Това скърцане никой освен теб не го чу.

И тук се задейства сигналната ми мрежа. При това цялата, наведнъж. А тя беше навсякъде около нас.

— Бягай! — едновременно си наредихме един на друг.

Явно и мрежата на Алиса ѝ беше подала същия сигнал.

Съдейки по всичко, нас много бързо и умело ни заобикаляха. Прекалено бързо и прекалено умело. Издигнахме около себе си няколко защитни екрана и се втурнахме вън от селото. Едва тогава от мрака като призраци започнаха да се появяват хора в черни дрехи. В пълна тишина, без да издават какъвто и да е звук, те ни атакуваха с някакви непознати летящи железца с големина на длан, които просто отскачаха от Въздушните щитове. Не посмях да използвам огнени заклинания, за да не привличаме още повече внимание. Въпреки че къде повече! Хората в черно подскачаха около нас, опитвайки се да ни атакуват с някакво екзотично метателно оръжие или да ударят с меч по щита. Най-странното беше, че ударите с меч се оказаха най-ефективни. Защитата издържаше не повече от три-четири удара и след това трябваше да създаваме нови щитове. За щастие до Прокълнатата къща в новия ѝ облик беше не толкова далеч.

Втурнахме се в къщата, затворихме вратата и за всеки случай блокирахме входа с Въздушни щитове.

— Успяхме! — въздъгнах с облекчение.

Във вратата веднага се блъсна нещо тежко.

— Така ще разбият вратата — тежко дишайки, каза Алиса.

— Прозорците — сепнах се аз и, сякаш по поръчка, стъклата издрънчаха от ударите, но кой знае защо не се счупиха.

Явно въпреки промения външния вид на къщата, вложените от Кейтен защитни заклинания продължаваха да действат.

— Дракон да го вземе, защо къщата заседна в този свят?!

— Може би защото Стил е някъде навън? — предположих аз. — Сигурно всичко е заради него!

— А кой ги събуди? — напомни Алиса.

— Ъ!

Извърнахме се изумени към надничация изпод стълбите Стил.

— Ти?! Къде беше?! — възкликнах аз.

— Ъ! — философски пусна слюнка Стил.

— Така ли претърсваш къщата? — ядосано попита Алиса.

— Нямаше го! — наежих се аз. — И всъщност какво още ни задържа, щом Стил е тук?

Поглеждайки едновременно към лежащия в безсъзнание дебелак, извикахме в един глас:

— Той!

Магнахме държащите го въздушни сплитания, после го завлякохме до вратата и след като се покрихме с щитове, го избутахме навън. И веднага щом затворихме вратата, ударите по прозорците спряха.

— Стана ли? — невярващо попита Алиса.

Бързо насочихме погледи към прозореца.

Зимна гора и сняг.

— Красота — възхитено ахна Алиса. — И никакви войнствени мъже в черно.

Мълчаливо кимнах.

В столицата сняг се появяваше само локално, когато на някой му щукнеше да променя времето в своя участък, за да си поиграе в снега например. Пък и климатът ни по принцип беше топъл, нашата зима и без корекция на времето беше практически безснежна.

— Да отидем да видим? — предложих без особен ентузиазъм.

— А, не — веднага отвърна Алиса. — Наситих се на приключения. Ще се полюбувам през прозореца.

ДЕЙСТВИЕ 7

Седяхме в креслата и като омагьосани гледахме смяната на пейзажите през прозореца. Нямахме и капка желание да излизаме извън къщата — всички пориви на любознателност бяха задушени още в зародиш от пъргавелковците в черно.

— Нали на теория някъде там би трябвало да има свят, в който да могат да помогнат на Стил — без особен оптимизъм каза Алиса.

— Така е — тъжно отговорих аз.

Нямах желание дори да стана от креслото. Макар с ума си да съзнавах, че съществува думата „трябва“. Щом веднъж сме започнали, бяхме длъжни да действаме, а не да седим в трета глуха.

— Жалко, че няма кой да поскаже къде точно да търсим в даден свят.

— И в кой от световите ще ни е най-лесно да го направим — добавих аз.

И тогава, сякаш по поръчка, над вратата се появи добре познатата ми табелка „Изход“.

— Това пък какво е? — изненада се Алиса.

— О-о... Това е знак! — отвърнах радостно. — Мисля, че трябва да разгледаме този свят.

През прозореца се виждаха безкрайни простори от огледални повърхности, сякаш бяхме попаднали в поле със стъклени камъни.

— Сигурен ли си?

— Защо пък не — свих рамене. — Има шанс.

Натрупали вече горчив опит, ние предпочетохме да не повтаряме грешката си и заключихме Стил в моята стая. Така че сега можехме спокойно да изследваме новия свят.

А навън цареше странна, блестяща с всички цветове на дъгата нощ. Лунната светлина се отразяваше от хилядите стъклени повърхности и създаваше причудливи плетеници във въздуха. Бързата проверка с Истинското зрение показа, че и дума не може да става за каквато и да е магия.

— Красота — за кой ли път през тази нощ каза Алиса.

— Да — съгласих се аз. — Заповядай. При толкова красота наоколо просто няма от какво да се страхуваш.

— Ох, съмнявам се...

Въпреки това се обградихме със защитни заклинания и излязохме в новия свят. Времето беше неочаквано топло. Дори горещо. И в същото време всичко наоколо блестеше така, сякаш беше зима и бяхме заобиколени от хиляди ледени блокове. Разбира се, нямаше и помен от сняг — прекалено топло беше, макар и нощ.

Вече по навик подпряхме вратата и тръгнахме по странната стъклена градина, оглеждайки с интерес всичко наоколо. Признавам, аз бях много любопитен дали тази красота е изкуствена или естествена. И ако все пак е изкуствена, къде са създателите ѝ?

Без да се наговаряме, ние с Алиса разпънахме търсеци мрежи, но не намерихме ни една жива душа.

— Всичко изглежда спокойно — казах неуверено, без да преставам да се оглеждам.

Между другото, този път Прокълнатата къща изобщо не се промени. А аз очаквах, че отново ще се настрои към новия свят и ще се превърне в нещо като огромен стъклен камък.

— Да. Но кой тогава ще ни помогне да излекуваме Стил?

— Не знам — отговорих честно.

Още известно време обикаляхме между странните стъклени форми, любувайки се на преливанията на цветовете и играта на светлината. Алиса не се отразяваше в стъклата, както се и очакваше от един вампир, но аз доста се посмях над причудливите изкривени отражения на собствената си персона.

— Не, така няма да стане — казах накрая. — Времето изтича, а ние тъпчем на едно място. Ей! Има ли някой тук?!

Пълно мълчание.

— Да опитаме с друг свят? — предложи Алиса.

— Не още — отвърнах аз. — Съвсем ясно ни казаха, че трябва да сме именно тук.

— И колко време още смяташ да висим тук?

— Докато не получа резултат. Както обича да казва Велхеор: „Ако единственият избор е насилие, то това определено е нашият избор“

Приблжих се до най-големия стъклен блок и го ритнах.

— Сега ще разцепя няколко блока, да видим дали няма да се появи някой. Ако това е нещо като градина, то все някой трябва да я наглежда.

— Глупости — изсумтя Алиса.

Не знам какво ми стана. При нас Чез е последовател на методите на Велхеор и любител на употребата на бойни магии за щяло и нещяло. Все пак, поради липса на други идеи, аз направих малка Огнена топка и я хвърлих в стъклената конструкция. И добре, че се сетих да стоя по-далече. Вместо да се пръсне на стотици искри или да разбие стъклото, Огнената топка отскочи от огледалната повърхност и мина на сантиметри от ухото ми.

— Какво беше това!

Отскочих със закъснение настрани и втрещено погледнах след топката. Тя профуча покрай мен, рикошираха в близкия стъклен блок, после в следващия...

— За първи път виждам такова нещо — изненада се Алиса. — Дагорът, разбира се, също не пропуска магия, но заклинанията просто се разбиват в него, а не отскачат като топка.

Тя внимателно разгледа едно от странните образувания. Почука по него и се опита да го надраска с извитите си никти.

— Нищо не разбирам. Не мога дори парченце да отчупя, за да си го взема.

— За какво ни е? — попитах раздражено. — Не сме дошли тук за това. Трябва да разберем как този свят може да помогне на Стил.

— Ако въобще може — изсумтя Алиса. — Щом толкова вярваш на тази табелка, нека тя да ни подсказе нещо. Извикай я!

Само да знаех как да го направя. Коридорът на съдбата вече беше настроен към мен, но сега не бяхме в него. Нали така? От друга страна, табелката се появи в къщата. Пълна мистерия. Може би все пак трябва да опитам да се свържа с нея?

За да не се посрамвам пред Алиса, извиках табелката мислено:

„Хей, здравей. Подскажи ми как можем да помогнем на Стил?“

Колкото и да е странно, тя наистина се появи още при първата ми молба. И съвсем ясно посочи със стрелка към стъкленото образувание.

— Уау — подскочи Алиса.

— Аха — не можах да измисля нищо по-умно. — Разбрах, че нищо не разбрах.

Опитах се мислено да попитам табелката за по-подробно обяснение, но тя не реагира.

— Опасности наоколо няма, хайде да изведем Стил — предложих аз. — Може появата му да предизвика нещо.

Алиса тръгна за Стил, а аз реших отново да се разходя между хилядите образувания. Чувството беше такова, сякаш крачех през лабиринт от криви огледала. От всички страни ме заобикаляха изкривени отражения. С големи глави, с малък ръст, с висок ръст, смешни, страшни...

Увеличавайки се с разходката, не забелязах как се отдалечих от къщата и я загубих от поглед. Отвсякъде бях заобиколен от огледални повърхности, множество криви отражения, многократно повтарящи се едно друго. И нищо друго освен стъкла. За момент дори си помислих, че всички отражения живеят свой собствен живот — движат се, докато аз стоя неподвижно, кривят лица, размахват ръце.

Оправяйки се от секундното объркване, аз се вдигнах във въздуха с помощта на слаб левитационен импулс и се огледах. Разбира се, къщата се оказа съвсем наблизо.

— Ти какво си се разлетял там? — извика Алиса и тръгна към мен заедно с мудно влачещия се след нея Стил.

— Реших да огледам наоколо!

„Всъщност идеята е чудесна! От тук всичко може да се види съвсем ясно — осъзнах аз. — Как изобщо не се сетих по-рано?“

Естествено, в този момент въздушното заклинание ме подведе и се разпадна. Добре, че не бях много нависоко. Успях да се отърва с леко натъртване на задните части. Но пък успях да огледам. Вярно, че нямаше особена полза — докъдето ми стигаше погледа, всичко беше заето от безброй стъклени блокове. Само Прокълнатата къща незнайно как се беше вклинила в безкрайното стъклено царство, леко променяйки монотония изглед.

— Ама че си летец — насмешливо каза Алиса.

— Ъ — не остана по-назад и Стил.

— Всичко е наред — магнах с ръка аз. — Затова пък се уверих, че освен стъклени блокове, тук няма нищо и никой. Няма от кого да се страхуваме.

— И какво ще правим тук?

По навик се отърсих, въпреки че прах нямаше как да има, и погледнах нерешително към Алиса и Стил:

— Ако знаех...

И тогава осъзнах една особеност — наоколо беше пълно с мои отражения, но нямаше нито едно отражение на Стил. Това, че Алиса не се отразяваше, беше разбираемо, нали е вампир. Но защо Стил не се отразяваше в огледалата?

Посочвайки на Алиса странния факт, получих неочаквано уверено обяснение:

— Това е естествено. Той сега е просто една празна черупка — в нея дори няма съзнание, а значи и душа. Няма какво да се отразява в огледалата.

— Ъ-ъ — потвърди Стил.

— Така значи-и — проточих аз, опитвайки се да не мисля, че по тази логика и Алиса не би трябвало да има душа. — Значи трябва по някакъв начин да поправим и да върнем самоличността на Стил.

Пред нас отново се появи светещата табелка, като сочеше към един от блоковете.

— Но как в тази работа може да ни помогне стъкления блок? — за кой ли път попитах аз.

Нито Алиса, нито висящата във въздуха табелка, още по-малко Стил, можах да отговорят на въпроса ми. Макар че табелката или този, който я управляваше, просто не искаше да опрости задачата ми. Плеснах се по челото, изненадвайки са пореден път Алиса:

— Ами да! Ако подходим към мисията ни като към задача, тогава нещата стават много прости. Щом нямаме никаква възможност да я решим теоретично, остава само да експериментираме! Нека опитаме да накараме Стил някак си да взаимодейства със стъклото — предложих аз. — Може да се получи нещо.

Колко глупаво се чувствахме, принуждавайки бедния младеж да прегръща стъклените блокове, а след това и да се катери върху тях. Дори се пробвахме да им говорим. Аз се опитах да медитирам, докосвайки с ръка блоковете, за да ги почувствам, но и от това нищо не излезе.

— Мисля, че напразно се опитваме — обобщи Алиса. — Това са просто парчета стъкло.

— Но табелката не може да греши! — наежих се аз.

— А да се подиграва може ли? — Алиса сложи ръце на кръста и ме погледна. — Докога ще се правим на глупаци? Вярно, че всичко това е невероятно, но много ми прилича на бълнуване на луд.

— На мен също, многознайке — започнах да се ядосвам аз. — Но щом ти казвам, че трябва да слушаме табелката, значи трябва!

Още щом повишихме тон, Стил става нервен и се опита да избяга. Горчивият опит накара Алиса бързо да хване крака на младежа с невидима въздушна примка, така че да не може да изчезне никъде. Но за Стил това нямаше значение — той хукна с всички сили, а когато невидимото въже се опъна, се просна на земята, удряйки лицето си във висок стъклен блок.

— Дракон да го вземе — изругах аз, наблюдавайки търкалящия се по земята Стил. — Накъде хукна?

С Алиса се втурнахме към него и го вдигнахме на крака. Беше си ударил доста силно главата и явно беше зашеметен.

— Как си с лечителските способности? — попитах Алиса, притискайки с ръка раната на челото му.

— Какво лечителство при вампирите? — озъби се тя. — За това ти си по-надарения.

Надарен, не надарен, но до лечителство не бях дорасъл. Макар че в Прокълнатата къща щяхме да намерим всичко необходимо, само трябваше да го върнем там.

И тогава погледът ми попадна на стъкления камък, в който беше ударил главата си Стил.

— Алиса!

Показах на вампирката стъклената повърхност, от която ни гледаше отражението на Стил. Само дето оригиналът клечеше на земята и от него капеше кървава слюнка, докато отражението стоеше изправено в цял ръст, с високо вдигната глава, и беше облечено не в дрипи, а в ученическа ливрея на Огнения факултет.

— Уау — сподели изненадата ми Алиса.

— За това дойдохме! — казах доволно. — Нали ти казах, че табелката не греши!

Алиса обиколи блока, като внимателно разглеждаше живеещото свой собствен живот отражение. Вътре Стил се държеше така, сякаш беше затворен в стъклен капан — удряше с юмруци по стъклото, опитвайки да се измъкне със сила. И дума не можеше да става за

отражение — той си живееше собствен живот и изобщо не приличаше на плоско отражение на реалността.

— Нещо много рано се зарадва, все още не сме излекували Стил.

Нашата версия на Стил продължаваше да седи на земята и тихо да хлипа.

— Да, така е — опитах да се успокоя аз. — Но процесът е започнал! Сега ние трябва... а какво всъщност трябва?

Стояхме и гледахме отражението на Стил, то пък гледаше нас. При това съвсем съзнателно, сякаш в блока беше затворен истински жив човек.

— Да го извадим оттам? — предложи Алиса.

„Лесно е да се каже — помислих си аз. — Но как да го направим?“

— Хей, чуваш ли ме?

Потропах по стъклената повърхност, привличайки вниманието на скритото вътре отражение.

То само поклати отрицателно глава.

— Е, вече установихме контакт — потрих доволно ръце. — Да продължим нататък. Може би просто трябва да го разбием? Глупаво, разбира се, но нищо друго не ми идва наум.

— Дори и да е така, магията не му влияе — припомни Алиса.

— Всичко си има граница — казах аз, припомняйки си как съвсем наскоро едва не разтопих стените на Академията, изработени от дагор. — Ами ако ударим едновременно, при това от двете страни. Само да внимаваме да не рикошира в нас.

С жестове показах на Стил „зад стъклото“, че трябва да удари преградата едновременно с мен, но да не използва заклинания за удряне, а само за усиляване на обикновени удари. Не знам дали разбра какво имах предвид или не. Все пак подобни неща не бяхме учили в Академията, едва наскоро прочетох в справочника няколко интересни начина за усиляване възможностите на собственото тяло с използване на най-прости заклинания.

После с Алиса обвихме юмруците си с нещо подобно на въздушни ръкавици и започнахме методично да удряме стъклената повърхност. Стил обаче не разбра какво искаме от него и метна към нас една Огнена топка. Въпреки очакванията ни тя не отскочи от

повърхността, а я удари с цялата си сила. Очевидно стъклото отразяваше заклинанията само отвън.

Малко по-късно по стъклото пробягна първата пукнатина.

— Получава се! — извиках радостно.

Стъклото се счупи с трясък и Стил се оказа свободен. Но не изглеждаше съвсем материален — през него можеше да се види целия унил стъклен пейзаж.

Ние застинахме, гледайки се един друг. Дори нашия Стил спря да плаче и се втренчи в своето по-удачно копие.

— Здравей — казах неуверено.

Стил номер две мълчаливо кимна.

Пристъпих към него и внимателно го докоснах по рамото. Почти се опитах да го докосна — ръката ми мина през него, без да срещне никаква съпротива, сякаш беше някакъв призрак.

— Може ли да говори или не може? — прошепна в ухото ми Алиса, подозрително гледайки призрака. — И между другото ти сигурен ли си, че това е нашият Стил?

— В смисъл? — не разбрах аз.

Малко бях объркан от всички тези странни събития и не веднага осъзнах за какво намеква вампирката.

— Ами нали в него бяха две личности — припомни Алиса. — На шпионина и на ученика от Академията?

А, да. Но как да разберем? Та той дори не можеше да говори! А и кой ще си признае, че е шпионин на Шатерския халифат?

— Да се презастраховаме и да пробваме да призовем втория? — предложих аз. — Тогава ще е по-лесно да се разбере.

— Добре — съгласи се Алиса. — Но как ще го направим? Да хвърлим от кръвта на Стил върху друг стъклен блок?

— Предполагам.

Приближих се до Стил, прокарах ръка по лицето му, изцапвайки дланта си с кръв.

— Сега ще се опитаме да създадем още един огледален клонинг — казах аз и протегнах ръка към близката стъклена колона.

— Пази се! — извика Алиса.

Рязко отдръпнах ръка и веднага пред лицето ми профуча Огнена топка, която като по чудо не подпали косата ми. Обърнах се и срещнах погледа на Стил номер две. Полупрозрачният подлец беше направил

няколко бойни заклинания и изглеждаше настроен много решително. Въпреки нематериалното си тяло създадените залкинания бяха напълно реални.

— Какво правиш?! — изревах аз.

В отговор Стил номер две стисна юмруци и метна към мен няколко Въздушни юмука и Водни копия. Сложих щит и с лекота отбих всички атаки. Ако това беше самоличността на Стил, то беше пропуснал най-важната част от нашето обучение — практиката. И едва ли би могъл да ни конкурира в сериозна битка.

Спокойно прикрих Алиса и себе си с Универсална стена, после прокарах ръка по стъклената повърхност, оставяйки по нея следа от кръвта на Стил. Няколко секунди по-късно вътре в стъкления блок започва да се формира човешки силует. Съвсем скоро пред нас стоеше Стил номер три. Точно копие на агресивно настроения Стил, който в същия момент ни бомбардираше с всевъзможни бойни заклинания. Впрочем дори не ми се налагаше да обновявам Универсалната си стена — практиката наистина беше повишила многократно силата на нашите заклинания. Мисля, че започнах да осъзнавам колко огромна е разликата между мен и Серж, щом само с няколко седмици активно обучение напреднахме толкова много.

Стил номер три се държеше много по-приятливо от втория и доста по-сдържано. Докато Алиса с жестове обясняваше на затворения в стъкло Стил какво се иска от него, аз използвах няколко въздушни заклинания, за да обезвредя агресивния номер две. Странно — нито едно от моите заклинания нямаше ефект. Разбира се помнех, че ръката ми минаваше право през него, но въпреки това се надявах, че магията може да подейства. Уви...

Алиса освободи номер три от стъкления затвор и за всеки случай се скри обратно зад моя щит. Впрочем третия Стил с нищо не ни заплашваше. Втори също загуби всякакъв интерес към нас и реши да унищожи своя съперник. Трети захвърли цялото си миролюбие и прие боя. Така започва битка между двата призрака на Стил.

— И кой от тях е нашия? — попита Алиса.

— Повече ми харесва миролюбивия вариант — отговорих шеговито. — Ще вземем него.

— А ти сигурен ли си, че ако кръвта му попадне на друго стъкло, там няма да се появи поредното копие на Стил?

— Честно казано, не съм сигурен — признах аз. — Но цялото наше пътуване си е една голяма авантюра, така че няма какво да губим. Ще рискуваме. Вземаме миролюбивия, напъхваме го в тялото на Стил и се връщаме вкъщи.

Само дето беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. За начало трябваше да разберем кой от призраците е нашия приятел. Те така често сменяха местата си, че вече не бях сигурен къде е първи и къде втори.

— Сериозен разбор — изсумтя Алиса. — Забеляза ли какви детски заклинания използват? Аз сама ще се справя с десетина такива Стиловци.

— Колко си силна — подкачих приятелката си. — Сигурно ще се справиш и с хиляди хора, които изобщо не използват магия. Не бъди като Серж и компания. Не трябва да гледаш на другите отвисоко само защото имаш малко повече опит и знания.

Алиса замълча и аз дори си помислих, че се обиди, но накрая вампирката каза:

— Прав си. Така че какво ще правим?

— Ще гледаме и ще умуваме по какъв признак да разпознаем нашия Стил.

Докато двамата Стил си разменяха бойни заклинания, ние си напрегнахме мозъците, опитвайки се да намерим решение. Не се получаваше. Двата призрака се държаха абсолютно еднакво.

— Може пък да вземем и двамата, а? — предложих аз. — Вкъщи ще видим кой кой е. Че вече съмва, нямаме време.

— Глупак — изсумтя вампирката. — Реши ли как ще ги вземем? В кутии ли ще ги сложим? О, виж! Всичко се реши и без нас!

И наистина, единият от Стиловците най-накрая надделя. Удряйки с особено сполучлив Въздушен юмрук, единия от призраците унищожи другия. В буквалния смисъл на думата — просто се разтвори във въздуха.

— Ей, Стил! — замахав с ръце аз, привличайки вниманието на оцелелия. — Върни се в тялото си!

Изглежда призрактът едва чакаше да се върне в тялото си. Той тръгна към седящия на земята Стил, като без проблем мина през моите щитове. Стил уплашено закрепця и се опита да избяга, но се блъсна с чело във Въздушния щит.

— Нещо не гори от желание да намери себе си — изкоментира Алиса.

— Нищо, него никой не го пита — промърморих раздразнено.

Призракът мислеше по същия начин. Без да обръща внимание на писъците на Стил, призракът пъргаво скочи върху него, сякаш за да го стисне за гърлото, но безплътните ръце с лекота преминаха през плътта. А в следващия момент целият призрак изчезна в тялото на Стил. Младежът веднага омекна и рухна на земята.

Алиса излезе иззад щита, приближи се до тялото и предпазливо го бутна с крак.

— Ами... това ли е? Върнахме ли го? — тя провери пулса му. — Изглежда е жив. Само спи.

— Мен ли питаш? Изглежда успяхме. Предлагам бързичко да го пренесем в къщата, чв не се знае какво ще се случи, ако не успеем да се върнем до изгрев слънце.

Вампирката, без да чака моята помощ, метна младежа на рамо и тръгна към Прокълнатата къща. Можех само мълчаливо да я последвам. За щастие, къщата ни чакаше на същото място. Не знам какво щяхме да правим, ако я нямаше и бяхме останали в този свят. Щяхме да чакаме следващото пълнолуние?

Влязохме в Прокълнатата къща и сложихме Стил в стаята за гости, а после слязохме обратно в залата, за да видим какво става наоколо. Въпреки че утрото още не беше настъпило, зад прозорците се виждаше добрата стара градина с дървета као.

— Това ли беше всичко? — леко разочаровано попита Алиса.

— Предполагам, че когато намерихме това, което търсихме, къщата се е върнала обратно — предположих аз.

— Жалко — Алиса се извърна от прозореца и внимателно ме погледна в очите. — А не можем ли с помощта на този Фонтан на съдбата да помогнем и на теб.

— И аз си мислех за това — признах аз. — Но честно казано, бих предпочел първо да помогна на Невил. Мисля, че собствените си проблеми мога и сам да реша.

— Ние ще можем да ги решим — поправи ме вампирката.

„Тя още не се е отказала от глупавата си идея — помислих си уморено. — Трябва да обсъдя с Велхеор този проблем. Не бих искал да се излага на опасност.“

— Надявам се, че успяхме да излекуваме Стил — побързах да сменя темата. — Но дори лечението да се заключаваше до намирането на този призрак, как можем да сме сигурни, че в тялото е именно правилния Стил?

— Нека да изчакаме, докато се събуди — логично предложи вампирката.

Дори когато дойде на себе си, едва ли ще бъдем в състояние да определим нашия Стил ли се е върнал или някой друг.

Известно време стояхме мълчаливо до прозореца. Много исках да кажа на Алиса... нещо... но и самия аз не можех да определя какво точно...

— Слушай, а сега вече можем ли да отидем на празника на друидите? — опомни се Алиса. — Невил толкова ни кани всички, сигурно ще се обиди, ако не отидем.

— Имахме мно-ого сериозна причина — отбелязах аз. — Но всъщност си права. Може и да успеем, дори да е само за финала на празника.

С известна предпазливост погледнахме навън и след като се уверихме, че Прокълнатата къща наистина се е върнала в нашия свят, се отправихме за квартала на друидите. Напрежението от странното пътуване така ни беше изчерпало, че минахме целия път в пълно мълчание. Всеки си мислеше за нещо свое. Не знам къде витаеха мислите на Алиса, но аз мечтаех този момент никога да не свършва. Да вървим така заедно. Понякога мълчанието е по-красноречиво от думите. Когато има с кого да помълчиш...

ДЕЙСТВИЕ 8

Спряхме пред вратата, водеща към квартала на друидите. Въпреки всички приказки на Невил за прекрасен празник, отвън не видяхме и не чухме нищо, което да подсказва за провеждащото се на територията на друидите тържество. Може би тези задръстени друиди и празниците си правеха някак по своему — скучно и тихо, макар че това не се връзваше с прекомерния оптимизъм на Невил, активно участвал в подготовката. Всъщност точно в този момент това изобщо не ме интересуваше. Беше ми леко на душата. Въпреки че до момента Стил продължаваше да спи и ние понятие си нямахме дали мозъкът му ще се възтанови или не, аз, който знае защо, бях сигурен — с него всичко ще бъде наред. Фонтанът на съдбата ни даде шанс да помогнем на нашия приятел и ние се възползвахме от него. Макар и не от първия път. Не зная как биха могли да ни помогнат онези пъргави момчета с черните дрехи, но с нашата магия се справиха лесно. Сигурно биха могли да закърпят и Стил...

Алиса ме дръпна за ръката.

— Всичко наред ли е?

— Да — въздъхнах аз, макар че на практика Алиса сякаш специално ми напомни, че не всичко върви така добре, както ми се искаше.

В края на краищата с нея така и не се сдобрихме, и до сега не можех да разбера за какво всъщност се скарахме. Плътна стена от неразбиране, само в редки случаи пробивана от думи или погледи...

Пред нас се появи вече познатия ни пазач. Съдейки по изражението на лицето му, май не се радваше особено, че трябва да охранява входа, вместо да се весели с останалите на празника.

— А, пак ли вие.

Изглежда не се радваше особено да ни види. Впрочем, кой го интересуваше?

— Отиваме на празника — поясних аз за всеки случай.

— И така се сетих — безизразно отвърна друидът. — Между другото, той вече почти свърши, изтървахте всичко най-интересно.

Въпреки неутралния тон и най-недосетливия би забелязал насмешката. За съжаление стражът изчезна преди да успее да измисля остроумен отговор.

— Хайде да влизаме — задърпа ме Алиса за ръката, и аз за кой ли път забелязах, че тя в последно време започна да ме докосва значително по-често.

До неотдавна вампирката избягваше дори да гледа в моя посока, а сега изведнъж такива нежности.

Прекрачихме през прага и рязко спряхме, оглушени за момент от неочаквано нахлулите звуци. Празникът всъщност беше в разгара си. Явно кварталът беше ограден с шумозаглушителни заклинания с цел да защитят жителите на Крайдол от шума на празненството. Излиза, че и друидите умееха да разпускат — навсякъде звучеше мелодична музика, кънтяха шумни гласове и весел смях.

— А вие все повтаряте „задръстени, задръстени“ — беше всичко, което успях да кажа.

Алиса само кимна мълчаливо и ме затегли по посока на музиката и гласовете. Плътни храсти и дървета прекрасно скриваха жилищата на друидите и принадлежащите към тях парцели от любопитни очи, така че от вратата не можехме да видим и преценим колко народ се беше събрал на празника. Затова пък, влизайки малко по-навътре в горичката, излязохме много бързо на поляната пред къщите-дървета, препълнена с празнично облечени друиди, хора и вампири. И ако познавах добре всички присъстващи на празника хора и вампири, то сред друидите не намерих ни едно познато лице. Не знаех, че общината им в Крайдол е толкова многобройна. Освен това и през ум не ми беше минавало, че кварталът на друидите заема такава огромна площ. Все пак на празника се бяха събрали няколко стотин гости. Навсякъде горяха огромни огънове, имаше малки палатки с храна и бяха издигнати своеобразни дървени платформи за представления.

Чез и останалите приятели се втурнаха към нас в мига, в който забелязаха появата ни. С тях бяха и Велхеор с Мелисия.

— И как е, успяхте ли?!

— Как мина?!

Велхеор и Мелисия погледнаха изненадано към Чез, Невил и Наив.

— Ама че сте извратеняци — възхитено каза Велхеор.

— Не ви ли е срам — едновременно с него произнесе Мелисия. — Да задавате такива неприлични въпроси.

Двамата не бяха в течение защо с Алиса останахме в Прокълнатата къща. Като официална версия се разпространяваше слуха, че влюбената двойка иска да се поусамоти.

— После ще ти разкажа всичко с подробности — смигнах аз на Чез.

И незабавно си заработих шамар по врата от Алиса.

— Само така — одобри Мелисия, като задържа поглед на лицето ми, очевидно разглеждайки белега. — Ела с мен, Алиса. Остави ги тези празноглавци да обсъждат кавото си искат.

Тя хвана вампирката под ръка и я отведе със себе си.

— Като цяло одобрявам подобно поведение — ухили се Велхеор и внезапно стана смъртно сериозен: — Но по отношение моята родственица, на ваше място бих бил по-почтителен.

— Ама ние изобщо не говорихме за това — опули се към него Наив. — Цялата работа е там...

— ... че празникът е в разгара си, а ние тук се занимаваме с глупости — прекъсна го Чез. — Тук правят такива страхотни сладкиши! Жалко, разбира се, че няма месо, но иначе никак не е зле. Хайде да идем да хапнем по нещо. Зак сигурно здравата е прегладнял.

— О, да — съгласих се аз. — А ти сам ли си? Къде е Натали?

— Не дойде — веднага посърна Чез. — Сигурно родителите й не са я пуснали. Така че днес не само ще ядем, но и ще прием...

— Не-е! — едва не извиках аз. — Вече не пия!

Велхеор сложи ръка на рамото на Чез.

— А виж, аз бих пийнал. Вече ми писна от всичките тези... — той се озърна наоколо и ядно изплю: — ... друиди.

— Ама ние искахме... — направи опит за съпротива моят приятел.

— Отиваме да прием — отсече вампирът.

Чез явно искаше да остане и да измъкне от мен подробности за последните събития, но не рискува да се противопостави на желанието на Велхеор.

— Ела, Зак, всичко ще ти покажа — предложи Невил, когато Велхеор, Чез и присламчилият се към тях Наив се отправиха към най-

близкия щанд за напитки. — Основното действие вече го пропуснахте, но има още много интересни неща.

И Невил ме поведе със себе си, разказвайки за празника на друидите и показвайки интересни представления и развлечения. Наистина имаше какво да се види. Празникът Белтайн беше посветен на обновлението, на възхода на лятното слънце и на пречистването с огън. Доколкото разбрах, друидите изгаряха в огньовете всичко, което искаха да остане в миналото. А също така се забавляваха, доколкото беше възможно, устройваха си всевъзможни развлечения и разни традиционни танци. Макар че, доколкото разбрах, показните представления бяха специални нововъведения в чест на присъстващите на празника хора и вампири, целящи да запознаят гостите с културата на друидите. Честно казано, не се заслушах особено в бърбенето на Викерс старши и в мислите си се връщах към днешното пътешествие между световите в компанията на Алиса. Днес вампирката се държеше така, сякаш между нас всичко беше наред — говореше с мен, шегуваше се, дори ме хвана под ръка, когато дойдохме на празника. Откъде изведнъж такива резки промени?

— А тук друидите демонстрират изкуството на призоваване на растения.

Спряхме пред неголяма полянка, на която само с махване на ръка млад друид караше за някакви си части от секундата да израстват гигантски увивни растения. Подчинявайки се на волята на момчето в зелени одежди, те се извиваха в такт с мелодичната музика, звучаща из цялата гора.

— Не искаш ли да се включиш? — поднесе ме Невил. — В тази сфера вече имаш големи успехи. Мелисия каза, че техните майстори са оценили по достойнство твоето изпълнение в центъра на града.

— Стига и ти — смутих се аз.

— Както кажеш — сви рамене Невил. — Да отидем тогава до другия подиум. Всъщност, най-накрая може да разкажеш как минаха нещата при вас?

Докато с Невил крачехме към следващия подиум, аз накратко му разказах за нашето пътешествие. Пред нас заискриха зелени отблясъци от бойната магия на друидите, което ми подсказа естеството на следващата демонстрация.

Сред гостите на това едва ли не тайно, по думите на Невил, празненство, бяха всички третокурсници, много нисши вампири и заможни жители на Крайдол, начело с началника на стражата, достопочтения господин Витор. И всички тези хора се бяха събрали около поляна с прилични размери, покрита с нещо от сорта на Индивидуален купол за двубои. Вътре в купола Херион и непознат млад друид си разменяха магически удари.

— Я виж ти, кой е решил да прави демонстрации — отбелязах аз.

Невил само се намръщи в отговор. Двамата с Херион бяха в сложни взаимоотношения, в които ябълка на раздора се явяваше Мелисия. Много красива ябълка, трябва да отбележа.

Всички събрали се с интерес наблюдаваха демонстративния двубой. Разбира се, двамата друиди действаха по предварително изготвен сценарий, но всичко изглеждаше достатъчно реалистично и зрелищно. Ето че Херион обля противника си с поток от зелена енергия, но онзи постави щит. Вместо обаче да се разбие или разтвори в щита, атакуващото заклинание полепна по него и започва да изсмуква енергията. Противникът на Херион се видя принуден да захвърли щита настрана, което го остави открит за момент, и бързо да създаде нов. Херион веднага се възползва от шанса си — от земята изскочиха дълги лиани, които подхванаха противника още преди да е изградил напълно защитата си и го вдигнаха във въздуха, стягайки ръцете и краката му.

— Горедолу така изглеждат двубоите с изпозване на друидска магия — усмихна се Херион на публиката.

Може и да ми се е сторило, но обхождайки с поглед зрителите, друидът специално погледна Невил и подигравателно му се усмихна.

— Да се махаме оттук — повлече ме Невил след себе си.

Отлично разбирах защо не му се оставаше да гледа как Херион демонстрира своето изкуство. Между нас и живеещите няколкостотин години друиди имаше такава пропаст... ами то дори третокурсниците бяха безкрайно далече от Херион.

— Как вървят нещата при вас с Мелисия? — попитах предпазливо.

— Ами не лошо — внезапно се смути Невил. — Говорим си, прекарваме доста време заедно...

С труд сдържах любопитството си и не започнах да разпитвам за подробности, разбирайки прекрасно колко неприятна беше тази тема за него. До скоро и аз се вбесявах, когато някой ме питаше за Алиса.

— Нали няма да идваш с нас във форт Скол — напомних аз. — Може би така е по-добре? Ще останеш тук, ще прекарате още време заедно с Мелисия.

— От една страна е добре — призна Невил. — Но... Нямам представа какво ще правя по-нататък. Без магически способности...

— Е, това не е завинаги — опитах се да повдигна настроението на приятеля си.

— Да знаех поне колко дълго... и колко много ще изостана от вас...

— Ще ни настигнеш — уверих го аз. — Ако се усъвършенстваш в теорията, докато нямаш възможност да практикуваш, разликата изобщо няма да се забележи.

Невил се усмихна:

— Аз уча при друидите. Мелисия ми преподава основите на тяхната магия.

— Това е страхотно — усмихнах се аз. — А ако силите ти не се върнат до следващото пълнолуние, то двамата с теб можем да опитаме да използваме Фонтана на съдбата. Аз вярвам, че със Стил всичко ще бъде наред и той ще се събуди оздравял.

Приближихме до неголяма сцена. Именно тук малък оркестър друиди изпълняваше красивата ненатрапчива музика, която се носеше из цялата гора.

— Зак, Невил!

Чез, Алиса, Наив, Мелисия, Велхеор и дори Даркин със Стела — всичките стояха до сцената, явно в очакване на нещо интересно.

— Защо сте се събрали тук? — попитах аз с интерес.

— Мелисия ни доведе тук и каза, че сега ще започне някакво специално представление — поясни Чез. — Сигурно някой ще пее.

— Логично — съгласи се Алиса.

— Следващото изпълнение ще бъде не просто на „някой“, а на една от най-добрите певици на Древната гора — поясни Мелисия, без да обръща никакво внимание на насмешката на моя приятел.

Чез щракна с пръсти:

— Ха, местна звезда, нали ви казах.

— Така ли? — заинтересувах се аз. — Ще послушам с удоволствие.

— Не само с удоволствие, но и в пълно мълчание — предупреди Велхеор. — Това се отнася до всеки — той изразително погледна Чез — от вас. Дойдох специално на празника, за да слушам Сериния. За нейния глас се носят легенди. Ако някой ми попречи да слушам — ще го убия!

В момента, в който Велхеор произнесе последната дума, музиката стихна и всички наоколо замлъкнаха, а на сцената се появи пълничка друидка. Всички се втренчиха във вампира.

— Какво? — раздразнено попита Велхеор. — Предупредих ви. Не ми пречете да слушам.

И в този момент друидката на име Сериния запя. Беше невероятно, невъзможно красиво. Човешкото гърло просто не можеше да възпроизведе такива сложни и чисти мелодии. Дори с помощта на музикални инструменти едва ли бих могъл да изсвирия нещо подобно. Стояхме неспособни да помръднем и дори Чез затвори уста, решавайки да се въздържа от глупави шегички. Песента се лееше спокойно, обгръщаше и отвеждаше в свят от цветове и светлина... и то без думи. Думите не биха могли да предадат и половината от емоциите, които звучаха в гласа на Сериния.

След известно време, което ми се стори вечност, мелодията затихна и друидите някак незабележимо напуснаха сцената. Мисля, че просто не забелязахме как си тръгнаха, все още намирайки се под влиянието на музиката.

— Невероятно — прошепна Алиса. — Толкова красиво.

— Да — съгласи се Чез. — Особено невероятно е, че свиреха безчувствени сухари, физически неспособни да се усмихват. Видя ли ги, свиреха буквално с каменни лица?

— По-скоро с дървени — иронизирах аз.

Алиса ме сръга в ребрата:

— Мери си приказките, на гости сме все пак.

— А защо веднага аз? — обидих се аз. — Чез започна, него бий.

— Той е глупак, на него не му се брои — изхихика Алиса. — А ти не му подражавай.

За момент се почувствах като дете, на което мама се кара. Колко и да е странно, усещането беше по-скоро приятно...

Придадох си покорен вид и се поклоних на Алиса:

— Да, мамо.

— Ама че сте — изсумтя тя, престори се на възмутена, обърна се и тръгна към студения бюфет.

Всъщност Алиса беше, както и всички ние, в просто превъзходно настроение. Все пак решихме проблема с непотомствените вампири и успяхме да върнем разума на Стил... По-точно, най-вероятно успяхме. Сега остана само една дреболия — да се справим с моето превръщане в нисш вампир.

Към нас с Чез се приближи Мелисия:

— Е, как беше представлението?

— Невероятно!

— Несравнимо!

— Радвам се, че ви хареса — усмихна се друидката. — Хората и друидите възприемат музиката различно. Аз например не съм любител на човешкото пеене...

— Е, хайде сега — Чез ме погледна лукаво. — Ето нашият Зак композира чудесна музика, на всички им харесва. И дори пее съвсем прилично.

— Наистина ли? — заинтересува се Мелисия. — Не искаш ли да изпълниш нещо? Както виждаш, гостите се включват активно в празника.

— Е-е... днес съм малко прегракнал — опитах аз да се измъкна.

Честно казано, покрай цялото това учене съвсем бях забравил кога съм пял за последно, а за изпълнение на живо да не говорим. Наистина, по-рано записвах музика и пеех по малко в барове и ресторанти в Лита, в тесен кръг, така да се каже. Не за пари, разбира се, а просто така, за душата. Огледах се наоколо:

— Тук се е събрал толкова нараод... не е най-доброто място за концерт след дълго прекъсване.

На рамото ми легна тежка ръка, и до самото ми ухо прозвуча тихия глас на Велхеор:

— Хайде да попееш.

Разбира се, помнех, че Велхеор обичаше да слуша музика от други светове. А също така обожаваше да ме прецаква. И ето една прекрасна възможност да направи и едното, и другото.

— Велхеор, аз не...

— Иначе няма да дойда с теб в земята на вампирите — каза вампирът с абсолютно сериозно изражение на лицето.

— Какво?! — възмутих се аз. — Ах... дракон да те вземе. Добре, ще пея.

Двамата с Мелиса отидохме до сцената, тя бързо се разбра с музикантите и те ми отстъпиха място пред инструментите. Музикалката беше същия модел, какъвто имах в къщи, тоест най-добрият от съществуващите в момента. Признавам, това малко ме разочарова, надявах се, че друидите използват някакви по-особени инструменти. Но не, съвсем обикновена, макар и скъпа музикалка.

Прекарах пръсти по струните и над гората се понесоха първите звуци на мелодията. Разбира се, знаех множество песни от други светове, но сега ми се искаше да изпея точно тази.

Затворих очи и запях:

*Дни и нощи се сляха в едно,
Дали наяве, дали насън.
Бавно вървеше моят живот,
Изпълвайки всеки нов ден...*

Всички притихнаха, заслушани внимателно в текста и музиката. Отваряйки очи, погледнах към приятелите си и намерих с поглед Алиса. Вампирката стоеше и ме слушаше с полупритворени очи. До нея стоеше Велхеор и сякаш дори припяваше, а виж Мелисия, кой знае защо, изглеждаше леко смутена и дори виновна.

*И няма смисъл да говоря,
Прости — разбираш всичко и така,
Че озовал се тук на края,
Отрекох се от твоята любов.^[1]*

След като допах песента, аз получих своята порция аплодисменти, смутено се поклоних и побързах да слеза от сцената.

При това, както забелязах, хората и вампирите пляскаха далеч по-усърдно от друидите.

— Страхотно! — потупа ме по гърба Чез.

— Да, не беше зле — кимна доволно Велхеор. — Хареса ми.

Погледнах към Мелисия:

— Какво ще кажеш? Стори ми се, че друидите приеха песента доста хладно. Нещо не им хареса текста ли?

— Не, текста беше хубав — малко смутено се усмихна Мелисия.

— Но... Зак, не искам да те разстройвам, но пееш ужасно фалшиво.

Загубил за известно време дар слово и накрая едва успях да произнеса:

— Аз?! Фалшиво?!

— Не, по мерките на хората пееш даже съвсем сносно — веднага се поправи друидката. — Но друидите имаме по-тънък слух, затова различаваме и най-малките несъответствия в мелодията, недоловими за човешкото ухо.

Погледнах към друидката, като се надявах да чуя нещо от рода на: „Ей, пошегувах се, пъ страхотно“, но тя така и не каза нищо подобно, и така ме хвърли в още по-голям смут. Все пак не е много приятно да чуеш, че имаш проблеми със слуха, дори и това да е проблем на цялата човешка раса.

— Ясно — въздъхнах аз. — Изложих се значи. Поне да ме бяхте предупредили.

— Беше толкова уверен в себе си — сви рамене Мелисия. — Реших, че знаеш. Освен това музиката наистина не беше лоша, а също и текста на песента.

— А на нас много ни хареса! — заявиха братя Викерс. — И това не е опит да ти повдигнем настроението, а чиста истина. Прекрасна песен.

Алиса ме хвана за ръката:

— И на мен много ми хареса.

На секундата забравих как се изложих пред друидите, дори благодарих на майката природа за това, че ги е надарила с такъв прекрасен слух.

— Важното е, че се хареса на... вас...

„На теб — произнесох мислено, гледайки Алиса. — Защото тази песен беше именно за теб“.

Стори ми се, че тя усети нещо, защото разбра погледа ми и смутено се обърна, без да пусне ръката ми.

— Зак, не пееш никак зле — раздаде се до мен гласът на Грон.

— Е, благодаря — отговорих насмешливо, като се обърнах. — Мнението ти е много ценно за мен.

Освен Грон тук бяха почти всички третокурсници. Нямахте ги само Серж, Ана и още няколко души, отишли в Лита с арестуваните вампири.

— Може би е по-добре да се захванеш с музиката професионално? — предложи Грон. — А Занаята — просто не е за тебе. Остави, не си губи времето.

Понечих да тръгна напред, но меката и нежна ръка на Алиса внезапно се превърна в желязно менгеме.

— Какво ти става? — продължи да се подиграва Грон. — Може би искаш да се извиниш за неотдавнашния инцидент в кръчмата?

Погледнах в самодоволното му лице и злобата буквално ме заля като вълна. Можах да я усетя почти физически. Пръстенът на пръста ми откликна с топлина, но и точно той ме накара да се взема в ръце и да се успокоя.

— Друг път — отвърнах навъсено.

Грон присви очи:

— Ти още ли се надяваш да станеш по-силен от нас?

— Не се надявам, а планирам — хладно отговорих аз, вземайки се окончателно в ръце.

Грон и останалите искрено се разсмяха, но това вече не ме вбесяваше. Чувствах се съвършено спокоен и уверен в своите сили.

— Мисля, че Серж вече ти показва колко голяма е пропастта между нашите нива на владееене на Занаята.

— Показа ми — съгласих се аз и внимателно се освободих от хватката на Алиса. — Но тази пропаст постепенно намалява. И то доста по-бързо, отколкото си мислиш.

Спокойствието ми явно започваше да вбесява Грон:

— И какво толкова се е променило за тези два дни?

— Много — позволих си леко да се усмихна.

— Ами демонстрирай — изръмжа Грон, — нали си ни много пъргав.

— По-кратко — с ъгъла на окото си следях реакцията на Алиса и с удовлетворение забелязах, че е неспокойна, и може би дори се страхува за мен. — Създай най-силния щит, на който си способен, и аз с лекота ще го разруша само с едно заклинание.

Усмивката на Грон стана още по-широка:

— А-а, не. Серж е добричкият при нас, той обича да си играе с децата на кукли. С мен ще ти се наложи да водиш двубой по всички правила, иначе няма какво да говорим.

Честно казано, сега ме хвана. Канех се показно да унищожа заклинането му, като използвам новото сплитане с помощта на пръстена на нисшите вампири, но за двубой дори не бях помислял. Все пак нашите нива бяха доста различни. И идея си нямах какво би могъл да използва срещу мен, тъй като арсеналът на горните курсове надхвърляше границите на стандартните заклинания от сорта на Огнени топки, Стрели, Копия, Щитове и други подобни. Техните удари можеха да бъдат напълно невидими с просто око и далеч по-сложни, а аз дори Истинското Зрение не усвоих както трябва. Но така или иначе, място за отстъпление нямаше.

— Добре — с нетрепващ, както искрено се надявах, глас казах аз.

— Грон, прекрати този фарс — рязко каза Ник. — Позабавлявахме се, стига токова. На Серж няма да му хареса.

— Разкарай се! — отвърна му в същия тон Грон. — Серж го няма, а аз само искам да дам малък урок на това парвеню. Обещавам, че няма да го убия. Е, може леко да го потроша, но все пак сме в квартала на друидите, ако трябва и от ония свят ще го върнат. А друидите ще осигурят и наблюдаващи, ако нещо стане — ще подсигурят този глупак.

„Не бих бил толкова сигурен в това — разсеяно помислих аз. — Енергетиката ми вече дотолкова се е изменила, че магията на друидите просто няма да подейства. Пак добре, че Алиса и останалите не знаят това, иначе можеше удар да получат“.

— Вземи си очилата за слепи — насмешливо каза Грон — и да започваме.

— Вече не ми трябва — отговорих аз спокойно. — Нали ти казах, не тъпчем на едно място.

Докато отивахме към площадката за демонстрации на бойни магии, аз трескаво размишлявах как да се измъкна от създалата се

ситуация. Когато провокирах Грон и през ум не ми минаваше, че става въпрос за пълноценен двубой. Просто исках да демонстрирам силата на новото комплексно заклинание от четирите елемента и енергията от пръстена на нисшите вампири. Бях сигурен, че това заклинание с лекота ще пробие всяка защита на третокурсниците. Значи трябваше просто да го използвам навреме, да не давам време на Грон да ме помете с уменията си.

Алиса ме хвана под ръка и зашепна:

— Зак, сигурен ли си, че трябва да го правиш?

— Не, разбира се — отговорих искрено. — Но все пак имам малък шанс.

— Откачалка.

Така и не разбрах какво преобладаваше в нейния глас — раздразнението или вълнението.

— Всичко ще бъде наред — уверих вампирката.

Аз, разбира се, не изпитвах подобна увереност. Но в светлината на последните събития наистина нямаше смисъл да се страхувам от двубой под защитен купол, при това с нормална наблюдаваща страна. Все пак човек свиква с какво ли не, дори и с постоянни двубои и непрестанни опасности. Застанали един срещу друг на площадката, ние изчакахме, докато друидите настроят купола. Грон усещаше преимуществото си, държеше се небрежно и откровено ми се присмиваше. Аз трескаво преценях шансовете си да изляза от този двубой не само жив, но и без да загубя. Равен би ме устроил напълно, но в двубоите такова нещо не съществуваше. Е, какво пък, тогава трябваше да обмисля тактиката си. Той беше уверен в себе си, значи нямаше да бърза да приключи двубоя, дори да има такава възможност. Мисля, че Грон първо щеше да си поиграе с мен. Щеше да разгърне защитата си, за да покаже колко нищожни са моите сили, а после ще ми хвърли един показан пердах.

— Е, какво, готов ли си за унижението? — извика ми Грон.

Замълчах в отговор, подготвяйки се психически за създаването на комплексното заклинание. В края на краищата го бях измислих едва вчера и още не бях го тествал както трябва. Но и да използвам за пореден път артефакта на нисшите вампири, знаейки колко е опасен за здравето... Не, по-добре без тестове. Ще рискувам. Апропо, за риска — ще имам само един шанс за победа. Още първото атакуващо

заклинание на Грон ще пробие цялата ми защита, затова трябваше да атакувам първи, веднага след като започне двубоя.

— Готови? — попита Херион, поел ролята на един от наблюдаващите.

Ние кимнахме едновременно.

— Старт! — изкомандва Херион.

Видях как Грон поставя щитове, но реших да мина без защита, концентрирайки се изцяло върху атакуващото заклинание. То си оставаше разновидност на Комплексното кълбо, но сега освен четирите стихии, в него имаше и късче от енергията на пръстена. Увлечен в създаването на заклинанието забелязах твърде късно, че Грон беше решил да не ми дава карт-бланш и да атакува първи. От ръцете му се откъсна заклинание, напомнящо огромна летяща огнена змия. Тя разтвори паст и се хвърли към мен. От уплаха загубих контрол над недовършеното заклинание и рухнах на земята. Нашите заклинания се срещнаха и всичко наоколо изчезна в блясъка на експлозията...

[1] Откъс от песента „Тишина“ на групата Олви. — Б.а. ↑

АКТ ТРЕТИ — ОТМЪСТИТЕЛЕН

Отмъщението е ястие, което се сервира студено.

Истина

Не съм отмъстителен, просто не обичам дълговете.

Лихваря

Животът е хубав, когато отмъщението е бавно.

Един знаменит
вампир

ДЕЙСТВИЕ 0

Високият белокоп мъж, облечен в златни одежди на Висок дом, излезе от телепорта и спокойно се огледа. Кабинетът на Майстора значително отстъпваше на апартамента и на най-западналия аристократ, но си имаше и своето очарование — многобройните шкафове с книги и оскъдното обзавеждане позволяваха изцяло да се концентрираш върху работата си. Зад здравата дървена маса седеше плешив мъж в сива роба на Върховен Майстор. При появата на госта той бутна настрана папката с документи и се облегна в креслото си:

— Добър ден, уважаеми първи съветник.

Аристократът се намръщи:

— Хайде без сарказъм. Само за това ли ме покани, да издевателстваш над мен?

— Понякога е полезно просто за разнообразие да се срещнеш с реалността, Ардок — ухили се Майстор Ревел. — А и ми се искаше лично да ти съобщя добрите новини.

— А има ли добри новини?

— Определено.

Аристократът седна в креслото срещу Майстора и оправи дългата си коса:

— Разказвай.

— Е, подготвихме почвата за начало на войната — нападението над Академията раздвижи Общото събрание, а безредиците в Пограничните райони и смъртта на Императора създадоха подходящото настроение в населението. — Майсторът замълча за известно време, а след това внимателно произнесе: — Между другото чух, че Императорът е умрял в съня си?

— Да, както каза и дворцовия лекар, изобщо не е страдал, ако питаш за това.

— Не позна, не питам за това — усмихна се Майстор Ревел. — Просто много странна смърт, не мислиш ли? Не умря ли твърде навреме?

Събеседникът му се намръщи:

— Да не би да намекваш нещо?

— Не, какво говориш — размаха ръце плешивият Майстор. — Просто си мисля на глас... Е, вече почти всичко е готово, остава да се направят последните приготовления.

Съветник Митис разбиращо кимна:

— Шатер?

— Да, изпратих в Шатерския халифат Канмиир да закара една Черна смърт.

— Това дали е добра идея? Все пак вампир в Шатерския халифат ще се забелязва като дракон в полето.

— Канмиир ще се справи — уверено отговори Майстор Ревел. — Той е може би най-добрият шпионин в света. Огромният му житейски опит, умножен със способностите на Висш вампир — това е наистина взривоопасна комбинация.

Ардок Митис сви рамене:

— Твоя работа, но според мен в Крайдол той не се справи много добре.

— Крайдол по принцип си е проблемно градче. Вече ти казах последните новини за активността на нисшите вампири. Някой ги снабдява с артефакти с неизвестен принцип на действие. Засега поне неизвестен...

— Това става по цялата територия на Пограничните райони — отбеляза аристократът. — Вчера получих информация от островите в Шарено море — пиратите започнали да използват нови заклинания, които значително усложняват живота на нашите корабни Майстори.

Майстор Ревел прокара ръка над масата, извиквайки триизмерна карта на Империята на Елирите.

— Вече заловихме групите нисши вампири в Крайдол, Лайминг, няколко села и дори в столицата. Всички притежаваха незаконни артефакти, и във всяка група само един вампир знаеше откъде идват.

— Разпитахте ли ги?

— Разбира се. Но за съжаление, паметта им беше блокирана с много силен психоблок. Нашите специалисти така и не успяха да извлекат необходимата информация. Всички разпитвани умряха.

Аристократът се наведе напред с интерес:

— Кой би могъл да постави такива психични блокове? Доколкото ми е известно, само специалистите от Шатер са толкова сведущи в тази

материя.

— От една страна, логично — съгласи се Майстор Ревел. — Но е прекалено явно... може би някой иска да мислим така.

— Каква е разликата? — продължи аристократът. — Главното е, че нисшите вампири добавят масло в запаления от нас огън, а това не е толкова лошо.

Майсторът внимателно го погледна:

— А възможно ли е по някакъв начин да сте взели участие в това?

— Шегуваш ли се? — усмихна се с крайчеца на устните си съветник Митис. — Защо ми е да го правя? Вече постигнахме всичко, което искахме. Между другото, утре ще вкарам в Съвета предложение за въвеждане на военно положение в Империята, и тогава ще можем да реализираме всички наши планове... Така, а какво става с Фонтана на съдбата?

— След седмица ще бъде изцяло на ваше разположение — отговори Майстор Ревел, преструвайки се, че не забелязва рязката смяна на темата. — Веднага щом освободим Прокълнатата къща от първокурсниците, нашите хора ще инсталират телепорт, настроен на вашия кабинет.

— Надявам се, че в къщата няма да има чужди очи и уши?

— Тя е собственост на Академията и ще бъде запечатана веднага след заминаването на учениците към форт Скол.

— Отлично. Нямам търпение да изследвам този артефакт.

* * *

Вампирът беше бесен от шатерската архитектура — най-често едноетажни постройки, продължаващи дълбоко под земята. Поради това предвижването из града ставаше доста по-трудно, да не говорим да се проникне в някоя сграда. Друго беше в Империята — скачаш по покривите колкото си искаш, влизаш в къщите през прозореца.

Канмиир беше се притиснал до стената и с тихи стъпки се придвижваше към центъра на града. По неznайна причина тайната квартира се намиреше точно там. Движението беше затруднено и от факта, че градът беше осеян с кули, на всяка от които беше качен

внимателно следящ за реда стражник. И под внимателно се разбираше денонощно бдение, а не безгрижно оглеждане на околността в паузите между сън и хранене. За съжаление, дори Висшите вампири не притежаваха способността да стават напълно невидими и затова Канмиир загуби почти три часа за разстояние, което местен жител би минал за десетина минути. Криейки се в сенките, ползвайки уменията си да променя формата си и да отблъсква чуждите погледи, той се промъкваше в дълбините на вражеския град. Макар и политическите отношения между Шатер и Империята все още да не бяха стигнали до състояние на обявена война, всеки нечовек, било той друид, трол или вампир, се явяваше за жителите на Шатер малко или много личен враг. Расовата ненавист, усилена от вековния религиозен култ, не оставяше никакво място за преговори.

Най-накрая стигна до търсената къща. Една от многото абсолютно еднакви постройките, различаваща се от събратята си само по табелката с името на улицата и номера на къщата.

Улица „Чистота и ред“, номер 4.

„Да, тук всички улици са такива — отвлечено си помисли вампирът. — Като излизани, сякаш в Шатер, както и в Лита, за почистване се използва магия“. Въпреки че това беше просто невъзможно — шатерци отричаха всякакво използване на магия в ежедневието. Единственото нещо, което, според тях, оправдаваше използването на „проклетите сили“, беше войната срещу неверниците. Магията активно се изучаваше и използваше за отбраната на страната, в това число и с превантивна цел, нали беше добре известно, че най-добрата защита е нападението.

След като почука по уговорения начин, вампирът буквално се плъзна в отворилата се врата. Вътре беше тъмно, но това изобщо не пречеше на Канмиир. Колкото и да е странно, присъстващите също много добре виждаха в тъмното. Не, не бяха вампири, просто в Шатер работеха най-добрите магьосници-шпиони, готови практически на всичко. В малкия склад се бяха събрали трима от най-законспирираните агенти на Империята в Шатерския халифат. Бяха облечени с нищо незабележими дрехи, с нахлузени до брадичката качулки. С оглед на факта, че следователите в Шатер владееха до съвършенство менталните техники, шпионите никога не показваха лицата си и използваха сложна система за шифроване и предаване на

съобщенията. Може би за първи път, откакто работеха в Шатер, те се срещаха лице в лице. За това настоя Канмиир, тримата агенти все още се чувстваха не на място, нарушавайки установените правила.

— Всички пратки доставени ли са? — веднага премина към работата вампирът.

— Да, всички сандъци са на местата си — потвърди агент с дрезгав глас. — И все още не разбирам защо сме тук? Това е в разрез с правилата...

Вампирът го спря с жест:

— За това си има причини.

— Какви? — недоволно попита вторият агент.

— Вашата работа тук приключи — спокойно отвърна вампирът и преди маговете да имат време да реагират, той прекърши врата на най-близкия от тях.

Другите двама дори не успяха да се уплашат, когато Канмиир вече беше прерязал гърлата им с нокът. Колкото и добри Майстори да бяха, Висшият вампир с хилядолетен опит се справи без проблем с тях. Разбира се, това нямаше да е толкова лесно, ако агентите очакваха атаката, но Канмиир винаги предпочиташе да решава проблемите възможно най-ефективно, и със сигурност нямаше намерение да ги предизвиква един по един на двубои в съответствие с всички правила.

Бяха предупредили вампира, че някой от местните агенти отдавна работи за Шатер. И най-вероятно самият агент не подозираше за това — вградената втора самоличност можеше да се активира незабелязано и всеки ден да подава информация към Инквизицията. Именно това се беше случило с информацията за пратките. За щастие агентите не знаеха какво е съдържанието на огромните дървени сандъци и операцията си продължи по план, просто към нея се добави още една точка — да се отстрани двойния агент. А Канмиир нямаше нито време, нито желание да разследва кой точно е предателят. Много по-лесно беше да унищожи всички, които участваха в операцията по доставка на смъртоносния товар.

— Е, шпиони — доволно измърка вампирът, облизвайки кръвта по пръстите си. — Добре служихте на Империята. Браво. А и как ще се зарадва на телата ви Черната смърт...

Той замръзна, ослушвайки се за това, което ставаше извън пределите на сградата. Острият слух на вампира улови движение на

много хора. Изглежда шпионинът все пак беше успял да предаде по някакъв начин информацията на Инквизицията, и те бяха започнали ответни действия. За нещастие на Инквизиторите, съдържанието на огромните сандъци беше известно само на Канмиир и тези, които ги бяха опаковали. Така че на всяко място, където бяха доставени „подаръците“ на Империята, местните служители на закона ги чакаше неприятна изненада...

Канмиир счупи печата, спиращ затвореното в сандъка чудовище, и побърза да промени формата си, за да се скрие в един от въздуховодите. Вампирът беше сигурен, че Инквизиторите няма да го намерят, просто защото не знаеха кого точно да търсят. На кой би му минало през ума, че в самото сърце на Шатерския халифат се разхожда Висш вампир? Дори тримата убити агенти си нямаха представа с кого си имат работа, да не говорим за Инквизиторите. Затова едва ли някой от тях щеше да изследва внимателно всяка цепнатина в търсене на изменящ формата си вампир.

Канмиир имаше и друга цел — много му се искаше да види Черната смърт в действие. Въпреки че имаше някаква вероятност съществото да открие скрития вампир, рискът си струваше.

Не се чу нито звук. Сандъкът продължаваше да си стои цял и невредим. Просто в средата на стаята с тихо пукане се появи черното тяло на съществото. Вдигайки ръка със зъбати пръсти в посока труповете на магьосниците, Черната смърт изстреля към тях три змийчета. Те бързо запълзяха по пода и се вмъкнаха в още неизстиналите тела. Няколко минути по-късно магьосниците доста уверено се изправиха на крака, дейвайки не като кукли, а като напълно нормални живи хора. Черната смърт завъртя безоката си глава към дебнещия в тръбата вампир, сякаш се ослушваше или душеше, което по принцип си беше невъзможно — уши и нос създаването също нямаше. Може би Черната смърт бе усетила Канмиир и на него щеше да му се наложи да се бие, но за щастие на вампира се намесиха Инквизиторите. Вратата беше избита с бойно заклинание и в стаята веднага се втурнаха няколко обвити в защитни заклинания хора в тъмни дрехи. Съдейки по състоянието на околното пространство, от помещението беше изпомпана цялата магическа енергия. За съжаление на нападателите, на Черната смърт тя изобщо не й трябваше...

Инквизиторите веднага се ориентираха кой е най-опасният им противник и насочиха към черното създание цялата мощ на атакуващите си заклинания. Черната смърт дори не забеляза сложността на заклинанията, разбили се в нейната броня и разпръснали безброй искри. Вдигайки нагоре ръцете си с извиващи се зъбати пръсти, тя нададе противния си писък. Подхванаха го и мъртвите магове, от чийто отворени уста се показаха същите зъбати змии.

Готовите за всяка изненада Инквизитори бързо се отърсиха от вцепенението си, но на Черната смърт краткото забавяне ѝ беше предостатъчно. Съществуто със светкавично движение се приближи до нападателите и ги хвана за главите, с лекота преодолявайки всички магически щитове. Зъбатите пръсти-змии без забавяне се вмъкнаха в още живите хора. Виковете на болка бързо отстъпиха място на приглушени хрипове, а след това помещението отново бе огласено от противния писък. Сега вече на подчинение на Черната смърт бяха пет мъртви магьосника. Обкръжилите къщата хора все още не бяха разбрали какво точно се беше случило вътре, когато подчинените на съществуто тела изскочиха навън и започнаха методично да унищожават всичко наоколо, опитвайки се да пробият изградения около сградата щит, блокиращ достъпа на магическа енергия. Вампирът не виждаше случващото се навън, но прекрасно чуваше звуците на битката и усещаше използването на силни заклинания.

Черната смърт все още беше вътре. Тя отново обърна глава към мястото, където се беше сврял превърналия се в аморфно тяло вампир, карайки Канмиир да се чувства не особено уютно. За страх изобщо не можеше да се говори — вампирът знаеше, че ще може да се справи с това нещо без особени проблеми, но от Черната смърт все пак се носеше нещо гадно.

Когато звуците на битката отвън започнаха да затихват, съществуто с тихо пукане изчезна от сградата, телепортирайки се навън. Изглежда, че вече имаше още няколко марионетки.

„Никак не е зле — със задоволство си помисли вампирът, промъквайки се през въздухопровода към долните етажи. — Изпитанията в Крайдол позволиха да се коригира поведението на съществата и да ги направи по-ефективни. Шатерският халифат ще

има много сериозни проблеми. Може би дори щях да им съчувствам малко, само ако можех...”

ДЕЙСТВИЕ 1

Седях в стаята и се опитвах да събера мислите си, което не беше много лесно, защото цялото тяло ме болеше така, сякаш ме бяха налагали в продължение на няколко часа. Не мога да кажа точно какво се беше случило, когато освободих не докрай оформеното сплитане. Очевидно двете атакуващи заклинания бяха влезли в резонанс и в резултат се беше получил силен взрив. За наше щастие, друидите като по чудо бяха успели да реагират и да всмучат част от енергията в Единичния купол, защитавайки зрителите. А нас с Грон здравата ни засегна, при това мен в доста по-малка степен. Спаси ме това, че не тръгнах да се крия зад щитовете. Затова пък защитните заклинания на Грон също бяха встъпили в реакция и бяха увеличили неприятностите му. Мисля, че ако сравним нараняванията си, спокойно можех да се смятам за законен победител. Впрочем това събитие беше малко помрачено от факта, че друидите с лекота заличиха всички рани на Грон, докато аз цял ден се търкалях в безсъзнание. Моите изменения бяха толкова напреднали, че Мелисия не успя да излекува нито една рана.

Едва привечер дойдох на себе си, хапнах под зоркия поглед на Мелисия някакъв зелен буламач и най-накрая ми позволиха да поговоря с приятелите си. Те ми разказаха колко впечатляващ е изглеждал краткият ни двубой. Между другото, наложи се да посветим Мелисия в тайната ми, тъй като друидката и без това всичко разбра още като започна лечението. Е, по-точно, когато се опита да започне...

А след като най-накрая се наприказвахме и обсъдихме всичко, за което се сетихме, при мен надникна и Велхеор:

— Добри фойерверки направи в чест на празника. Зарадва стареца.

Не знам как вампирът беше успял да заобиколи защитата, но влезе в стаята през прозореца.

— Радвам се, че поне на някой му е харесало — въздъхнах аз.

— Да, весело беше — потвърди вампирът. — И съм много доволен, че на теб, а не на мен, ще се наложи да обясняваш на

третокурсниците как изобщо може да се случи такова нещо и що за заклинание използва.

О, бях забравил за това! Това, че до този момент не бяха дошли да ме питат изобщо не означаваше, че нямат въпроси.

— Впрочем, това ще почака до нашето завръщане — продължи Велхеор. — Събирай си вещите и да се махаме оттук.

— Точно сега ли? — изненадах се аз.

— Не, след месец — засмя се вампирът. — Забрави ли, че сме малко ограничени във времето? А като прибавим заниманията ти със забранените артефакти, важен е едва ли не всеки час.

Да, нещо се отпуснах. Прав беше!

Скочих от леглото и започнах трескаво да навличам ливреята.

— Къде хукна в такъв вид? — с любопитство попита Велхеор.

— Натам — махнах с ръка към предполагаемото местоположение на земята на вампирите.

— Там — Велхеор повтори движението ми — в този вид на парчета ще те разкъсат. Мислиш, че в земята на вампирите Майсторите са желани гости?

Озадачено се почесах по главата:

— Грешката е моя. Но какво тогава да облека?

— Това — той ми подаде малък пакет. — Такива дрехи обикновено носят обърнатите слуги.

— Слуги?!

— Проблем със слуха ли имаш? — насмешливо попита вампирът. — Да, ще пътуваш през земите на вампирите като мой слуга. Това е най-безопасният вариант за теб.

— Щом казваш, господарю мой — пошегувах се аз.

— Точно така, точно така. Тренирай. След това ще отработим и правилното лъскане на обувки и поднасянето на чехли.

— Непременно — измърморих аз и се преоблякох в дадените ми от Велхеор дрехи.

Между другото, те се оказаха изненадващо удобни, може би дори прекалено. Уж най-обикновени панталони, риза и наметало, но изобщо не ограничаваха движенията и така хитро обхващаха тялото, че изпитах чувството, сякаш съм станал по-силен.

— Странно усещане — споделих с вампира. — Трудно е да се опише, но сякаш...

— Силите ти са се увеличили? — лукаво попита той. — Наистина е така. Тези дрехи са от специален материал. Както знаеш, при прилагането на много техники от Изкуството претоварванията са прекалено големи и има опасност от увреждане на мускулите и сухожилията. Това е излечимо, но по време на битка понякога и части от секундата са фатални, така че нашите дрехи са изчислени за компенсирани на тези натоварвания. Освен това, тъканта може да издържи на всички известни ни изменения на формата, а в случай на нанесена сериозна рана с увреждане на вътрешните органи — те няма да изпаднат, а ще бъдат фиксирани със samozашиващ се материал.

— Няма да изпаднат — повторих като ехо, пъхайки по джобовете си най-различни полезни неща, в това число и картата за търсене на откраднатия медальон. — Е, много ме успокои. Ако не изпаднат, тогава, разбира се...

— Между другото, плащът си има и минуси — ярките цветове, специално за да се придвижваш през човешките градове без привличащия вниманието черен цвят, който заедно със скритото от качулка лице нервира доста хора — той изчака, докато свърша с проучването на странната тъкан, и продължи: — И така, с дрехите приключихме. Но имам още нещо за теб. Считай го за подарък — малко зловещо произнесе вампирът. — И имай предвид, че това е много голяма чест.

Доста странен тон, забелязах подозрително, сякаш не ставаше дума за оказване на чест, а за наказание. Може би не ми трябваша такива подаръци?

Междувременно вампирът извади от пазвата си още един пакет и ми го подаде. Внимателно поех подаръка и отгърнах плата. Видях доста необичайна черна кожена кания, с леко извита форма. Хванах съвсем обикновената, без излишни украшения дръжка, и изтеглих тъмното острие.

— Да, вече съм виждал такова ножче в Алиса — спомних си аз, въртейки го в ръка.

Велхеор протегна ръка с дланта нагоре и бавно я сви в юмрук:

— Ако бях малко по-добър, в отговор на такова неуважително отношение към древното вампирско оръжие твоята глава вече щеше да се търкаля на пода.

Ох, дракон да го вземе, така и не успях да се науча да разпознавам кога се шегува и кога говори сериозно.

— Извинявай — казах бързо.

— Извинението не е достатъчно — зловещо каза вампирът. — Подобно отношение може да се измие само с кръв!

Преди не успея да направя каквото и да е, Велхеор грабна ножа от ръката ми и с мълниеносно движение ме поряза над китката. Не ме спаси дори прехвалената вампирска тъкан.

— Какво?! — извиках аз. — Нали се извиних!

— Спокойно, това не е наказание — „успокой“ ме вампирът. — Кукри трябва да почувства кръвта на новия си господар.

Докоснах ръката си и с изненада установих, че тъканта се беше възстановила и буквално беше стегнала ръката ми на мястото на порязването.

— Кукри? — вдигнах вежди аз.

— Да, това е името на ножчето, както го нарече. Реших да ти подаря кукри на нашия клан, за да избегнеш някои затруднения в земите на вампирите.

— Как ще ми помогне на мен този н... — аз стреснато погледнах към вампира и бързо се поправих: — ... кукри?

— Ако се вгледаш в острието, ще видиш едно сложно сплитане — това са отличителните знаци на клана Хеор и моят личен. Така всеки кукри показва принадлежността си към даден клан и към конкретен Висш, могат да го получат само избрани вампири.

— Но аз не съм вампир! — напомних аз и въздъхнах: — Засега... А ако имам късмет, и изобщо.

— Кукри може да бъде подарен на особено приближен слуга за заслуги към клана. Носенето на подобно оръжие значително ще улесни живота ти по нашите земи, а от нисш вампир вече не е толкова лесно да те различат.

Е, прекрасен подарък и много полезен. Но защо отново ми напомня за проблемите, а? Сякаш му харесва да издевателства над мен... хм, все някой ден ще дойде и моят ред.

— Това е чудесно — със смесени чувства отговорих аз.

— Но имай предвид, че това е фамилна реликва. Ако нещо се случи с кукри — ще трябва да те убия, независимо от личните ми чувства — спокойно каза вампирът. — Такива са правилата.

Озадачено повъртях в ръка кукрито:

— Дори не знам благодаря ли да ти кажа или обратното.

— Обратното не те съветвам — ухили се вампирът. — Току-виж съм се обидил.

Шеговито поздравих Велхеор и примирено казах:

— Благодаря за този скъп и едновременно с това опасен подарък.

— Стига сме говорили — неочаквано нареди Велхеор. — Време е да тръгваме!

— Може ли през прозореца? — предложих на вампира. — За да сме сигурни, че няма да срещнем никой.

Много исках да избягна дългото сбогуване с приятелите си, а и имаше голяма вероятност Алиса да иска да дойде с нас, а аз не можех да ѝ откажа.

— Повярвай ми, всички спят — увери ме той.

— Използвал си способностите си? — не можах да се въздържа да не се пошегувам с него. — Всъщност не, ти ги загуби... тогава откъде тази увереност?

— За използване на сънотворни не се нуждая от кой знае какви специални способности.

— А Алиса? Сънотворните не действат на вампирите.

— Действат, просто не са същите като тези за хората.

Излязохме от стаята и внимателно минахме по коридора. За мое най-голямо облекчение Велхеор се оказа прав — всички вече спяха, и ние тихо се спуснахме в залата. Тъкмо прекрачихме последното стъпало и вампирът неочаквано ме сграбчи за рамото, като с жест ми заповяда да мълча. След няколко секунди чух слаб звук от отваряне на врата на втория етаж. Очевидно при някой от моите приятели приспивателното не беше подействало.

Вампирът с жест посочи, че трябва тихо да се скрием под стълбите. За съжаление, аз нямах уменията на Висш вампир и силно се съмнявах, че ще успея да го направя с необходимата предпазливост, което и се опитах да кажа с жестове на Велхеор. Дори в полумрака видях как вампирът завъртя очи към тавана и беззвучно изруга. В следващия миг почувствах как ме повдигат силни ръце и секунда по-късно вече бях под стълбите. Разбира се, всичко това се случи абсолютно безшумно, въпреки че аз едва не извиках от изненада, с което без малко да разваля всичко.

Тихите стъпки на спускащ се по стълбите човек се чуваха все по-близо и по-близо...

„Уау!“ — опулих се аз, разпознавайки прокрадващата се в тъмнината фигура.

Очаквах да видя всеки друг, но не и него. Защо му беше на Наив посред нощ да излиза от къщата?!

Огненото момче бързо прекоси залата и напусна Прокълнатата къща, като внимателно затвори вратата след себе си.

— Много странно — най-накрая успях да споделя изненадата си с Велхеор.

— Странно е само това, че сънотворното не му е подействало. За нищо на света няма да повярвам, че дебелакът се е отказал от вечеря. А нощните разходки за човек на неговата възраст са съвсем нормални, просто е тръгнал по жени.

— Няма нищо нормално! — яростно зашептах в отговор. — Трябва да го проследим, кой го знае къде отива.

Вампирът завъртя пръст в слепоочието си:

— Намери кога. Едва ли този глупав дебелак ще се шляе из града по работа, която да си заслужава да рискуваш човешката си същност.

По принцип вампирът беше прав. Времето ни и без това беше съвсем малко, включително и факта, че аз реално се отказах от помощта на Девлин и сега ние с Велхеор трябваше да се доберем до Лайминг с обикновени средства. Преди време бяхме обсъдили положението с вампира и стигнахме до извода, че ще използваме луксозна карета. Каретата, теглена от четири коня, преодоляваше разстоянието от Крайдол до Лайминг само за ден. Това би могло да се счита за сравнително бърз начин за пътуване, ако забравим за възможността веднага да достигнем желаното място с помощта на телепорт. И ако не мислим за това колко малко време ми остава. Дори и специално отглежданата от друидите елитна порода коне, способни да бягат две денонощия без сън и почивка, не можеха да съперничат на постиженията на съвременните Майстори. Но така или иначе избор нямахме.

Нашият път водеше към станцията, разположена в покрайнините на града, недалеч от селото, където доскоро живееше загубилия паметта си Стил. Макар че неговото можеше ли да се нарече живот? В това състояние той по-скоро съществуваше... Стига, за какво ми беше

да мисля за миналото? Надявам се, че сега той отново ще се върне при нас, ставайки пак онзи младеж, с който учихме през първата година в Академията.

Станцията представляваше едноетажна сграда, съвместяваща в себе си конюшня, работилница за обслужване на каретите и малка чакалня. Пред сградата вече ни чакаше каретата, която трябваше да ни отведе до Лайминг — луксозна и позлатена, напомняща на малък подвижен дворец. Във всеки случай поне орнаментите ѝ бяха не по-малко, а и отвътре не липсваха удобства — имаше дори тоалетна. Можех само да съчувствам на четирите доста крехки на вид кончета, на които им предстоеше да теглят цялата тази конструкция, че и с нас вътре.

— Между другото, доколкото знам, тези карети са шестместни — спомних си аз. — Интересно кой ли ще пътува с нас?

— Никой — подхвърли Велхеор. — Купих всички места.

— Това е скъпо удоволствие! Местата в луксозните карети съвсем не са евтини, дори по стандартите на Високите домове.

— Дреболия — вампирът вдигна рамене. — Само да поискам, мога да купя половината Империя и пак няма да се разоря. Дълголетието си има своите предимства, за трийсет века доста нещо може да се спести. Между другото, за да не ни пречи никой, отказах допълнителните услуги.

Преглътнах:

— Как така отказа? Аз с удоволствие бих хапнал...

Полезната гадост, с която ме нахрани Мелисия, само бе засилила апетита ми, а след тръгването ѝ няхах време да ям.

— Твърде късно. Трябва да тръгваме.

От станцията надникна мъж във виолетов плащ:

— Дойдохте ли? Ако сте готови, можем да тръгваме.

Отворих уста да кажа, че с удоволствие бих отскочил до най-близкия магазин за храна, но вампирът ме изпревари:

— Да, готови сме.

— Но...

— Тръгваме.

Вампирът безцеремонно ме натика в каретата, размени няколко думи с кочияша и влезе след мен. Вътре всичко се оказа още по-скъпо

и луксозно, отколкото отвън. Пообиколих наоколо и бързо намерих неголям бар с очевидно скъпи напитки, но нямаше и намек за храна.

— Ох — въздъгнах аз, прекарвайки ръка по стомаха. — Така ми се яде... Велхеор, по пътя към Лайминг има ли някакви ханове?

— Разбира се — увери ме вампирът. — Само че ние няма да спираме в тях, нямаме време за губене.

Каретата тръгна, но ние вътре почти не усетихме — магическото поле правеше пътуването максимално комфортно, спасявайки ни от друсането и чаткането на копитата.

— Е, тогава ще поспя — въздъгнах аз.

— А аз не искам да спя — бодро заяви Велхеор.

— Какво общо имам с това? — прозях се сладко.

— Ти ще ме забавляваш, за да не скучая — ухили се вампирът.

— Не, благодаря, все пак предпочитам да поспя.

Легнах на седалката и затворих очи. Беше толкова голяма, че дори не се наложи да свивам крака, за да се събера. Възглавничките също бяха достатъчно, така че можех да спя с удоволствие през целия път. И разбира се, изобщо нямах намерение да забавлявам Велхеор...

— Добре, спи — смили се вампирът. — Но имай предвид, че когато ми стане скучно, аз пея.

Честно казано, помислих, че се шегува. Но не. Едва започнах да потъвам в сладък сън, когато високият и удивително чист глас на вампира гръмна из цялата карета, пеейки добре позната ми песен:

*Светът се срива, до основи изгоря,
Изкушения разкъсат те на части.
Смъртен страх и дяволска жажда.
Залози.
Зверове в тъмното ръмжат,
Не се виждат, но в тяхна власт е всичко.
Стани като тях, вземи си своето
Или умри...^[1]*

Подскочих от изненада и отлепяйки с усилие очи, се заслушах в текста на песента от другия свят. Явно Велхеор беше попаднал на някоя от записаните от мен музикалки. Вампирът пееше много по-

добре от мен — всъщност би било грях да не се научи да пее прилично за няколкото хиляди години живот.

— Хубава песен — резюмира вампирът, след като изпя и последната нота. — Браво на теб.

— Е, това не е съвсем моя песен — смутих се аз.

— Знам. Браво за това, че си се възползвал от връзката си с другите светове и си взел от тях нещо наистина красиво. Това е много важно.

Убийствената сериозност на Велхеор ме шашна. Не можех да разбера присмива ли ми се или говори искрено.

— Искаш ли да ти изпея нещо ново? — предложих аз, разбирайки, че така или иначе няма да мога да поспя нормално. — Чух я съвсем наскоро.

— Давай! — с неподправен интерес помоли вампирът.

Изглежда, че най-накрая намерих нещо общо между нас — Велхеор също обичаше музиката. Без много да се колебая, аз реших да изпея песен с най-подходяща за моя спътник тематика. Оставаше да се надявам, че вампирът няма толкова чувствителни уши, колкото горските жители — втори подобен удар гордостта ми нямаше да понесе.

*Нощта стяга примка на врата,
Трудно вече дишам,
Сами сме в този град голям
И от мен няма да избягаш.
Искам да те видя слаб и молец,
Искам да узная вкуса на сълзите ти,
От любовта до убийството крачката е малка,
Ще ми дадеш сърцето си...^[2]*

Когато песента свърши, вампирът възкликна доволен:

— Прекрасно! Има ли още?

Той наистина изглеждаше щастлив. Реших да му изпея още една песен...

След час и няколко десетки песни аз започнах да осъзнавам, че бях направил сериозна грешка, решавайки да развлека вампира с

„няколко нови песни“. Той не ме остави чак до момента, когато гласът ми стана толкова дрезгав, че вече не се разбираше какво пея. Едва на зазоряване коварният вампир ми позволи да заспя прегракнал и гладен, тъй като спирания по хановете не бяха планирани.

* * *

На следващата вечер каретата пристигна в Лайминг. Излязох навън и с удоволствие се протегнах.

— Най-накрая пристигнахме.

Дори и лекият сърбеж от лъчите на слънцето, омекотен от друидския мехлем, не можеше да развали удоволствието ми да стоя във вертикално положение. Както обясни Велхеор, местните мразеха вампирите и със сигурност щяха да заподозрат нещо лошо, ако си сложех качулката. Така че трябваше да се примиря с временното неудобство.

След като се разкърих, се огледах наоколо — Лайминг се различаваше от Крайдол по абсолютно всичко, започвайки от архитектурата на сградите и завършвайки с настроението на хората. Ако в Крайдол преобладаваха кокетни къщи с големи прозорци и подредени дворове, то тук всяка сграда беше живо превъплъщение на поговорката „Моят дом е моята крепост“. Прозорците повече приличаха на малки бойници, вратите — на миниатюрни вратички с дузина резета и ключалки. Хората гледаха на нас с Велхеор с неприкрито подозрение, а понякога и с явна злоба. Изненадах се и от факта, че всеки гражданин, независимо дали мъж, жена или дори дете на десет години, ходеше с оръжие на кръста.

— Хубаво е да се върнеш у дома — без особен оптимизъм каза вампирът. — Обичам това градче.

Не знам как, но Велхеор също успяваше да се разхожда без качулка и да понася слънчевата светлина, въпреки че определено не му беше приятно. Друидът ме уверяваше, че кремът предпазва само нисшите вампири. Това означаваше, че Висшите имат техни си тайни, които не много често демонстрират — за първи път виждах Велхеор на слънце без качулка.

— Аха — усмигнах се аз. — Но май не гориш от желание да те назоват по име в този град. Очевидно местните хора са ти големи почитатели.

Велхеор погледна към слънцето и направи недоволна гримаса:

— Не знам защо толкова не ме харесват. Разбира се, аз периодично отвличах по някой местен за своите опити, но само по двама-трима на месец. Кой обръща внимание на такива дреболии?

Представих си колко много хора са изчезвали от града в продължение на десетките, а защо не и стотици години, през които Велхеор е извършват експериментите си, и се ужасих.

— Наистина странно — казах с дрезгав глас. — Ние, хората, сме толкова злопаметни същества. И защо ли така не те харесват? На практика нямат никакви основания...

— Нищо не разбираш — широко се усмигна вампирът. — Дали ще те харесат или не — това е въпрос на късмет, но за да те мразят истински, трябва индивидуалност.

— Значи теб те мразят индивидуално.

Усмивката на вампира отстъпи място на хищно озъбване:

— Ами всички жители на Лайминг са уплашени до смърт от близостта до земята на вампирите и Великото гробище... Между другото, хайде да се качим на стената! — неочаквано смени темата Велхеор. — Оттам се открива чудесен изглед, много ще ти хареса!

През целия път усещах стотици подозрителни погледи. Жителите на Лайминг безпогрешно ни разпознаваха като външни и буквално на всяка крачка се стремяха да ни блъснат, спънат или направят друга някоя гадост. Една особено пъргава дама почти ни заля с кофа помия и ако не беше бързата реакция на Велхеор, щяхме цял ден да смърдим на помийна яма.

— Нещо не приличат на уплашени до смърт — отбелязах аз, докато проследявах с поглед поредната въоръжена до зъби влюбена двойка.

— Страхът е различен — авторитетно заяви Велхеор, ловко лавирайки през тълпата. — Жителите на Лайминг толкова дълго са живели в постоянен страх, че в един прекрасен момент той прераства в гняв. Те са като притиснати в ъгъла животни — готови да се бият до смърт с всеки противник.

Погледнах го озадачен:

— А това не е ли храброст?

Стигнахме до оградата от огромни трупи, опасваща целия град, и започнахме да се качваме по стъпалата.

— Храбростта — това е умениято да се превъзмогне страха — търпеливо започна да обяснява Велхеор. — Да се страхуваш, но въпреки това да продължиш напред. Но когато вместо да погледнеш страха в очите и да го победиш се превърнеш в страхуващо се от всеки и всичко агресивно същество... Ами това някак си не е естетично, честна дума.

Неочакваният край на монолога ме накара да забавя крачка. Едва сдържайки смеха си, полюбопитствах:

— И откога си такъв естет?

— Винаги съм бил — сви рамене Велхеор. — Знаеш ли колко красиво пия кръвта на хората? Нито капка не пада по дрехите им. Ще ти покажа някой път.

Намръщих се:

— Само без подробности. А и няма нужда да правиш демонстрации.

— Време е да свикваш — ухили се вампирът. — Знае ли човек, нашето пътешествие може да не се увенчае с успех. Тогава ще ти се наложи да живееш в кожата на нисш вампир. Без Занаят, слънце и перспективи за бъдещето.

Качихме се на стената и застинахме, наслаждавайки се на невероятната гледка. Всъщност наслаждаваше се само Велхеор, що се отнася до мен, така и не разбрах какво й е на хубавото на гледката на безкрайни гробове, кръстове и гробници. Никога не бях идвал на Великото гробище, но неведнъж бях чувал сърцераздирателни истории за него. Изображенията на това място по страниците на книгите изглеждаха толкова невероятни, че просто не можех да ги възприема сериозно. Както се оказа — напразно. Подобен пейзаж едва ли можеше да предизвика положителни емоции в който и да е, освен във Велхеор. Униние? Да. Пристъп на песимизъм — колкото си искаш. Очевидно вампирът специално беше избрал точно това време, за да ми покаже Великото гробище. Залезът засилваше и без това зашеметяващия ефект, и аз застинах, неспособен да помръдна и пръста си. Беше ме страх дори да мигна. Стоях и гледах оцветените в червена светлина кръстове и гробници. Стотици, хиляди... стотици хиляди.

— И какво, на кой ли не му е дошло на ум... — спрях и не довърших мисълта си.

— Да разруши всичко това ли? — досети се Велхеор. — Всички тези безкрайни кръстове, гробници и гробове?

Можех само да кимна неуверено.

— И да потъпче паметта на погребаните тук хора? Хиляди години тук са били погребвани жителите на Империята и на Пограничните райони. Жертви на луди магьосници, вътрешни борби, вампирски войни, нападения на пирати... мъже, жени, деца. Просто така да изтриеш всичко това от полето и от паметта на хората?

— Е, в паметта може и да остане — смутих се аз.

Велхеор сви рамене и се облакът на една от трупите:

— Както при всички сериозни крачки, унищожаването на Великото гробище изисква определена решителност. Последният Император не притежаваше подобно качество, а новият... Чудя се кой ще бъде новият император? Ти как мислиш?

Само не и аз!

— Понятие си нямам, не съм силен в политиката — отговорих уклончиво.

— Затова пък леля ти много добре се оправя в нея.

Едва не подскочих от изненада:

— А ти откъде знаеш?!

— Любопитен съм — сви рамене вампирът. — Не се притеснявай, на кой няма да издам тайната ти.

— Каква ти тайна. Постъпвайки в Академията, аз се отказах от правото си над трона, така че сега това няма значение.

— Не е съвсем така — смая ме вампирът. — На теория Майстор също може да стане Император, но само в условията на военно положение и с одобрението на Съвета. Всъщност това е много трудно забележима възможност в законите, но такива любопитни същества като мен, и предприемчиви жени като леля ти, знаят как да четат между редовете.

Значи ето защо леля ми каза да не си правя толкова категорични планове за бъдещето! Ама че упорита жена.

— Глупости — уверено отговорих аз. — Никой не може да ме накара да направя нещо, което не искам. Не може насила да ме сложат на трона.

— Всъщност могат — ухили се вампирът. — Сигурно си подписал Хартата на Високите домове — един такъв дебел документ на златна хартия, около двеста страници. Ако те изберат и Съветът реши, че ще си от полза на Империята, ще седнеш на престола без да гъкнеш.

— Каква е тази Харта? Не си спомням такова нещо. Макар че... като дете леля ми даваше нещо подобно, но аз дори не го четох. Подписах набързо и това е.

— Винаги внимателно чети това, което подписваш — наставнически каза Велхеор.

— Бях на седем години — обидих се аз. — Едва сричах.

— Да, леля ти е пробивна дама, грамотно е действала. Между другото, обърни внимание — внезапно смени темата Велхеор. — Виждаш ли ей там онзи замък в далечината?

Послушно погледнах и наистина видях на самия край на гробището няколко кули, част от каменна стена и огромна статуя на Кървавия Бог. Крилатата статуя от червеникав камък ми напомняше на някои от участниците в най-лошите ми кошмари и беше просто невероятно, че досега не бях обърнал внимание на тази прилика. Явно гледката на безкрайните кръстове и гробове твърде много ме беше шокирала и видимо извадила от равновесие.

— Там ли започва земята на вампирите?

— Да — потвърди Велхеор. — Това е моя родов замък, той е точно на границата на нашите земи.

— Леле — изненадах се аз. — Имаш си свой собствен замък?

Вампирът се засмя:

— И не само един. Едно време се увличах по архитектурата и какво ли не съм строил. Но робите избягаха...

— Робите?!

— Ами да — Велхеор замечтано завъртя очи. — Ех, какви времена бяха. Но това беше преди петнадесет века. Сега по нашите земи живеят най-обикновени хора.

— По собствена воля? — изумих се аз.

— Разбира се. Ние им създаваме прекрасни условия за живот — нашите земи са много плодородни, а свободната безмитна търговия с Пограничните райони позволява на хората да получат всичко, от което се нуждаят. Кой ще се отнася лошо с овце, даващи вълна?

Той за хората ли говореше така? Дракон да ме вземе, все забравях, че Велхеор е чудовищно древен вампир. Досега не можех да си представя как потомствените вампири се отнасят към нас, хората. Овце, даващи вълна? Храна, с която може да си поиграеш за собствено удоволствие?

— И какво, периодично ви дават жертви? — намръщих се аз. — По трима души на месец... или как?

— Така никакви хора няма да останат — изсумтя Велхеор. — Ти си като малко дете, честна дума. Имаме си собствени начини да получим кръв, без да убиваме хората.

Нещо не се връзваше.

— Тогава защо вампирите постоянно обикалят из градовете в Пограничните райони, щом вашите земи са пълни с храна?

— Заради ловния дух — разцъфна в зъбата усмивка вампирът. — Искат да почувстват страха на жертвата, а също и как животът изтича от нея капка по капка. Като цяло тези желаниа са най-типични за Бойния клан Сеон, именно тези момчета най-често отскачат до вашите градове. Управляващият клан счита лова на хора за под своето достойнство, освен това те най-често завързват приятелства с хората, например като Келнмиир и неговия чичо. Дневният клан няма нужда от кръв, а що се отнася до нас... — той замълча за известно време. — Вампирите от клана Хеор са твърде нестандартни. Всичко е до настроението.

Погледнах подозрително към вампира:

— И какво ти е настроението сега?

— През този век в мен се пробуди неочаквано човеколюбие... — Велхеор забеляза как направих неволна крачка встрани и насмешливо добави: — В добрия смисъл на думата.

Въпреки доста дългото общуване, аз все още не се чувствах много удобно редом до най-кървавия вампир на хилядолетието. Стръскащо беше да си представя колко много човешки живота беше отнел. Сигурно биха заели немалка част от Великото гробище...

„Не, по-добре да не мисля за това — потръпнах аз. — Все пак ще обикалям с него из земите на вампирите.“ Ох, дракон да ме одере... дори да си го представя беше страшно. Така, трябва да се стегна и да мисля само за работата!

— А дълго ли ще пътуваме до замъка на клана Сеон?

— До земите им има два дни път — сви рамене Велхеор. — Днес ще пренощуваме в моя замък, а утре ще се опитаме да намерим водач. В същото време трябва да разузнаем положението в страната, не бих искал случайно да се забъркаме в местни разправии.

С всяка минута научавах все повече за живота на вампирите. Оказва се, че те също имат междуособни войни. Сигурно приятел на приятеля робите... тоест жителите на близките села наобикаля.

— Да тръгваме — махна с ръка вампирът. — Стига сме се любували на гледката. До замъка ще трябва да вървим почти цяла нощ. И тогава ми просветна.

— Значи ще вървим през Великото гробище... през нощта?

— Разбира се — доволно се усмихна вампирът. — Ех, романтика. Някога обичах да си уговарям срещите в една от тези прекрасни гробници. Младост, младост...

М-да... хората и вампирите имаха много различна представа за романтика. За младостта също. А и, дракон да го вземе, защо трябва да пресичаме гробището през нощта?!

Разбира се, постарях се да се стегна и да задам този въпрос без много емоция. Надявах се, че се получи и гласът ми не трепна предателски.

— Реших да съчетая полезното с приятното — спокойно отвърна Велхеор. — На теб ти е все едно, а аз обичам нощните разходки. Слънцето го няма, а и гробището през нощта придобива особено очарование. Освен това забрави ли, че всеки час е важен за нас?

Скръзнах със зъби и с героично усилие на волята си наложих да запазя мълчание. А така ми се искаше да кажа, че въпреки неудобството от излагането на слънце предпочитах да пътувам през Великото гробище само през деня.

— Но ще трябва да се движим по-тихо — нареди Велхеор.

— Бих хапнал — мрачно напомних аз.

— Ще хапнем в замъка — отвърна вампирът. — Ей го къде е.

Спомняйки са на какво разстояние от Лайминг се намира замъкът, аз изразих сериозни съмнения, че ще успеем да се доберем до там преди да умра от глад. Уви, Велхеор беше непреклонен и след няколко минути стигнахме до портите на града. Мощната конструкция от дърво и желязо се охраняваше от двама стражи, които можеха да съперничат по затлъстяване с небезизвестния трол Гръм. Бяха

облечени в смешни стоманени брони, силно ограничаващи движенията и превръщащи и без това едрите фигури в някакви подобия на топки. Забавната картинка се допълваше от дълги бради.

— Къде сте тръгнали през нощта? — недоволно попита единият от пазачите.

— Романтическа разходка — отвърна Велхеор, преди да успее да си отвори устата.

Под подигравателните погледи на стражите едва не потънах в земята от срам.

— Имаме работа! — казах рязко. — Отворете вратата!

И едва тогава си спомних, че грубият ми тон не е подкрепен с нищо — нямах ливрея на Майстор! За щастие пазачите не обърнаха внимание на дързостта ми и само свиха рамене.

— Моля, заповядайте — измърмори първият страж, отваряйки вратата. — В гробището през нощта...

— Всеки има право на глупава смърт — сви рамене вторият.

С това мило пожелание напуснахме града и излязохме на пътя, водещ към Великото гробище. Пазачите ни изпратиха с такива погледи, сякаш отивахме на последния си път. Дори ми се стори, че чух единия да мърмори заупокойна молитва, докато минавахме през портите.

[1] Откъс от песента „Вампир“ на групата Ария. — Б.а. ↑

[2] Откъс от песента „Убиец“ (рус. Убийца) на групата Олви. — Б.а. ↑

ДЕЙСТВИЕ 2

— Не увесвай нос! — Велхеор успокоително ме потупа по гърба, принуждавайки ме да направя няколко бързи крачки напред, за да не падна. — Къде е ловният ти дух?

— Забравих го в къщи — промърморих под нос, изпровождайки с обречен поглед скриващото се зад хоризонта слънце.

В паметта ми услужливо изплуваха многобройни легенди за ходещи мъртъвци, не особено красиви рисунки от древни книги и съвсем невероятни ужасяващи истории, предавани от уста на уста.

— Ами... Велхеор... — не устоях аз и зададох вълнуващия ме въпрос: — съществуват ли ходещи мъртъвци?

Знам, глупав въпрос, особено след срещата със Съществуото и пътуванията из световите. Може би ги няма, ако не в нашия свят, то поне в това гробище.

— Е, ти пък — разсмя се вампирът.

Въздъгнах с облекчение:

— Не съществуват?

— Разбира се, че съществуват! Великото гробище просто гъмжи от тези същества. Ако не бяха те, крадците отдавна щяха да са разграбили всичко. Всичко започва още в древни времена, когато много магове са слагали заклинания на гробовете на своите близки, за да не бъдат осквернявани. Имало дори особено луди магьосници, които са идвали на гробището с надежда да вдигнат армия от мъртъвци и да завладеят целия свят. Повечето от тях умирали от собствените си заклинания, но някои... постигали определени резултати.

Замръзнах наред крачката си, а Велхеор спокойно продължи да върви и да разказва:

— Разбира се, обикновено самите резултати разкъсвали нещастните магьосници на парчета. Все пак да се управляват тъпи същества е практически невъзможно, това го знам, защото съм ги изследвал в продължение на десетилетия... — той се обърна. — Какво става?

„Аз там не стъпвам!“ — изкрещях мислено. Само среща с успешни експерименти на полудели магьосници ми трябваше! Нямах ли друг начин?

И тогава улових изучаващия поглед на вампира. Изглежда тормоза на Велхеор си имаше точно определена цел — той явно ме проверяваше, като ме плашеше още в самото начало на пътуването. Може би в действителност ходещите мъртъвци изобщо не съществуваха? Във всеки случай нямаше смисъл да показвам страх пред него.

— Връзката ми се развърза — отговорих смутено и бързо настигнах вампира. — Добре де, мъртъвци като мъртъвци.

В края на краищата аз бях възпитаник на Академията! След срещата със Съществуото не би трябвало да се страхувам от някакви си вдигнати с магия скелети! Ако атакуващите заклинания им действяха нормално, ще мога съвсем лесно да ги изгоря, дракон да ги вземе. Но ако са като мъртъвците, които неотдавна срещнах в Коридора на съдбата, ще е голям проблем, защото там на всеки унищожен труп веднага се появяваха нови два.

Ние влязохме в гробището и бавно закрачихме между многобройните гробове.

— Старай се да заобикаляш разкопаните гробове и могили. Най-вероятно е работа на грабители, но има и вариант ямата да е изкопана отвътре навън от обитателя ѝ.

„Не, все пак е сериозен — неочаквано ясно осъзнах аз. — Проверка или не, но повишено внимание няма да е излишно. Ще трябва да съм нащрек.“

Стъмни се наочаквано бързо. Колкото и да беше странно, аз изобщо не се зарадвах на този факт, въпреки че от слънцето кожата постоянно ме сърбеше. Добре, че поне луната беше достатъчно ярка и можех да се придвижвам между многобройните гробове и крипти бързо почти като вампир, без да се страхувам, че мога да си счупя крак или глава. Все още опасявайки се от нежелани срещи, реших да сплета двойка разузнавателни „змийчета“, но веднага се сблъсках с няколко проблема. На първо място, не знаех абсолютно нищо за мъртъвците и просто не можах да програмирам грамотно търсене. И второ, в околното пространство имаше прекалено малко магическа енергия.

„Тук дори за Огнена топка не можеш да събереш“ — ужасих се аз.

— Ъ-ъ... Велхеор.

— Да?

— Защо тук няма магия?

— Как така няма? — изненада се вампирът. — Има. Просто енергията на смъртта не може да се усети от обикновените хора. Макар че ако изчакаш още няколко дни, ти ще се промениш достатъчно...

— Да не говорим за лошото — прекъснах го аз. — Как ще се справя с мъртъвците без магическа енергия?

Вампирът спря, замахна бързо с ръка и без усилие отнесе върха на един от каменните кръстове.

— А юмруците за какво са ти? — и виждайки жалния израз на лицето ми, добави: — И всъщност аз защо ти подарих кукри?

— Да-а — проточих аз. — С ножчето... а, тоест с кукрито скачам на тълпата мъртъвци? Тук не ловен дух, а дух на идиот трябва.

— Добре де — предаде се вампирът. — Ще те зарадвам — там, където има мъртъвци, има и магическа енергия. Така че ако ги срещнем, ще има с какво да се защитаваш.

Ето какво било!

— Толкова ли беше трудно да го кажеш веднага?

Е, това значително щеше да облекчи задачата ми. Всичко, което трябваше да направя сега, беше да създам множество малки „змийчета“, които да са настроени да търсят големи концентрации на магическа енергия. Да се надяваме, че това ще бъде достатъчно, за да се предотврати среща с мъртъвците.

— Педант — изсумтя Велхеор.

Може и да съм педант, но благодарение на търсеците ми „змийчета“ ние заобиколихме повече от дузина места с опасна концентрация на магическа енергия. Единственото нещо, което ме смути, беше изказването на вампира, че магическият фон може да се дължи не само на мъртъвци, но и на заровени тук древни артефакти. Сякаш за да издевателства над мен, Велхеор редуваше разкази за ходещи мъртъвци с легенди за велики магически артефакти от древността.

След няколко часа бях в състояние да оценя напълно значението на известната фраза „хем ми се иска, хем не ми стиска“. Прииска ми се да имам нещо от рода на мощна магическа пръчка или книги със записки от изследванията на древни магьосници. А и на мъртъвците, честно казано, ми се искаше да хвърля един поглед... Но най-добре подалеч оттук.

Междувременно Велхеор заяви, че навлизаме в най-древната част на Великото гробище. Това бе последвано от кратко въведение по история на архитектурата на гробниците и погребалните ритуали:

— Така че хората още от древни времена са поставяли кръстове върху гробовете. Честно казано, в началото си мислех, че поставят кръст просто за да посочат откога докога е живял. По онова време не се интересувах особено от човешка история и едва по-късно разбрах, че това е част от една от религиите. Между другото, преди Първата вампирска война хората са били погребвани без всякакви там глупави символи. Виждаш ли ето тези могилки? — той кимна в краката си. — Това е типично погребение от онези времена — по дузина тела в една яма, за да не хабят сили.

Посочих на вампира поредната гробница:

— А кого са погребвали в тези луксозни апартаменти?

— В повечето гробници са погребани вампири — за пореден път ме изненада Велхеор. — Поне в най-красивите от тях. Нашият род винаги си е падал по красивото.

Млъкнах за миг, за да получа информация от „змейчетата“-разузнавачи, и после попитах:

— А аз си мислех, че след смъртта си вампирите се превръщат в пепел.

— Само на слънце — намръщи се Велхеор. — Това се счита за много лоша смърт.

— Но ти свободно си ходиш на слънце — отбелязах аз.

— Това изисква сериозна подготовка и далеч не всеки Висш вампир може така лесно да издържа на слънчевите лъчи — Велхеор посочи към огромен свод. — Виж каква красота. Ние, вампирите, се отнасяме към погребенията много по-сериозно, отколкото хората.

— При толкова дълъг живот имаш много време да помислиш за смъртта, да избереш архитектура на гробницата и така нататък.

— Ето още един. Да мислиш за такива глупости — вампирът ме мушна в ребрата — е работа за загубеняци. В моите житейски планове смърт няма.

Сякаш в моите имаше.

— Хайде да свием малко наляво — помолих аз, след като за пореден път се съобразих с информацията от „змийчетата“-разузнавачи.

Най-неприятното беше, че количеството енергия около нас продължаваше да намалява. Никога не бих си помислил, че това е възможно. Разбира се, по принцип енергията не беше равномерна навсякъде в пространството, но никога концентрацията не е била толкова ниска. Аз вече с усилие събирах за малките „змийчета“ и нали заклинанията ми не можеха да се похвалят със стабилност, понякога „змийчетата“ ми се получаваха едва на третия или четвъртия опит.

— Е, ти водиш — усмихна се Велхеор. — Никога преди не съм минавал толкова спокойно през Великото гробище. Цялото удоволствие разваляш, честна дума.

— Вече няма да мога — изпухтах разочаровано. — Нещо тук енергията съвсем изчезна.

Е, да се надяваме, че сме минали по-голямата част от пътя.

— Дълго ли още ще вървим? — попитах вампира.

— Шегуваш ли се? Вървим само от няколко часа — изненада се Велхеор. — И четвъртинката път не сме минали. Как си с чувството за разстояние?

Какво чувство за разстояние може да има човек, прекарал целия си съзнателен живот в столицата? Там разходките се измерваха в квартали и улици, и не продължаваха повече от час или два. В Крайдол стигнахме с телепорта, а през целия път до Лайминг аз или пеех, или спях. Така че на практика това беше първото ми истинско пътуване.

— Не много добре — признах си честно.

В началото се движех много внимателно, постоянно се оглеждах и внимателно изучавах всяка могила. Но скоро това монотонно занимание ми омръзна и пътуването през гробището се превърна в най-обикновена разходка. Разбира се, бих могъл да включа музикалката и да се пренеса в света на музиката, но с оглед опасностите около нас това би било глупаво.

Велхеор продължаваше бодро да крачи, оглеждаше се с интерес около себе си и изглеждаше готов да го прави до безкрай. Сякаш наистина любопитството на вампира нямаше граници. Което не можеше да се каже за моето търпение. Трябваше спешно да си измисля някакво занимание, за да не се побъркам от скука.

Стоп!

Никога преди не съм бил толкова изнервен. Аз съм музикант и мога да стоя с часове, втренчен в една точка, мислейки за някоя мелодия. Аз съм бъдещ Майстор, посветил по-голяма част от времето си за работа върху себе си и медитацията. А още и... заразен с вируса на вампиризма човек, изпитващ понякога внезапни пристъпи на ярост. Е, сега към това се добавя и характерната за вампирите нервозност. Само дето поради някои човешки качества, за разлика от Велхеор, не можем да удовлетвори любопитството и жаждата за действие с обикновени съзерцания. Имах нужда от нещо...

— Слушай, Велхеор, и колко далеч може да стигне този процес на вампиряване?

— А, забеляза все пак — усмихна се вампирът. — Достатъчно далеч, че да започнеш да вършиш необмислени постъпки просто от любопитство.

Изглежда само потвърди догадките ми.

— Добре — казах накрая. — Защото наистина много искам да надникна в някоя гробница и да се запозная с местните обитатели.

— Тогава да го направим! — радостно извика Велхеор. — Би било глупаво да минем през Великото гробище и да не разбием поне няколко черепа на ходещи мъртъвци!

С огромни усилия сплетох още едно търсецо „змийче“ и бързо открих най-близкото струпване на магическа енергия. С нищо незабележимата купчинка, на височина достигаща едва до коленете ми, имаше добре забележим магически фон.

— Нещо не виждам никакви мъртъвци — казах разочаровано на Велхеор, тупвайки с крак по могилката. — И следи от копане няма.

— Може да е просто някакъв артефакт — сви рамене вампирът. — Аз съм лишен от способности и не мога нищо да усетя. А ти явно недобре си научил урока как да разпознаваш различните видове енергия.

Това не можем да го преглътна:

— Хей, аз съм само първокурсник!

— Добре. Да пробваме друго — игнорира оправданието ми вампирът.

— Опитай се да го огледаш.

Отпуснах се и се настроих към Истинското зрение.

— Е, какво има? — нетърпеливо попита вампирът.

— Нищо.

— Двойкаджия — обобщи Велхеор, взе един камък от земята и го хвърли по могилката.

Изведнъж могилката сякаш избухна.

Бу-ум!

Точно в центъра ѝ се появи малък кратер. Той започна постепенно да се увеличава, засмуквайки земята в себе си, и ние бяхме принудени да отскочим назад.

— Какво е това?!

— Изненада — засмя се вампирът. — Задействахме нещата, сега ще се покаже...

Той не само се показва, а направо изскочи от дупката, като едва не ме направи пелтек. Най-обикновен истински скелет. Без парченце кожа или дрехи, само голи бели кости. А след него се появи и втори, после трети... Очевидно това беше поредното групово погребение. В крайна сметка се събраха дузина избелели от времето скелета.

По навик потърсих енергия от околното пространство, за да създам Въздушен щит, но за жалост магическият фон оставаше прекалено слаб. Странно, защото „змийчето“ ми откри това място именно по магическата енергия.

— Какво да правя с тях?! — извиках аз, отстъпвайки от войнствено настроените скелети.

— Успокой се — чу се някъде отдалеч гласът на Велхеор. — Тук няма нищо, с което не би могъл да се справиш... ако много се постараяш... и ако имаш късмет... и ако ти помогна...

Обърнах се и с изненада видях, че вампирът се беше качил на покрива на една от криптите и дори не мислеше да ми помага.

— Какво искаш да кажеш с тези „ако“? — извиках аз.

— Забрави ли за какво говорихме? — насмешливо попита Велхеор. — Трябва да ми докажеш, че си достоен за моята

племенница. А ако не можеш да се справиш с някакви си скелети, дори не си и помисляй за нея!

Изсумтях ядосано, обърнах се към скелетите и се подготвих за боя. Те се движеха безшумно, само от време на време се чуваше изтракване на челюсти. Скелетите нямаха никакво оръжие, но нещо ми подсказваше, че е по-добре да не ги допускам до себе си.

— Е, добре де — измърморих вбесено под носа си.

Опитах още веднъж да създам заклинание, но този път пробвах с Огнена топка. Някак си събрах цялата налична енергия, все пак беше малко повече, отколкото при другите гробове, и сплетох една топка. За съжаление тя се разпадна още преди да стигне до скелетите.

Не ми оставаше нищо друго, освен да извадя подарения ми от вампира нож и да се хвърля в ръкопашен бой. Силен удар с крак изпрати главата на първия скелет в далечен полет. Удар с ножа с лекота срязва втория скелет наполовина и той се срива, без да прави повече опити да се изправи. Започнах да работя с кукри, кълцайки във всички посоки.

— Ха!

Бях се разсеял и не забелязах как обезглавения скелет се промъкна и сграбчи ръката ми, която държеше кукри. Ударих го по кокалената ръка, но противно на очакванията ми, тя не се счупи. А преди секунда ми се струваше, че скелетите са много по-крехки.

Ударих го по крака, но и това нямаше никакъв ефект. Само пищялът се счупи. Изведнъж почувствах неочаквана слабост в мускулите... Всичко заплува пред очите ми...

Тряс!

Притеклия се точно навреме Велхеор отхвърли скелета от мен и с два удара пръсна крайниците му по близките гробове.

— Не се отпускай!

Вампирът сграбчи друг скелет, вдигна го над главата си и го хвърли върху близкия кръст. Костите се разлетяха във всички посоки и като по чудо не ме улучиха.

— Мислех, че скелет без глава нищо не вижда — опитах да се оправдая.

— Откъде накъде? — засмя се вампирът. — Той така или иначе няма очи. Мъртвите реагират на магическа и жизнена енергия — стремят се да я погълнат. Това е смисълът на съществуването им.

Погледнах предпазливо към разпръснатите по земята кости.

— О, сега разбирам защо всичко заплува пред очите ми, когато той ме хвана за ръката.

— Хм... — намръщи се вампирът. — Аз не те ли предупредих, че не трябва да им позволяваш да те докосват?

— Не!

— Е, случва се... — едва сдържайки смеха си, каза Велхеор. — Не се тревожи, повече няма да станат. Кукри напълно изсмуква енергията.

Идвайки леко на себе си, аз прехвърлих отново всичко през ума си и стигнах до извода, че ходещите мъртъвци не бяха чак толкова опасни. Нали Велхеор с лекота се справи с тях, а и аз щях да успея, ако знаех предварително от какво да се пазя. Но вампирският му характер не му позволи да ми обясни, с което ме изложи на сериозна опасност.

Погледнах го недволно, но напиралците на езика ми проклетия реших да оставя за себе си. Не си струваше да се карам с най-кървавия вампир на хилядолетието — ами ако вземе, че наистина се обиди.

— Добре, ще го смятаме за репетиция — усмихна се вампирът. — Мисля, че с неживите ще се справиш също без проблем.

— С неживите? — повторих аз. — А тези какви бяха?

— Това са само скелети. Те са слаби и не могат да ползват магия, просто тъпо изсмукват енергията на всеки, до когото се доберат. Неживите са много по-опасни.

Стоях и чаках продължение, но вместо това вампирът прекрачи през купчината кости и продължи през гробището.

— Да вървим, чака ни дълъг път.

Минавайки покрай останките на загиналите скелети, аз не сдържах любопитството си и взех една от костите. Най-обикновена, и повече не се опитваше да ме убие... Странно, но не почувствах никаква магическа енергия в костта. Къде тогава са акумулирали енергията, ако не в костите? Или след унищожаването на мъртвеца енергията се разтваряше в пространството?

— Ей, а къде отива енергията на скелета, когато го убием?

— Разтваря се в окръжаващото пространство — потвърди подозренията ми Велхеор. — Ако още не си се досетил, то неживите можеш да ги убиеш само като прекъснеш връзката между частите на тялото. Тоест слабия мъртвец е достатъчно да го разполовиш, а тези,

които са по-силни, трябва да накълцаш на малки парченца. Тогава акумулираната им енергия ще се разпръсне в пространството и за известно време мъртвият ще е наистина мъртъв. Между другото, ако убиваш мъртвец с кукри, достатъчен е един удар — ножът изсмуква цялата енергия от него.

Леле, колко интересно. Хвърлих костта и извадих кукрито от ножницата. Да, чувствах в него малко енергия! Може би ще стигне за една-две Огнени топки. Но колко ли скелета трябва да се убият, за да има достатъчно енергия за пълноценен бой?

— Да размърдаме ли още някоя гробница? — предложих на Велхеор.

Вампирът намигна:

— Колкото искаш. Може дори да се надпреварваме кой повече мъртъвци ще унищожи.

Имах нужда да събера достатъчно енергия, за да се чувствам по-уверен, особено с оглед на евентуална среща с някакви си неживи. А и исках да си върна за не много удачния бой с предишните мъртъвци.

— Става!

Следващото място с концентрация на магическа енергия намерих само на няколко метра напред. За съжаление фонът беше толкова слаб, че нямаше смисъл да се надяваме на нещо сериозно. Така си и беше.

Единственият изскочил от невзрачната могилка скелет беше толкова кръхък, че направо ми беше жал да го убия. Но не можех да позволя на вампира отново да ме изпревари.

Ударът с нож разпръсна костите в радиус десетина крачки.

— Десет на един — усмихна се Велхеор. — Засега водиш. Ще продължим ли?

И ние продължихме.

Пътуването стана значително по-забавно, прекъсвано от периодични схватки с мъртъвци. За моя голяма изненада и дори леко разочарование, те не бяха особено сериозни противници. Може би защото в тях имаше прекалено малко магическа енергия. Друга неприятна изненада беше фактът, че ножът на вампира не можеше да акумулира толкова енергия, колкото ми се искаше. За проба реших да взема няколко кости със себе си, но те изобщо не задържаха енергия в себе си и много бързо се разреждаха. Явно нарушаването цялостта на скелета лишаваше костите от тази полезна способност.

„Би било забавно да се сдобия с нещо като костена тояга — размечтах се аз. — Никога не съм виждал нещо подобно в нашите Майстори. Сигурно защото би изглеждало не особено естетично, освен това рядкото и много скъпо дърво тувит много по-добре съхранява магическа енергия.“ За съжаление, опитите с останките на множество скелети потвърдиха пълната несъстоятелност на идеята костите да служат като акумулатори на магия.

При поредната почивка мечтаех за късна вечеря и размишлявах на глас:

— Ние чувствително разредохме местното население. С това темпо може да избием всички ходещи мъртъвци.

Вече бях свикнал, че вампирът даваше информацията на малки порции, и затова изобщо не се изненадах, когато той каза:

— Не се притеснявай, едва ли ще ти се удаде да намалиш сериозно броя им. След седмица-две останалите цели кости ще се съберат обратно в скелети и отново ще зачакат своите жертви.

Замислих се за момент.

— А ако ги изгорим?

— И с какво смяташ да ги изгориш? — отговори на въпроса ми с въпрос Велхеор.

— Логично — признах аз. — Събирам прекалено малко енергия от скелетите, за да си играя с огнена магия.

— Освен това, това са обикновени скелети, а не истински сериозни неживи.

— И каква е разликата?

Велхеор се намести по-удобно на каменния саркофаг, по-точно се опъна в цял ръст върху него, и сложи ръце зад главата си:

— Скелетите са създадени с помощта на слаби заклинания. Както вече забеляза, в тях е вложена много малко магическа енергия, те са крехки и бавни. В същото време има и по-силни мъртъвци, които могат да причинят сериозни неудобства. Те лесно се разпознават по това, че имат плът по себе си — заклинанията забавят процеса на разлагане. Тези гадини са много по-агресивни и по-бързи от обикновените скелети.

Бях уверен, че цялата тази информация можех да получа и в библиотеката на Академията, ако бях отишъл там, без да привличам

излишно внимание. За съжаление не можех да си позволя сериозна подготовка за пътуването — имах отчайващо малко свободно време.

— И как могат да бъдат победени?

— По същия начин — сви рамене вампирът. — Само дете е малко по-трудно да ги доближиш на разстояние, позволяващо удар с кукри. Какво сега, изплаши ли се?

— Да бе! — веднага скочих на крака аз. — Ако се срещнем с тези същества, ще им дам да се разберат!

Велхеор замечтано примижа:

— Имам тук една могила...

— Какво? — попитах изненадано.

— Имам тук една могила — едва ли не по срички повтори Велхеор. — Навремето често отскачах дотам, когато настроението ми беше лошо, намира се в непосредствена близост до замъка ми. Там неживите са истински неживи. Вярно, че тогава бях в прекрасна форма...

Присвих лукаво очи:

— И кой от нас сега се изплаши?

— Я веднага идвай с мен! — сграбчи ме за ръката Велхеор. — И не мисли да хленчиш, че имаме много да вървим! Ако побързаме, ще стигнем до замъка за по-малко от пет часа.

За колко?! А аз си мислех, че вече сме минали по-голямата част от пътя...

ДЕЙСТВИЕ 3

Няколко часа по-късно, и след десетина сблъсъка със скелети, излязохме пред най-огромната гробница, която някога бях виждал. Напомняше преди всичко на компактен едноетажен дворец, с всички полагащи се украшения от благородни метали и така нататък. Въпреки цялата тази красота, всичко изглеждаше напълно непокътнато, и не трябваше да прибягвам до помощта на Истинското зрение, за да разбера защо. Първото, което почувствах, едва пристъпил към гробницата, беше силната воня. Изглежда заклинанията бяха забавили процеса на разлагане, но не се бореха с последствията. Мъртвците явно не ядяха — всеки човек с нормално обоняние щеше да заобиколи подобно място. Разбира се, това не се отнасяше до такива любители на неприятностите като нас с Велхеор.

— Това ли е гробницата? — за всеки случай уточних аз, запушвайки нос.

— Трудно е да се направи грешка тук — засмя се Велхеор. — Между другото, казах ли ти, че Висшите вампири могат напълно да изключат обонянието си?

Ама че гадина!

Единственото положително нещо беше, че заради ужасната миризма забравих да мисля за глада.

Спряхме недалеч от гробницата, за да отдъхнем малко, преди да започнем атаката. За съжаление представите ни за почивка силно се различаваха, защото не минаха и пет минути и вампирът скочи на крака, заявявайки бодро:

— Напред! Усещаш ли този мирис?

— О, да — засмях се аз. — Нека да позная... Ловният дух?

— Точно така!

Видях мъртвците много преди да ги приближим достатъчно близо. С разнородни дрехи, полуразложените трупове безгрижно обикаляха сред гробовете, периодично се препъваха и се сблъскваха помежду си. Изглежда, че координацията им куцаше здраво.

— Е, ще вземеш ли тези трийсетимата вляво, а аз тези отдясно?
— попитах бодро.

Опитът показваше, че мъртъвците не бяха сериозни противници. Мисля, че при достатъчна упоритост можеха да се избият и стотици.

— Оптимист си — усмихна се вампирът. — Резултатът засега е шейсет и три на осемнадесет. Много изоставаш. За да победиш, трябва да вземеш всички за себе си.

И тогава създанията ни забелязаха. Без излишен шум и суетене мъртъвците веднага обърнаха към нас полуразложените си лица. Гледката се оказа още по-отвратителна — парчета месо, понякога липсващи уши и очи...

— Пфу — погнусих се аз. — Скелетите изглеждаха къде по-красиви.

Представих си как удрям тази гадост и юмрукът ми потъва в гнилото месо... Бр-р...

— Още не си ги видял отблизо.

Вампирът очевидно изпитваше удоволствие да издевателства над мен. Най-обидното беше, че изобщо не можех да му попреча, а и наистина нямаше какво да му отговоря.

— Аз съм Майстор. Ако имах повече енергия, цялото това братство за пет минути щях да го унищожа.

— Възползвай се от това, което има.

Ироничността на вампира нямаше граници.

— Това, което има? Е, добре...

Ако знаех, че всичко ще е толкова зле, щях да взема двойка мечове или няколко акумулиращи артефакта. А сега се налагаше да ползвам само наличното. Какво пък, ще пробвам.

Използвах цялата натрупана в кукри енергия и създадох класически Леден меч — видоизменено Ледено копие, двуостър и с удобна дръжка. Стискайки в едната ръка кукри, а в другата Ледения меч, аз тръгнах срещу мъртъвците.

Първият разсякох на две с кукрито, без да почувствам никакво съпротивление. В същия момент вампирът ме изпревари и отсече главата на следващия.

— Нещо слабички ми се виждат твоите неживи — извиках аз, отсичайки протягащата се към мен ръка на полуразложен стражник с остатъци от броня по себе си. — Дори не се съпротивляват.

Вампирът избута с крак останките на мъртвеца:

— Напразно ги подценяваш.

Без особени усилия нарязвах още няколко същества, преди от гробницата да излезе следващата порция. Тези мъртъвци бяха много по-запазени и се движеха няколко пъти по-бързо. Освен това бяха и въоръжени!

— Какво беше това? — изненадах се аз. — Нали трябваше да са тъпи...

Трима от мъртъвците имаха мечове в ръцете си, други двама размахваха копия, а останалите шестима мъкнеха някакви тояги.

— Да размахваш оръжие не се иска много мозък — засмя се Велхеор, отстъпвайки заедно с мен. — Освен това мястото си има своя собствена история. Експериментираният тук луд магьосник явно е надминал останалите си събратя в съживяването на мъртвите и създаването на собствена армия. Не знам какво е станало с него, но мъртъвците му от много векове бродят тук.

За щастие мъртъвците се оказаха лоши фехтовачи. Но като се има предвид, че всяко тяхно докосване можеше да отнеме силата ми, работата ставаше много по-опасна. Сега трябваше не само да ги държа на разстояние, но и да отбивам тромавите им удари. Честно казано, това развлечение вече престана да ме радва.

— Да отиваме вече към замъка, а? — предложих на вампира.

Разполових тридесетия поред мъртвец и ми остана малко време да си поема дъх.

— Ти какво? — изненада се Велхеор. — Забавата едва започва.

И тогава една от стените на гробницата плавно се отмести. Тук явно не беше минало без магии, нямаше друг начин да се измести такава каменна стена. А появилите се от мрака мъртъвци ме навеждаха на мисълта за добре обмислен капан. Особено ме стресна фактът, че бяха много повече, отколкото преди.

— Ти знаеше ли?! — попитах Велхеор.

— Разбира се — доволно отвърна той. — Това е най-забавната част! Сега може да се развихрим!

Не знам какво точно имаше предвид, но първи се развихри един от мъртъвците. И то от земята. Той скочи във въздуха, подобно на „въздушен“ или на летящ вампир, и хвърли към нас истинска Огнена топка.

Отскочихме в различни посоки, избягвайки топката, но магическите трикове на мъртъвците не спряха дотук. Още няколко мъртъвци се издигнаха във въздуха толкова бързо, че едва успях да се скрия зад един от каменните кръстове. Явно за разлика от мен, те нямаха никакви проблеми с енергията. Но каква изненада! И през ум не миминаваше, че мъртъвците могат да използват Занаята!

— Ще се справим с тях! — окуражително извика Велхеор. — Трябва да си доволен, че преди всичко спасяваме много невинни хора... Сякаш има невинни хора — той се засмя на собствената си шега и продължи: — Мъртъвците често напускат гробището и нападат селцата в земите ми. Между другото, това е още една причина, поради която периодично се забавлявам с разбиване на гробници.

Я виж ти, грижи се за сигурността на хората в земите си. Колко трогателно.

Бях принуден да се преместя зад следващия кръст, но не преставах да умувам как да противодействам на магията на мъртъвците. Можех да опитам със „змийчета“ за унищожаване на заклинания, но за това трябваше да изуча структурата им, което в тази ситуация беше доста трудна задача. По принцип мъртъвците не би трябвало да могат да сплитат заклинания по същия начин като нас, все пак за това им трябваше мозък. Единственият възможен вариант беше в тях да е вложено някакво заклинание, което да генерира Огнени топки. Нещо от рода на техномагия на ниво некромантия. Едва ли щях да се справя със заклинание в движение, трябваше ми известно време да помисля и да направя няколко експеримента, а събраната в кукри енергия нямаше да е достатъчна.

Мислено посегнах към кукри и се уверих, че енергията му наистина е малко.

Момент! На теория можех да получа енергия от чуждата Огнена топка. Вече го бях правил, когато създавах щитове, използващи енергията на атакуващите ги заклинания. Натрупаната в кукри енергия трябваше да е достатъчна, за да създам нещо подобно, но ще трябва да мина с по-малък щит.

Прехвърлих се зад близкия кръст, за да се приближа към Велхеор и да го попитам за плановете му.

— Каниш ли се да предприемаш нещо? — извиках му аз.

— Още не съм решил! — извика вампирът. — Много са пъргави, не е лесно да ги приближиш, а няма с какво да се защитя от магията!

Значи налагаше се да рискувам и да създам заклинание, което да ми позволи да се докопам до енергията на чуждото заклинание. Обикновено от подобни действия просто няма нужда, енергията си е достатъчна за всички, но сега трябваше да я събера за себе си. Жалко само, че енергията в кукри не беше достатъчна за създаване на нещо наистина сложно, а и времето изтичаше.

Малко се забавих с новото за мен заклинание, но накрая излязох от укритието си и се приготвих за атаката на Огнената топка. Ако изчисленията ми бяха верни, щях да извлека част от енергията на заклинанието и да им отвърна със същата монета.

Летящият мъртвец не ме остави да чакам дълго и веднага нападна.

„Трябва да се получи“ — помислих си и стиснах очи.

Но миг преди огънят да ме докосне усетих удар в коленете и рухнах на земята.

— Какво правиш?!

Велхеор ме сграбчи за яката и ме повлече обратно зад укритието. Предполагам защото не бях го предупредил какво смятах да правя.

— Искях да получа малко енергия, за да се справя с мъртвците! — поясних раздразнено. — Не се бъркай!

— Както кажеш — засмя се вампирът. — А пък аз си помислих, че правиш ритуално самозапалване.

По принцип не беше много далеч от истината, защото и представа си нямах как може да свърши моят експеримент.

Трябваше само отново да изскоча от укритието и един от мъртвците веднага ме замери с Огнено кълбо. Топката огън летеше право в лицето ми. Протегнах насреща й длан с току-що измисленото заклинание и затворих очи. В последния момент през главата ми мина мисълта за нестабилността на моите заклинания и положих невероятни усилия да не отдръпна ръката си.

Болка.

От дланта, нагоре по ръката, а накрая из цялото тяло плъзна непоносимо гореща енергийна вълна. Разбира се, подозирах, че ще боли, но не мислех, че ще е чак толкова. Ако Огнената топка беше направена от някой като Наив, щях буквално да се опека жив или

просто бих умрял от болезнения шок. Затова пък сега имах достатъчно енергия, за да отвърна на мъртъвците.

— Стана! — извиках радостно на Велхеор. — Да видим сега кой кого!

Излязох спокойно от укритието си и тръгнах към мъртъвците. Веднага след като пуснаха поредната порция Огнени топки, аз се скрих зад пълноценна Универсална стена и метнах в отговор Огнена птица. Противно на очакванията ми, мъртвецът не падна в пламъци, а буквално всмука заклинанието в себе си.

— Какво правиш бе, идиот?! — развика се вампирът. — Те се хранят с енергия, обикновените заклинания не им действат!

„Да, ама че съм глупак“ — помислих със закъснение.

Мъртъвците отново ме удариха с Огнени топки, но този път аз им пуснах насреща няколко пробни „змийчета“. Както си и мислех, сплитанията на тези заклинания значително се различаваха от използваните в Академията. Наложих се отново да се крия зад един от кръстовете и да използвам Истинското зрение, за да променя леко „змийчетата“ си, но в края на краищата постигнах своето — заклинанията на мъртъвците се разрушаваха още с появата си.

Виждайки успеха ми, Велхеор излезе от укритието и нареди:

— Ти унищожавай заклинанията, а аз ще ги разфасовам.

„Змийчетата“ добре се справяха със задачата си и ние успяхме спокойно да се приближим до съществата. Гледката беше ужасна, а вонята буквално подкосяваше краката. За наше щастие те се оказаха твърде тъпи, за да променят своята тактика. „Змийчетата“ съвестно унищожаваша Огнените топки, докато ние с Велхеор разфасовахме мъртъвците на парчета.

Най-трудно беше да се доберем до летящите мъртъвци. За щастие скоковете на Велхеор позволиха да се справим без помощ от моя страна. А докато той подскачаше от кръст на кръст и избиваше летящите, аз хвърлях „змийчета“ и кълцах с Ледения меч и кукрито останалите по земята.

Приключвайки с мъртъвците, аз побързах да напусна района на гробницата, тъй като ужасната миризма буквално преобръщаше всичките ми вътрешности, но Велхеор ми препречи пътя:

— Трябва да влезем в гробницата.

— Това пък защо?!

След схватката с последните мъртъвци аз и така едва се държах на краката си, а думите на Велхеор окончателно ме довършиха. Отпуснах се уморено на каменния саркофаг, изпуснах от схванатите си ръце станалия неочаквано тежък меч и стиснах носа си с пръсти.

— Всъщност не дойдохме тук случайно — Велхеор седна до мен. — В гробницата има нещо, което много ми трябва. Артефактът, който всеки път кара тези мъртъвци да оживяват и им дава магически сили.

— Защо ти е? — попитах аз, вече досещайки се какъв ще е отговорът.

В края на краищата вампирите бяха изключително любопитни същества, изобщо не беше задължително да имат сериозна причина за глупави постъпки.

Но Велхеор ме изненада.

— Както знаеш, аз загубих всичките си способности. Скритият в гробницата артефакт е надарен със загадъчни свойства и е много вероятно неговото изследване да ми помогне ако не да си върна способностите, то поне да ги заменя с някакви други. Така че нека да влезем там и да вземем този череп.

— Череп?

— Ами да, такъв един избелял от времето и след това оцветен в червено с помощта на магия череп. Свети със зелена светлина и излъчва странна енергия, която надига трупове.

Или аз нищо не разбирам, или...

— Бил ли си вече в тази гробница?

— Разбира се, нали ти казах.

— И защо досега не си взел артефакта?

— За какво ми е? Много по-интересно е да го изучавам в естествената му среда, така да се каже — Велхеор ритна главата на търкалящия се до нас мъртвец и тя отлетя в неизвестна посока. — Още първия път, когато стигнах до самия край на подземието, намерих черепа, но не го взех. Оставих го тук и се върнах след година — мъртъвците вече се бяха възстановили. Стана още по-интересно, но след това толкова много неща изникнаха, че не можех да намеря свободно време.

— Затова пък сега имаш много свободно време — намръщих се аз.

— Но сега ни е по път — сви рамене вампирът и веднага примижа лукаво: — Или се уплаши?

Стиснах зъби, изправих се мълчаливо и тръгнах към гробницата. Както се и очакваше, колкото по-близо отивахме към нея, толкова по-силна ставаше ужасната воня... и магическия фон. Сякаш каменната постройка излъчваше магия или, напротив, я акумулираше. Зарязвайки икономията, аз създадох слаб щит с филтриране на въздуха и най-накрая можех да поема дълбоко дъх.

— Върви първи — логично реших аз. — Вече знаеш какво е там.

— А къде е ловният ти дух? — саркастично напомни вампирът.

— Стига вече — изсумтях аз, едва сдържайки се да не го ритна в задника.

Все пак, най-кървавият вампир на хилядолетието и така нататък, може да не разбере душевния ми импулс.

Едва влизайки в гробницата, аз за пореден път съжалих, че все още не виждах нормално в тъмното. Трябваше да използвам последните останки от енергия за създаване на светеца топка.

— Леле, какви гробници са строили преди — ахнах от изненада.

Дори и при оскъдното осветление добре се виждаше колко старателно бяха направени стените, изградени от абсолютно еднакви и идеално подравнени камъни. А на тавана се виждаха странни плетеници, напомнящи ухилените муцуни на вампири по време на бой или нещо подобно.

— Натам сме — вампирът посочи към един тъмен коридор, водещ някъде под земята. — Мисля, че няколко часа ще ни стигнат.

— Толкова ли е дълбоко? — изненадах се аз.

— По-скоро трябваше да попиташ: „Толкова много неживи ли има?“ — подигравателно се засмя Велхеор. — Впрочем ако се постараяш, можем да се оправим и по-бързо. Какъв е резултатът сега? Седемдесет и три на трийсет и шест?

— Между другото, ако не бях аз, нямаше да се добереш до магьосниците — възмутих се аз. — Така че трябва да се водят и на моята сметка!

— Мечтай си — изсумтя вампирът. — Неудачни-ик.

Измъкнах кукри от ножницата, вдигнах Ледения меч и се устремих в дълбините на гробницата:

— Не изоставай!

Първите неживи се появиха още след първия завой. Въоръжени със съвсем прилични мечове и кой знае защо, светещи със странна червеникава светлина в тъмното. Да се гледа това изглеждаше доста страшно, но затова пък с такава подсветка никой не можеше да се приближи незабелязано. Гадовете се движеха много по-бързо, но си оставаха все така тъпи. Успях да поваля трима, преди Велхеор да пристигне и да се погрижи за останалите.

— Приеми го — посъветва ме вампирът. — Не можеш да ме изпревариш.

И наистина, колкото и да се опитвах да се добера първи до неживите, вампирът винаги ме изпреварваше. Единственото ми предимство би могъл да бъде Занаятът, но за съжаление той изобщо не действаше на мъртъвците. А да се състезавам в ръкопашен бой с Висш вампир просто нямаше смисъл. Но аз се стараех колкото можех. Вървахме по подземния проход, от време на време попадахме на малки зали-гробници, пълни с мъртъвци и ги попилявахме безмилостно.

— Сто! — гордо ме информира Велхеор в поредната зала. — А ти колко направи?

— Няма значение — промърморих аз. — Къде е този твой череп, а? Времето минава. Не съм ял вече повече от ден.

— Подминахме го още преди три зали.

— Как така?! — подскочих аз.

— Ами така — спокойно отвърна вампирът. — Помниш ли голямата зала с неживите в пълни доспехи? Черепът лежеше в далечния ъгъл.

Опитах да си спомня нещо подобно, но цялото ни пътуване под земята за мен се сливаше в непрекъсната поредица от битки с мъртъвци. Нямах време да се оглеждам.

— А защо не каза по-рано?!

— Ти така се увлече от съревнованието — сви рамене вампирът. — Мислех, че няма да се успокоиш, докато не ме изпревариш.

— Като че ли това е възможно — отвърнах раздразнено.

Върнахме се по обратния път и едва тогава осъзнах колко далеч бяхме отишли. А аз продължавах да газя неживите и не преставах да се радвам на Въздушния щит с филтриране на въздуха. Без него сигурно щях да съм полудял от ужасната смрад.

— А аз си мислех, че най-важният артефакт би трябвало да е в дълбините на подземието!

— Там беше — потвърди вампирът. — Но когато дойдох тук за първи път, аз го пренесох по-близо до изхода. Така че следващия път да не губя толкова време в търсене. Ти, разбира се, не знаеш, но в тази гробница има повече от няколкостотин стаи.

Ох, колко ми провървя, че Велхеор се оказа толкова предвидлив. Чувствах, че дори черепът да беше в хилядната зала, той пак щеше да ме влачи до края — ако вампирът искаше да получи нещо, беше невъзможно някой да го разубеди.

Намерилите покой с помощта на кукри неживи бяха загубили цялата си натрупана енергия и вече не светеха в тъмното. Това значително облекчаваше живота ни, тъй като можеше да не се притесняваме от неочаквано нападение на случайно оцелели същества. Ето защо се изненадах, че веднага не бях забелязал търсения артефакт, той светеше в тъмното със същата слаба червена светлина като неживите. Вярно, че се търкаляше в най-отдалечения ъгъл, а и беше в някаква воняща купчина парцали.

— Могъщ артефакт в купчина боклук? — учудих се аз.

— Не, когато го намерих, стоеше на красива поставка — призна вампирът. — И го охраняваха невероятно силни неживи. Тогава бях в най-добрата си форма и ми се наложи доста да се поизпотя, а сега, в компанията на такъв слабак като теб, изобщо нямаше да си помисля да идвам тук.

— Е, много ти благодаря — без много да се обиждам, отвърнах аз. — Мога ли да го взема?

Вампирът махна с ръка:

— Вземи го. И да вървим вече, че много се забавихме.

— Ей! Нали заради теб го правим...

Но вампирът вече беше изчезнал зад ъгъла, без да ме изслуша. Нямах друг избор, освен да вдигна светещия череп и да побързам след Велхеор. Странно, но въпреки светенето черепът беше студен и в него не се усещаше никаква енергия. Или просто аз не можех да я усетя? В крайна сметка, съдейки по цвета, черепът оперираше с неизвестен за мен вид „магия“. При пръв удобен случай трябваше да помисля как можеше да се използва това...

Излизайки от подземието, ние веднага продължихме пътя си към замъка.

— Ей, а защо никой досега не е прочистил гробището от мъртъвците? — попитах Велхеор, хвърляйки прощален поглед на гробницата.

— Ти, разбира се, говориш за Майстори? — уточни вампирът и без да дочака отговор, продължи: — Както може би забеляза, Занаятът не действа на неживите. Затова проблемът не може да се реши ей така набързо — трябва да се събере армия, която да прочисти гробовете. А това не е толкова просто, а и няма гаранция, че изобщо ще подейства. Също така няма особени причини да се организира такава сериозна операция, защото мъртъвците не излизат от гробището, единствено от време на време навещават моите земи.

Като цяло вампирът говореше логични неща. Империята си имаше достатъчно проблеми — пиратите в Шарено море, Шатерския халифат, особените отношения със земите на вампирите. Е, поне друидите бяха спокойни, винаги предпочитаха лошия мир пред каквато и да е война, дори с вампирите поддържаха неутралитет, макар че не можеха да ги понасят.

— Не си пълни главата с глупости — посъветва ме Велхеор. — По-добре проучи черепа, току-виж си разбрал нещо, за което и през ум не ми е минавало.

„Това си е добра идея“ — помислих си аз и с радост се заех с изучаването на намерения артефакт. Повъртях го и така, и иначе, опитах се да го сондирам по всички възможни начини, но така и не постигнах нищо, докато не си спомних за пръстена на нисшите вампири. В крайна сметка той също беше артефакт, работещ с непозната енергия. За да проверя хрумването си, аз взех черепа в ръката, на която носех пръстена, и веднага почувствах, че той убодя пръста ми с кратък импулс, но това стана толкова бързо и незабележимо, че изобщо не разбрах какво беше. За съжаление проучването на възможната връзка между пръстена и черепа се нуждаеше от задълбочена и продължителна работа, а за момента не разполагах с никакво време. Но прибирайки черепа, аз си отбелязах наум непременно да се заема с този въпрос веднага щом ми се открие свободна, и главното, спокойна минутка.

Замъкът беше вече съвсем близо, когато Велхеор неочаквано спря.

— Забеляза ли? — попита той.

— Какво по-точно?

Бях толкова уморен, че изобщо не вдигах поглед. Само от време на време поглеждах в краката си, за да не падна на някой стар гроб.

— Обърни се.

Последвах съвета на вампира, обърнах се... и замръзнах с отворена от изненада уста. Зад нас бавно се влачеха мъртъвци. Поне тридесетина. В различна степен на разлагане — както побелели скелети, така и с отчасти запазени плът и дрехи трупове.

— И от колко време вървят след нас?

— От гробницата тръгнаха двама, останалите се присъединиха по пътя. Излизаха от гробове и гробници. Изглежда черепът ги привлича.

Леле! И нищо не бях забелязал?! Не беше за вярване, че съм чак толкова капнал...

— Какво ще правим с тях?

— Да идват — сви рамене Велхеор. — Ще ги затворим в подземията на замъка за по-нататъшни изследвания.

Задах логичния въпрос:

— А сигурен ли си, че ще ни пуснат в замъка с такава орда мъртъвци?

— Това е моят замък — напомни Велхеор. — Кой ще посмее да не ме пусне там?

Свих рамене:

— Знам ли. Освен това тези тъпи същества сигурно веднага ще тръгнат след нас. Като нищо и вратата ще започнат да разбиват.

— Всъщност си прав — беше принуден да признае вампирът. — Трябва някак да решим този проблем. Ако ги потопим в рова — но такава воня ще стане... Пфу, неестетично е някак.

Обърнахме се едновременно и погледнахме бавно пристъпващите след нас мъртъвци.

— Ако наистина се влачат след артефакта — измъкнах черепа от джоба си — тогава не е невъзможно той да може да ги управлява?

— Предполагам. Но вече ти казах, че не успях да постигна никакви резултати. За съжаление вампирите нямаме способности към

Занаята, а некроманцията е част от него. Между другото много лошо изучена част, винаги най-интересните техники се смятат за забранени.

— Но аз си мислех, че вампирите без проблем работят с жизнената енергия или енергията на смъртта — точно тази, която е нужна за създаването на мъртъвците.

— Уф, на какво изобщо ви учат в Академията? — направи гримаса Велхеор. — За създаване на мъртъвци може да се ползва каквато и да е енергия — ако не си забелязал, те поглъщат каквато им падне. Главното е базовото заклинание, а вампирите такива неща не умеят.

— Тоест на теория черепът генерира някакви заклинания? — осъзнах със закъснение аз.

— Точно това правят артефактите. Не знаеше ли? — откровено подигравтелно попита вампирът.

Не казах нищо, а сериозно се замислих над новата информация.

На практика пръстенът на нисшите вампири също би трябвало просто да генерира някакво атакуващо заклинание, използвайки енергията на нисшите вампири. Но нали аз успях да го използвам не по предназначение и да го заставя да извлече от изменения ми организъм нов вид енергия, а после вече сам да създам от нея каквито си искам заклинания. Вярно, това беше възможно само благодарение на крехкия баланс между способностите ми към Занаята и трансформацията ми в нисш вампир и далеч не беше сигурно, че ще мога да създавам заклинания, когато напълно вампирясам. Въпреки че ако това все пак беше възможно, нисшите вампири щяха да могат и сами да се научат да сплитат заклинания с помощта на пръстените. Разбира се, за сметка на здравето си, но все пак... Така, да се върнем обратно на черепа. Този артефакт също работеше със специфичен вид енергия, но се зареждаше с каквото му попадне, което означаваше, че в допълнение към заклинанията за некроманцията в него е вложено и заклинание-преобразувател на енергия. Какво ми даваше това знание? Май нищо.

— Така в движение нищо не мога да измисля — признах честно на Велхеор. — И щом не можем да даваме команди на мъртъвците с това нещо, тогава какво ни остава?

— Нямам ни най-малка представа — вампирът погледна към небето. — Но скоро ще изгрее слънцето, а то е смъртоносно за

мъртъвците. Изобщо не ми се иска да губя толкова много материал за опити.

„На този само опити му дай“ — помислих раздразнено и продължих на глас:

— Добре, тогава предлагам да увеличим темпото. Най-бързите ще ни последват, останалите ще изгорят на слънцето или ще се върнат в гробовете си. После може да си ги събереш, ако искаш.

— Тогава да бягаме — съгласи се Велхеор.

Да тичаме между гробовете изобщо не беше удоволствие. Краката постоянно пропадаха в земята, налагаше се често да прескачаме гробове и каменни плочи. Един вид бягане с препятствия. За съжаление мъртъвците се оказаха изненадващо пъргави и не изоставаха, колкото и да се стараехме.

Когато приближихме замъка, не можах да удържа изненадания си възглас:

— Ама че бунище!

Изглеждащ отдалеч величествен и зловещ, отблизо замъкът на Велхеор беше отчайващо занемарен. Цялото дясно крило приличаше по-скоро на незнайно как струпана купчина камъни, а оцелелите кули бяха така почернели от сажди, сякаш дни наред са били замервани с Огнени топки.

Впрочем Велхеор изобщо не се обиди:

— Не ми говори. Имаше доста голям пожар. О! Виж, имаме си комитет по посрещането. Само дето нещо не си ги спомням тези лица...

Преди да успея да реагирам, покрай нас профучаха три черни фигури. Какви ти лица, аз дори пола им не можах да определя при тази скорост. Явно вампирите бяха решили, че бягаме от мъртъвците, защото веднага се хвърлиха да кълцат бедните създания.

— Що за...

Прекъсвайки по средата на изречението, Велхеор ме сграбчи за ръката и решително ме задърпа към замъка. Само след няколко крачки аз се опомних и слабо протестирах:

— Къде ме влачиш? Не трябва ли да им помогнем? И да им обясним, че мъртъвците в крайна сметка не са опасни? Нали сам каза, че това са ценни образци!

— Дракон да ги вземе, други ще си взема — махна с ръка вампирът. — А да се забъркваш с тези момчета просто не си заслужава.

— Но защо? — продължих аз. — Мислех, че това са твоите земи.

— Земите са мои, но вампирите — не — озъби се Велхеор. — Повярвай ми, нищо добро няма да ни донесе срещата с тях.

Впрочем не знам на какво се надяваше Велхеор, защото вампирите много бързо се справиха с неживите и ни догониха:

— Граф Велхеор!

Тройката вампири застанаха пред нас и ни поздравиха с изцапаните след битката с неживите ножове. След това все така бавно прибраха кукритата си в ножниците, като предварително ги избърсаха с някакви кърпички.

— Какви са тези? — попитах тихо Велхеор.

— А, отдават почит — намръщи се вампирът и със закъснение наметна качулката си.

Е, като знам какви титли имаше моят спътник, това не беше изненадващо. Добре известна личност във вампирското общество. Неясно остана само защо толкова не иска да говори с тези мили момчета.

— Госпожата ви кани на вечеря в замъка си — учтиво каза високият вампир, обръщайки се към Велхеор и дори не погледна в моята посока.

Интересно каква ли е тази госпожа?

— Мислех, че това е твоят замък — прошепнах на Велхеор.

— И аз така си мислех — смаяно отвърна той. — Тоест той беше мой... до не толкова отдавна...

ДЕЙСТВИЕ 4

— За каква госпожа става дума? — предпазливо попита Велхеор.

— За госпожа Итания, разбира се — все още учтиво отвърна високият вампир.

И тук аз за първи път в живота си видях страх по лицето на най-кървавия вампир на хилядолетието.

— Беше в гроба тази госпожа — изсъска гневно вампирът. — При последната ни среща...

Тук той спря и погледна лошо към чакащите нашето решение вампири.

— Добре, да вървим — неочаквано леко се съгласи Велхеор. — Трябва да разбера какво, дракон да я вземе, прави тя в МОЯТ замък!

— Правилно ли разбрах, че я познаваш? — прошепнах аз, когато се отправихме към замъка.

— Аха — кратко отвърна вампирът, очевидно нямаше намерение да навлиза в подробности. — Само ти казвам, когато сме в замъка, няма да се отделяш от мен. И също ще спим заедно... — той погледна към тройката вампири, чийто лица бяха скрити от качулките. — Но не в този смисъл!

Не знам защо Велхеор беше толкова враждебен. Вампирите се държаха удивително спокойно. Аз кой знае защо си мислех, че всички ще са избухливи, подиграваци се... ами такива като Келнмиир и Велхеор. Но не, тези момчета бяха много сдържани и говореха само по същество, без подигравателни подмятания.

Колкото повече приближавахме замъка, толкова по-видима ставаше разрухата и занемареността. Имах чувството, сякаш замъкът е бил нападнат от група Върховни Майстори или цяло ято дракони. Ако бяха те, разбира се, че щяха да летят на ята... и да нападат замъци... макар съществуването на драконите, честно казано, да оставаше под въпрос.

— Каква дупка — възкликнах, но веднага се опомних: — Извинявай, Велхеор.

— Няма нищо — усмихна се вампирът. — Изглежда пожарът е нанесъл малко повече щети, отколкото си мислех.

Да влезем в замъка би трябвало да ни попречи дълбок ров, но сега част от него беше пълна с камъни и представляваше добре утъпкана каменна полянка. Останалата част от рова напомняше огромна помийна яма и миришеше подобаващо.

— Странно — замислено каза Велхеор. — Мисля, че оставих всичко в много по-добро състояние. Може би светлината се е виждала чак от жителите на Пограничните райони? Но тогава е цяло чудо, че изобщо нещо е оцеляло, би трябвало камък върху камък да не остане...

— Госпожата защитаваше СВОЯ замък от посегателствата на хората — не се сдържа един от нашите придружители.

Велхеор погледна вампира изпод качулката с такъв поглед, че онзи се отдръпна и с цялата си инерция се вряза в близкото дърво.

— Сега ще разберем чий е този замък — скърцайки със зъби, обеща моят спътник.

Пресякохме спокойно това, което някога е било ров, и влязохме през отвора в стената, наподобяващ порта. Вътре не изглеждаше по-добре, отколкото отвън — порутени къщи без хора, мръсни улици и нито една жива или дори нежива душа. Впрочем някъде напред се чуваха удари по камък и човешки гласове, може би там се извършваха работи по възстановяване на основната част на замъка.

— Навремето тук беше доста пренаселено — отбеляза Велхеор. — Всички са се разбягали в мое отсъствие.

— Наистина ли? — изненадах се аз. — Пренаселено в смисъл, че тук са живели хора? Редом с теб?!

— Разбира се.

— По собствена воля? — не повярвах аз.

— Разбира се — виждайки недоверието ми, вампирът поясни: — Обещах на хората, живеещи при мен, никога да не ги използвам в своите експерименти. И всички се наредиха на опашка пред вратата.

В това вече можех да повярвам.

— Ех — въздъхна вампирът. — Чувствам, че от лабораторията ми камък върху камък не е останал. Много ценни съставки са се затрили, представи си само — очи от стоманен рилник, нокти на сова, черва...

— Да спрем до червата — прекъснах го аз. — И без това съм много гладен. Надявам се, че поне ще ни нахранят, — а за себе си добавих: „Ако в тази дупка изобщо може да се намери храна.“

Минахме през задръстения с буклуци двор на самия замък. Толкова огромна каменна постройка беше трудно да се изгори или разруши без магия или обсадни машини, така че тук всичко изглеждаше много по-добре. И наистина работеха хора — възстановяваха пострадалите стени, ремонтираха малкото прозорци, хвърляха отломките в рова. А съдейки по идващите от замъка звуци, основната работа се извършваше вътре.

— Госпожата ви очаква в главната зала — каза един от вампирите, когато пристъпихме вътре през — о, чудо! — цяла врата.

„Надявам се, че залата е главна, защото се хранят в нея“ — замечтано преглътнах аз.

— Ще намеря пътя — изръмжа Велхеор.

Тримата вампири все така мълчаливо се обърнаха и изчезнаха, оставяйки ни на входа.

— И сега накъде? — попитах аз и се огледах с интерес.

Вътре всичко изглеждаше много по-добре, отколкото отвън — никакви следи от мръсотия или разруха, с изключение на няколко разпаднали се стълбища. От време на време покрай нас минаваха забързани хора или вампири, лесно се разпознаваха по дрехите — всички хора бяха с еднакви дрехи, докато вампирите се перчеха в одежди с най-неочаквани цветове. Това изглеждаше доста странно, защото досега вярвах, че вампирите предпочитат преди всичко черно.

— Да се покатерим по тази купчина — каза Велхеор и поясни: — Преди това беше стълбище. На втория етаж е голямата зала, навремето там устройвах приеми, банкети, а и вечерях, когато бях в добро настроение.

Докато се придвижвахме през руините към втория етаж, аз се претраших и зададох на Велхеор интересуваният ме въпрос:

— А откъде познаваш тази госпожа, как се казваше...

— Итания?

— Да, точно така.

— О, това е дълга история — тежко въздъхна вампирът. — Продължила стотици и стотици години...

След като се качихме на втория етаж и минахме по малък коридор, накрая се озовахме в удивително царство на красота и ред. Подредена, чиста и тъмна зала. Зад много дългата маса, която сигурно можеше да събере стотина души, сега седяха само пет вампира. При това всичките бяха жени. И то какви жени! Всъщност аз никога не бях срещал грозни Висши вампири, все пак способностите им позволяваха да променят до известна степен външния си вид. А още по-трудно ми беше да си представя същество от женски пол, което да не иска да изглежда привлекателно. Така че тези вампирки бяха не просто красиви, а направо умопомрачителни. Всички в прекрасни, прилепнали по стройните тела дрехи, с гарвановочерни коси и белоснежни кожи.

— Приветствам ви, скъпи гости — учтиво поздрави вампирката, седяща на централното място.

Спрях като вкопан, неспособен да произнеса и дума. Жената беше плашещо съвършена.

— Здравей, Итания — подхвърли Велхеор, издърпа с крак един стол и се плюсна върху него, качвайки крака на масата. — Скучаеш ли?

Вампирката се замисли.

— По-скоро не. А теб какво те води в скромния ми замък?

— Минавам — намръщи се Велхеор. — И това е МОЯТ замък.

Тихомълком издърпах съседния стол и седнах до вампира, като същевременно продължавах да се люблювам на господарката на замъка.

Еlegantната чернокоса красавица едновременно очароваше и плашеше. Вероятно така би изглеждала порасналата Алиса. Макар че всички вампири изглеждаха еднакво млади — например Велхеор можеше да го вземат за мой връстник, но ги издаваха очите. Един кратък поглед в червените очи беше достатъчен, за да се почувства цялата тежест на прелетелите пред тях години. А да се говори за възрастта на жените, дори и вампирки, не е прието... Итания беше по-възрастна от мен поне с десет-петнадесет века.

— Ах, какво мило дете — възхитено възкликна една от седящите до нея жени. — Довел си ни вечеря?

— Не си и помисляй — рязко отвърна Велхеор, впервайки в нея остър поглед. — Момчето е с мен.

— Колко интересно — Итания ме погледна с любопитство. — Много секси белег... Странно, миришеш едновременно и като човек, и като вампир.

— А аз си мислех, че след гробището мириша на зомби — колебливо се пошегувах аз.

— Момчето прави тънък намек, че ще се радваме да си вземем душ след дългия път — мрачно каза Велхеор.

„Кой тук е момче? — по инерция се възмутих аз, но веднага се опомних: — Макар че в сравнение с тях... Добре, че не ме наричат бебе.“

— Аз също с радост бих си взела един душ — тъжно въздъхна Итания. — Но водопроводът още не е ремонтиран, така че ще трябва да се задоволим с къпане в рова.

— Къде?! — подскочих аз, веднага спомняйки си вонящата локва пред входа на замъка.

— Не се притеснявай, ровът се захранва от подземни реки, а и под замъка има една хубава малка пещера, в която е много приятно да се къпеш. Ще ти хареса — намигна ми Итания. — Между другото, мога да ти изтъркам гърба.

Под погледа ѝ ми ставаше все по-неудобно. Погледнах Велхеор в търсене на подкрепа, но очевидно вампирът беше зает с по-важни мисли.

— Итания, аз, разбира се, се радвам, че ти харесва МОЯТА пещера. Но какво изобщо правиш в МОЯ замък?

Итания обърна тъмния си поглед към Велхеор и на мен веднага ми стана много по-лесно да дишам.

— В твоя замък? Всъщност според документите от последния ни развод половината замък принадлежи на мен — очарователно се усмихна вампирката. — Помниш ли — брачния договор, подписа...

Ъ-ъ... какво значеше тази странна забележка „последния ни развод“? Колко пъти всъщност са се развеждали?

— Но не целия! — ревна Велхеор.

— Договорът не уточнява коя половина е моята, така че аз избрах здравата. Така че построй си наново дясното крило — и си живей. Няма какво да ругаеш, подписал си договор.

— Кой ги чете тези бумажки! — махна с ръка Велхеор.

— Ето така се губят замъци — свойски ми прошепна вампирката под смеха на приятелките си. — Момче, никога не подписвай документи, преди внимателно да ги прочетеш. Или поне да се запознаеш за какво се отнасят...

Наведох се към Велхеор:

— Нали ти сам наскоро ми каза, че към всеки документ трябва да се подхожда внимателно.

— Тази жена получава всичко, което поиска — изсъска вампирът. — Бях готов да се подпиша абсолютно навсякъде, само и само да бъда свободен. В някои случаи се налага да забравиш дори любопитството, самоуважението и прочие глупави чувства.

— Скъпи, не плаши момчето — помоли Итания. — По-добре слезте в пещерата, поизчистете се след дългото пътуване, а дотогава аз ще наредя да приготвят вечерята. Сигурно сте прегладнели?

От думата „вечеря“ едва не се задавих със слюнка.

— Да! — възкликнах радостно и едва след това се запитах дали основното ястие не съм аз.

Гладните погледи на вампирките не предвещаваха нищо добро.

— Да вървим — нареди ми Велхеор, ставайки от масата. — А с теб — той впери поглед в Итания — ще поговорим после.

— Колкото искаш, скъпи — измамно меко се усмихна вампирката.

Краткият разговор ми беше достатъчен да осъзная, че с тази дама шега не бива — ще те сдъвче и изплюе без да й мигне окото. Всъщност каква друга би могла да бъде бившата съпруга на най-кървавия вампир на хилядолетието?

Велхеор ме сграбчи за яката и буквално ме изнесе от залата. Не посмях и гък да кажа, разбирайки, че сега е по-добре да не го дразня. Прелетяхме по коридорите толкова бързо, че дори не успях да запомня пътя. През цялото време вампирът ме влачеше с изпъната ръка и не спираше да сипе проклетия.

— Ама че кучка — мърмореше той под носа си. — Моят замък... моят замък да ми отмъкне...

Слязохме в мазето и оттам през тунел попаднахме в малка пещера с подземна река. Продължавайки да ругае на воля бившата си съпруга, Велхеор без особено усилие ме хвърли във водата. От изненада едва не се удавих — водата се оказа ледено студена. Въпреки

това не рискувах да протестирам, съзнавайки, че мога много лесно да го отнеса. А и не беше толкова лошо да се освежа в студената вода след мъжеството сблъсъци с неживите.

Колкото и да беше странно, вампирът също скочи във водата с дрехите. Защо направи така разбрах чак когато излезе от реката — дрехите първо абсорбираха цялата влага и после сами изсъхнаха. Тук определено не беше минало без магия.

Накрая, когато вампирът като че ли притихна, се осмелих да задам първия въпрос:

— Значи си бил женен за Итания?

Велхеор се обърна толкова рязко, че се отдръпнах:

— И как се сети? Бях. И то неведнъж.

— Как така? — не разбрах аз. — Няколко пъти сте се женили и развеждали?

— Животът на вампирите е доста дълъг. Имаме много време, за да вършим грешки. Понякога едни и същи — с крива усмивка каза вампирът. — За повече от двадесет века ние с Итания сме се женили четиридесет и седем пъти.

Добре, че вече седях, иначе щях да падна, не издържайки тежестта на такова познание.

— Женил си се за Итания четиридесет и седем пъти?!

— И аз самият се шокирам, като се сетя — изсумтя вампирът. — Но е факт.

— Толкова пъти да се спъваш в един и същи камък... — промърморих учудено.

— Още една дума и ще ти изтръгна очите — рязко каза вампирът. Замисли се малко и добави: — Прав си.

Интуицията ми подсказваше, че Велхеор най-вероятно не се шегуваше, така че предпочетох да млъкна. Впрочем, вампирът бързо се съвзе и скоро се отправихме обратно към главната зала. Там към вече познатите ни пет вампирки се бяха присъединили шест други вампира, а също така имаше и хора с подноси...

Храна!

— Ето ги и нашите гости — изгука Итания. — Освежихте ли се?

Под погледите на седящите на масата вампири ние покойно седнахме на свободните места. Аз веднага започнах да ям, едва следейки разговора.

— О, да — с лека насмешка отговори Велхеор. — Хубаво е да си у дома.

Съдейки по тона му, той най-накрая се беше взел в ръце и си беше старият Велхеор.

— Дори ако домът вече не е твой? — със същия тон го попита Итания.

— Това са подробности — махна с ръка Велхеор. — Щом трябва — друг ще построя. Така или иначе сега нямах намерение да се връщам в тази дупка, просто минавахме оттук.

Седящите до Итания вампири леко се напрегнаха, но тя явно не се засегна от думите на Велхеор.

— И накъде сте тръгнали?

— Към земите на сеонците. Едно от онези парвенюта сериозно ме оскърби, така че реших да прескоча дотам на приятелско посещение.

Двама от вампирите се спогледаха и единият каза:

— Знаем ги тези приятелски посещения. След това пак ще трябва да възстановяваме замъка.

— Между другото — подсети се Итания. — Велхеор, а кой прескочи на приятелско посещение при теб? Кой посмя да разруши замъка ти?

Велхеор се засмя:

— Мислиш ли, че някой би посмял да направи нещо подобно на моя замък? Не-е-е. Цялото това опустошение го направих аз.

— Но защо? — едва ли не хорово попитаха вампирите.

— Много питате — не отговори Велхеор. — По-добре ми кажете какво ново има по нашите земи? Сигурно много съм пропуснал, докато се губех из Империята.

В последвалите разговори на вампирите не схванах и една десета от това, което говореха. Местни клюки в стил „кой, кого, за какво и защо“, огромен брой неизвестни имена и титли, неясни иронични подмятания. Но това не ме разстрои особено, защото като не участвах в разговора, можех спокойно да се наслажда на храната. Въпреки заблудата на много хора, че вампирите се хранят само с кръв, всъщност те се оказаха отлични кулинари. В края на краищата, когато живееш толкова дълго, започваш да цениш удоволствията и изкушенията на живота, включително и чревоугодие. Разбира се,

вампириите спокойно можеха да минат и без обичайната храна, поддържайки се само с кръв, но поглъщането ѝ нямаше нищо общо с храносмилането.

След известно време вечерята приключи и вампириите започнаха да се разотиват. Аз вече открито бях започнал да се прозявам и да мисля как да намекна на Велхеор, че би било хубаво да отделим поне няколко часа за сън.

— Предполагам, че искате да си починете от пътя? — изпревари ме Итания. — Ще ви заведе до стаите за гости.

Помислих, че Велхеор пак ще подскочи, но той спокойно преглътна „стаите за гости“ и изненадващо сговорчиво последва вампирката, като кой знае защо ме хвана под ръка. Докато вървахме по коридора, Итания съвсем ненатрапчиво попита:

— Велики, защо всъщност отивате в земите на сеонците? Имам чувството, че това момче е заразено. С него ли е свързано пътуването ви там?

Велики?! Това умалително-ласкателно име ли беше или какво? Едва сдържаш смеха си. О, най-накрая ще мога да му се подигравам. Няма само той да ми се присмива.

— Точно така — потвърди Велхеор, вмъквайки се между мен и вампирката. — Зак беше ухапан от един от сеонците. Трябва да го намерим и убием преди процесът да отиде прекалено далеч. Времето изтича, така че няма да се задържаме дълго тук, ще тръгнем в полунощ.

— Откъде такава загриженост за човек? — искрено се изненада вампирката. — Нещо не си спомням да си имал такива алтруистични пориви.

— През този век реших да си поиграя на добрия вампир.

Итаниян изсумтя насмешливо:

— Това е демоде. И като цяло предпочитам лошите момчета.

И тогава почувствах дъха на вампирката на врата си и чух шепот:

— Зак, а ти лошо момче ли си?

От изненада спрях насред крачката си.

— Какво спря? — учуди се Велхеор.

„Стори ли ми се? — помислих си учудено. — Нали не може да ме е приближила, Велхеор е между нас. Или е някаква вампирска шега?“

— Идвам.

— Ако си решил да си играеш на добър вампир, тогава ще може ли и на мен да помогнеш? — лукаво попита вампирката.

— Какво имаш предвид?

— Моите хора ги тормозят мъртъвци.

— Твоите хора? — повтори Велхеор. — Дори и да си отхапала част от замъка, в договора не се казва нищо за хората.

Итания сбърчи нос:

— Всъщност по договор в допълнение към замъка ми се полагат и половината прилежащи територии. Освен това, хората сами дойдоха при мен за помощ. Защо им е граф, който не се грижи за своите... поданици?

Поданици? Стори ми се, че искаше да каже друго. „Запаси“, може би?

— Добре, и към този въпрос ще се върнем — зловещо обеща Велхеор. — И кой там притеснява... хората?

— От Великото гробище започнаха да идват странни мъртъвци, ползващи оръжия, а понякога и магия. Вече изсмукаха няколко десетки души, а това е доста сериозна загуба...

И отново в мен възникна усещането, че Итания задържаше някаква дума. Може би искаше да каже нещо като „сериозна загуба на храна“?

— А защо не помолиш твоите вампири да почистят? Видях в замъка няколко сеонци — изпрати тях.

— Точно това се канех да направя. Но ти, за разлика от тях, можеш не само да ги разчистиш, но и да разбереш причината за появата им и да направиш така, че това никога повече да не се случва.

Хмм... ако правилно схванах, причината за появата на еволюираните неживи сега висеше на колана ми. Очевидно вампирката молеше Велхеор да реши проблема, с които успяхме да се справим още по пътя.

— Ще ти помогна, но на връщане — неочаквано лесно се съгласи Велхеор. — И ще си ми длъжница.

— Съгласна — също толкова лесно се съгласи Итания.

За моя немалка радост на двама ни с Велхеор дадоха отделни стаи.

„Най-сетне ще се наспя на спокойствие!“ — зарадвах се аз.

— Стига ни и една стая — неочаквано заяви Велхеор.

„О, не! — ужасих се аз. — Ако съм в една стая с него, направо да забравя за съня! Пак ще ме накара да му пея!“

— Да не си обърнал ориентацията? — саркастично попита Итания. — По принцип тук в съседната стая има огромно двойно легло...

— Не, не! — казах бързо. — Всичко е наред, ще спим в отделни стаи.

Велхеор сви рамене:

— Както искаш. За теб се притеснявах.

След тези негови думи аз сериозно се замислих за правилността на решението си, но вече беше късно да отстъпвам. А и исках да си дам малка почивка от Велхеор — този вампир можеше на всеки да дотегне.

В крайна сметка Итания си тръгна, а ние се пръснахме по стаите си. Още щом влязох, аз се проснах на леглото и въздъгнах с облекчение. Най-накрая почивка!

— Приятна почивка — раздаде се до мен шепотът на Итания.

Подскочих от изненада и се огледах предпазливо.

Никой.

Може би си въобразявах? От безсънието? Или все пак беше някакъв номер на вампирката, решила да се посмее за моя сметка?

Огледах внимателно стаята, включително и с помощта на Истинското зрение, но не намерих нищо подозрително. Нормално легло, нощно шкафче. Малко прозорче, приличащо по-скоро на бойница, от което много добре се виждаше целия двор на замъка. За съжаление входната врата не се заключваше отвътре, така щеше да ми е много по-спокойно. Без много да му мисля, аз я подпрях с нощното шкафче — ако не спре неканените гости, то поне ще ме събуди със стърженето си.

Сядайки обратно на леглото, известно време само гледах вратата. Още по пътя към Лайминг ми минаваше мисълта, че мога да използвам ключа към Великата библиотека, за да поддържам връзка с приятелите си и по всяко време да мога да се върна в Прокълнатата къща. Много ми се искаше да надзърна в библиотеката и да разбере как вървят нещата — решиха ли се проблемите с нисшите вампири, дойде ли на себе си Стил. В същото време Алиса или Чез сигурно щяха да поискат

да ме последват, а и беше опасно открито да използвам прохода в замъка на вампирите. Много беше вероятно вампирката да ме следи, не случайно току-що чух гласа ѝ. А дори и всичко само да ми се е сторило, защо ненужно да рискувам? По същата причина не си струваше да проучвам намерения на гробището артефакт, макар че много ми се искаше да разбера има ли някаква връзка с моя пръстен.

В крайна сметка реших да отложам посещенията в библиотеката и опитите с артефактите до по-добри или, напротив, по-лоши времена, и легнах да спя...

Странно, но ми се присъни Келнмиир. Той пристъпваше бавно по брега на бурна река, оглеждаше се и явно се наслаждаваше на гледката. Аз го наблюдавах някак отгоре и отстрани. В един момент вампирът вдигна глава, погледна ме и се усмихна. Успях да видя на врата му странен амулет във формата на човешки пръст, а после сънят прекъсна...

Събудих се от тихо почукване по прозореца. В първия момент рязко подскочих, възнамерявайки да стана от леглото и да се приготвя за отбрана, но навреме се опомних — физиономията зад прозореца едва ли можеше да се нарече опасна. По-точно, за всеки неподготвен човек доволната усмивка на Велхеор можеше да стане причина за сърдечен удар, но аз някак си бях свикнал.

След отварянето на прозореца на вампира му трябваша няколко минути, за да влезе в стаята. Без промяна на формата това беше просто невъзможно — прозорчето наистина беше прекалено малко.

— Знаеш ли, току-що ми се присъни Келнмиир — казах вместо поздрав. — Според мен той е жив.

— Ако беше жив, щях да го почувствам, ние с него имаме нещо като телепатична родствена връзка — не се съгласи Велхеор. — Сън, виждате ли, му се присънил.

— Е, както кажеш — не тръгнах да споря аз, макар да бях убеден, че този сън ми се присъни неслучайно. — Между другото, вие с Келнмиир имате много сходни навици, трябва да отбележа. И защо не използва вратата?

— Конспирация — каза вампирът. — Ще се измъкнем незабелязано. Пригответи се.

— Извинявай, но не мога да повтора твоя номер, ще се наложи да мина през вратата — казах аз. — Освен това ти каза на Итания, че няма да си тръгнем преди полунощ.

— Да бе, вярвай — ухили се Велхеор. — На вечеря сипах приспивателно на Итания, така че тя ще спи като труп до сутринта.

— Какво е това приспивателно, дето действа и на вампири? — полюбопитствах аз. — Първо Алиса, сега и Итания...

И как Велхеор е успял да го сипе, ние седяхме на другия край на масата.

— Вампирите имат различна физиология и сънотворните им действат също специфично — вампирът се засмя отново. — Просто добавих в чашата й малко кръв от мъртъв човек. Само няколко капки — повече може да бъде опасно за здравето. За нас е много важно кръвта да бъде изсмукана от още топло, а най-добре живо тяло.

Уау. Сега вече ще знам. Излиза, че и вампир може да бъде отровен.

— Но това не е много красиво от наша страна — отбелязах аз, протягайки тяло. — Все пак Итания беше толкова гостоприемна. От друга страна, вниманието й към мен малко смуцава... и натоварва...

— Не искам да те разстройвам, но Итания винаги получава това, което иска.

Гласът на Велхеор издаваше съчувствие, но бях сигурен, че пак ми се присмива. Той винаги се присмиваше.

— И сега иска мен?! — осъзнах с ужас. — И точно затова реши да се махаме отгук възможно най-бързо?

Не ми се вярваше, че вампирът е толкова загрижен, освен ако... не ревнува бившата си жена от мен!

Много ми се прииска да го подиграя, но се спрях навреме. Ако Велхеор наистина ревнуваше, не ми се рискуваше да го ядосвам.

— Имаме достатъчно време да избягаме — увери ме вампирът. — Главното е слугите да не забележат изчезването ни. Нали не искаш да се изправиш пред Алиса под ръка с моята женичка?

— Готов съм да се махна отгук.

Какво друго можех да кажа?

— Тихо — изведнъж каза Велхеор и зашепна право в ухото ми: — Мисля, че е тя.

— Нали беше пила приспивателно? — зашепнах и аз.

— Тя какво, да не е глупачка, че да се хваща на такива елементарни номера — с нотка на задоволство каза Велхеор. — Бързо в леглото. Бързо! Престори се, че спиш!

Легнах послушно в постелята и със закъснение помислих — защо? Самият вампир просто изчезна, разтваряйки се безследно в полумрака. Може да се беше скрил под леглото или скочил през прозореца, нали беше загубил способности към Изкуството. Но нямаше какво да направя, трябваше да затворя очи и да успокоя сърцебиенето си.

Малко по-късно усетих нежно докосване по бузата. Бавно отворих очи и известно време се заслушах.

— Кой е тук? — прошепнах тихо, макар отлично да знаех кой именно ми е дошъл на гости.

Нежно женско пръстче докосна устните ми:

— Шшт...

Не ми трябваше нощно зрение, за да позная неканения гост.

— Но...

Преди да успея да кажа каквото и да е, устата ми бе затворена по най-неочакван начин. Объркан, далеч не веднага успях да прекъсна тази странна целувка. Освен това беше и наистина приятно...

— Какво правите?! — най-накрая се опомних аз.

Вампирката се притисна с цяло тяло към мен:

— Казах ти, че можем да минем на „ти“

Уф...

— Добре — казах бързо, показвайки чудеса от ловкост, за да се измъкна от обятията на Итания. — И така, какво правиш тук?

— Изглеждаше напрегнат, така че реших да ти помогна малко да се отпуснеш, преди да продължите пътуването си.

Нещо не се чувствах отпуснат. Точно обратното... Бившата жена на Велхеор ме плашеше. За съжаление, именно страхът ми пречеше да отговоря на неприличното предложение на вампирката с категоричен отказ. Оставаше ми само да чакам намесата на Велхеор, но този подлец кой знае защо се бавеше.

— Хм, благодаря ти, разбира се...

— Засега е още рано да ми благодариш — ласкателно прошепна вампирката.

Ох, дракон да ме вземе! Къде е Велхеор?!

— Да, благодарност след секс — това е, за което мечтае всяка жена — се разнесе от полумрака.

„Най-накрая!“ — с огромно облекчение си помислих аз.

— Ти преди не се скъпеше на благодарности — отбеляза Итания, без изобщо да се смути и дори не се опита да слезе от мен.

— Така беше — съгласи се Велхеор. — Не искам да прекъсвам идилията ви... всъщност кого заблуждавам? Разбира се, че искам. Ние със Зак трябва да тръгваме.

— Може би той би искал да остане половин час? — обърна се към мен вампирката.

Устните ѝ едва докосваха моите и аз с усилие се удържах да не отговори на целувката ѝ. Все пак Итания беше не само опасна, но и невероятно привлекателна...

— Ние... трябва... да вървим... — едва изрекох. — Времето не чака.

— Обичаш всичко да разваляш — въздъхна вампирката, отдръпна се от мен, и с едно гъвкаво движение стана от леглото. — Добре, момчета, вървете за своите подвизи. И не забравяйте на връщане да се отбиете на гости при мен.

Все още не виждах толкова добре в полумрака, за да видя изражението на лицето ѝ, но дори от тона на вампирката по гърба ми пробягаха тръпки.

— Непременно — увери я Велхеор. — Зак, да вървим.

Итания изчезна от стаята също толкова незабелязано, както се и появи. Хвърляйки поглед към вратата, аз се уверих, че табуретката остана права на мястото си. Прозорчето също беше прекалено малко, за да може лесно и бързо да се измъкне оттам. Примерът на Велхеор показва, че на вампирите им трябваше известно време, за да променят формата на тялото, така че... както и подозирах, някъде тук имаше таен проход. Въпреки че с тези вампири в нищо не можеш да бъдеш сигурен.

— Уф, ти ме спаси — облекчено поех дъх аз. — Благодаря ти.

— Спасил? — повтори вампирът. — Шегуваш ли се? Аз те лиших от най-незабравимото изживяване за целия ти живот. Итания е най-добрата любовница от всички, с които някога съм бил.

Тук дори аз не намерих какво да отговоря, защото и преди неговите думи не бях съвсем сигурен дали да се радвам на намесата на

Велхеор или не. Все пак Итания беше една невероятно красива жена...
и ако Велхеор казва истината... аз наистина бях пропуснал много.

ДЕЙСТВИЕ 5

Настъпи нощ. Оказа се, че бях успял добре да поспя, преди към мен да започне да се домогва бившата съпруга на най-кървавия вампир на хилядолетието. За съжаление не ни дадоха коне, в замъка и така бяха недостатъчно, но Велхеор разбра, че можем да си вземем от близкото градче. Така че тръгнахме натам.

„Алиса сама каза, че всичко е вече в миналото — мислех си по пътя. — Може би наистина трябваше да поостана... Уф, за какво изобщо мисля? Пред нас са земите на Бойния клан...“

— За Итания ли мислиш? — лукаво попита Велхеор.

— Аз? Не-е, какво говориш. Вече и да мисля забравих.

— Не вярвам — засмя се вампирът. — Сигурно вече съжаляваш, че ви прекъснах.

Съжалявах или не? Честно казано, не можех еднозначно да отговоря на този въпрос дори на себе си. И между другото, защо вампирът реши да ни спре? Може би ревнуваше?

— Тя сама дойде при мен — казах бързо. — Аз изобщо не си и помислях за нещо подобно.

— Е, че тя сама ще дойде и аз можех да предположа — открито подигрателно се засмя вампирът. — Всичко стана в стаята ти. И няма какво да се притесняваш, изобщо не ревнувам. Отношенията между хилядолетни вампири са много по-сложни и над всички тези дреболии. Ако си любопитен, аз прекъснах вашата идилия само от злоба — за да лиша от удоволствие Итания, точно както тя ме лиши от замъка ми. Дребно отмъщение. Знаем как харесва млади момчета.

— Успокой ме — въздъхнах с облекчение.

— Не ставай нахален — заплаши вампирът. — Че ще те спускам от бой. Имаш си Алиса.

— По-скоро тя ме има — веднага се намръщих аз. — А аз нея я нямам. Нечестно е някак.

— Като малко дете си — насмешливо каза Велхеор. — С момичетата никога не е честно. Те винаги имат преимущество, и дори не им трябва да са хилядолетни вампирки. Знаеш ли какво си мисля?

Алиса вече отдавна не ти се сърди — тя осъзна, че ти в нищо не си виновен, но от инат никога няма да признае грешката си.

— Сигурен ли си? — попитах със съмнение. — Според мен тя се държи с мен твърде хладно. Дори вече не ми се ядосва, сякаш не предизвиквам никакви емоции в нея.

— Слушай мъдрия вампир — Велхеор ме чукна с нокът по носа. — Имам богат житейски опит, толкова красавици съм съблазнил... Е, с изключение на Итания, искам да кажа.

Опитах се да си представя участието на бедните красавици.

— Те оцеляха ли?

— Стига глупости — разтреса се в смях вампирът и ние продължихме пътя си.

Пътят до градчето със странно име Кра-Атов се оказа малко по-дълъг, отколкото очаквах. Като цяло дългите пешеходни разходки станаха нещо обичайно. Видяхме първите дървени къщи на развиделяване и ни трябваша още няколко часа, за да стигнем до тях. По пътя проверих с търсеция артефакт и за пореден път се уверих, че до откраднатия медальон все още беше твърде далеч, но като цяло посоката беше правилна.

— Може би е по-добре сам да отида за коне? — със закъснение се сетих аз, издърпвайки качулката си. — А ти да почакаш тук.

Велхеор дори не се обърна:

— Защо?

— Ами за да не дразниш местните жители. Те сигурно ще се разбягат в ужас като те видят, а може и за оръжията да се хванат. Ти си най-кървавия вампир на хилядолетието и така нататък. Експерименти с живи хора, убийства за удоволствие, кървави оргии...

— Добре, стига, че ми потекоха лигите — прекъсна ме вампирът. — С удоволствие ще те разочаровам — нищо подобно няма да се случи. Сега сам ще се увериш.

Няколко минути по-късно вече бяхме пред портите на града. Макар че струпаните двуетажни сгради много трудно можеха да се нарекат град. По-скоро село. А и портата също — две колони със свободно падаща между тях бариера.

— Бъдете здрави — кимна Велхеор към стоящия до един от стълбовете брадат мъж.

— И вие не се разболявайте — отговори съмнителния страж.

Очевидно нашето облекло и скритите с качулки лица изобщо не го впечатлиха. Крехката ограда и паянтовата порта нагледно демонстрираха прекомерното безгрижие на местните жители.

За мое най-голямо облекчение минахме покрай поста без каквито и да са проблеми. Никой не се втурна към нас с крясъци „Вампир, махай се оттук“ и не се опита да спусне вратата-бариера точно под носа на най-кървавия вампир на хилядолетието. Хората дори не обърнаха внимание на нашата поява, продължавайки да се занимават със своите си работи — да копаят в градинките си, да майсторят нещо в дворовете си, да мият. Животът в града се течеше нормално.

Докато се оглеждах, към нас изтичаха ято пет-шест годишни хлапета. Най-голямото от тях решително дръпна Велхеор за наметалото и застрашително попита:

— Чичо вампир, а можете ли да летите?

— Разбира се — весело отвърна Велхеор. — Но само когато ловувам малки дечица.

И той твърде живописно изръмжа и сви нокти към децата, а те хукнаха, заливайки се в смях.

— Не се ли страхуват от теб? — все още не вярвайки на очите си, попитах аз.

— Не, разбира се. Само извън пределите на графството съм най-кървавия вампир на хилядолетието, тук съм любимия на всички граф. Местните хора не се страхуват от вампирите, а ги уважават и се стараят всячески да им угодят.

— Шегуваш ли се?

— Ни най-малко. Те няма от какво да се страхуват. Никой не ловува жителите по нашите земи. Това е забранено от закона, и всеки пристъпил чертата вампир се наказва строго.

— Но как тогава...

— Хората сами дават кръв — още по-широко се ухили Велхеор. — Един път в седмицата през селата минава бирник, събирач на кръв, който събира кръвен данък. Всичко е културно — никаква принуда или насилие.

Погледнах озадачен към хората около нас:

— И те наистина правят всичко това абсолютно доброволно?

— Разбира се. Освен това, тъй като това е единствения данък, събиран в нашата държава, много хора считат за икономически

изгодно да живеят тук, а не в Пограничните райони или Империята.

— Но аз никога не съм чувал за подобно нещо!

— Кой ще тръгне да афишира, че в съседната страна живеят по-добре, отколкото в Империята. Не, плашат всички с ужасните кръвопийци, така че никой да не си и помисли за преселение. А в действителност вероятността да бъдат ухапани или убити от вампир е най-голяма в Пограничните райони — вампирите ловуват именно там. И между другото, в нашите земи много рядко можеш да срещнеш обърнати във вампири. Да си обърнат е по-скоро привилегия, с нея удостояват само най-добрите слуги.

— С една дума, вие тук сте нещо като аристокрация — обобщих аз.

— Не „нещо като“, а висша аристокрация — поправи ме вампирът. — И за разлика от вашите Високи домове, ние наистина се грижим за безопасността на хората.

Как не. Огромната ферма за отглеждане на вкусна храна си искаше старателно пазене, трябва да се грижиш за животинките, така че да бъдат щастливи и да не мислят за бягство.

— Стана ми ясно — казах и се огледах наоколо. — А защо всички са станали толкова рано?

Едно е да срещнеш редки минувачи, но тук беше истинско стълпотворение, особено за такъв малък град.

— Днес има пазар, той започва рано. Освен това, графика на нормалните работещи хора е много по-различен от порядките на столичната аристокрация. Никой не спи до обяд.

Това беше камък в моята градина. До постъпването си в Академията не се събуждах преди обяд. Работата по музиката, кой знае защо, извършвах винаги през нощта, а и постоянните купони с Чез и други приятели — клубове, ресторанти...

— И какво се продава на тези пазари?

— Обикновени неща — сви рамене вампирът. — Идват хора от съседни градове, търгуват, общуват. В столицата пазарът е отворен всеки ден, а тук такива събития стават веднъж седмично. Сега ще стигнем до централния площад и сам ще видиш всичко.

Вървейки по улицата, ние излязохме на неголям, но доста пренаселен площад. Цялото пространство беше пълно с най-различни

сергии и маси с храна, занаятчийски изделия и дрехи. Тук-там се виждаха дори оръжия и нещо подобно на техномагически артефакти.

Огледах се и все повече и повече се убеждавах в истинността на думите на Велхеор — весели розовобузести деца и открито гледащи ни в очите възрастни, които не се опитваха да минат от другата страна на улицата при вида на вампирската роба. Пазарният площад бучеше, но някак си успокоително, без суетене и блъсканица. Сергииите бяха препълнени с всевъзможни храни, и, доколкото си спомнях цените в Пограничните райони, тук те бяха много по-евтини. Във всеки случай поне така ми се стори, когато Велхеор ми каза курса на местните пари към имперските.

— Хм, не си представях точно така живота на хората в земите на вампирите — признах аз.

— Между другото, по време на пазара става и даването на кръв. Виждаш ли покрития фургон с червените триъгълници, това е бирникът. При нас тази отговорна и почтена работа се извършва основно от членове на клана Миир.

— И какво, хората просто така дават кръвта си?

— Ще се изненадаш — засмя се Велхеор. — Гледай.

Децата хукнаха към приближаващия се фургон, като весело викаха и се блъскаха:

— Аз съм първи!

— Не, аз!

Фургонът спря и от него излезе вампир в абсолютно същите дрехи като нас.

— По-спокойно! — добродушно размаха ръце той. — Ще има за всички. Подредете се на опашка.

Зад децата започнаха да се нареждат и останалите жители на селото. Старци, мъже, жени — всички заставаха на опашката, без да се притесняват от предстоящата процедура.

Приблжих се към фургона, за да мога по-добре да видя процеса на даване на кръв. За мое не малко разочарование всичко се извършваше съвсем небрежно и бързо — всеки от опашката пристъпваше и докосваше с ръка издълбаната върху дървената ритла на фургона длан. Стоеше така около десетина секунди, а след това отстъпваше мястото си на следващия. Всеки дарил кръв, независимо дали беше мъж, жена или дете, получаваше определена сума пари. А

на децата освен това връчваха и по една голяма близалка — веднага стана разбираемо желанието им да дадат кръв.

— Ето така става при нас — тупна ме по рамото Велхеор. — И никакви бунтове, всички са доволни от тази организация. Знаеш ли защо? Защото това не само е единственият данък, но и защото им плащат прилични пари за него. Коя друга държава може да се похвали с подобна икономика?

Дракон да ги вземе, колко грамотно са го измислили. Не стига, че плащат за кръвта, но и го правят точно по време на пазара. А къде другаде, ако не на пазара, хората имат най-силно желание да харчат пари?

— Имате просто идеална държава — изненадано казах аз. — Всички са доволни. А как стоят нещата с престъпленията, например с кражбите?

— При нас няма кражби.

— Как така?

— Ами така. Законите ни са много строги. Например наказанието за убийство е смърт. За нападение над вампир — смърт, за грабеж по пътищата — смърт, за кражба...

— Нека да позная — пак смърт?

— Точно така — намигна вампирът. — Виждаш ли колко лесно се оказва да убедиш хората да спазват всички закони.

— А аз си мислех, че се грижите за животинките си.

— Е, не ги избиваме просто ей така. Тук нямаме глупаво рязане на глави или обесване, а пълноценно хранене за някой щастливец, заслужил толкова ценен подарък за вярна служба към родината.

Вече напускахме площада, когато в близост до една от сергиите забелязах някакво стълпотворение и суматоха.

— Какво става там? — попитах.

— Хванали крадец — каза един от минаващите покрай нас хора. — Опитал се да краде храна.

Не можах да устоя да не подкача вампира:

— Нали каза, че нямате кражби?

— Е, почти нямаме — разпери ръце вампирът. — В края на краищата хората доста трудно се поддават на дресировка и винаги ще се намери някой, който да краде не толкова от нужда, колкото от любопитство. Или да убива от ревност. Долу горе на всеки хиляда

души ще се намери един такъв глупак. Интересно ми е да го погледна, не помня подобен случай през последните петдесет години.

Провряхме се през насъбралите се хора и успяхме да хванем момента на ареста на крадеца — плешив мършав мъж в мръсни и прашни дрехи с неопределен цвят. Двама стражника ловко му сложиха стоманени белезници и го поведоха към фургона на вампирите.

— Поддръжници на вампири! — разкрещя се крадецът, без изобщо да се опитва да се изтръгне от ръцете на стражите. — Давате им кръвта и живота си, радвате се на ролята си на послушни животни!

— О-хо, а аз си мислех, че тук всички са доволни от живота си — отбелязах аз. — Икономически изгоди, спокойствие и така нататък.

— Доволни са — не тръгна да спори вампирът. — Но и този спокоен живот си има един малък недостатък — постоянното даване на кръв и жизнена енергия води до значително съкращаване продължителността на живота на местните жители. Ако обикновените хора нормално живеят по двеста години, тук започват да грохват още на петдесет.

— Какъв кошмар! — ужасих се аз. — Ако се съди по техните стандарти, аз за своите двадесет години съм изживял една трета от живота си! Велхеор, ти нищо не ми каза за това!

— Не съм. А ти нямаш ли си мозък? Вече си голямо момче, би трябвало да знаеш, че всяко нещо на този свят си има цена.

— И хората в земите ви знаят ли за това?

Сигурно са заблудили бедните хора и ги държат в неведение.

— Знаят, макар да си мислят, че това са само измишльотини, защото информацията от външния свят е доста ограничена — нито потвърди, нито отрече подозренията ми вампирът. — Промените са постепенни, така че повечето хора го смятат за даденост. Когато едно поколение живее с десетина години по-малко от предишното, следващото още десет... Тук много добре пасва вашата поговорка: „Човек свиква с всичко“. В допълнение ние създаваме отлични условия за тях, много рядко хората се опитват да избягат оттук.

— Опитват? — наежих се аз.

— Да не си мислиш, че ще пуснем просто ей така източника си на храна?

Източник на храна? Е, поне не изрече въртящото се на езика му сравнение с добитък. Колко политически коректни бяха всички тези

вампири.

— Между другото мисля, че трябва да помогнем на това момче — прозя се Велхеор.

— Наистина ли? — не повярвах аз. — Откъде такава доброта?

— Защо доброта — изсумтя вампирът и аз за пореден път забелязах определена семейна прилика между него и Алиса. — Това момче е избягало от земите на Бойния клан, може да ни послужи като водач там.

— А защо си мислиш, че е избягало именно оттам?

— Клеймото на шията му показва, че принадлежи на клана Сеон. Всеки клан и всяко населено място си имат свой знак, за да не възникват неразбирателства със... собствеността.

И наистина, на тила на мъжа се виждаше татуировка. Сигурно подобни знаци имаха и всички жители на селото, просто не се виждаха от косите. Между другото беше странно да се слагат отличителни знаци, които да не се виждат веднага. От друга страна, татуировка на челото би карала хората да изглеждат като истински роби, а вампирите се опитваха да запазят поне отчасти достойнството им.

— И щом като се е добрал до моите земи, значи ще може да послужи и на нас — продължи вампирът.

Погледнах озадачено Велхеор:

— Говориш така, сякаш никога не си бил по техните земи.

— Разбира се, че съм бил. Само че когато ходех там, беше с цел да вдигна шум, а не да се промъквам незабелязано. Разбира се, в старите дни и с тайното промъкване няхах проблеми, но нали разбираш, че без моите сили и с твоите постижения в Занаята по-добре да използваме услугите на опитен водач.

Едва сдържах възмущението си по повод моите възможности към Занаята и просто кимнах в знак на съгласие:

— Добре. Това са твоите земи, можем ли да го вземем от стражата?

— Не е толкова просто — намръщи се вампирът. — Съгласно брачния договор на Итания се полага не само половината замък, но и част от прилежащите му територии. И тъй като отсъствах доста дълго време, тя е заграбила всичко, до което е успяла да се добере.

— Тоест...

— Тоест събирачите на кръв работят за бившата ми и арестувания ще трябва да си го вземем със сила.

Не можах да устоя на язвителния въпрос:

— И с каква сила, щом ти си загубил своите сили, а моите способности към Занаята не внушават никакво доверие?

Велхеор болезнено ме чукна по челото:

— Със силата на мозъка.

Може би трябваше да го приема за комплимент?

— И какво предлагаш?

— Разбира се, ще го заблудим и ще си вземем селянина. Елементарно.

— И как ще го направим?

— Привечер събирачът ще е събрал достатъчно кръв и заедно със затворника ще тръгне обратно за замъка. Ние ще го причакаме, ти ще отвлечеш вниманието на вампира, а аз ще освободя крадеца.

— Това ли е? — усмихнах се невярващо. — А защо веднага не го убием и да приключим?

— Не бива да го убиваме в никакъв случай — поклати глава Велхеор. — Ако бирникът на кръв изчезне, ще организират хайка и виновните, тоест нас, ще ни открият много бързо. Кръвта е такава ценност, че може без разследване да ни отрежат ръцете и краката. Така че ще трябва само да имитираш нападение, а после веднага да изчезнеш.

Така значи, аз не само трябваше да демонстрирам заплаха към вампир от клана Миир, но и да успея да се изплъзна от него.

— И как да го направя това?

— Имаш време да измислиш нещо. Сега ще вземем стая в гостилницата и до вечерта сме свободни. Бирникът никъде няма да отиде.

Това вече беше добра идея! Не пречеше да помисля в спокойна обстановка. Можеше и да измисля нещо. Например да разбере от Велхеор доколко ефективна е моята Завеса-невидимка срещу вампири. И с какво изобщо мога да се противопоставя на Висш вампир.

— С нищо — отговори Велхеор на последния ми въпрос, когато се настанихме в малката, но много уютна гостилница, с което ме хвърли в още по-голямо отчаяние. — Щом под Завесата-невидимка са

ви засекали третокурсниците, то за Висш вампир това изобщо няма да е проблем.

Седяхме в долната зала на гостилницата, която се явяваше и кръчма. Неголямата зала беше учудващо пуста, явно всички жители бяха на пазара. Наслаждавах се на местната кухня, която не отстъпваше ни най-малко на най-добрите столични ресторанти. Не по обслужването, разбира се, но на вкус беше не по-лошо, отколкото в „Златния полумесец“.

— Но нали в Крайдол успяхме да се справим с вампир от Бойния клан — обидено напомних аз.

— Първо, ти не беше сам. Второ, там се сблъскахте с млад вампир, докато събирачите на кръв са само опитни Висши вампири. Също така не бива да забравяш за проблемите си при създаването на заклинания, така че трябва да измислиш някаква хитрост, за да не се стига до бой. Ако можем да разсеем събирача на кръв и да откраднем затворника, той няма да ни преследва — събраната кръв за него е много по-важна.

Единственият начин да се отвлече вниманието на вампира без активно участие от моя страна беше да го подтикна към бой с някой друг. Хм, това си беше чудесна идея!

— Ей, а колко далеч оттук е Великото гробище?

— Ха, това се нарича топографски кретенизъм — саркастично отвърна вампирът. — Ние навлязохме дълбоко в земите на вампирите, така че до Великото гробище е далеч. Но тук наблизо има местно. Искаш да се опиташ да вдигнеш мъртвите, нали?

— Толкова ли съм предсказуем? — усмихнах се аз.

— В добрия смисъл — успокои ме Велхеор. — Ако трябваше сам да предложа да използваме черепа, щях да се разочаровам от теб.

Инстинктивно усетих, че разочарованието на най-кървавия вампир на хилядолетието не можеше да доведе до нищо добро.

— Макар че не си представям много добре как можем да го направим. Дори ако черепа накара мъртъвците да се надигнат, как ще ги накараме да атакуват събирача на кръв?

— Мисли — сви рамене вампирът. — Вече ти казах всичко, което знам за този артефакт. За съжаление не мога да го използвам, но ти можеш да опиташ.

— Ще трябва — въздъхнах аз.

— Чудесно — вампирът стана от масата. — Гробището ще намериш сам, а аз ще отида да разузная положението. Че нещо занемарих собствеността си.

Велхеор ме остави в кръчмата и тръгна на разходка из града. Аз нямах друг избор, освен да довърша късната закуска и да се заема с търсенето на гробището.

Пообиколих малко из града и накрая успях да разбера от минувачите къде се намира гробището. Отне ми малко малко време да се добера до покрайнините на селището. Дори не веднага осъзнах, че пред мен беше гробището — никакви кръстове, надгробни плочи или гробници, само едва забележими земни насипи. Нямахше нито ограда, нито жива душа наоколо. Разбира се, това значително улесняваше задачата ми, но в същото време изглеждаше доста подозрително.

След като се огледах и се уверих, че съм единствения жив наоколо, се приютих в едно скрито кътче. Всъщност не точно в кътче, а под удобно широко разклонено дърво с клони, стигащи почти до земята. Листата сравнително добре ме скриваха от любопитни очи, което ми позволи спокойно да се заема с работата си. А тя не беше малко...

Извадих черепа от джоба и го поставих в лявата си ръка, докато пръстенът остана на дясната. За начало реших малко да медитирам, за да постигна нужното състояние, и едва след това да се опитам да направя връзка с черепа с надежда да разбера как да го използвам или поне да усетя енергията му. По принцип всеки артефакт се активираше с прилагане на натиск върху определени точки, но при някои тези точки бяха много добре скрити. Не случайно и до момента много от древните артефакти се проучваха без успех в Академията.

И аз старателно седях и се борех с черепа, опитвайки се да открия нещо, но всичко беше напразно — артефактът не реагираше на енергийните импулси. За сметка на това с лекота поглъщаше цялата насочена към него енергия, а и непрестанно се подхранваше от околната среда.

„Теоретично артефактът би трябвало да започне да действа сам — започнах да разсъждавам аз. — Черепът очевидно вдига мъртъвците без никакви команди. Но не се знае колко време му трябва за това и какво да направя аз, за да се насочат в правилната посока и да нападнат събирача на кръв. Впрочем проблемите трябва да се решават по реда

на възникването им, така че за начало нека да вдигна поне един мъртвец...”

Това беше! Ако това чудо се напълни с достатъчно енергия, за да започне вдигането на мъртвците, ще мога да засека командата! Просто ще трябва да изчакам известно време, докато събере от околното пространство достатъчно единици „маг“, за да започне процеса. И без формули беше ясно, че преобразуването на една форма на енергия в друга е енергоемко и съществено ще увеличи времето за изчакване. Освен ако, разбира се, не подхраня артефакта с енергия, близка по природа до неговата собствена. Например такава, с каквато работи пръстенът на нисшите вампири.

Продължих да изучавам черепа от всички страни, като периодически използвах Истинското зрение, за да не пропусна активирането на артефакта, ако все пак реши да заработи. И докато не беше заработил, преместих черепа в дясната си ръка и се опитах да усетя връзката между него и пръстена. Разбира се, не забравях, че използването на артефакта уврежда сериозно здравето на ползващия го, но не виждах друг изход. С помощта на пръстена изпратих поток виолетова енергия право в черепа и веднага усетих реакция.

Истинското зрение потвърди това, което усетих — между пръстена и черепа пробягна енергийна нишка. Артефактът не просто поглъщаше енергия, а и контролираше връзката. За съжаление, още не разбирах колко опасно е това за мен...

Дракон да ме вземе, как ми се искаше да си поиграя малко на некромант! Разбира се, това беше забранена магия, но никой нямаше да разбере, ако сам не се издам. А колко ползи щяха да донесат мъртвците! Можеха да се използват за... за нещо си. Всъщност освен за военни цели, нищо друго не се сещах, не вървеше да ги изпратя на полето или да прекопават лехи.

Продължавах да изпращам енергия от пръстена към черепа, но много внимателно, така че да сведа до минимум контакта с опасния артефакт. И най-накрая ми провървя — черепът наистина започна да действа! От него се отделиха няколко много малки заклинания и бързо изчезнаха под земята. Само пет. Едва ги зърнах, но успях да забележа колко са сложни.

Веднага спрях зареждането с енергия и впих поглед в земята. Това занимателно упражнение продължи около час. Нито артефактът,

ните изчезналите в земята заклинания даваха някакви признаци на живот. Вече сериозно се замислих за резервен план и дори се опитах да си спомня заклинания за призоваване на най-прости духове на елементали, когато земята най-накрая се размърда. Ръката на първия скелет изскочи от земята и започна да се върти във всички посоки, изравяйки останалата част на тялото.

Това беше!

Скочих на дървото, подсигурих се с един Въздушен щит за в случай, че призованите мъртъвци се опитат да ме нападнат, и продължих наблюдението. Скелетите доста пъргаво се изкопаха от гробовете си, без изобщо да се притесняват от слънчевата светлина. Изглежда Велхеор доста беше подценил устойчивостта им на слънце.

За мое немалко облекчение скелетите не се опитаха да ме нападнат, а просто стояха неподвижно в очакване на заповеди. Поне се надявах да е така. Само че все още не знаех как как да ги управлявам и дали изобщо беше възможно да бъдат управлявани?

— Стоите ли си? — попитах на глас.

Естествено, скелетите не отговориха. Може би просто не горяха от желание да говорят, а дори и да горяха... с какво да говорят?

Внимателно разгледах артефакта и мъртъвците с помощта на Истинското зрение, но не открих и следа от заклинание.

— Дракон да ги вземе тези древни артефакти! — изругах тихо.

Нищо не разбирах, а трябваше по някакъв начин да ги накарам да изпълняват поне най-простите команди. Дори да не нападнат и да не показват чудеса от фехтовално изкуство, но поне задължително трябваше да стигнат до определеното място. Иначе цялата работа просто се обезсмисляше.

— Ей, ще тръгваме ли?

Скелетите изобщо не помръднаха.

Почаках още малко, а след това магнах Въздушния щит и, измъквайки от джоба си кукри, предпазливо слязох при немъртвите. Уф, отблизо изглеждаха страшничко. Макар че, като се замислиш, скелети — най-безобидния вариант. Никаква гниеща плът, без смрад и висящи парчета кожа, а само бели, изчистени до блясък кокали.

— Ра-авнис! — извиках бодро.

Никаква реакция.

Тогава се върнах обратно на дървото, настаних се удобно и отново започнах да медитирам, опитвайки се да измисля нещо. Сондирах артефакта, после и самите скелети, но изобщо не можех да разбера как да ги накарам да ме слушат.

В това занимание прекарах още няколко часа, но така и не постигнах никакви резултати. Скелетите отказваха да реагират на външни дразнителни, дори и когато реших да ги нападам. В резултат за сетен път се убедих, че магията не действа на мъртъвците, а и се лиших от единия благодарение на особените свойства на кукри. Най-накрая вбесено изричах единия от скелетите в задника, но той само се заклати от удара.

— Забавляваш ли се?

Обърнах се и видях Велхеор, удобно разположен на моя клон.

— А-ха. Избивам бедните скелети за кеф. Така да се каже, удовлетворявам жаждата си за насилие.

— Колко мило — усмихна се вампирът. — А има ли напредък с неживите?

— Не се поддават на дресировка — въздъхнах аз. — Стоят като статуи, на нищо не реагират.

— Много лошо. Събирачът на кръв ще мине недалеч оттук след около час. Имай предвид, че ако не накараш скелетите да се размърдат, ще трябва ти самия да отвлечаш вниманието на вампира.

Като се имат предвид способностите на вампирите и проблемите ми със създаването на заклинания, нищо добро не ме чакаше...

„Така. Мисли, мисли! — мислено се стегнах аз. — Какви други варианти може да има? Те на нищо не реагират, само стоят като пънове. Не можах да сканирам артефакта — или нямам подходящите способности, или по-вероятно, подходящите знания. Какво ми оставаше? Оставаше ми да... да се възползвам от това, което вече знам! Там на гробището мъртъвците упорито следваха създалия ги артефакт, а следователно най-вероятно ще тръгнат и след мен, ако отдалеча черепа достатъчно далеч.“

Решавайки да проверя догадката си, аз се отдалечих на известно разстояние от скелетите и те наистина тръгнаха след мен. За да съм сигурен, аз дори избягах извън полезрението им, но мъртъвците ме намериха без никакъв проблем.

— Добре, Велхеор, ето плана — закарваме скелетите на пътя, после ти с черепа в пазвата заобикаляш покрай идващия по пътя събирач на кръв така, че скелетите да минат покрай него. Едва ли вампирът ще стои и само ще гледа скитащи по пътя немъртви.

— Но скелетите няма да го нападнат? — уточни вампирът.

— Предполагам, че не — признах аз. — Но... я чакай да проверя нещо...

Изведнъж ми дойде на ум една много интересна идея. Скелетите можеха и да не нападнат, но нищо не ми пречеше да създам такава илюзия. Ако опитам да ги накича със заклинания, които ще се задействат при приближаването на вампира? Разбира се, мъртъвците с лекота поглъщаха насочените към тях заклинания, но ако, да речем, Огнената топка просто виси до него в незавършен вид... Защо да не опитам?

Бързо нахвърлих заклинанието, прикрепих го към един от скелетите и започнах да наблюдавам за резултата. Заклинанието не се разпадна, но енергията постепенно напускаше сплитането. И това беше логично, нали мъртъвците изсмукваха енергия от околното пространство, за да поддържат съществуването си. Но това ставаше достатъчно бавно, за да оцелее заклинанието десетина минути. Така че прекарах остатъка от времето си да въоръжавам скелетите с атакуващи заклинания. Това се оказа не толкова просто, защото моите способности частично бяха намалели и аз обърквах заклинание след заклинание.

— Да! — изпуфтах доволно и избърсах потта от челото си. — Сега към всеки от скелетите са прикрепени атакуващи заклинания. Ще се активират по моя команда и ще атакуват вампира. В останалото плана не се променя.

— Прекрасно, но по-добре направи така, че да нападнат фургона с кръвта. Това много по-бързо и сигурно ще разяри вампира.

— Няма проблем — съгласих се аз.

— А докато той се разправя с неживите, аз ще открадна арестанта. Той е завързан с въже към фургона и върви зад него, това ми дава големи шансове да изчезна незабелязано.

— Тогава да тръгваме.

И ние заедно със скелетите тръгнахме към пътя, по който би трябвало да мине събирача на кръв. Малко със закъснение си

помислих, че на пътя на скелетите може да се окаже не само вампирът, а и жители на градчето. Как ли ще реагират, като срещнат неживите? Със сигурност нямаше да са щастливи.

Велхеор изчезна във вечерния сумрак, за да разузнае, и скоро се върна с добри новини — както се и очакваше, събирачът идваше към нас.

— Чудесно — въздъгнах с облекчение и му подадох артефакта.
— Значи действаме по плана? Аз ще активирам заклинанията дистанционно и докато той се разправя със скелетите, ти ще отмъкнеш пленника.

Вампирът кимна:

— Да, и още щом той започне да се занимава със скелетите, бягай оттам възможно най-бързо. След това се срещаме на гробището. Ще намериш ли пътя в тъмното?

— Няма да се загубя — отвърнах кратко.

Вземайки артефакта, Велхеор отново изчезна, а на мен ми остана само да последвам безшумно крачещите по пътя скелети.

ДЕЙСТВИЕ 6

Единственото, за което си мислех, докато вървях зад скелетите, беше какво да правя, ако вампирът реши да ме подгони. Нещо ми подсказваше, че бягам доста по-бавно от Висш вампир, а и в бойните качества определено отстъпвах. Завесата-невидимка също едва ли щеше да помогне, поне така каза Велхеор. Така че какво ми оставаше? Да вдигна ръце и да му дам да ме хване или, което беше по-вероятно, да ме убие? Ама че решение! Въпреки широко разпространената приказка „Език мой — враг мой“, щеше да се наложи да заговоря вампира и евентуално да го убедя, че просто си минавам оттук. И когато вече не е толкова бдителен, да опитам да се справя с него.

Далеч отпред се мярна фургонът на вампира. Свих навътре в храстите и продължих успоредно на пътя да следвам скелетите. Оставаше да се надявам, че отличния слух на вампирите е силно преувеличен и той няма да ме чуе от десетина крачки.

Когато скелетите се доближиха на достатъчно разстояние до фургона, аз активирах първите бойни заклинания. Към фургона полетяха Огнени топки и Въздушни юмруци. По-точно две топки и един юмрук. Всъщност топките трябваше да бъдат три, но едно от заклинанията, както все по-често се случваше в последно време, се скапа.

Вампирът се издигна във въздуха и с лекота отби първата Огнена топка, а след това отклони настрани и втората. Всичко това той направи с добре познатия ми кукри. Изобщо не бях предполагал, че може да се използва по този начин. Я виж ти какво полезно нещо!

Скелетите продължиха да се движат, а аз задействах останалите заклинания. Към всеки нежив бях прикрепил по няколко неща, просто за всеки случай. Разбира се, вампирът отби всички заклинания, което още веднъж потвърждаваше думите на Велхеор — с него по-добре да не се сблъсквам в открит бой. Скачайки от колата, той мълниеносно се втурна към скелетите и се развъртя с кукри в ръка. И тогава един от скелетите със закъснение пусна още една Огнена топка, която мина покрай увлечения в схватката вампир и се вряза във фургона. Ударът от

сравнително малката Огнена топка се оказа неочаквано силен и буквално проби дървената стена, разпръсквайки трески на няколко метра.

„Ох, дракон да го вземе! — ужасих се аз. — Толкова ли си глупав, да не можеш да спасиш скъпоценната си кръв, а?“

Бързо отстъпих навътре в храстите и като внимавах да не вдигам шум, започнах много бавно да се отдалечавам от пътя. Оставаше да се надявам, че вампирът няма да ме усети или в краен случай ще подгони Велхеор. Нещо ми подсказваше, че дори и със загубени способности и с пленник на рамото той имаше далеч по-добри шансове за бягство.

След известно време най-накрая се убедих, че вампирът не се кани да ме преследва. Ако наистина смяташе да го прави, аз не бих успял да отида толкова далеч. Значи можех да се отпусна малко и спокойно да се върна на гробището.

Както и очаквах, Велхеор беше стигнал до мястото на срещата преди мен. Намерих го седнал на вече познатия ми клон, докато пленникът лежеше в безсъзнание върху един от гробовете.

— Жив ли е? — попитах за всеки случай.

Велхеор скочи долу.

— Този човек ни трябва — напомни вампирът. — А как мина със събирача на кръв, преследва ли те?

— Не видя ли?

— Веднага след като скелетите започнаха атака, аз грабнах този човек и изчезнах — той ме погледна внимателно. — Какво се случи?

— Ами... ти явно надцени възможностите на този вампир от клана Миир. Той пропусна Огнената топка и фургонът доста пострада...

— Какво?! — изрева вампирът. — Осъзнаваш ли в каква опасност сме сега?!

— Спокойно, всичко е нормално, вампирът дори не тръгна след мен.

— Разбира се, че не е тръгнал! — раздражено отвърна Велхеор. — По инструкция е задължен в никакъв случай да не се отдалечава от фургона, вече ти казах това. Но пък когато пристигне помощ, задължително ще организират хайка. По-добре да изчезваме оттук възможно най-бързо.

Ама че сме и ние, никога не е било всичко да мине без проблеми.

— Тогава да се махаме — погледнах към все още лежащия в безсъзнание човек. — А той?

— Удари си главата, докато тичах през гората. Така е по-добре, иначе глупакът сигурно щеше да вика и да се дърпа. Щеше да се наложи да му го избивам от главата и да си разваляме отношенията...

Съдейки по тона на вампира, нашият предполагаем водач едва ли си беше ударил главата случайно.

Велхеор подхвана мъжа, метна го на рамо и ми махна с ръка:

— Да бягаме. Не изоставай.

Малко по-късно разбрах, че да изпълня тази команда нямаше да е никак лесно — вампирът бягаше вече час със скорост, която можех да поддържам не повече от десетина минути. И то въпреки тежестта на рамото му. Аз издържах половин час само от инат, но след това постепенно започнах да изоставам. Велхеор принудително забави, адаптирайки се към моето темпо, като не забравяше да ме „ободрява“ с язвителни забележки:

— Дали да не те метна и теб на рамо? Дори баба ми бяга по-бързо!

— А... тя... още жива ли е? — едва изрекох.

— Че какво да ѝ е. Старата дама и мен ме надживее. Ти не говори, а с краката работи.

И аз съвестно работих с тях до момента, когато те окончателно отказаха. Дори се затрудних да определя колко часа минаха, преди да се препъна и да полетя към земята. Тъкмо бягахме през поле, засято с някаква пшеница. Разоравайки с нос земята, аз застинах, неспособен да помръдна дори малкия си пръст.

— Ей, раничко ти е да почиваш — веднага се чу отгоре ми гласът на Велхеор.

— Не мога да мръдна.

— Защо си такъв слабичък, а?

С усилие се изправих на лакът:

— Между другото, нали се канехме да купим коне от това село.

— Не ги обичам аз тези същества. А и без тях е много по-весело.

— Да, веселя се до припадък — изсумтах аз. — Между другото, на косъм съм да припадна.

— Убеди ме — изведнъж усетих как се вдигам във въздуха. — Скоро ще стигнем до едно от моите убежища, там никой няма да ни

намери. Ще починем малко и после ще навлезем в земите на сеонците.

Ще бъда честен — нищо приятно нямаше в пътуването на рамото на вампира. Не само че лежах на твърдото, костеливо рамо, но и периодично нещо ме удряше по ръцете, краката и главата. Явно Велхеор отново бягаше през гората...

— Вни-ма-тел-но — с усилие изрекох аз, преди отново да ударя главата си и за кратко да загубя съзнание.

Събудих се от това, че паднах болезнено по гръб на нещо твърдо.

— Ох! — известих вампира за възмуцението си и веднага получих слаб, но много болезнен удар в ребрата.

— Ставай. Виж го ти, ще се отпуска.

Надигнах се от пода, огледах се и с изненада установих, че Велхеор ни беше домъкнал в някаква пещера. Тя изглеждаше доста обитаема — по стените бяха закачени кожи и килими, имаше някакви мебели и дори хранителни запаси, с които вече се занимаваше спасения от нас човек. Съдейки по апетита му, лесно можех да остана без вечеря... или закуска. В зависимост от това колко време Велхеор ни беше мъкнал на раменете си.

— Дълго ли бягахме? — попитах аз, протягайки схванатото си тяло.

— Ние? — насмешливо попита Велхеор. — Аз бягах повече от десет часа. А ти... издържа около три часа, после легна. И защо ѝ е на моята племенница такава сукалче?

В момента нямах сили дори да се ядосвам, споря или обидя.

Пренебрегнах поредната нападка на вампира и мълчаливо се отправих към масата с храна.

— Мирон — представи се мъжа, за миг откъсвайки се от пилешкото бутче.

— Зак — казах аз и грабнах от масата първото, което ми попадна.

Мъжът кимна към Велхеор:

— И теб ли е отвлякъл?

— Не, аз съм с него доброволно. И между другото, не сме те отвлякли, а спасили.

— Тоест мога да си тръгна? — уточни Мирон.

— Разбира се — уверих го аз. — Но първо ще трябва да ни помогнеш.

— Е, значи все пак не съм свободен — обобщи мъжът. — И какво искате от мен?

Нещо не виждах да прелива от благодарност.

— Трябва да стигнем до главния замък на клана Сеон — обади се Велхеор.

— Ъ-ъ... откъде знаеш, че ни трябва точно главния замък? — попитах изненадано.

— Прецених посоката по твоята карта — поясни Велхеор, размахвайки пред носа ми сгънати листи хартия, и отново се обърна към Мирон — Като ти гледам татуировката, ти си оттам и със сигурност знаеш как да минем през цялата им земя без да ни хванат.

— Че знам, знам — съгласи се мъжът. — Но никога няма да тръгна да помагам на вампири.

— Ще ти се наложи да ни помогнеш — показва своята запазена усмивка вампирът. — В противен случай ще счупя жалкия ти врат.

— Не ме е страх от смъртта — уверено срещна погледа му мъжът.

Велхеор с мълниеносно движение го сграбчи за гърлото и го вдигна от земята:

— А от болката? Страхуваш ли се от болката?

— Ти си най-обикновен вампир. Убиец! — гневно излая Мирон.
— За теб хората са просто животни!

Вампирът стегна хватката си:

— Как ме нарече?!

— Убиец! — изхриптя мъжът.

— Не, преди това!

— Ъ-ъ... — заекна Мирон. — Ами... обикновен вампир.

— Никога — умишлено бавно каза Велхеор, разтърсвайки мъжа в такт с думите си, — никога не смей да ме наричаш обикновен. Кажи го отново, и ще те убивам в продължение на седмици!

— Като че ли имаме толкова много време — промърморих под носа си.

Мирон не можеше да ме чуе, затова пък вампирът притежаваше много по-остър слух, но въпреки това игнорира забележката ми.

— Така, нека да се успокоим — казах бързо и буквално увиснах на ръката на Велхеор. Той неохотно пусна Мирон, без да сваля от него

погледа си. — Виж, Мирон, вампирът просто ме съпровожда. В действителност аз имам нужда от помощ.

— И какво може да е забравил в земите на Бойния клан един човек от Империята?

— Как разбра, че съм от Империята? — изненадах се аз.

— Повярвай ми, лесно е — увери ме Мирон. — По акцента, по надутите маниери.

— Какви маниери?! — бях изумен. — Няма нищо подобно!

Велхеор ме плесна леко по врата:

— Всъщност той е прав.

— Ама сте и вие — магнах с ръка. — Мирон, всичко е много просто. Един сеонец ме ухапа и сега спешно трябва да го намеря и да го убия, за да не се превърна във вампир.

— Да убиеш вампир? — повтори мъжът. — С това трябваше да започнеш! Разбира се, че ще ви помогна!

* * *

Благодарение на нашия водач ние наистина успяхме без проблем да прекосим земите на бойния клан. Вдъхновен от моята история за отмъщение, Мирон не си и помисляше да бяга и старателно изпълняваше задачата си. Предвижвахме се по най-тайните пътечки. Толкова тайни, че едва ли можеха да се нарекат пътечки. И за кой ли път вече пътят ни отне много повече време, отколкото очаквах — цели три дни! През цялото това време не спирах да наблюдавам черепа, който продължаваше старателно да изсмуква енергия от околното пространство. По моя преценка за тези няколко дни той беше натрупал енергия за малка армия неживи. Може би точно тях щеше да ни се наложи да използваме, за да се доберем до ухапалия ме вампир. Въпреки че все още не бях измислил как да ги накарам да ме слушат, но така или иначе тълпа скелети би могла да отвлече вниманието на обитателите на замъка поне за известно време.

По време на пътуването аз постоянно общувах с Мирон и все повече се изумявах от странното му отношение към вампирите. От една страна, той ги мразеше като цяло и поотделно, а от друга — патриотично считаше, че в земите на вампирите условията за живот са

много по-добри, отколкото в Империята. Глупости, разбира се, но Мирон искрено вярваше в това.

И най-накрая в далечината се показа главният замък на клана Сеон. Оказа се няколко пъти по-голям от замъка на Велхеор. Вярно, че изглеждаше не много естетично, сякаш беше построен набързо — недодялан и без особени архитектурни забележителности. Дори по развалините на замъка на Велхеор се виждаше, че някога е можел да се похвалят с наистина добра архитектура, а тук... огромна, глупава каменна купчина.

— И трябва да отидем там? — ужасих се аз. — Колко вампири живеят вътре?

Стояхме на хълма, възхищавайки се на откритата се гледка, и чакахме Мирон да ни настигне. Все пак физическата подготовка на обикновения човек значително отстъпваше дори на моята.

Велхеор сви рамене:

— Стотици. За твое щастие, недалеч от замъка има чудесно гробище. Между другото — не без гордост добави вампирът, — аз имам немалък принос за запълването му навремето.

— А защо... ви е... гробище? — с интерес попита задъхващия се Мирон и спря до нас.

— Да си подготвим гробове — усмихна се Велхеор. — Сам разбираш, че задачата пред нас е много опасна и не се знае какво може да се случи. Мисля, че се сещам за малка сграда съвсем близо до гробището, нещо като къщурка — ще се настаним в нея. Мирон, ти бил ли си там?

— Предпочитам да заобикалям гробището.

— Добре, ще се ориентираме на място.

Велхеор се оказа прав. Когато се спуснахме от хълма и излязохме от постепенно разреждащата се гора, в края ѝ забелязахме малко гробище. Е, не точно малко... Сега всичко сравнявах с Великото гробище, а на неговия фон дори няколко хиляди гроба, меко казано, не впечатляваха. Втората добра новина бяха данните от следящото устройство — на листа хартия редом до стрелката се появи и точното разстояние до целта. Всичко показваше, че ухапалият ме вампир се намираще именно в този замък. От една страна, разбира се, трябваше да се радвам, че най-накрая го намерих, но от друга... по-добре да

бяхме го срещнали някъде в открито поле, това значително щеше да облекчи задачата ни.

Велхеор тръгна да разузнае постройката до гробището и скоро се върна с още една добра новина — къщичката беше празна. Но го каза с такъв тон, че още дълго оглеждах околността в търсене на скрития труп на местния пазач. Но или скриването на труп в гробището не беше трудна задача, или Велхеор наистина не беше убил никого... във всеки случай, труп не открих. А и отвътре къщата не изглеждаше много уютно — запусната, всичко покрито с прах, навсякъде висяха плътни паяжини.

— Наистина, едва ли някой е живял тук — признах аз и кихнах.

— Разбира се, нали ти казах — Велхеор ме погледна подозрително. — Или не ми вярваш?

— Малко — признах аз.

— Ей! — обиди се вампирът. — Ако бях убил пазача, щях да ти кажа, а и дори щях подробно да опиша целия процес.

— Пфу — намръщи се Мирон, незнайно дали от думите Велхеор или от праха и мръсотията. — Отивам в Сеонит и ще се опитам да възстановя старите контакти. Ясно ви е, че в Сеон така лесно не се влиза, но знам ли, току виж някой от хората може да знае тайна вратичка. Със сигурност местните ще ви помогнат, ако им кажа, че искате да убиете обитател на замъка.

Главният замък на бойния клан се наричаше съвсем логично — Сеон, а района около замъка, обитаван от хора — Сеонит. При това замъкът беше малко на разстояние от човешките домове, може би защото вампирите искаха да живеят по-далеч от хората, а може би и обратното.

— Вземи нещо за ядене — помолих аз. — Толкова съм гладен, че скоро наистина мога да мина на кръв.

— Добре, ще измисля нещо — обеща Мирон. — Но нали знаеш, че в земите на вампирите здравият човек може да получи пари и храна без никакви проблеми. Просто намаляш живота си с няколко дни в замяна на добро хапване. Кой ти ги брои?

Той изчезна преди да измисля подходящ отговор. Затова пък ми напомни, че се канех подробно да разпитам Велхеор за създалата се ситуация в земите на вампирите. Странни бяха отношенията на местните хора към вампирите — или ги уважаваха, или ги мразеха...

— Всичко е много просто — усмихна се вампирът. — Хората са идиоти, но не са глупави. Ние им създаваме отлични икономически условия и им осигуряваме спокоен живот. В нашите земи няма бедност, глад, кражби, грабежи и нападения от вампири.

— Да бе, направо раят на земята — ухилих се аз.

— Рай за тези, които не се стремят към нищо — поправи ме вампирът. — В замяна на кръвта ние снабдяваме хората с достатъчно количество пари и стоки, така че да не се нуждаят от нищо. Между другото, Зак, тук никой не заключва вратите си нощем.

— А какво там за идиоти говореше?

— Ние създадохме комфортни условия за живот, но за всичко трябва да се плаща. А никой не обича да плаща.

— Особено когато трябва да плаща с години живот — изсумтях аз. — Нали вие сте дълголетниците, за нас всеки ден е от значение.

— Ами тогава защо не искаш да станеш нисш вампир? — насмешливо попита Велхеор. — Те също живеят много по-дълго от хората.

— Не, благодаря — намръщих се аз. — Да пия кръв за дълголетие? Благодаря.

— На теб би ти харесало — увери ме Велхеор. — За вампирите вкусът на кръвта е като вино. Тръпчиво, сладко, кисело-сладко... различно. И всеки човек има специфичен привкус.

С всяка дума гласът му звучеше все по-замечтано.

— Ъ-ъ... а ти отдавна ли не си пил кръв? — попитах предпазливо.

— В замъка се напих до насита — успокой ме Велхеор. — Освен това кръвта на нисшите вампири е вредна за нас, а ти вече не си съвсем човек. В никакъв случай не бих пил тази гадост.

Е, тук вече ме успокой.

— Между другото, поне според мен, няма какво да си блъскаш главата с това — отбеляза вампирът. — По-добре мисли как да накараш мъртъвците да изпълняват командите ти. Дори да вдигнеш тълпа скелети и те да дойдат с нас до замъка, това изобщо няма да е достатъчно.

Да, по този проблем мислих през целия път. За съжаление не измислих нищо свястно. За кой ли път вече се изкушавах да прибягна незабелязано до услугите на Великата библиотека, но Велхеор винаги

се навърташе наблизно, а засега нямах намерение да свалям пред него всичките си карти. Освен това се опасявах, че мога да заваря в библиотеката някой от приятелите си, а тогава въпросите и разправиите бяха неизбежни.

— Работа по въпроса — отвърнах раздразнено.

— Ами работи, работи — потупа ме по рамото вампирът. — Аз ще отида да се поразходя, да проверя дали някой не ни преследва.

Въпреки всички уверения на Велхеор, че след неочаквано успешната атака над събирача на кръв ще ни преследват едва ли не до самата Лита, така и никой не се появи. Или наистина се бяхме отървали от тях, или просто никой нямаше намерение да ни преследва. Въпреки това Велхеор постоянно ни юркаше напред и старателно премахваше всички следи. Мисля, че за вампир, преживял няколко хиляди години и надживял стотици врагове, манията за преследване беше нещо като сериозен защитен механизъм.

„Колко добре се нарежда всичко! — зарадвах се аз. — За първи път от цялото пътуване спираме в нормална къща. И сега, докато спътниците ми отсъстват, аз спокойно мога да надзърна в библиотеката. Важното е да не се сблъскам с някой от приятелите си.“

Едва Велхеор се скри зад вратата и аз пъхнах ключа в ключалката, завъртях го и внимателно дръпнах дръжката. Преди вратата се отваряше навън, но опитът вече ме беше научил, че при използване на ключа всичко може да се промени. Внимателно надникнах зад вратата и след като се уверих, че това наистина е библиотеката, пристъпих вътре.

Застинах и се ослушах.

Никой.

„Може би ми провървя — помислих с облекчение. — Дано само Велес да си е на мястото, че без него няма да се оправя тук.“

„Аз съм тук.“

Бях отвикнал от мислената реч и подскочих от изненада, като едва не забравих да придържам вратата. Ако тя се затвореше, едва ли щях да успея да се върна в земята на вампирите. Трябваше да се подсигурия, като подпрях вратата с търкалящо се на земята парче дърво.

„Пазителю?“

„Да, само че вече е друг. Аз съм, Велес.“

„А къде отиде предишния?“

„Отиде си. Както каза самият той, тръгна към светлината, за да продължи веригата от прераждания. Мисля, че това е религията на неговия свят.“

„И ти вече свикна тук, както виждам.“

„Не е това думата. Жалко само, че все още не съм се научил да се свързвам с каталозите без продължителна подготовка. За мен тези ваши медитации и прочие са новост. Налага се дълго да се настройвам, подготвям, после да намеря търсената книга, да изляза от медитация и да я прочета. И така, докато не намеря нужната информация.“

„Главното е, че сега можеш да я намериш, останалото ще дойде с опита.“

„Самата истина. А ти какво правиш тук? Мислех, че с Велхеор тръгнахте към земите на вампирите.“

„Така е. И точно сега ми трябва помощ, за да се справя с един артефакт. Значи ние тук минахме през Великото гробище и намерихме полезна вещ — вдига мъртъвците от гробовете и им дава определени магически способности. Само дето по никакъв начин не мога да разбера как да ги накарам да ме слушат.“

„Уау. Само ти можеш да задаваш подобни въпроси. Колко бързо ти трябва отговора?“

„А веднага не може ли?“

„Не-е. Дай ми поне няколко часа и подробно описание на артефакта.“

„Ще опитам — въздъгнах аз. — Артефактът изглежда като човешки череп, в червен цвят и с червено сияние. Той поглъща енергия буквално отвсякъде, и след това я изразходва за създаване на неживи. Това е всичко.“

„Всеобхватно. Ще се постарая да направя всичко възможно.“

„Добре. Ще ти бъда много благодарен. Без твоята помощ ще трябва ние двамата с Велхеор да атакуваме замъка на вампирите от бойния клан. И ме терзаят смътни съмнения за благоприятния изход на това начинание.“

„А няма ли друг начин? Например да опитате да преговаряте?“

„Да се договориш с тях, няма начин. Ти просто не казвай на никого, че съм идвал. Няма нужда пак да притеснявам приятелите си. Между другото, какво става при тях? Стил събуди ли се?“

„Честно казано, бях толкова погълнат от изучаването на библиотеката, че изобщо не се интересувах от вашите работи. Твоите приятели последните няколко дни не са идвали, сигурно са заети.“

„О, няма значение. Ще се опитам да се върна за отговор след няколко часа, много разчитам на теб“ — казах, по-точно помислих аз на прощаване и излязох от библиотеката.

За мое щастие Велхеор още не беше се върнал. Не ми се и мислеше какво щеше да стане, ако беше преминал през същата врата, която използвах за вход към библиотеката. Но, разбира се, нищо подобно не се случи.

„Така. Мирон явно ще отсъства още няколко часа — започнах да си мисля. — Докато уреди всичко, докато намери нужните хора, докато събере информация. А и Велхеор с неговата мания за преследване няма да се успокои, докато не обиколи навсякъде и не проучи всеки камък. Може би трябваше да остана в библиотеката и да поработя заедно с Велес? Не, само щях да му преча. Е, добре, щом имам свободно време, винаги мога да го оползотворя.“

И за кой ли път през последните дни аз взех черепа, седнах на пода и започнах да медитирам. Но още щом поех дълбоко дъх, веднага се закашлях от праха.

„Трябва да се обвия с Въздушен щит да филтрира въздуха, че тук е направо отвратително“ — помислих си и се заех със създаването на заклинанието. Оп-па... не се получи...

Странно, но изглежда, че за последните няколко дни моите способности бяха значително отслабнали, сега дори най-прост щит не можех да създам от първия път. Как с Велхеор щяхме да се доберем до ухапалия ме вампир, щом вече и на Занаята не можехме да разчитаме. А дори и да се доберяхме, това съвсем не значеше, че щяхме да се справим, щом дори само за спасяването на Мирон трябваше да измисляме толкова сложен план.

На третия път все пак успях да завърша заклинанието, но настроението ми вече напълно се беше развалило, както и всякакво желание да се занимавам с медитация и артефакта. В крайна сметка се облегнах на стената и реших малко да подремна в очакване завръщането на Велхеор или Мирон.

Странно, но сънувах кръв. Река от кръв. Лееше се в огромно дефиле, блъскаше се в скалите и се отдръпваше на големи кипящи вълни. Чувствах топлината ѝ и дори сякаш усещах вкуса ѝ...

Не усещах тялото си и не разбирах какво става. Защо ли ми се присънваше всичко това. Но пък със сигурност знаех, че това е СЪНЯТ, истинският специален сън. Обикновено подобни сънища даваха отговори на конкретни мои въпроси или поне насока за по-нататъшните ми действия. Но тук всичко беше твърде неопределено.

За какво беше всичко това?

В шума на вълните долових думи:

— Кръв... кръв... кръв — отговорът на всички въпроси...

Събуди ме звукът на затръшващата се входна врата. Сънят изчезна, оставяйки след себе си чувство за някакво важно, но недовършено откритие. Рязко отворих очи и скочих на крака, инстинктивно посягайки към кукри. Колко бързо се променяха навиците — преди няколко седмици първо бих започнал да създавам заклинания, а сега веднага посегнах за ножа. За щастие, това беше просто Мирон. Той буквално се изгърколи в къщата, целият разрошен и нацапан с кал, сякаш бягаше от преследвачи.

— Беда!

— Какво?!

— Хванаха Велхеор!

— Кой?!

Мирон рухна на стола, протегна крака и въздъхна с облекчение:

— Едва успях да дойда. Тъкмо се връщах от Сеонит, когато чух шум от падащи дървета. Приблжих се внимателно и успях да видя края на битката — три вампира тъкмо вързваха твоя приятел. По-точно двама, тъй като третият се търкаляше на земята. Като гледах повалените дървета и разораната земя, битката между тях е била много сериозна.

Е, очевидно на тази тройка ѝ беше провървяло. Ако Велхеор не беше загубил способностите си, би ги заровил и тримата в земята. Дори и в това състояние явно е успял да окаже сериозна съпротива.

— Трябва да го спасим — изпъшках аз. — Но си нямам и идея как може да го направим.

— Ти си Майстор, нали така? А те са само трима.

— Аз не съм Майстор, а само ученик — поправих го аз. — А и не всеки майстор може да се справи дори с един Висш вампир, а тук те са трима... Добре, да тичаме, там ще видим — реших аз.

Мирон бързо ме поведе през гората до мястото на схватката.

— Да, наистина всичко е обърнато с главата надолу — признах аз.

Гледайки разораната земя и падналите дървета, аз неволно почувствах уважение към Велхеор. Да направи всичко това без използване на Изкуството, практически с голи ръце...

— И как ще ги намерим сега?

Прекрачих едно паднало дърво и видях в листата парче от черно облекло. Не знам на кого принадлежеше, на Велхеор или на нападналите го вампири, но търсещото заклинание имаше за какво да се хване.

— Лесно.

На третия опит търсещото заклинание все пак пусна от пръстите ми видима само за мен тънка червена нишка, която тръгна през гората, криволичейки между дърветата. В заклинанието беше вмъкната система за определяне разстоянието до целта, но единствената ѝ визуализация беше промяната на нишката от едва видимо розово до ярко червено. Сега нишката изглеждаше достатъчно ярка, но постепенно започна да става все по-бледа.

— Върви с мен, скоро ще ги настигнем. Освен ако вампирите не поддържат същата скорост като Велхеор, разбира се.

— Малко вероятно е — увери ме Мирон. — В края на краищата са пострадали в боя. Единият още там лежеше на земята в безсъзнание, а може и да е бил мъртъв.

О, да, бях забравил. Значи в най-добрия случай ще се изправя само пред два вампира. Или все пак пред три?

— Но тялото го няма — казах аз. — Излиза, че е тръгнал с другите двама? Или са го носили?

Така че колко бяха? Всъщност, като си спомня думите на Велхеор, че дори с един не мога да се справя, какво значение имаше?

След около пет минути се натъкнахме на тялото на вампира.

— Изглежда, че Велхеор все пак е убил един от тях.

Предпазливо се приближих до тялото, държейки кукри в готовност.

— Да, наистина е мъртъв — признах след проверката. — Странно само, че не е станал на пепел, качулката му е разкъсана.

— Ти и такива прости неща ли не знаеш? — изуми се Мирон. — Вампир, убит от кукри, не става на пепел. Не знам защо, но е така.

„Но това е страхотно!“ — зарадвах се аз. Ако успеем, ще получим още един боец или, в краен случай, ще използваме съживения вампир като отвличаща маневра. Как само да накарам черепа по-бързо да вдигне този труп?

Измъкнах черепа от колана и го поставих върху тялото на вампира.

— Какво е това? — попита любопитно Мирон. — Забелязах, те често го държиш в ръцете си по време на пътуването, но все забравях да попитам.

— Череп — отвърнах кратко, не исках да навлизам в подробности.

— Наистина ли? — усмихна се мъжът. — Не бях забелязал. И защо ти е?

— Ще се опитам да съживя този вампир, така че да ни помогне.

— Уау! — възторжено възкликна Мирон. — А той ще те слуша ли?

Хмм... много правилен въпрос. Но имах една идея как да накарам този череп да изпълнява заповедите ми. Най-вероятно последният ми сън беше свързан с превръщането ми в нисш вампир, но ако не беше, тогава можеше да бъде подсказка.

Измъкнах кукри, порязах внимателно китката си и капнах капка кръв на артефакта. Едва кръвта го докосна и черепът започна да вибрира и да потъмнява.

„Получи се! — зарадвах се аз, но веднага се стегнах: — И какво ще стане сега? Кой знае как това чудо ще реагира на кръвта... макар че до този момент сънищата, които всъщност не са сънища, ми носеха само полза.“

Черепът отначало почерня, а после придоби виолетово-червен оттенък и започна да изглежда още по-плашещо.

Вампирът отвори очи и се втренчи в нас с немигащи очи.

— Оживя! — извика Мирон, отскачайки настрани. — Мамка му, наистина оживя!

Внимателно взех в ръце почервенелия череп. Беше станал още по-топъл и като че ли дори беше започнал леко да пулсира.

Докато разглеждах променения артефакт, Мирон предпазливо се приближи до вампира и леко го срита.

— Зак, а защо само лежи?

— Радвай се, че не е скочил и не те е захапал за врата — усмихнах се аз. — А за това, как да го накарам да се движи, ще мисля сега.

Е, или поне ще се преструвам, че мисля. Вярно, че черепът реагираше по някакъв начин на кръвта, но какво ми даваше това?

— Нали знаеш, че с всяка минута Велхеор го водят или носят все по-далеч и по-далеч? — напомни Мирон.

— Да, знам! — отвърнах раздражено и погледнах към търсещото заклинание. — Не ме разсейвай, и без това не мога да си събера мислите...

Да допуснем, че като използвах кръвта си, успях да настроя артефакта към себе си. Това беше най-логичната причина за промяна на цвета на черепа, а и единствената, която ми дойде наум. Така че сега нещо се е променило и може би артефактът вече ще изпълнява моите команди. Трябваше само да разбера как да ги давам.

— Времето изтича — нетърпеливо напомни Мирон.

— Какво си ме заръчкал? — избухнах аз. — Не мога просто да му кажа: „Стани!“

Вампирът скочи на крака толкова бързо, че дори да отскоча не успях.

— Леле, колко е послушен — оокори се Мирон.

Наистина ли беше толкова просто?

— Вдигни си дясната ръка — без особена увереност наредих аз и вампирът послушно изпълни заповедта.

— Накарай го да танцува — веднага предложи Мирон.

— Какви, дракон да ги вземе, танци?! Да хукваме по-бързо след вампирите! — подскочих аз и вече към неживия: — Следвай ни!

След първите няколко крачки се обърнах и като се уверих, че вампирът ни следва, хукнах с всички сили.

— Страхувам се, че ако тези вампири се движат със същата скорост като Велхеор, ние едва ли ще ги настигнем — тичайки, каза Мирон. — Да се надяваме, че приятелчето ти ще успее някак си да забави движението им.

— Да бе, ще запъне крака — измърморих аз. — Как да...

Странно, но когато продължихме напред, нишката започва да тъмнее. Изглежда вампирите се бяха отдалечили на известно разстояние, но след това по някаква причина бяха спрели.

— Май Велхеор наистина се съпротивлява — отбелязах аз. — Скоро ще ги настигнем, бъди внимателен.

— Ами, би ли ми дал нещо, например ножа си. Макар че и с него няма да направя нищо.

Сякаш аз ще мога. Дали с ножа, тоест с кукри, дали с бойни заклинания, създадени от третия път.

— Цялата ни надежда е в съживения вампир. Ще му заповядам да атакува похитителите и там вече ще видим.

— Тогава му дай ножа си — предложи Мирон.

Обърнах се да тичащия след нас мъртвец. Изглеждаше доста страховито — движеше се някак остро, рязко, но изненадващо бързо.

— Ще мине без ножа — реших аз и добавих шепнешком: — Така, вече се приближаваме, нека да се движим по-тихо.

— Виж кой го казва — също шепнешком отвърна Мирон.

Някъде напред се раздаде скърцане и грохот на падащи дървета.

Уау, усещах, че отпред боя беше в разгара си, освен ако вампирите не бяха решили да печелят от сеч, разбира се. Може би Велхеор вече не се нуждаеше от помощ и беше избил всички? Би било чудесно.

И тогава видях... не, по-скоро почувствах, че сме в опасност. Не знам как успях толкова бързо да реагирам, но сграбчих Мирон и отскочих встрани. Претърколихме се на земята, а наблизко с трясък рухна огромно дърво, погребвайки тичащия след нас мъртвец.

— Уф — изпъшка Мирон. — Каква... каква нечовешка реакция имаш...

Да знаеше колко неприятно звучеше това в моята ситуация.

Приклекахме и се огледахме предпазливо, но звуците на битката вече се бях преместили по-навътре в гората. Изправих се и се

приблжих до падналото дърво. Изпод ствола се виждаха само краката на повторно починалия вампир.

— Ето че нашата армия я уцелиха — обобщи Мирон. — Добре е сплескан. Умря мъртвеца. За втори път вече.

— Дракон да го вземе — изсумтях аз. — Да вървим, вече са близо!

Да се ориентирам по търсецето заклинание нямаше смисъл — червената нишка описваше невероятни фигури през гората, повтаряйки движенията на вампирите. Явно доста бяха потичали между дърветата.

Оставаше ни само да следваме звуците на схватката до момента, когато най-накрая настигнахме вампирите на открито. Велхеор доста успешно отблъскваше двата вампира, използвайки само един кукри. Всъщност два кукри. Очевидно Велхеор все пак доста бе надценил възможностите на събирача на кръв и другите вампири или значително бе подценил своите умения. Той се въртеше като вихрушка, и макар с усилие, но все пак успешно се защитаваше от атаките на вампирите.

— Какво ще правим? — шепнешком попита Мирон.

Не казах нищо, само трескаво прехвърлях вариантите. Съдейки по видяното, Велхеор можеше да устои на атаките на вампирите, но нямаше никаква възможност за контраатака. Така че трябваше да опитам по някакъв начин да отклоня вниманието им поне за няколко секунди. Единственото, което ме притесняваше, беше да не се получи поредното фиаско със създаването на заклинанието. Вампирите със сигурност щяха да усетят използването на Занаята и втори шанс нямаше да имам. Ей, за какво изобщо си мислех? В края на краищата проблемът можеше да се реши много по-лесно.

Обърнах се към Мирон и се усмихнах:

— Чувал ли си някога за ловния дух?

— Какво?! Какво е този ловен дух?!

— Ще видиш — ухилих се аз.

Излизох на открито, стиснах кукри в ръка и със спокойни крачки се отправих към биещите се вампири:

— Ей, вие! Ако искате да останете живи, най-добре незабавно се предайте!

Реакцията на моя вик беше светкавична. Единият от вампирите с едва забележимо движение на ръката хвърли към мен някаква странна

топка енергия. Аз паднах по гръб като камък, пропускайки я над себе си, и отново скочих на крака:

— Последно предупреждение!

„Всичко, което трябва да направя, е да привлека вниманието им — успокоявах се аз. — Няма да успеят да ме нападнат сериозно.“

Един от вампирите се отдръпна от Велхеор и се устреми към мен, войнствено размахвайки кукри. И отново се оставих на интуицията и като по чудо успях да избегна едва различимия удар. От кукрито сякаш се отдели невидима вълна, прелетя край мен и срязва още един вековен ствол. Поне разбрах как точно вампирите бяха повалили всички тези дървета.

Отлично съзнавах, че в открита схватка нямах никакъв шанс, така че бързо започнах да сплитам щит и Въздушни щмруци. Щитът би трябвало да ме защити поне от първия удар на вампира, а юмруците — да ми помогнат да се справя с него. И, разбира се, всичко се обърка — щит така и не създадох, но няколко юмрука все пак успях. Вампирът вече беше толкова близо до мен, че Въздушните юмруци се стовариха върху него почти от упор. Отхвърлиха го на няколко метра, но той дори не загуби равновесие и отново се втурна към мен. Блокирах удара на кукрито му със своя, но вампира се оказа толкова силен, че просто изби ножа от ръката ми. Все така мълчаливо той замахна с ясното намерение да отреже главата ми, но в този момент от гърдите му се показа друг нож.

Вампирът рухна по лице на земята.

Ох, колко навреме Велхеор хвърли един от своите кукри. В противен случай вампирът просто щеше да ми отреже главата.

„Трябва да действам бързо!“ — веднага се взех в ръце. Можеше и да помогна на Велхеор. Нещо ми подсказваше, че той и сам щеше да се справи, но по-добре да се подсигурия. А и щеше да ми е приятно всеки път да напомням на най-кървавия вампир на хилядолетието, че съм спасил живота му.

Извадих черепа от чантата, сложих го върху гърдите на убития вампир и заповядах:

— Стани.

Вампирът се изправи неестествено рязко, като оловен войник. Признавам, че не очаквах артефактът да заработи практически мигновено, нали за скелетите му трябваше известно време.

— Хвани приятелчето си!

Някак си не можах да кажа „убий“.

Останалият жив вампир продължаваше да атакува Велхеор. Когато съживеният от мен мъртвец се приближи към него, той дори не усети опасността. Сигурно дори се зарадва, че е дошла помощ. И в същият момент мъртвецът го сграбчи отзад с една ръка, а с другата опря до шията му кукри.

— По-добре не мърдай — извиках на вампира. — Иначе твоят приятел ще ти отреже главата!

— Най-накрая! — изрева ядосано Велхеор и уморено пусна на земята кукрито. — Къде се бави досега?! Зави ми се свят да тичам из гората с тези.

— Ъ-ъ... кой, аз? Дойдох ти на помощ при първа възможност, щом не можа да се справиш сам. Дотича Мирон и вика, хванаха Велхеор...

Мирон тъкмо излезе от гората и се присъедини към нас, кимайки в знак на съгласие.

— Хванали, да бе, иска им се — изфуча Велхеор и пристъпи към хванатия вампир. — Е, гадино, при мен ще умираш в продължение на месеци, не, години! Ще подхожда към теб сериозно! Всяка костичка...

Вампирът подскочи с всички сили, сякаш беше получил тежък удар, и рязко се наведе напред. Кукрито в ръцете на мъртвеца с неочаквана лекота премина през плътта и преряза врата му. На земята се търкулна отрязаната глава.

— Какво беше това? — подскочи Мирон.

— Ами, той направи нещо умно и реши да не попада жив в ръцете ми — сви рамене Велхеор.

Почесах се недоумяващо по врата:

— Но защо?! Нима вампирите толкова се страхуват от мъчения?

— Виждаш ли, във всяка работа си има любители и професионалисти...

— И в изтезанията ти, разбира се, си професионалист? — логично предположих аз.

— Не — каза за голяма моя изненада вампирът. — Аз съм легенда. Всички съвременни учебници за изтезания са написани въз основа на моите изследвания. И имай предвид, че да причиниш болка на Висш вампир е много по-сложно, отколкото на обикновените хора.

— Тогава по-добре да не те ядосвам — подсвирна Мирон, но без особен страх в гласа си.

Мисля, че той по принцип си беше малко чалнат в главата и просто не знаеше що за чувство е това.

Аз бързо, макар и далеч не с първото заклинание, изкопах с помощта на магията два гроба и погребях вампирите, а после се отправихме по обратния път. Тогава Велхеор ни разказа какво всъщност му се беше случило.

— Както се и опасявах, те са ни преследвали от самия Кра-Атов — започва той разказа си.

— А защо тогава не са ни атакували? — зададох аз логичния въпрос.

— Искали са да разберат накъде сме тръгнали. И през ум не им е минало, че сме нападнали бирника само за да отвлечем някакъв си човек. Нападението с използване на неживи им се е сторило много необичайно. Естествено, бирникът веднага заподозрял някакъв заговор, извикал няколко приятелчета и се втурнал да ни преследва.

— Излиза, че за тях не е било никакъв проблем да ни настигнат?

— Разбира се — недоволно потвърди вампирът. — С такъв забавящ баласт като вас двамата. Е, след няколко дни триото се отпуснали, спрели да вземат предпазни мерки и така попаднах на тях. За съжаление, отначало никой от тях не ме разпозна. В противен случай щяха трижди да премислят, преди да ми се нахвърлят. А после, когато им се представих и дори обещах да се справя с тях и без използване на Изкуството, те така се изплашиха, че продължиха боя с удвоени сили.

О, да, нали Велхеор беше жива легенда. Една от неговите заплашителни фрази беше достатъчна вампирът да се самоубие! Не мислех, че такова нещо изобщо е възможно. Тоест аз, разбира се, се страхувах много, но явно не дотолкова, за да се самоубия от страх.

— Направо ме е срам — с едва доловима насмешка каза Мирон. — Имате толкова много проблеми заради мен.

Определено тук, в земята на вампирите, дори и при хората характерите бяха кошмарни и арогантни до невъзможност.

— Няма нищо, ще се реваншираш — ухили се Велхеор. — С кръв.

— А-ха, като се върне кравичката в обора — изобщо не се стресна Мирон. — А защо толкова време бягахте из гората?

— Продължителната битка щеше да издаде моите проблеми — той направи гримаса — със способностите. Така че трябваше светкавично да се справя с единия, а с другите двама да си потичам на воля из гората.

— Но нали каза, че в това състояние не би се справил с Висш вампир в двубой един срещу един.

— Не бих могъл — съгласи се Велхеор. — Само че това не бяха пълноценни Висши. Очевидно Итания има проблеми с кадрите, след като използва младок за бирник на кръв. Затова си успял да попилееш фургона с мизерната си Огнена топка.

— Защо да е мизерна?

— Мизерна и немощна — изсумтя вампирът. — Гледам, че с мъртвците се справяш по-добре, отколкото със Занаята. Ще се преквалифицирваш ли?

Между другото, не лош вариант. Ако нещо се объркаше и аз безвъзвратно загубех способността си към Занаята, то поне това щеше да ми остане. Също и възможността да изучавам талантите на нисшите вампири.

— Че как иначе — казах решително. — Аз съм гений.

— А-ха — не тръгна да спори Велхеор. — Надявам се, че твоята гениалност ще стигне, за да измислиш план за проникване в замъка?

— Едва ли — признах съкрушено.

— Затова пък моята стига — обади се Мирон. — Поговорих с някои хора и те могат да ни покажат най-безопасния път към замъка.

— Чудесно — зарадвах се аз.

— Но това все още не ви гарантира проникването. Там винаги има сериозна охрана.

Ухилих се доволно:

— Нищо, имаме си отвличаща маневра.

ДЕЙСТВИЕ 7

На сутринта се изсипа истински порой. Не онзи весел дъждец, придружен от ярко слънце и весели писъци на деца. И не внимателно разчетен локален дъжд, предизвикан от Майстор за поливане на градинката или по прищявка на някой жител на столицата. Не. Това беше истински, естествен порой.

Толкова беше странно. След като бях прекарал целия си живот в столицата, с внимателно управляван климат и време, нагодено към желанията на хората, за първи път виждах истинска стихия. По тъмното небе се носеха оловносиви облаци, разнасяха се страховити тътнежи и пробягваха редки, но невероятно ярки светкавици.

Стоях под навеса на къщичката, предназначена за пазача на местното гробище, и се наслаждавах на бушуващата природна стихия.

— Защо си станал? — попита Велхеор, който както винаги се появи напълно безшумно до мен.

— Наслаждавам се — отговорих честно. — Такъв силен порой започва, че изобщо не ми се иска да излизам на открито.

— О, да, ти си отгледан под похлупак — в старателно построен и контролиран свят. Но да не си посмял да използваш заклинание за защита от дъжда, веднага ще ни засекаат. Ще крачиш през калта, ще се мокриш и миришеш като нас.

— Сякаш не знам — измърморих аз и веднага спрях да изграждам наполовина сплетения Въздушен щит. — Пропит съм до мозъка на костите си с любимия ти ловен дух. Доволен ли си?

— Щастлив — изсумтя вампирът. — Да вървим, очакват ни велики дела. Днес ние двамата ще превземем с щурм замъка на сеонците.

Зад гърбовете ни Мирон хълцна от изненада:

— С щурм? А какво стана с тайното проникване?

— Спокойно, ти вече свърши своята част от работата — преведе ни през земите на сеонците — обърнах се аз към водача. — По-нататък ще продължим сами с малко по-друга... компания, и тя ще осъществи нападението, а в това време ние тихо ще се промъкнем в замъка.

Пристъпих навън и посочих малката горичка в близост до селището:

— Погледни ето там.

— Какво е това? — изненадано прошепна Мирон.

— Това е нашата армия.

В утринния сумрак между дърветата се виждаха многобройни силуети на скелети. Артефактът определено се беше постарал — беше действал цяла нощ, за да ги вдигне всичките. Мисля, че бяха стотици, вероятно към петстотин.

— Красота-а — измърка Велхеор, заставайки до мен. — Бойни качества, разбира се, нямат никакви. Но при липса на друго... Може би ще успеят да отклонят местните поне за малко, за да успеем да се промъкнем вътре.

— Ей, не подценявай моите скелети — обидих се аз. — Ще повоюват малко и ще им покажат на всички къде зимуват раците!

— Я виж как заговори — насмешливо каза вампирът. — А доскоро не можеше да ги понасяш.

В някои отношения вампирът, разбира се, беше прав — тези същества не можеха да внушат нищи друго освен отвращение и ужас. Но когато си прекарал толкова много време в изучаване на артефакта, а след това си дресирал мъртъвците като домашни кученца, неволно започваш да се отнасяш с тях малко по-различно.

— Е, последен напън? — Велхеор потри ръце. — Вмъкваме се в замъка, хващаме ухапалия те вампир, ти го убиваш...

— Аз да го убия? — облеших се аз.

— А кой друг — изсумтя вампирът. — Или си мислеше, че аз ще ти решавам проблемите? Не-е. Ако ти дори за себе си не можеш да се погрижиш, тогава по-добре изобщо не приближавай до Алиса.

Пак това негово изнудване. С такива темпове скоро ще направи от мен свой приемник. Ще получа някаква банално-кръвожадна титла от рода на „най-злобното копеле на месеца“ само за да мога да поканя Алиса на среща. При това изобщо не беше сигурно, че тя ще се съгласи и цялата тази работа щеше да си струва усилията.

— Ей, и аз ще дойда! — Мирон дишаше развълнувано. — Не бих пропуснал такова зрелище!

— С нас няма да дойдеш — отвърнах спокойно аз. — Само ще ни пречиш. Но атаката на скелетите може да я гледаш отстрани.

— Разбирам — тъжно се съгласи Мирон. — Добре тогава, желая ти късмет, дай им да се разберат на тези вампири. А аз ще ви почакам тук... ако нещо...

— Не ти го препоръчвам — обади се Велхеор. — След нападението сеонците със сигурност ще претърсят всичко наоколо, ще намерят това място, а след това и теб. Така че най-добре бягай подалеч отук и се скрий в някое от човешките селища.

Мирон се замисли за момент, след това кимна и ми протегна ръка:

— Тогава сбогом.

Стиснах здраво ръката му и напомних:

— Не забравяй, ако всичко мине добре и ние оцелеем, с радост ще те посрещна в Крайдол или Лита. Сигурен съм, че такъв хитрец като теб и без наша помощ ще стигне дотам.

След това се разделихме. Той пое по неговия си път, а ние — по своя. Не знам какво го чакаше Мирон, но нашата пътека ни водеше право към убийството на ухапалия ме вампир. И честно казано, все още не бях сигурен, че съм готов за това.

— Значи все пак реши да насочиш неживите към Сеон — за кой ли път вече замърмори Велхеор, когато тръгнахме към замъка в компанията на мъртъвците. — Ако нападнат хората, това ще предизвика много по-голяма паника и вампирите веднага ще се втурнат да защитават своята собственост, а замъкът ще се окаже на практика празен.

— Не искам да пострадат невинни хора. А паниката сред вампирите и така ще бъде достатъчна — отговорих уверено. — Не всеки ден те атакуват пълчища от мъртъвци.

— Ами всъщност нещо подобно се случва понякога в моите земи и както може би забеляза, ние често наемаме сеонци като бодигардове и пазачи. Така че те много добре знаят как да се справят с неживи и вероятно ще изпитат само лека изненада, поне със сигурност няма да изпаднат в паника.

Обсъждахме този въпрос далеч не за първи път, но за щастие аз винаги отстоявах своята гледна точка.

— Важното е мъртъвците да им отклонят вниманието поне за малко.

— Повярвай ми, неживите изобщо не са им достойни противници — увери ме Велхеор и след кратка пауза добави: — Но може да се позабавляват малко. Хайде, раздавай команди на твоите мъртъвци. Замъкът е все по-близо, време е да се разделим с тях. И между другото, ти сигурен ли си, че ще те слушат? Вярно, видях те вчера как експериментира с вампирите, но такава тълпа...

— В нищо не съм сигурен — признах аз. — Странно ми е да чуя подобен въпрос от теб, ти все за твоя ловен дух обичаш да говориш.

— Не бъркай ловния дух с идиотизма — заяви вампирът, с което ме хвърли в леко недоумение.

Така и не намерих подходящ отговор, затова свалих черепа от колана и започнах подробно да описвам следващите стъпки на мъртъвците. На глас. Въпреки че според единодушното ни мнение с Велхеор артефактът би трябвало отлично да разбира и мислените заповеди, аз не бях сигурен, че ще мога толкова ясно да формулирам и предам мисленото послание.

„Насочете се към замъка на сеонците. Атакувайте всеки изпечил се на пътя ви вампир, не закачайте хора, в боя използвайте всички налични умения и средства.“

Съдейки по всичко, самият артефакт беше вложил в неживите определени умения, а на някои — и магически способности. Така че за вампирите предстоеше една много интересна сутрин...

— Вървете — заповядах аз, когато приключих с програмирането на неживите.

Те бавно се насочиха право към замъка, а на нас с Велхеор ни предстоеше да го заобиколим, за да се срещнем от другата му страна с приятелите на Мирон. Според плана, повечето от вампирите би трябвало да се струпат на стената, за да отблъснат атаката на неживите, което значително щеше да облекчи задачата ни.

— Имаме около двадесет минути, преди мъртъвците да се дотърят до замъка — казах на вампира, когато вече бягахме с прилична скорост по посока на Сеон. — Ще ги забележат още на подхода, така че...

— По-добре млъкни и почни да бягаш с нормална скорост — прекъсна ме вампирът. — Че така ще ни надмине дори скелета на еднокракото куче, вдигнато с остатъците от енергия.

Дори да бях тренирал бягане в продължение на десет години, подготовката пак нямаше да ми стигне да бягам наравно с Велхеор. А еднокракия скелет, споменат от вампира, и на един крак се изхитряваше да подскача достатъчно чевръсто, така че изобщо не изоставаше от основната група мъртъвци.

На подхода към замъка ние забавихме темпото и започнахме да се придвижваме с максимална предпазливост. Въпреки че нямаше особена нужда от това — по думите на Мирон сеонците се отнасяха напълно равнодушно към защитата на външния периметър на замъка. Предполагам, че това се дължеше на особеностите на местната политика и спецификата на конфликтите между вампирите. А може би главния замък на бойния клан никой никога да не беше нападал. Не се бяха намерили такива самоубийци... досега.

Не съдържах любопитството си и зададох на Велхеор навеждащ въпрос.

— Точно така — потвърди подозренията ми вампирът. — Сериозни бойни действия между вампирските кланове не е имало от много векове. Незначителните сблъсъци и нападения не се броят. Затова замъците се охраняват само отвътре, а около селищата на хората патрулират ловци, така че никой да не избяга.

Изглежда Велхеор дори песни можеше да пее по време на бягане, и при това дъхът му дори нямаше да се накъса.

— Така, тук някъде трябва да е.

Въпреки всички приказки за безхаберieto на вампирите, срещата с хората на Мирон беше уговорена на известно разстояние от замъка, в малко дере.

Там ни чакаха водачите, или по-скоро водачът — момче на около петнайсет години.

— Сериозни приятели има Мирон — отбеляза Велхеор. — Опасни. Ей, келеш, ти какво, да не се каниш да ни помагаш?

Момчето в спретнати дрехи подсмръкна и погледна изпод вежди вампира:

— Ами значи... аз, да...

— И как по-точно?

— Ами това... — и той безцеремонно избърса носа си с ръкав. — Знам една дупка в стената. Вампирите не обичат строителството,

извикаха майстори от Сеонит, но докато започнат работа, докато домъкнат материали...

Мислех, че ще минаваме през нещо като подземен тунел, но и действителността се оказа също не лоша. Като ще е дупка, дупка да е, важното беше да влезем незабелязани в замъка.

— А ти кой си всъщност? — любопитствах аз. — Откъде знаеш за дупката в стената?

— Аз работя в замъка като куриер, а и там живея, в пристройката за хора в двора. Вчера ме изпратиха в Сеонит, за да предам заповедта на майсторите.

Аха, значи все пак в Сеон живееха хора.

— Добре, хайде води ни — нареди Велхеор.

— А вие наистина ли искате да убиете вампир? — невярващо попита момчвто.

— Разбира се — увери го Велхеор. — Ние сме добри вампири, които искат да убият злия вампир.

— Ей! — веднага се възмутих аз.

— Да, да, един вампир, а другият след пет минути вампир — поправи се той. — Така доволен ли си?

— Много повече! — отвърнах раздражено. — Да вървим вече, скоро ще започне атаката на мъртъвците.

— Мъртъвци? — подскочи момчето. — Уау, а може ли да погледам?!

— Не — Велхеор го перна леко зад врата. — Води ни в замъка, малък. Правото на любопитство трябва да си го заслужиш.

Момчето явно смяташе да отвърне нещо рязко, но поглеждайки Велхеор, промени решението си. Странно, но той ни поведе към замъка съвсем открито, което за пореден път доказваше безхаберията на вампирите от бойния клан. Изглежда нямаха навик да наблюдават района около замъка. Не се стърпях и попитах момчето.

— Шегувате ли се? Охраната не обръща внимание на това, което става извън стените на замъка. Ако някой избяга от селото, стражите и прочие доносници ще докладват незабавно, за което ще им платят добре, едва тогава сеонците бързо ще организират издирване.

Момчето явно се почувства по-уверено и започна да ни залива с приказки, без изобщо да мисли за някаква потайност:

— А и кой нормален човек сам ще влезе в светая светих на вампирите? Макар да припечелвам там като куриер, ако ме заловят, ще мога да се защита...

Веднага съжалих, че започнах този разговор.

— Стига, затваряй си устата и действай с краката.

Момчето се нацупи и сякаш нарочно започна да се препъва.

— Ей, дребния — Велхеор го тупна по рамото с такава сила, че момчето едва не изхвърча в близкия храст. — Ако се озовем достатъчно бързо в замъка, ще можеш да видиш началото на атаката на мъртъвците.

— Във вътрешната част на замъка спокойно може да се минава над стената, по висящ мост! — зарадва се момчето.

И така забърза, че дори на Велхеор му се наложи да ускори.

Стигнахме до замъка и тръгнахме покрай стената на една от кулите, където се намираше и дупката. Хлапакът се засили да влезе първи, но Велхеор го издърпа.

— Не се пъхай пред батко си — вампирът произнесе странните думи и изчезна в дупката с проблеснала за миг доволна усмивка.

О, не, пак този негов ловен дух... Докоснах джоба с картата. Надявах се да не забрави защо сме дошли в замъка.

Последвахме го. Вече виждах доста по-добре в тъмното, което значително облекчаваше живота ми, но пък не ме радваше особено. Времето до края на трансформацията ми намаляше все повече и повече.

Дупката водеше до неголямо помещение, прилепено до кулата — нещо като склад или сервизна стая. Проверих стрелката на картата и се уверих, че сега следваше да попаднем във вътрешността на замъка. Освен ако, разбира се, момчето не лъжеше само за да види атаката на мъртъвците. Като цяло беше логично да изчакаме началото на атаката и едва тогава да се вмъкваме през стената — така вероятността да попаднем пред очите на сеонците значително намаляваше. Но мисля, че и самия Велхеор не искаше да пропусне такова епично зрелище.

Велхеор надникна навън, огледа се и каза:

— Ха! Изнервени са!

Гърбът на вампира ми пречеше да видя каквото и да е, но не чувах никакви признаци на изнервеност — нито крясъци, нито

ругатни, нито дори звуци от бързи крачки. Явно вампирите нервничеха малко по-различно от нормалните хора.

— Изглежда всички са се качили по стените. Мъртъвците приближават.

Като спомена стените, зачудих се как ли скелетите ще ги преодолеят? Тези с магически сили можеха да прелетят над тях, но другите? Едва ли останалите мъртъвци щяха да успеят да разбият портата и да си проправят път навътре.

— Ще се качим на стената от противоположната страна — нареди Велхеор. — Така ще привличаме по-малко внимание.

— Добре — съгласих се аз, макар че вампирът едва ли се интересуваше от мнението ми. — А горе ще проверя по картата накъде трябва да отидем.

За щастие, по пътя към стената така и не срещнахме никого. Изглежда сеонците изобщо не бяха чували за понятието безопасност. Но качвайки се горе, ние едва не се сблъскахме в няколко вампира — те бързаха към противоположната страна на замъка, точно към мястото, където се приближаваше армията неживи. Силуетите на още няколко вампира се виждаха по покривите на кулите. При цялото си желание не можех да видя израженията на лицата им, но ако съдех от позите им, не ставаше дума за паника, а по-скоро за нещо като леко любопитство — прекалено спокойно стояха, сякаш просто са излезли да подишат малко свеж въздух.

— Облечени сме като местните и минаваме за свои, така че може да не се крием, само дребния нека да не се навира много пред очите им, за да няма излишни въпроси — каза с тих глас Велхеор. — Хайде сега да видим как ще се развият нещата.

Изправихме се и със спокойна походка тръгнахме по стената. Няколко пъти покрай нас притичаха вампири, но дори не ни погледнаха, явно наистина ни приемаха за свои.

— Отлично — доволно потри ръце Велхеор. — Ще хванем всичко от самото начало.

Всъщност от този участък на стената вече се виждаше цялото ми кокалено войнство. Мъртъвците приближаваха замъка като обикновена тълпа. Сред обикновените скелети се открояваха светещите силуети на неживите магове и, за моя немалка изненада, многобройни обсадни

стълби. Не знам как се бяха сетили за такова нещо, но фактът си оставаше факт — мъртъвците добре се бяха подготвили за обсадата.

— Леле, колко са много — хлъцна момчето. — Та те ще превземат целия замък!

„Да, наистина са нелоша армия“ — с известна гордост си помислих аз. Все пак всички тези мъртъвци ги бях вдигнал единствено аз. При това само за няколко дни. А ако поработя сериозно с този артефакт, ще мога да събера цял легион от скелети и да ги насоча към Халифата! Така, стига съм се разсейвал...

— Глупости — изсумтя Велхеор. — Всеки от живеещите в замъка вампири без усилие ще избие по стотина от тези глупави същества. Много се надявам мъртъвците да ги разсеят поне за половин час. И всъщност защо изобщо си бърборя с теб? Я бягай оттук, по-нататък сами ще се оправим.

— Ами заповядайте — изсумтя момчето. — Ще погледам от кулата как ще свърши всичко. — И той неочаквано ни се изплези. — Пожелавам ви да оцелеете.

Когато момчето се скри зад една от кулите, аз се обърнах към Велхеор:

— Ще тръгваме ли?

— Почакай малко, твоят вампир сигурно и той ще излезе да погледа и да вземе участие във веселбата. Така че сега ще наблюдаваме спокойно, ще си получим зрелището, и едва след това ще тръгнем по работа.

И ние съвсем открито се приближихме до атакуваната стена, за да наблюдаваме случващото се „от първия ред“. Признавам, че и на мен самият ми беше интересно да видя как ще се развият събитията по-нататък. А те се развиваха доста предсказуемо — скелетите стигнаха до стените на замъка и започнаха обсада по всички правила на военното изкуство. Поне така каза Велхеор, аз не бях много на ти с тези правила. Скелетите-магьосници започнаха да обсипват стените с Огнени топки и други подобни, докато в същото време редовите скелети домъкваша стълбите.

Вампирите без излишно суетене заеха местата си по стените — отблъскваха атакуващите заклинания с помощта на Изкуството и трошаха със своите кукри подпрените стълби. Между другото, стълбите бяха направени от кости и завършваха с ръце, които много

добре се закрепваха към ръба на крепостната стена. Цялата атака се провеждаше практически в пълна тишина — единствено вампирите си подхвърляха кратки фрази, скелетите просто нямаха с какво да говорят или викат.

— Това е смешно — разочаровано каза Велхеор. — А аз си мислех, че ще бъде... някак по-зрелищно, знам ли... Мъртъвците дори не могат да ги затруднят сериозно. Само виж — сеонците правят каквото си искат.

— Да, явно надценените сили на мъртъвците, ти беше прав — бях принуден да призная.

— Дори и аз ги надценените — Велхеор обърна гръб на обсаждащите замъка скелети и се огледа. — Е, какво пък, накъде отиваме?

Аз още веднъж проверих на картата.

— Ето там по онзи преход — посочих към моста, намиращ се в непосредствена близост до сблъсъка с неживите. — Да отидем в замъка, там пак ще проверим на картата.

— Ей, момчета, вие накъде?! — неочаквано се разнесе силен глас. — По-добре ни помогнете!

Към нас тичаше вампир, стиснал кукри. Съдейки по висящата встрани ръка, той беше получил рана по време на битката с неживите, тоест скелетите се оказаха не толкова безобидни.

— Остави ни на мира — махна с ръка Велхеор и се отправи към прехода. — И без теб си имаме достатъчно работа.

— Какво говориш?! — изуми се вампирът. — Там тези същества са безброй, изтласкват ни. Чудно откъде ли изобщо се появиха?!

„Ама че лепка“ — помислих си раздражено.

— Махни ми се от главата — изсумтя Велхеор. — Какви сте такива, с обикновени неживи да не можете да се справите? Спокойният живот ви е изнежил, а?

— Хей, човече, кой си ти всъщност? — внезапно стана предпазлив вампирът. — Нещо не си те спомням. Нов ли си?

— Нов, чисто нов... — Велхеор се обърна и тръгна към вампира, сякаш възнамеряваше да го потупа по рамото, но вместо това изведнъж заби в гърдите му кукри. — А по-точно добре забравен стар. Отпуснали сте се тук без мен — никаква охрана, нулева боеспособност... боен клан, скапаняци...

— Какво правиш? — подскочих аз. — Нямахме намерение да привличаме внимание!

— Да, нещо се поразгорещих малко — призна вампирът и с небрежен жест хвърли трупа от стената. — Да вървим, а?

— Да върв-ъ... — заекнах аз, поглеждайки зад гърба на Велхеор. — Виж!

Към нас тичаха няколко вампира.

— Забелязаха ни — констатира вампирът.

— Поразгорещил се бил — изсумтях ядосано и извадих кукри от ножницата. — Какво ще правим сега?

— Ще се бием, какво друго.

И ние наистина се подготвихме за решителна битка. Напипах черепа в пояса си, надявайки се с негова помощ да призова мъртъвците на помощ, но тогава един от вампирите извика към нас:

— Какво стоите, извикайте помощ! Без Висши няма да се справим!

Ние с Велхеор се спогледахме.

— Както кажеш — бързо отвърна Велхеор, скривайки кукри обратно под плаща. — Да вървим да ги извикаме...

Вампирите изтичаха покрай нас, а ние бавно тръгнахме след тях.

— За какво говорят? — попитах озадачено.

— Не разбра ли? — ухили се вампирът. — За защита на замъка са изпратили само млади вампири. А всички Висши са продължили да се занимават с техните си работи. Явно затова мъртъвците бяха толкова успешни в действията си.

— И какво ни дава това?

— Ами нищо. Видяхме достатъчно вече, време е да действаме.

Едва след като влязохме по един от преходите във вътрешността на замъка, аз със закъснение разбрах, че картата не указва височината. Тоест откраднатият амулет можеше да се намира на всеки от етажите. А за това, че ухапалият ме вампир можеше просто да го е загубил или подарил на някой, се опитвах дори да не мисля.

Ние с бавна, спокойна походка вървахме по коридорите, като периодически проверявахме по картата. Няколко пъти се разминавахме с местни вампири, но очевидно ни приемаха за свои, поздравяваха ни и се интересуваха какво се случва навън.

Скоро стрелката на картата ни доведе до заключена врата.

— Ще разбиваме ли? — предложи Велхеор.

— Мислех, че се опитваме да не вдигаме шум — напомних аз. — Ще действаме по-просто. — Почуках на вратата: — Има ли някой вкъщи?

Признавам, че очаквах нещо от рода, че вратата няма да се отвори или че ще я отвори непознат вампир, дори тайно се надявах още първия път да попадна на търсения вампир. Но реалността надмина всичките ми очаквания — вратата се отвори от ритник и аз едва успях да отскоча настрана. Отворилият вратата вампир ме блъсна в рамото и спокойно продължи по коридора. Изненадан от неочакваната грубост, аз предпазливо надникнах през вратата и видях...

— Това трапезария ли е или какво? — попитах втрещено.

Приличното по размери помещение беше пълно с маси, а в далечния ъгъл имаше най-обикновен бар с множество дървени бъчви. От няколкото десетки маси бяха заети поне половината, и цветът на течността в чашите на събралите се тук вампири точно показваше какво се съхраняваше в бъчвите. Но мен повече ме интересуваха лицата се събралите се тук сеонци — търсех ухапалият ме вампир. За съжаление, оттук не можех да разгледам всички.

— Аха — доволно потвърди Велхеор. — Много подходящо, аз сякаш изведнъж огладнях.

— Тогава да вървим.

Бързо влязох в трапезарията, така че да не привличам много внимание. Велхеор веднага се отправи към бара за едно питие, а аз седнах на най-близката маса и продължих да се оглеждам.

Изпивайки едната чаша още по пътя, Велхеор седна до мен и протегна втората:

— Искаш ли?

И без да дочака отговор, я изпразни.

— Е, както искаш. Чудесна кръв. Дали да не ударя още няколко чаши?

— Виж какво, сега нямаме време за закуски — намръщих се аз, приключвайки с огледа. — Вампирът го няма тук, да разгледаме по-нататък.

Напуснахме трапезарията и продължихме търсенето. За щастие, аз вече бях измислил как да решим проблема с определянето на етаж,

на който е амулетът. Трябваше само да завъртя картата вертикално и стрелката веднага посочи нагоре, като дори изписа точното разстояние. Преценяйки височината на тавана, аз бързо определих на кой стаж трябва да се качим и ние се отправихме към стълбите.

Малко по-късно отново се оказахме пред врата.

— Пак ли ще чукаме? — прозя се Велхеор.

— Разбира се.

— Ама че си дървен.

Хванах дръжката на висящия на пояса ми нож и почуках. Вратата се отвори почти веднага след почукването и пред мен застана търсения вампир.

— Ти! — зловещо изхриптях аз.

— Да — не тръгна да спори вампирът. — А ти кой си?

От този неочакван въпрос аз направо замръзнах безмълвен. Затова пък Велхеор изобщо не се смути — отмести ме настрани, допря кукри до гърлото на вампира и го избута обратно в стаята. Влязох след вампирите, като затворих вратата след себе си.

— Искаш ли да ти освежа паметта? — ухили се Велхеор. — Може би с лек болезнен шок, възникнал следствие откъсване на крайници?

Вампирът удивено гледаше допрения до гърлото му нож, явно опитвайки се да осъзнае случващото се.

— Знаеш ли кой съм аз? Заплашваш ме, и то в Сеон?

Велхеор се ухили и с бърз удар на кукри отсече дясната ръка на вампира от китката.

— А-а! — извика вампирът и продължи вика на болка неочаквано спокоен: — А-ах, да, помня те, ти и още няколко човека тогава ми попречихте да изпия момичето. Но какво правиш тук? По-скоро аз трябва да те търся, за да си отмъстя.

„Той наистина е изненадан от появата ми!“ — помислих си озадачен. Въпреки че Велхеор ме предупреждаваше, че вампирът усеща приближаването на обърнат, изглежда тази гадинка нищо подобно не го безпокоеше. Аз преодолях толкова труден, пълен с опасности път, а той дори е забравил, че ме е ухапал!

Изпитах острото усещане, че спирам да разбирам какво се случва.

— Ти направи точно това — и ме ухапа, за да ме превърнеш в нисш вампир!

— Аз?! — истински се изненада вампирът. — Разбира се, аз съм доста отмъстителен, но тогава щях да си отмъстя на цялата ви компания, а не само на теб.

Логиката в думите му беше очевидна.

— Тук нещо не е наред. Вампирите нищо не забравят — напомни Велхеор. — По-конкретно, не забравят, освен ако сами не го пожелаят. Но кой би искал да забрави за извършено отмъщение?

Тоест вампирът ни лъжеше? Тогава беше страхотен актьор. Но защо му беше да го прави? Да не смята, че така ще избегне разплатата?

Възползвайки се от объркването ни, вампирът се опита да избяга, но веднага получи тежък удар в челюстта от Велхеор.

— Не ме ядосвай — спокойно помоли той и отново ме погледна: — Помниш ли онова момче — шатерския шпионин? На него също му бяха прочистили мозъка.

— Мислиш, че...

— Лесно е — потвърди Велхеор. — Макар че никога не съм чувал за изтрита памет на вампир. Разбира се, дори и Академията използва подобни методи, но те въздействат само на хората и не толкова деликатно обработват мозъка. По-скоро ужасно непохватно — в действителност просто изгарят парчета спомени, а често и цялата памет.

Да, с тази тяхна практика вече бях добре запознат.

— Значи смяташ, че някой е използвал този вампир?

— Много е вероятно — потвърди опасенията ми Велхеор. — Само не знам защо.

Мисля, че се досещах защо.

— Той ми открадна някои неща — признах аз. — Почакай...

Да питам вампира къде е дневникът на забравения Майстор и моят справочник беше безполезно. Затова пък можех с помощта на картата да намеря откраднатия си амулет — стрелката уверено сочеше към стоящия до стената шкаф.

Пъхнах картата обратно в джоба си и започнах да търся.

— Какво правиш? — озадачено попита нашия пленник.

Между другото, ако се съди по искрения интерес в гласа му, отсечената китка не му причиняваше особени неудобства.

— Търся си нещата — поясних аз, издърпвайки едно след друго чекмеджетата на шкафа.

Справочника, амулета и „пелената“ намерих в най-долното чекмедже под купчина разноцветни и, най-важното, чисти чорапи. Но дневникът на безименния Майстор го нямаше.

Едва взех в ръка справочника, когато по пръстите ми пробяга странен импулс и в главата ми прозвуча весел момчешки глас:

„Ако искаш да получиш обратно дневника на своя роднина, ела в Храма на Пазителите.“

Едва не изпуснах книгата от изненада.

Какво беше това? И какъв е този Храм на Пазителите? Малко ли са ми загадките, че сега и това. И защо детският глас нарече безименния собственик на дневника мой роднина?

— Намери ли каквото търсеше? — попита Велхеор, без да маха кукри от врата на заловения вампир.

— А, да — размахвах книжката под носа на пленника. — Пак ли ще ни уверяваш, че не си спомняш за нападението?

— Аз... аз не знам, откъде се взе това! — по-скоро озадачено, отколкото уплашено, отвърна вампирът. — Макар сега да усещам, че моят знак е на теб... но нищо подобно не помня.

Най-тъжното беше, че му повярвах.

— Дори да е така, това не променя нищо — колкото може потвърдо казах аз. — Трябва да спра процеса на преобръщане, което означава да те убия.

— Не е задължително да ме убиваш! — бързо заговори вампирът. — Мога да изпълня ритуал, разкъсващ връзката помежду ни, и преобръщането ти ще се прекъсне!

— Не говори глупости!

По принцип, пред лицето на смъртта и аз на негово място също щях да говоря, без да спирам.

— Кълна се, че е вярно! Може да попиташ спътника си!

Велхеор удари вампира по врата с такава сила, че главата му се отметна напред назад и той бавно се отпусна на пода.

— Писна ми — раздразнено каза Велхеор. — Не мислех, че бойният клан толкова се е изродил — дори не направи опит да се съпротивлява.

— Велхеор, той лъже ли? — настоятелно попитах аз.

Вампирът сви рамене:

— Не, не лъже. Но какво променя това?

— Как така „какво променя“? — подскочих аз. — Всичко! Означава, че мога и да не ставам убиец! Но във всички книги пише, че да се прекъсне връзката може само като се убие вампира, дори друидите говориха само за този начин.

— Твърде дълго би звучало: „... да убиеш вампира или да го принудиш да извърши ритуала за прекъсване на връзката“. Твоите предци не са обичали да навлизат в подробности, а друидите никога не са харесвали вампирите. Така че през вековете текста леко се е смалил.

Въздъгнах с облекчение:

— Значи може да го накараш да изпълни ритуала и да приключим?

— Съмнявам се — Велхеор поклати глава. — Твоето преобръщане е отишло твърде далеч, ритуалът има стопроцентов резултат само в началния стадий. Така че продължавай напред — убий го, нали затова дойдохме тук.

Стоях и гледах лежащия пред мен вампир.

„Но аз никога никого не съм убивал — неочаквано осъзнах аз. — Тоест имаше битки с тролове, ходещи мъртъвци, елементали, плъхове, но така... гледайки в очите човека... или вампира...“

— Не мога да го убия — казах тихо на Велхеор.

— Не разбирам — намръщи се вампирът.

— Никога никого не съм убивал...

В това време вампирът дойде в съзнание и започна да ни убеждава:

— Повярвайте ми, аз не съм направил нищо лошо! Ако искате да знаете, аз никога не съм обичал да ловувам! Огледайте се — занимавам се с история и сега не мога да напускам замъка. Но в бойния клан не те смятат за вампир, ако не направиш поне един набег в земите на хората. Аз нямаше да убия момичето, честно!

— Аха, само щеше да я превърнеш в нисш вампир — изсумтя Велхеор. — Лежи и не мърдай!

Дръпнах Велхеор настрана:

— Не мога да го убия...

Велхеор ме погледна замислено и без никаква причина ме удари силно в челюстта. Разбира се, аз изобщо не успях да реагирам,

отстъпих назад и изтървах всичко, което държах в ръце.

— За какво?!

Пред очите ми танцуваха звезди, но успях да остана на крака.

— Ти си идиот! — неочаквано злобно ревна вампирът. — Всеки убиец, злодей и крадец си има история! Като дете родителите му са го били, връстниците му са го тормозели, нямал е какво да яде... И какво? Мислиш ли, че това е оправдание?!

Той подскочи към вампира, сграбчи го за косата и с едно късо движение на кукри му отсече главата.

— Не! — извиках със закъснение.

— Отмъщението е извършено — вече спокойно каза Велхеор и хвърли главата на вампира в краката ми. — Преобръщането е спряно, не стана убиец. Какво сега не ти харесва?

— Да, отмъщението е извършено — повторих машинално.

Заобиколих главата в широка дъга, механично вдигнах от пода справочника, амулета и вече безполезната „пелена“. Това просто, делнично убийство изглеждаше толкова ужасно, че буквално блокирах.

„Дракон да ме вземе, дори не знаех името му...“ — някак отвлечено си помислих.

— Слушай, а кога ще разбера тръгнал ли е процесът наобратно или не? Или това е дълъг процес, както и заразяването?

— Нищо подобно — увери ме вампирът. — Забрави ли, че аз значително забавих преобръщането? Така че обратният процес се извършва дори още по-бързо. Няколко часа са достатъчни. Сам ще го почувстваш и видиш.

— Надявам се — въздъхнах аз. — Поне способностите ми по-бързо да се върнат... и белега най-накрая да излекувам...

Велхеор погледна в коридора, но веднага затвори вратата:

— Имаме си гости.

— Толкова бързо?! — бях изумен. — Сигурен ли си, че са за нас, а не по свои си работи?

— Сигурен съм. Не си спомням говорил ли съм ти, че при вампирите има родствена връзка?

— Каза нещо такова — съгласих се аз.

— Така че сигурно този вампир има роднини в замъка и те веднага се усетили смъртта му.

Вратата се разтърси от силен удар и като по чудо остана на мястото си.

— Пътят за отстъпление е отрязан — каза Велхеор и погледна през прозореца. — Е, какво пък, радвай се, че ще умреш човек. Човек — това звучи гордо и така нататък. По-добре да умреш човек, отколкото да водиш мизерно съществуване като недоразвит вампир — нали така казваше?

— Не съм казал това — промърморих аз. — Ти сериозно ли се каниш да умираш?

— Разбира се — весело отговори вампирът. — Не се тревожи толкова, смъртта е нормално явление. Между другото, аз все още не знам какво ни очаква там, отвъд... това е любопитно...

Гледах към неуниващия вампир и изобщо не можах да повярвам, че наистина се кани да умира.

— Защо ме гледаш толкова учудено?

— Нещо не си на себе си — така лесно да се предаваш. А къде е ловният дух и прочие?

— Да, шегувам се — ухили се Велхеор. — Нека да помислим за резервен вариант, защото ако не измислиш нещо, тогава по-добре да умрем в битката. Сам разбираш, че те трябва да са прочели моите справочници по теория и практика на мъченията, и определено са натрупали доста въпроси...

Честно казано, просто не исках да разкривам на Велхеор плана си за връщане у дома и по възможност се надявах да минем без използване на Великата библиотека. Но след споменаването на изтезанията аз с лекота промених своите намерения.

— Спокойно — не знам на кого го казах, на него или все пак на себе си. — Няма да ни се наложи да си пробиваме път с бой.

Но преди да успея да отворя проход към Великата библиотека, вратата най-накрая беше избита. Тя рухна право върху мен и ако не беше щастливо поставената между пода и вратата мебел, всичко можеше да се окаже много неприятно. А така аз просто бях леко притиснат към пода и нямаше никакъв дискомфорт или чувство за тежест. Осъзнавайки, че започват сериозните проблеми, бързо бръкнах в чантата и докоснах черепа, като дадох кратка команда.

Над мен профучаха няколко вампира, които веднага атакуваха Велхеор. При това още двама останаха на входа да ми правят

компания. Явно не се канеха да ме убиват веднага, просто безцеремонно ме измъкнаха изпод вратата и ме фиксираха в пространството, тоест завързаха ръцете зад гърба ми и ме обърнаха с лице към стената. При Велхеор нещата не бяха много по-различни.

— Този трябваше да го приспим, твърде енергично се съпротивляваше — след шум на кратка схватка се раздаде зад гърба ми.

Уау, трябваше им толкова малко време, за да хванат Велхеор? Сериозни момчета.

— Ей, ти, човека! — обърнаха ме и ме вдигнаха за яката като малко кученце. — Кои сте вие? И какво правите тук?

От тона, с който беше зададен въпроса, ми стана толкова неприятно, че незабавно формирах ясен отговор:

— Аз съм Зак, а той — Велхеор. Вмъкнахме се в замъка, за да убием този тук — аз внимателно посочих с пръст обезглавения труп на вампира.

— За какво?

— Лични сметки.

Огледах се и бързо прецених ситуацията — Велхеор лежеше на пода в безсъзнание, до него се търкаляше друг вампир с кукри в корема. Двама вампири охраняваха Велхеор и още двама говореха с мен.

„В голяма беда сме — мислех трескаво. — И всичко това, защото прекалено се отпуснахме. Можехме да убием вампира и веднага да се измъкнем през вратата. Минута, и щяхме да сме в Крайдол. Как може да съм такъв глупак?“

— Това наистина ли е Велхеор? — попита един от вампирите.

— Той е — увери го втория, вдигна Велхеор и го повлече към нас. — Видях го веднъж при боя с миирците. Ох, какъв звяр. Да го убием още сега, докато е в безсъзнание?

— Шегуваш ли се? Тихомълком да убием най-кървавия вампир на хилядолетието? — вдигна вежди очевидно главният сред тях. — Свидетели на това епохално събитие трябва да станат минимум всички жители на замъка. А този — той ме погледна изразително, — този може и сега...

Пръстите около врата ми бързо започнаха да се свиват.

— Помощ — изграчих с мъка.

Когато лежах под вратата, успях да използвам артефакта и да вдигна убития от нас вампир, давайки му проста заповед — да нападне вампирите при произнасяне на кодова дума. И именно нея казах сега.

Обезглавеното тяло се изви във въздуха, издърпа кукри от трупа и с един мълниеносен удар отсече ръката на държащия ме сеонец. Рухнах на пода и веднага се претърколих настрани, докато останалите вампири мигновено забравиха за мен и се втурнаха към мъртвеца.

Врата! Спешно ми трябваше врата! Само че просто нямаше да успея да довлеча Велхеор в коридора... освен ако...

Извадих ключа, сложих го в ключалката на лежащата на пода врата и мислено се помолих:

— Дано да се получи...

Вдигайки тежката врата, аз с изненада и радост видях зад нея пода на библиотеката. Чувството беше сякаш двете помещения бяха застанали перпендикулярно едно на друго, защото рафтовете водеха някъде надолу.

„Само да не се пребия“ — помислих по инерция, макар и да не можех да си представя този процес.

Извадих ключа и хванах крака на лежащия неподвижно Велхеор, после бързо пропълзях под вратата и се свих в очакване на падането, но вместо това само болезнено ударих главата си в пода. В същото време вратата се затвори зад мен от самосебе си.

— Да! — извиках радостно, оставяйки ехото да обикаля из Великата библиотека. — Успяхме! Всъщност не, аз успях!

ДЕЙСТВИЕ 8

Лежах на пода, разперил ръце настрани, и гледах безкрайно далечния таван. Разбира се, не точно безкрайно далечен, но беше наистина много нависоко.

— Зак, това ти ли си?

Зад един от рафтовете надникна Велес. В ръцете си държеше огромна книга, на краката му гордо се белееха кожени чехли, а на раменете му беше наметнат червен хавлиен халат. Изглежда библиотекарят беше решил окончателно да се пресели тук.

— Аз съм, че кой друг. Забавих се малко в земите на вампирите.

— Нали обеща да се обадиш след няколко часа — с лек укор напомни Велес. — Вече мина почти цял ден. Помислих, че нещо ти се е случило...

— Случи се. Имахме някои проблеми там, така че трябваше да забавя връщането си.

— А сега всичко наред ли е? — полуутвърдително попита библиотекарят. — Виждам, че белегът ти е изчезнал.

— Наистина ли?! — попитах изненадано и веднага опипах бузата си.

Белегът наистина го нямаше.

— Странно, защо ли? — бях изненадан. — Няма значение, прекрасно е, макар и необяснимо... А, като казах за необяснимото — ти намери ли нещо за черепа?

— И още как! Много подробно описание на артефакта, и има една интересна подробност — той не е от нашия свят.

— Как така не е от нашия свят?

— Ами така. И едва ли някога ще разберем как се е озовал на Великото гробище. Между другото, каквото и да става, в никакъв случай кръвта ти не трябва да попада върху черепа.

Тук наистина изтръпнах:

— Ъ-ъ... и какво ще стане тогава?

— Ами ако се съди по това, което прочетох, черепът взема от човека най-ценното в замяна на способността да командва мъртвите.

— Най-ценното? И кое е то?

— За всеки е различно — сви рамене Велес. — Какво, ти да не го използва?

— Ами така се случи — смутих се аз, трескаво опитвайки се да разбера какво ми е най-ценното освен любимия ми собствен живот. Той поне все още си беше с мен.

— Това е много лошо — поклати глава библиотекарят. — Все още не съм превел целия текст, но нищо добро не чакай от този артефакт.

— Като стана дума за недобри неща — внезапно си спомних аз. — Потърси повече информация за Храма на Пазителите. Нямам представа какво е и къде е, само смътно чух за него.

— Ще потърся, разбира се — тук той най-накрая забеляза лежащия на пода на вампир: — Ей, какво е станало с Велхеор? Изобщо жив ли е?

— Жив е, жив — уверих го аз. — И между другото, трябва да го замъкна в къщата преди да се е събудил.

— Надяваш се да скриеш съществуването на библиотеката? А как ще обясниш пренасянето в Крайдол?

— Ще измисля нещо — махнах с ръка. — Използвал съм индивидуален телепорт за еднократна употреба, например... тоест два телепорта. Макар че те не действат на такива огромни разстояния... Добре де, все ще измисля нещо. Хайде първо да свърша работата, а после ще мина да видим какво не е наред с този череп.

Успях някак си да метна вампира на рамо, отворих пак вратата и погледнах в добре познатия ми коридор на Прокълнатата къща. Никой. Внимателно домъкнах Велхеор в стаята си и седнах на леглото да си почина малко, но не мина и минута и вампирът подскочи във въздуха, сграбчи ме за гърлото и ме вдигна от пода. След като се огледа, той рязко попита:

— Бързо казвай как се озовахме тук!

— Кхъ... — само това успях да кажа.

— От друга страна — започнах да размишлява на глас Велхеор, продължавайки да ме държи в протегнатата си ръка — ако ми кажеш всичко сега, то вече няма да е толкова интересно...

— Пусни ме! — с усилие изхриптах аз.

Пред очите ми вече започнаха да танцуват цветни петна, когато най-накрая вампирът ме пусна и аз паднах на пода.

— Или все пак да ти измъкна признание...

— О-ох — аз поех дългоочакваната глътка въздух и казах раздразнено: — Уточни се какво точно искаш все пак — да разказвам или не.

Вампирът радостно потри ръце:

— Не, не. Аз сам ще разбера. Толкова е възбуждащо — да разгадая сам мистерията... Не ме лишавай от това удоволствие.

— Никога — отговорих честно. — Да вървим и да зарадваме моите приятели, а?

— Нашите приятели — поправи ме Велхеор.

— Най-кървавият вампир на хилядолетието има приятели?

— Има, разбира се — вампирът се усмихна. — Но врагове няма. Живи поне няма.

Е, какво пък, в това можех да повярвам. Въпреки че, доколкото си спомнях, вампирът, убил жената на Келнмиир, все още ходеше по тази земя, но за него Велхеор явно не искаше да си спомня.

Ние напуснахме стаята и слязохме долу толкова тихо, че никой дори не забеляза появата ни — приятелите ми седяха на масата и тихо отпиваха као. За миг се почувствах така, сякаш седемте дни, прекарани в земята на вампирите, не ги е имало. Просто всичко това е било само един глупав кошмар...

— Зак! — Даркин ме забеляза първи. — Къде изчезна толкова време?!

Невил, Чез, Даркин и Стела... Нямахте ги само Наив, Алиса... и Стил. Интересно дали беше се оправил?

— Да, Зак, къде изчезна? — многозначително попита Чез, скачайки от масата. — И най-важното, как мина всичко?

— Какво „как мина“? — попита Даркин, прехвърляйки поглед от мен към Чез и обратно. — И къде ти е белегът?

— Всичко мина нормално — уверих Чез и вече на Даркин поясних: — Минах кратък курс на лечение. Както виждаш, вече всичко е наред. А при вас как е?

— Не добре... — тихо каза Невил.

Съдейки по тона и вида на Викерс старши, ставаше дума за наистина сериозни проблеми. А и той изглеждаше подозрително блед.

— Проблеми с Наив — каза Чез.

— При това сериозни — въздъхна Невил. — Велхеор, радвам се, че се върна. Ние наистина се нуждаем от твоята помощ...

— Кого да убия? — веднага се оживи Велхеор.

— Наив го ухапа вампир — игнорирайки въпроса му, каза Невил.

— Наистина ли?! — изненадах се аз.

Току-що се бяхме върнали от земята на вампирите, но изглежда щеше да се наложи да отидем още веднъж.

— И кой го ухапа?

— Започнал да се среща с онова момиче, което спасихме от вампира — отвърна Викерс старши. — Влюбеният глупак дори не забелязал, че се срещали само след залез слънце. Ухапването на сеонеца я превърнало в нисш вампир, но не посмяла да каже на ухажора си.

Ето къде е отивал онази ноц нашето Огнено момче! На среща! Кой би си помислил... Но колко неудачно си беше избрал приятелка... Впрочем това беше общ проблем за цялата ни петорка.

— Странно е да чуеш словосъчетанието „влюбен глупак“ от човека, който почти предизвика на дуел боен друид — отбеляза Чез. — Горкото момиче просто се е страхувало, че Наив няма да иска да се среща с нисш вампир, нали в Крайдол това е нещо много сериозно, нисшите са отритнати. Учуден съм, че родителите ѝ още не са я изхвърлили от дома си. А тя съвсем случайно го ухапала, от неопитност, не могла да сдържи навреме инстинкта си — той ми намигна, — като цяло просто не се сдържала.

Така, значи при нея е отивал Наив, когато ние с Велхеор го хванахме да излиза от къщата онази ноц. Дори бях готов да допусна, че Наив се е отказал от вечеря, подлагайки се на някаква диета, за да се хареса повече на момичето, затова и не е взел сънотворното на Велхеор.

— Така, може ли все пак да се качим при моя брат?! — неочаквано нервно извика Невил.

— Да, разбира се — бързо отвърнах аз и, колкото и да беше странно, Велхеор не тръгна да спори с мен.

Няколко минути по-късно ние вече бяхме седнали до спящия Наив и търпеливо чакахме присъдата на Велхеор. Вампирът

внимателно огледа Викерс младши, а след това затвори очи и започна да прокарва над него ръцете си.

— А къде е Алиса? — попитах шепнешком Чез. — И какво стана със Стил, дойде ли на себе си?

Признавам, че нямах търпение да ѝ разкажа за съня си. Може би като разбере, че има вероятност Келнмиир да се върне, тя поне малко ще омекне.

— Колкото и да е странно, със Стил всичко е наред, с изключение на силното изтощение. Събуди се, като изобщо не си спомня събитията, настъпили след нападението на Академията. Така че вие с Алиса наистина успяхте да направите невъзможното. Между другото, Алиса точно сега разхожда нашия болен.

„Какво значи «разхожда»? — подозрително помислих аз. — Първо приятелска среща с Девлин, сега разходки със Стил. Ох, не ми харесва всичко това. Даже бих казал, че направо ме вбесява.“

— Може да не шептите — без да отваря очи, каза Велхеор. — На мен не ми пречите, а Наив и гръм няма да го събуди — финалния период на развитието на вампиризма вече е започнал.

Невил нервно издиша:

— Същото каза и Мелисия. Според нея процесът вече е необратим, но никой не разбира по-добре от самите вампири, така че тя ни препоръча да се консултираме с вас.

— Точно така — потвърди Велхеор, приключвайки с изследването. — Процесът наистина е необратим.

Невил отпусна глава в ръцете си и тихо прошепна:

— О, не...

— Можем да опитаме да убием ухапалия го вампир — неочаквано предложи Велхеор. — В много редки случаи това може да спре преобръщането, дори и да е отишло толкова далече.

— Нещо ми подсказва, че Наив ще е против — въздъхна Невил. — И няма други варианти?

— Не — увери го Велхеор. — И между другото, ние може и да не искаме неговото разрешение. Ако проблемът може да бъде решен с помощта на убийство...

— ... това със сигурност ще бъде твоят избор, сигурни сме — намръщих се аз. — За съжаление, така може да решават проблемите си

само най-кървавите вампири на хилядолетието. Ние, обикновените хора, трябва да се ръководим от морални принципи, да знаеш.

Велхеор сложи ръце зад главата си и се загледа в тавана:

— Ску-ука.

— Наив ще стане обърнат във вампир — бавно каза Невил. — Какво да кажа на родителите си?

Значи Наив ще загуби способността си към Занаята и вече няма да може да се обучава с нас. Първо Невил, сега брат му... Нашата петорка се разпадаше буквално пред очите ни.

— Е, да си обърнат във вампир не е толкова лошо — отбеляза Даркин леко обидено. — Въпреки че няма да може да се занимава със Занаята, но поне ще остане жив.

— Успокой ме — въздъхна Невил.

— Може пък да успее да намери себе си в нещо друго — казах неуверено. — Ако наистина обича това момиче, то сега ще им бъде полесно и по-добре заедно.

Все пак общуването би следвало да става много по-лесно, ако и двамата партньори са от един и същ вид. Може би точно с тези различия бяха свързани и моите проблеми с Алиса, и неразбирателството между Невил и Мелисия. За човек беше трудно да разбере друидите или вампирите — прекалено различни същества бяхме. Погледнах към Стела и Даркин — на тези двамата и принадлежността към един и същи вид не помогна, не минават без караници. Колко сложно беше всичко...

— Като цяло, каквото можах — направих — обобщи Велхеор и неочаквано бързо напусна стаята. — По-нататък сте вие. А аз трябва да свърша някои неща преди тръгването.

— Заминаваш ли някъде?

— Както и вие — вече зад вратата отвърна вампирът. — Нали не си си мислил, че ще отидете на война без мен? Точно това не бих го пропуснал за нищо на света.

Велхеор вече го нямаше, а ние все още гледахме в затворената врата.

— Той каза „на война“? — казах накрая аз. — Ние нали отиваме в учебен лагер, или не?

— Да. В учебен лагер — съгласи се Чез. — Но ти просто не си чул последните новини — в Империята е обявено военно положение.

Ние сме на ръба на война, а може и да е започнала, не знаем дали ни съобщават всички новини...

— Все по-зле става.

— Ние също ще дойдем — смутено каза Даркин. — Днес трябва да ни издадат документа.

Стела и Даркин се отправиха към изхода.

— Ъ-ъ... какъв документ? — със закъснение попитах аз.

— Ами документа за вашия Висок дом. Ние сега сме твоя гвардия, не помниш ли?

Нищо не разбирах.

— Кой ще ви издаде този документ? — попитах със закъснение, но вампирите вече бяха заминали.

— О, да — разцъфна в усмивка Чез. — Ти още не знаеш. Онзи ден леля ти се появи тук.

— Леля Елиза?!

Чез многозначително погледна към апатично седящия Невил.

— Да излезем някъде и да обсъдим всичко.

— Вървете — кимна ми Викерс старши. — Аз ще постоя тук още малко.

Ние с Чез слязохме обратно в залата и той ми разказа последните новини. Показа се, че леля ми пристигнала почти веднага след моето заминаване. Донесла всички необходими документи, удостоверяващи преминаването на нисшите вампири в гвардията на Висок дом Никерс, и изгладила всички въпроси с третокурсниците. Също така, ако се съди по думите на Чез, леля Елиза веднага намерила някаква работа на вампирите. Е, в това можех да повярвам, тя винаги се отличаваше с голяма енергичност...

— Направо душата ми щеше да извади, опитвайки се да разбере къде си отишъл — оплака се Чез.

— А ти какво й каза?

— Излъгах нещо за задачи на Академията. Тя не може да отиде там, за да се провери думите ми, въпреки че от нея може всичко да се очаква.

Това беше последният ми въпрос, защото след това дойде ред на Чез. И аз трябваше да отделя доста време, за да му разкажа за всички приключения в земите на вампирите.

— Значи сега си имаме и некромант, или какво?!

— Какъв ти некромант — намръщих се аз. — Артефактът сам вдига неживите, а аз дори не знам техните възможности. Имах късмет, че толкова навреме ми се присъни онзи сън за кръвта, иначе дори не мога да си представя как с Велхеор щяхме да се вмъкнем в замъка.

— Виждаш ли, самата Съдба, онази с главна буква, ти подсказва — пошегува се Чез. — И звучи много интересно. Покажи ми това чудо, искам да му се полюбувам.

— Оставих черепа в библиотеката. После ще го видиш. Между другото, Велес обеща да се порови в книгите, има някакви проблеми със заплащането за ползването на артефакта... а и този Храм на Пазителите е пълна мистерия. Изглежда някой е организирал цялата тази бъркотия с вампира просто за да ми даде това съобщение. Ама че гадост! — избухнах аз. — Решаваш един проблем и веднага се появяват десет други.

В залата слезе Невил.

— Ще се прибера... вкъщи... — разсеяно каза той. — Зак, радвам се, че се върна жив и здрав и всичко е минало както трябва. После ще поговорим...

— Горкият — изпрати го с поглед Чез. — Чувства се виновен, че не е опазил малкия си брат, защото се е увлякъл прекалено по своята друидка.

— Едва ли Невил би могъл да опази брат си, дори и да вървеше по петите му.

— В края на краищата, Наив не е дете и има глава на раменете си. Въпреки, че я ползва най-вече просто за да яде.

— Затова пък за трима — не можах да устоя аз и ние дружно се засмяхме.

След смеха настъпи продължителна пауза — и двамата не бяха сигурни дали е уместно в тази ситуация.

— Мисля, че той ще се оправи — казах накрая.

— Разбира се — както ми се стори, твърде весело каза Чез. — Между другото, на твоето място не бих се задържал тук, освен ако, разбира се, не искаш да се подложиш на разпит от страна на леля Елиза.

— В смисъл?

— Тя всеки момент трябва да се върне — поясни моят приятел. — Ако желаеш да ѝ се представиш в приличен вид, тогава по-добре

побързай. Вземи душ, преоблечи се в нещо по... невампирско.

Аз със закъснение си спомних, че все още се разхождах с дадените от Велхеор дрехи и дори отдалеч не приличам на ученик от Академията, да не говорим за представител на Висок дом. А леля буквално беше обсебена от етикета.

И, разбира се, точно в този момент входната врата се отвори и на прага застана леля.

— Знаех си, че така ще стане — промърморих под носа си, но веднага се надигнах и пристъпих към леля: — Здравей, лельо Елиза, не очаквах да те видя тук. Какво те води в Пограничните райони?

— Здравей, Закари. Запознавам се с новото парично вложение на Дом Никерс — така наречената гвардия — спокойно каза леля. — Да отидем в кабинета и да поговорим тихо, по семейному.

Всъщност такова нещо като кабинет никога не бяхме имали, но напоследък за разговори често използвахме една от стаите за гости. Там отидохме и сега с леля ми.

— Когато получих писмото ти, направо се ужасих — продължи разговора с любимия си поучителен тон леля. — Как изобщо ти е минало през ума да се свързваш с нисши вампири и дори да наемеш тези същества на работа. И това без да броя създадения от теб орден.

За момент отново се почувствах като провинило се дете, както толкова често се случваше в детството ми, но бързо се окопитих.

— Но...

Леля с жест прекъсна така и незапочнатия ми монолог:

— Да, в началото това ми се стори невероятна глупост. Помислих, че окончателно си превъртял.

Милата, добра леля. Както винаги, не се скъпеше на съмнителни комплименти.

— Но, след като внимателно обмислих идеята ти в контекста на съвременната политическа реалност, стигнах до извода, че това е нелош вариант. При определено стечение на обстоятелствата дружбата с нисшите вампири и наличието на собствена гвардия, предана само на нашия дом, може да донесе наистина много ползи. И аз се радвам, че ти най-накрая започна да мислиш за доброто на Висок дом Никерс. Особено сега, когато в Империята е въведено военно положение.

„Уау — изненадах се аз. — Дори не мога да си спомня кога за последен път ме е хвалила. Всъщност като се замисля, не бях сигурен,

че такова нещо изобщо се е случвало през целия ми грешен живот. Разбира се, грешен от гледна точка на леля.“

— Радвам се, че за първи път в живота си подкрепяш мое начинание — отговорих предпазливо. — А какъв документ издават на вампирите?

— Сертификат с цветовете на нашия дом — пурпурно и златно. Разбира се, променихме го малко, така че да е подходящ за вампирите.

— Сериозно — усмигнах се аз. — Чух, че вече и някаква работа си им намерила?

— Разбира се. Няма просто ей така да им плащаме. Първо, откриваме във всички градове филиали на така наречения орден — ще се борим срещу лошото отношение към нисшите вампири. И второ, вече се договорих с управлението на стражите в редиците им да се зачисли малък взвод от нашата лична гвардия.

Погледнах неразбиращо към леля си:

— Но нали нисшите вампири не могат да работят в държавни структури.

— Нисшите вампири не могат — леля ме погледна лукаво. — Но за личната гвардия на Дом Никерс вратите са отворени навсякъде. И нека само някой се опита да оспори това право.

Да, за кой ли път се убеждавах, че никакви занятия по политология не можеха да ме научат да се оправям в реалния живот. Бих искал да мога да кажа, че леля Елиза се чувства в нашето законодателството като риба във вода, но нямаше да е вярно. Тя беше като ураган, помитащ всеки и всичко по пътя си. И само колко бързо се беше задействала — достатъчни й бяха едва няколко дни, за да създаде сертификата, да узакони създаването на филиали на току-що учредения орден и да се договори със стражата.

— Не съм си представял, че някога ще кажа това — казах бавно, — но съм ти много благодарен.

— Ние сме едно семейство — благосклонно се усмигна леля. — Между другото, вероятно си чул, че съветник Митис направи някои промени в законодателството и сега Майсторите могат да заемат обществени длъжности. И нали знаеш какво означава това?

„О, не, не отново!“ — изкрещях мислено. Отново започва този разговор.

Леля ми буквално грееше от щастие.

— Да, все още имаш шанс да станеш Император.

Малко бяха другите ми проблеми, че сега и това.

— Лельо, вече сме обсъждали този въпрос — изпъшках аз. — Свързах живота си със Занаята.

— Сега едното не пречи на другото! — радостно ме информира леля и смекчи тона: — Ти не бързай, помисли, все още има време. А дотогава прави това, което смяташ за правилно, аз ще те подкрепя във всичко.

Я виж ти? Изглежда леля ми беше решила да смени тактиката и да подходи към мен като към малко дете, на което дават да преяде със сладкиши, за да му се втръснат. Е, аз нямах нищо против. А в замяна можех да обещаая да разгледам възможността... вероятността... ами, общо взето, само да помисля.

— Ох, добре — въздъгнах аз. — За начало да започнем с текущите проблеми.

— Като стана дума за текущите проблеми, ти къде беше през цялото това време? Никой от приятелите ти така и не можа да отговори на този прост въпрос. Е, Чез, разбира се, всичко обясни с подробности, но за този червенокос негодник едно нещо знам със сигурност — не трябва да се вярва на нито една негова дума.

— А, нищо особено, бях а Академията, докладвах за практиката.

— Наистина ли? — изненада се леля. — А Чез каза... впрочем, не е важно какво каза този риж пройдоха.

Уф, кой знае какво беше съчинил невъздържания език на моя приятел.

— Странно, но чичо ти каза, че си напуснал Академията още на следващия ден след нашата среща.

— Ти си говорила с чичо?!

— Да, Ромиус се отби при мен, праща ти поздрав, между другото.

„Да се задави дано с тези поздраве — помислих си ядосано. — Предател...“

— Обеща, че ще ти се обади във форт Скол. Вие скоро ли тръгвате нагам?

— Скоро — въздъгнах аз.

Още щом се оправих с един от проблемите, другият веднага напомни за себе си. Чудя се какви ли планове има чичо ми за мен, щом

планира да идва във форт Скол?

— И бъди по-внимателен там — загрижено каза леля Елиза. — Не рискувай излишно...

Не можах да сдържа усмивката си:

— Не ме е страх да рискувам.

Изведнъж вратата на стаята се отвори с трясък.

— Зак!

В първия момент не познах Алиса. Приличаше на вампир в бойна форма, а тогава чертите на лицето доста се променят.

— Здравей — едва изблеях аз.

— Замина без мен!

Без да обръща внимание на вцепенената от изненада леля Елиза, Алиса се втурна към мен и ми нанесе неочакван удар в стомаха. Докато отварях уста в напразен опит да запълня белите си дробове с въздух, вампирката много подробно и изразително изля всичко, което мислеше за мен. И присъствието на леля ми изобщо не я притесни.

— ... безотговорен, егоистичен, самовлюбен, без никакъв инстинкт за самосъхранение...

И едва тогава тя обърна внимание на леля.

— Още веднъж здравейте. Извинете ме, но със Зак имаме дребни семейни проблеми.

Дори моята невъзмутима леля не веднага намери какво да отговори и за известно време загуби дар слово.

— Не може и дума да става за каквато и да е връзка между теб и Закари! — най-накрая дойде на себе си леля Елиза. — Какво семейство?!

— Спокойно, лельо, не се изнервяй. На твоята възраст това е опасно, годинките са други.

Най-накрая успях да поема дъх нормално, но така и не успях да се включа в разговора на двете дами. Алиса демонстративно ме прегърна през кръста, като не забрави да хвърли насмешлив поглед към леля:

— Със Зак отдавна не сме се виждали и имаме много неща за обсъждане.

От една страна, имах сериозни съмнения, че вампирката прави това напук на леля ми, но от друга страна... със сигурност беше по-добре, отколкото да получавам удари.

— Да, разбира се — изкриви се в нещо подобно на дружелюбна усмивка леля Елиза. — Имам още много работа. Но имай предвид, Зак, ние пак ще се върнем към този въпрос.

Леля излезе от стаята с високо вдигната глава, а аз неволно се свих в очакване на пореден удар в стомаха и скандал. Но вместо това Алиса още по-силно ме прегърна и се притисна към гърдите ми. От изненада направих крачка назад, но тя ме последва.

— Ъ-ъ... ти какво така изведнъж? — попитах предпазливо.

Ръцете ми сами я обхванаха през талията.

— Глупак — каза тя тихо и зарови нос в рамото ми.

— Аз ли съм глупак?

— Да, глупак си. Накара ме да се тревожа, като тръгна с този Велхеор в земите на вампирите. Едва не полудях, докато ви чаках да се върнете.

— Преди изобщо не забелязваше, че съществувам.

Алиса стиснати юмруци:

— Не говори глупости.

— Но защо тогава се държеше така? — попитах объркано аз.

— Глупчо — тя говореше леко приглушено, защото още по-силно се беше вкопчила в мен. — Аз съм момиче, а освен това и вампир... Имам ужасен характер. Мога да правя големи глупости...

Ох, определено не разбирах жените.

— Ти си мъж, понякога трябва да вземеш нещата в свои ръце и да кажеш: „Спри да се държиш като глупачка.“

— Значи за всичко съм виновен аз?! — възкликнах ядосано.

Алиса се отдръпна назад, обви ръце около врата ми и ме погледна в очите:

— Млъкни.

И преди да успея да кажа какво мисля за странната женска логика, тя ме целуна...

След известно време, когато устните ни вече бяха изтръпнали от целувки, ние се откъснахме един от друг и Алиса поиска подробно да й разкажа за приключенията ни с Велхеор. Разказах й за Великото гробище, за посещението в замъка на Велхеор, за нападението над Сеон. Вярно, че за някои подробности от срещата с бившата съпруга на Велхеор предпочетох да замълча, затова пък с радост й съобщих за присънлия ми се Келнмиир.

— Мислиш, че той все още е жив? — попита Алиса с надежда.

— Да, мисля — отвърнах уверено. — Макар Велхеор да казва, че не го чувства, това може да се дължи на факта, че Келнмиир сега не е в нашия свят.

— Надявам се, че е така и един ден той ще се върне — въздъхна вампирката.

Възползвах се от паузата и зададох отдавна вълнуващият ме въпрос:

— А как е Стил?

— Сякаш всичко е наред. Според мен е станал същото забавно момче, което помним от Академията. Въпреки че понякога има такъв странен поглед, сякаш изключва за момент... Може би някакъв остатъчен ефект?

— Възможно е. Сама разбираш, че не знаем какво се е случило в онзи свят.

— А какъв е този незнаен Храм на Пазителите? — попита вампирката. — И още нещо — изобщо не ми харесват онези думи на Велес за заплащане използването на вдигащия мъртъвци артефакт. Какво може да ти вземе?

— Хайде да забравим за малко за всички проблеми и въпроси — казах нежно, прегърнах я и я притиснах към себе си.

— Да... — тя сложи глава на рамото ми и въздъхна. — Работа, работа... Толкова съм уморена. Поне един ден да можем да си почина...

— Дракон да я вземе работата — засмях се щастливо. — Сега, след като най-накрая се сдобрихме, мога да се справя с всичко. Защо толкова ме тормозеше, дори на среща с Девлин отиде...

— Това е от трудния ми характер — въздъхна Алиса, хвърляйки ми лукав поглед. — Разбираш ли, аз съм роднина на Велхеор и Келнмиир. Нали си чувал поговорката „Влюбените като се карат — само се развличат“?

Усмигнах се:

— Да, май съм чувал нещо подобно.

Зад вратата се чува стъпки, а след това и гласът на Чез:

— Ей, Зак, Алиса, там ли сте? Имаме проблеми! Ако не сте облечени, давам ви малко време да си наметнете нещо и после влизам!

— О, не — простенах аз. — Хайде да се престорим, че ни няма.

Алиса ме целуна по врата:

— Тогава ни покрий със Завеса-невидимка.

— Чудесна идея.

Основата на заклинанието се формираше много лесно — просто Завеса за невидимост без каквито и да са украшения и усложнения — на практика доста лесно заклинание. Но да го запълня с енергия не успях нито от първия, нито от втория, нито от следващите опити...

— Алиса...

Тя се притисна към мен още по-силно:

— Какво, Зак?

— Мисля, че разбрах какво е взел в замяна артефактът от мен...

ЕПИЛОГ

Двамата Майстори седяха в малко ресторантче в покрайнините на столицата. Заведението с не много приятното, но затова пък красноречиво име „Антимагия“ се намираше в сърцето на квартала на протестантите. Както се личеше и от името, в „Антимагия“ не използваша услугите на Занаята или каквито и да са техномагически устройства.

— Ей, и съдовете ли мият на ръка? — попита Ромиус, подозрително разглеждайки чинията със супа. — Нещо им нямам много вяра.

— Успокой се. От години се храня тук и стомахът ми си е наред.

— Какво общо има стомахът? — намръщи се Майсторът. — Просто е неприятно.

— Е, тогава просто стой и ме гледай как ям — изсумтя Кейтен и започна апетитно да гълта супата си. — Между другото, тук готвят направо божествено.

Ромиус сви рамене и в крайна сметка опита местното ястие:

— Това наистина е вкусно!

— Нали за това ти говоря.

След като приключиха със супата си, Кейтен остави лъжицата и внимателно погледна събеседника си.

— Да поговорим вече сериозно?

— За това сме тук — кимна Ромиус. — Откъде да започнем?

— Ти каза, че „Децата на дракона“ са фиктивно тайно общество. Тоест за вас то никога не е било тайно?

— Разбира се — усмихна се в брадата си Ромиус. — Кей, нима наистина смяташ, че зад стените на Академията може, без знанието на шефа на сигурността, ей така да възникне тайно общество?

— Не, но...

Ромиус с жест заповяда на Кейтен да замълчи:

— Ревел лично ръководеше създаването на „Децата на дракона“, приятелю.

— А ти?

— Аз се включих към работата му съвсем наскоро. Не защото одобрявах подобни методи, но всички действия на шефа на службата за сигурност наистина са за доброто на Академията.

— А защо изобщо е създал тези „Деца на дракона“? — окончателно се обърка Кейтен.

— По ред причини. Преди всичко, трябваша му хора за изследване на забранената магия, без да минава през Общото събрание. Тайното общество беше чудесен начин за пренасочване на негативната енергия на недоволни от политиката на Академията в мирно и полезно русло. В допълнение, благодарение на „Децата на дракона“ Ревел получи нелош капан за предатели.

— А защо забранената магия да не се изучава свободно?

— Мислиш ли, че Общото събрание ще позволи подобно кощунство? Все пак болшинството Върховни майстори са старци от старата школа, побъркани на тема традиции. Също така не забравяй, че забранената магия наистина влияе пагубно на съзнанието.

Кейтен беше принуден да признае, че в думите на наставника имаше логика и дори определено изящество.

— А така е решил проблема много елегантно — предателите и недоволните, които искат да си поиграят на тайни общества, доброволно се пренасят в жертва на олтара на науката. И сигурно наистина „Децата на дракона“ са вършили мръсната работа, с която Академията не може да се занимава официално.

— Запомни за в бъдеще — потупа го по рамото Ромиус — тайните общества могат да ги създават фанатици, в тях могат да членуват странни образи, но на върха винаги стои хладен и пресметлив ум.

— Защо тогава е решил да унищожи тайното общество, нали от него има само ползи?

— Първо, „Децата на дракона“ вече изпълниха своята роля — доведоха до определено ниво на развитие на забранената магия и създадоха невлияещо се от обикновената магия същество, наречено Черната смърт. И второ, с увеличаване броя на участниците става все по-трудно да се контролират. Ето защо Ревел взе решение да унищожи тайното общество, оставяйки само съществуващата лаборатория.

— Но кой тогава нападна Зак и защо?

— Подозирам, че атаката е инициирана от Ревел — скръцна със зъби Ромиус. — Използвал е един от фанатично верните на „Децата на дракона“ ученици, за да провери възможностите на племенника ми. И Зак се доказва, между впрочем. Момчетата са прекрасни — дори и с Черната смърт се справиха, а дори аз не съм сигурен, че ще успея да се справя с нея.

— Да, ако се съди по описанието на Зак, съществото в Крайдол е било просто ужасно. Много подходящо име сте избрали. Само не разбирам защо изобщо сте ги създали?

— За оръжие.

— Но ти сам каза, че те са неконтролируеми.

— Да, това е недостатък. Но дори и така Черната смърт може да принесе полза на Империята. В Шатерския халифат бяха изпратени цяла партия от тези същества, така че да създадат паника.

— За какво? — изненада се Кейтен. — Това ще нагнети и без това напрегнатата ситуация. Ние и без това сме на ръба на войната.

Ромиус бащински го потупа по рамото:

— Знаеш ли, до неотдавна и аз бях също така наивен като теб. Не разбирах нищо от политика, а и не исках да разбирам. Но животът ме принуди... м-да... За какво говорех? А, да. Ревел и неговите съратници, сред които е и добре познатият ти съветник Митис, много искат да проведат серия от реформи в Империята. И най-лесният начин да го направят е под прикритието на войната.

— Съветник Митис също ли е замесен в това?!

— Помисли. Той най-много от всички се нуждае от тази война, защото може да я използва като претекст да отложи коронацията на новия Император. Мисля, че съветникът има много ясен план за това как да не изпусне от ръце дадената му власт. И някакво споразумение с Ревел, не случайно са в толкова тясно сътрудничество. Между другото, неотдавнашното нападение на шатерци над Академията също беше част от техния план.

— Наистина ли?! — изненадано го прекъсна Кейтен. — Майстор Ревел сам е организиран това нападение?

— Е, не точно организиран. Просто го направи възможно, като захрани шпионите им с нужната информация. Нали не си мислиш, че шефът на службата за сигурност ще е толкова глупав, че да пропусне такава масирана атака?

— По мое мнение, той е умен и пресметлив кучи син — изсумтя Кейтен. — Винаги съм подозирал, че играе собствена игра. И ти вече за втори път го потвърждаваш.

— Всеки играе собствена игра — ухили се в отговор Ромиус. — Аз подкрепях Ревел, за да защитя племенника си и теб. От своя страна, Ревел подкрепяше съветник Митис, за да засили влиянието на Академията и своето собствено.

— Нима съветник Митис е съгласен със засилване влиянието на Академията?

— Не, разбира се. Но няма избор — за момента не може да направи нищо без помощта на Ревел. И, разбира се, съветникът също играе своя игра и се надява в бъдеще да намери цаката и на Майсторите. Именно поради тази причина, както предполагахме ние с Ревел, той започна да снабдява нисшите вампири с артефакти от неизвестна модификация.

— Колко е сложно всичко — въздъхна Кейтен. — И защо изобщо го прави?

— Това е тест.

— За вампирите?

— За артефактите. Съветник Митис просто подготвя почвата за противопоставяне на Майсторите. Търси ефективно оръжие, способно успешно да се противопостави на Занаята. Мисля, че в основата на изследванията му стои точно същата забранена магия. Докато нашите „Деца на дракона“ работеха над Черната смърт, хората на съветник Митис са тръгнали по друг път, започвайки с изследване енергетиката на нисшите вампири.

Кейтен се замисли за известно време.

— Но нали той така и не постигна положителни резултати. Нашите Патрули от ученици с лекота се справиха с всички групи на „свободните“. По ред добре известни ти причини артефактите не могат да представляват сериозна заплаха за Майсторите.

— Да — съгласи се Ромиус. — Но кой би предсказал какво в крайна сметка може да се получи от тези изследвания? Какво оръжие? Да не мислиш, че Ревел е знаел, че изследванията на забранената магия ще доведат до създаването на Черната смърт? Забранената магия е много непредсказуема.

— Толкова лесно направи анализ на цялата ситуация. И то въпреки факта, че винаги си бил чужд на политиката. Но нима Майстор Ревел не знае за плановете на съветника и обратно? Защо никой от тях не предприема нищо?

— Всеки всичко знае, или поне се досеща — усмихна се Ромиус.
— И никой не бърза да се възползва от знанията си, само сключва крехки съюзи и избира най-подходящото време за един-единствен точен удар в гърба. Това е политиката, Кейтен.

— Добре. И какви са ни бъдещите политически планове?

— Мисля, че ще тръгнем на война...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.